ROMAN

ELLEN MARIE WISEMAN

Kayıp Ruhlar Durağı

ARKADYA

ELLEN MARIE WISEMAN

Hassas kalpler, kalplerin en güçlüsüdür.

Kayıp Ruhlar Durağı

ARKADYA

ROMAN

Hassas kalpler, kalplerin en güçlüsüdür.

Birebir aynı görünsek bile ikiz kardeşim Rosemary'nin benden farklı olduğunu hep biliyordum... Duygularını kontrol edemeyen ve hemen her şeyden kolayca etkilenip kontrolden çıkabilen kız kardeşimin, bu zalim dünyanın kötülüklerinden korunmaya bana göre çok daha fazla ihtiyacı vardı. Ancak ne yazık ki o ellerimden kayıp giderken hiçbir şey yapamadım. Rosemary'yi bu hayattan koparıp alan şeyin zatürre olduğunu söylediler ama ne fark ederdi ki? Diğer yarım çekip gitmişti işte. Altı yıl... Tam altı yıl bu suçluluk hissiyle yaşamaya çalıştım. Ta ki annem de elim bir trafik kazasında yaşamını yitirdikten hemen sonra, benden hiç haz etmeyen üvey babam Alan'ın sakladığı büyük sırrı keşfedene kadar... Yanlış duymamıştım, Rosemary yaşıyordu! Onu, Willowbrook denilen ama yaşadığımız çevrede adı pek de iyi anılmayan bir okula yollamışlardı fakat şimdi kayıptı. Acilen oraya gidip güzel, tatlı Rosemary'mi bulmam gerekiyordu. Öyle de yapacaktım.

Evet, Rosemary'nin benden farklı olduğunu hep biliyordum. Bilmediğim asıl şeyse kardeşimin bedeninden çok daha uzun zaman önce kaybolan ruhunu aramam gerektiğiydi çünkü Willowbrook asla bir okul değildi. Orası kayıp ruhların en acımasız ve insanlık dışı koşullarda alıkonulduğu bir tür akıl hastanesiydi. Ne acıdır ki bunu, akıl hastanesinden kaçmış bir hastaya tıpatıp benzeyen biri olarak oraya gittiğimde öğrenecektim.

Ben Sage Winters, Rosemary Winters'ın ikiz kız kardeşiyim. Tamamen sağlıklı ve akıllıyım ama buradakiler benim Rosemary olduğumu sanıyor. Üzerimde bir deli gömleği, bileklerim deri kayışlarla bir sedyeye bağlı hâlde tüm dünyaya gerçekleri anlatmaya çalışıyorum. Kendi ruhum da bu izbe yerde sonsuza dek kaybolmadan önce bir şeyler yapmalıyım fakat korkarım tamamen çaresizim.

Onlar inanmasa bile siz bana inanıyorsunuz, değil mi?

Ellen Marie Wiseman'ın usta kaleminden dökülen *Kayıp Ruhlar Durağı*, son sayfasına dek elinizden bırakamayacağınız, size insan olmanın, iyiliğin ve kötülüğün anlamlarını tekrar tekrar sorgulatacak bir şaheser.

ISBN: 978-605-72841-0-5

KDV'den muaftır.

instagram.com/arkadya_kitap facebook.com/ArkadyaKitap twitter.com/ArkadyaKitap

"Yürekleri dağlayan ama bir o kadar da farkındalık kazandıran bir roman."
New York Journal of Books

"Dünyada bu kadar kötülük olduğuna inanmak zor gelse de tarihin bu karanlık dönemini aydınlattığı için Ellen Marie Wiseman'a ve o muhteşem kalemine yürekten teşekkürler."
Bookreporter

"Elinizden bırakamayacağınız, tek kelimeyle nefes kesici bir şaheser. Yılın en iyi kitabı."
Historical Novel Society

Kayıp Ruhlar Durağı

ELLEN MARIE WISEMAN

ARKADYA YAYINLARI

KAYIP RUHLAR DURAĞI
Ellen Marie Wiseman

Özgün adı: The Lost Girls of Willowbrook

Yayın Yönetmeni: Bülent Oktay
Çevirmen: Yasemin Büte
Editör: Çağla Dirice Çakır
Sayfa Tasarım: Kübra Yeşilyurt Çakır
Kapak Tasarım: Ayşe Çalışkan Günay

EKOSAN MATBAACILIK
Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No:1
(Taral Tarım Binası) Zeytinburnu – İstanbul

Cilt: Deniz Matbaacılık, İstanbul

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 49238
MATBAA SERTİFİKA NO: 48625

1. Baskı: Ocak 2023
Yeni Baskı: 2023

ISBN: 978–605–72841–0–5
©Ellen Marie Wiseman, 2022

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif ve Tercümanlık Hizmetleri Tic. Ltd. Şti. aracılığıyla Kensington Publishing Corp.'dan alınmış olup Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi'ne aittir. Yayınevinin izni olmaksızın kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARKADYA YAYINLARI
Ömerli Mah. Harmantepe Cd.
No: 17 Kat: 4 Arnavutköy / İstanbul
Tel.: 0212 – 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69
Faks: 0212 – 544 66 70
info@arkadya.net

Arkadya Yayınları, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Kayıp Ruhlar Durağı

ELLEN MARIE WISEMAN

İngilizceden Çeviren
Yasemin Büte

Küçük aşkım Liam'a…
Sen dünyama bahşedilen en kıymetli hediyesin

Willowbrook gibi bir "şehirde" hayatın izlerine rastlamak (gerçekten zor). Bu berbat yeraltı şehri, sakinleri ve işçileri de dâhil olmak üzere sekiz bin ruhun yarattığı bu karanlık cehennem ortamı... Yetersiz personeli, yetersiz finansal kaynaklarıyla tam anlamıyla gözlerden uzak bir kasabaydı. Bu da onu, en ileri seviyede insan istismarı için en uygun yer hâline getiriyordu.
–Dr. William Bronston, *A History and Sociology of the Willowbrook State School*

Demek istediğim, burası bir toplama kampıydı, kesinlikle öyleydi, her köşede, her kuytuda ve her boşlukta bir insanlık suçu işlendi.
–Dr. William Bronston, *A History and Sociology of the Willowbrook State School*

İnsanlar ancak gürültüyü, pis kokuyu, sefaleti, inlemeleri ve çığlıkları görüp duymaları için koğuşlara götürüldüklerinde, asıl sorunun sakatlık ya da hastalık değil, Willowbrook olduğunu kesin bir şekilde anlıyorlar. Sakat olan oradaki insanlar değil, Willowbrook.
–Dr. William Bronston, *Zihinsel ve Fiziksel Engelliler adına New York Eyaleti Ortak Yasama Komitesi'ne sunulan ifade, 17 Şubat 1972*

Birinci Bölüm

Staten Island otogarı
Aralık 1971

İnsanlar hâlâ ormanda kayıp çocukların izlerini arıyor.

On altı yaşındaki Sage Winters, titreyen parmaklarıyla otobüs jetonlarını aldı ve gişenin camından uzaklaştı. Arkadaşlarının sarf ettiği sözler âdeta ürkütücü bir çocuk şarkısı gibi zihninde yankılanıyordu. Bu uyarıyı ilk kez duymamıştı. Staten Island'da yaşayan herkesin, ormana girdiği anda gözlerini yerden ayırmaması gerekiyordu. Ancak Heather ve Dawn, önceki akşam bu sözleri tekrarladıkça içindeki öfke artmıştı. Neden onu rahatlatmak yerine böyle sözler söylüyorlardı ki? Rosemary'ye ne olduğunu öğrenmesine yardım etmek yerine neden terk edilmiş bir verem hastanesinin altında şeytani ayinler yapıldığına dair eski söylentileri kurcalıyorlardı? Elbette, içmişlerdi ve muhtemelen korkmuşlardı ama bu *ciddi* bir konuydu. İkiz kardeşi kayıptı. Bu, onun öldüğü anlamına gelmiyordu. Bu, sürekli dinleyerek büyüdükleri şehir efsanesinin

doğru olduğu anlamına da gelmiyordu. "Cropsey"*, ebeveynlerin çocuklarını evden uzaklaşmamaları için korkuttukları korkunç bir hikâyeden başka bir şey değildi. Ayrıca Rosemary, Willowbrook Eyalet Okulu'nda** bir hastaydı. Kaçığın tekinin onu kapıp götüreceği şekilde sokaklarda cirit atmıyordu ki... Doktorlar, hemşireler ve öğretmenler ona bakıyor, düzgünce beslendiğinden, korunduğundan, bakımının yapıldığından ve temel becerileri öğrendiğinden emin oluyorlardı. En azından Sage'in üvey babası Alan, dün akşam sonunda Rosemary'nin hayatta olduğunu kabul ettiğinde tam olarak böyle söylemişti.

Sage, ikiziyle ilgili gerçeği öğrendiği anın anısıyla ürpererek otobüs jetonlarını paltosunun cebine tıktıktan sonra çantasında mentollü sigara paketini aramaya başladı. Fena hâlde sigara içmeye ihtiyacı vardı. Bir de Pepsi'ye ama lanet soda makinesi arızalıydı. Yetmezmiş gibi tam anlamıyla akşamdan kalmaydı. Başı zonkluyordu, ağzında zımpara tadı vardı ve düşünceleri yoğun sis perdesinin ardında iç içe geçmişti. Bu berbat durum onu daha çok endişelendiriyordu, ancak kendinden başka suçlanacak kimse yoktu. Rosemary'nin akıl hastanesine kapatıldığını öğrenmenin şokuyla başa çıkmanın en iyi yolunun, altı amaretto*** ve on sek nane likörü içmek olduğunu düşünmek için aptal olmalıydı.

---

* Efsaneye göre, 70'li ve 80'li yıllarda Staten Island'ın ormanlarında kendisine "Cropsey" diyen baltalı bir adam yaşamaktadır ve yakaladığı çocukları öldürmektedir. (Ç.N.)

** Willowbrook Eyalet Okulu, New York City, Staten Island'daki Willowbrook semtinde bulunan, zihinsel engelli çocuklar için kurulmuş devlet destekli bir kurumdu. 1947–1987 yılları arasında hizmet vermiştir. (Ed.N.)

*** Acıbadem veya kayısı çekirdeği aromalı İtalyan likörü. (Ç.N.)

Çantasını karıştırmaya devam ederek pislik içindeki bekleme alanını arkasında bıraktı ve çıkışa doğru ilerlerken sıra sıra dizilmiş mavi plastik sandalyelerin yanından hızla geçti. Hava durumu göz önüne alındığında, muhtemelen sigara içmek için otogarın içinde kalmak daha iyi bir fikir olabilirdi ama burası pisuvar gibi kokuyordu ve Willowbrook'a giden otobüsü kaçırmak istemiyordu. Ne kadar erken işe koyulursa fikrini değiştirme ihtimali o kadar az olacaktı.

Öte yandan ruh hâli yüzüğünün* altına takılan bir şey, çantasını dilediği gibi aramasını engelliyordu. Bir an durdu. Dün gece bardan ayrıldıktan sonra sahte kimliğini cüzdanına geri koymayı unutmuş muydu? Elini çantadan çekip parmaklarına takılan şeyin ne olduğunu gördüğünde belli belirsiz küfretti. Boş bir prezervatif paketinin bir köşesi, yüzüğün taşının altına takılmıştı ve şimdi bir afiş gibi elinden sarkıyordu. Ambalajı çıkarıp çöp kutusuna gitti ve çöpe attı. Hâlâ küfrederek altılı paketin geri kalanını çantasından aldı ve etraftaki bakışlara aldırmadan onları da attı. Kesin olan bir şey vardı: Bir sonraki erkek arkadaşı *kendi* lanet prezervatiflerini alacak kadar düzgün bir adam olacaktı. Noah'yı düşününce gözleri yaşardı. Onu geçen gün o Yvette şırfıntısıyla yakalamasaydı Willowbrook'a onunla gidebilirdi. Ancak Noah şimdi muhtemelen hâlâ yatakta Noel tatilinin son günlerinin keyfini çıkarırken, daha sonra onunla görüşmenin hayalini kuruyordu. Eh, bir sürprizle karşılaşacağı kesindi. Sage, onu bir daha aramamasını dile getirdiği mektubu kapısının altından atmıştı. Sage'in tahammül edemediği bir şey varsa o da aldatan erkekti. O ve Yvette'in

* Takan kişinin ruh hâline göre renk değiştirdiği düşünülen yüzük. (Ed.N.)

"sadece" öpüşüyor olması önemli değildi. Aldatma aldatmaydı. Kalbi ne kadar kırılmış olursa olsun, babasına hiçbir zaman sadakatini sunamayan annesi gibi olmayacağına dair kendine uzun zaman önce söz vermişti.

Annesini düşününce hissettiği o tanıdık kırgınlıkla çenesini sıktı. Annesiyle babasının birbirlerine delice âşık olduklarına, geri kalan kimsenin ve hiçbir şeyin önemli olmadığına inanmıştı. Babası lisede basketbol takımının yıldız oyuncusuydu ve annesi de amigo lideriydi. Mezuniyetten hemen sonra evlenmişlerdi. Onlarınki sonsuza dek sürmesi gereken bir aşktı. En azından Sage ile Rosemary, bu evliliğin sonsuza dek süreceğini düşünmüşlerdi... Ta ki ebeveynlerini ilk kez kavga ederken gördükleri ana dek. Anneleri bir martini bardağını babalarına fırlatmış ve ona ilk kez def olup gitmesini söylemişti. İlk ve son kez...

Rosemary, annesiyle babasının neden sürekli kavga ettiğini hiç anlamıyor olsa da yaşananlar onu değiştirmişti ve bu değişim iyi yönde değildi. Diğer taraftan Sage, onların sorunları olduğunu biliyordu ama aralarındaki sorunu halledemeyecek kadar güçsüzdü, bu yüzden münakaşalarını yok saymaya çalışmıştı. İlk başta annesinin her gün alkol aldığını fark edince babasının bir ilişkisi olduğunu düşünerek ondan nefret etmişti. Ancak sonra gerçeği öğrendi.

Aldatanlar, bağırıp çağıran, suçu diğerinin üzerine atmaya çalışanlardı. Annesinin, patronuyla yatmak için geç saatlere kadar çalıştığı konusunda yalan söylemesi babasının suçuymuş, sanki kendisininkiyle birlikte patronunun evliliğini de mahveden oymuş gibi. Sage'in babası ne yaparsa yapsın ya da ne kadar uğraşırsa uğraşsın, anneleri için asla yeterince iyi

olamıyordu. Onu yeterince sevmiyordu. Onu yeterince pohpohlamıyordu. Babası *hiçbir* şeyi yeterince yapamıyordu. Ancak her sabah yatağına kahve getiren ve her akşam yemek pişiren babasıydı. Sage ile Rosemary'yi anaokuluna götüren ve kıyafetlerinin temiz olduğundan emin olan da. Evi süsleyen ve her yıl bulabildiği en büyük ağacı satın alan da yine babasıydı çünkü Noel, annelerinin en sevdiği tatildi. Hiç kimse annesini onun kadar önemsememişti. Ona güvenmemek için tek bir nedeni bile yoktu.

Sage'in de Noah'ya güvenmemek için bir nedeni olmamıştı. Birçok kız onun dikkatini çekmeye çalışırken o dönüp bir kere bile bakmamıştı. Heather ve Dawn her fırsatta Sage'e, Noah'ya güvenip güvenmediğini sorarlardı fakat Sage, Noah'nın onu ne kadar çok sevdiğini biliyordu... ya da en azından bildiğini sanıyordu. Diğer erkeklerin farklı kızlarla parti yaptığını, o partilerde viski ve biranın su gibi aktığını, kol ve bacakların birbirine dolandığını görmeye alışmıştı. Ancak Noah her zaman onun yanında olur, onunla birlikte arkadaşlarının tuhaflıklarına gülerdi. Onu aldatacağını hiç düşünmemişti. Birlikte oldukları bütün yıl boyunca dolabına tıkılmış bir not, boynunda bir ruj lekesi, hatta başka birine *baktığına* dair bir söylenti bile olmamıştı. Şimdiye kadar...

Sage, bir kez daha küfredip bir erkek için ağlamayı reddederek gözlerini kırpıştırdı. Endişelenmesi gereken daha önemli şeyler vardı. Noah'yı zihninden uzaklaştırarak çıkışa yöneldi. O, düşünmeye değer bir adam değildi. En azından zihninin söylediği şey buydu. Heather ile Dawn'ı da düşünmeye değmezdi. İlk başta dün akşam onlarla dışarı çıktığı için kendini kötü hissetmiş, sonrasında hesabını bile ödemeden bardan

kaçıp gitmişti ama şimdi bunu yaptığı için memnundu. Altı yıl önce kız kardeşini kaybetmenin acısı – hâlâ hissedebildiği korkunç, ağır kalp ağrısı– şakaya gelecek bir şey değildi. Rosemary'nin ölümünün hayatının bölünme noktası olduğunu *biliyorlardı*. Kardeşini kaybetmek hayatını öncesi ve sonrası olarak tam anlamıyla ikiye bölmüştü. Bu, bir aldatmaca ya da dikkat çekme çabası değildi.

Dawn ile Heather, ruh çağırma tahtalarından nefret ettiği ve iğnelerden çok korktuğu için bir dikiş iğnesi ve bir parça buz kullanarak Sage'in kulaklarını delmeye çalıştıklarında bayıldığından beri onunla alay ederlerdi bu yüzden Sage, onlara Rosemary'nin kayıp olduğunu söylediğinde Cropsey'den ve işlediği korkunç suçlardan bahsetmeleri pek şaşırtıcı değildi. Aslında Sage bunu sorun etmezdi ancak susmaları için yalvardıktan sonra bile onun hakkında konuşmayı kesmemişlerdi.

Sage, otogarın çift kanatlı kapısına yaklaşırken yavaşladı. Yardım aranıyor ilanları, kartvizitler ve bir sürü kayıp çocuk ilanı kapının yanındaki bir ilan panosunu kaplamıştı. Masum, gülümseyen yüzler solmuş yıllık fotoğrafları gibi sıralanmıştı. O el ilanlarından her zaman nefret etmişti. Gözden kaçması imkânsız olacak kadar büyük harflerle yazılmış o KAYIP kelimesinden ve çocukların henüz kaçırılmadığı, hiçbirinin bir gün ailelerinden çalınacağının farkında olmadığı, mutlu günlerde çekilen o grenli fotoğraflardan... El ilanları Staten Island'ın her yerine, marketlerle postanelerin içine, bovling ve sinema salonlarının dışına, posta kutularına ve telefon direklerine yapıştırılmıştı. Sage, soğuk ve sert bir şeyin göğsünde sıkıştığını hissetti. İkiz kardeşinin yüzü de o kahrolası el ilanlarından birinde mi olacaktı? Peki, o zavallı, masum çocuklar

neredeydi? Ne gibi korkunç şeylere maruz kalmışlardı? Ölmüşler miydi yoksa hâlâ acı mı çekiyorlardı? Onları sonsuza kadar sevip koruyacaklarına söz vermiş olan ebeveynlerinin, neden hâlâ onları kurtarmadığını merak ederken dehşete kapılmış bir hâlde ağlıyorlar mıydı? Sage, daha kötü bir kader hayal edemezdi.

Herkes birçok çocuğun Staten Island'da kaybolmasının şaşılacak bir şey olmadığını söylüyordu. Ne de olsa burası New York şehrinin çöplüğüydü. Cropsey gibi birinin cesetleri burada saklaması çok kolaydı. Şehrin "çöplük" hâline gelme süreci, New York'luların 1800'lü yıllarda bulaşıcı hastalıkları olan insanları –sarıhumma, tifüs, kolera ve çiçek hastalığı olan binlerce zavallı insanı– bu adaya terk etmesiyle başlamıştı. Verem hastaları Seaview Hastanesi'ne; yoksul, bedensel engelli ya da bunamış olanlar Çiftlik Kolonisi'ne; zihinsel engelliler ise Willowbrook Eyalet Okulu'na gönderiliyordu. Halk, cesetleri ormanlara ve sulak alanlara atıyordu. Bir zamanlar bitkiler, kurbağalar ve balıklarla dolu bir gelgit bataklığı olan ancak şimdi fareler ve vahşi köpeklerle dolup taşan Fresh Kills'e tonlarca çöp atılmıştı. Belki de polisler kayıp çocukları orada aramalıydı.

Tam o sırada otogara ekose paltolu bir kadın geldi. Beraberinde bekleme alanına yayılan ve hayaletlerin elleri gibi "KAYIP" ilanlarını karıştıran soğuk havayı getirmişti. Kadın aceleyle gara girerken Sage'in omzuna çarptı ve tek bir özür bile dilemeden yoluna devam etti.

Bulunduğu ana dönen Sage, ilanlardan uzaklaşıp garın kapısını sertçe itti ve kendini kışın cansız havasına attı. Bir sigara yakıp derin bir nefes çekti. Heather ve Dawn, Noah

konusunda haklı çıkmışlardı. Peki ya Cropsey konusunda da haklılarsa? Ya o gerçekten varsa ve Rosemary'yi *kaçırdıysa*? Sigarasından hızlıca bir nefes daha çekti ve kendine saçmalamayı kesmesini söyleyerek kaldırımda yürümeye başladı. Eli kancalı ya da jilet gibi keskin baltalı firari bir akıl hastası, çocukları avlayıp onları Şeytan için kurban etmek üzere eski verem hastanesinin yıkıntılarının altındaki tünellere *götürmüyordu*. Öcüye inanmak, dünyada bu kadar çok kötü insan olduğunu kabul etmekten daha kolaydı.

Eğer Alan, Rosemary'nin son altı senedir güvenli bir şekilde Willowbrook'ta olduğu ve iyi bakıldığı konusunda doğruyu söylüyorsa, kız kardeşi neden kayıptı? Gözetimi altında olduğu doktor ve hemşirelerden nasıl kaçabilmişti? Rosemary'nin hayatta olduğunu öğrendiği an, onu tamamen kaybettiğini de anlaması ne tür bir kötü şakaydı? Sage, zaten yeterince çok insan kaybetmişti.

Otobüs jetonunu almak için paltosunun cebini yokladıktan sonra bir eliyle jetonu sımsıkı kavradı ve Willowbrook otobüsünün her an varacağı sekiz numaralı kapıya doğru yürüdü. Kafasındaki zonklamayı ve midesindeki çalkalanmayı durdurabilseydi, belki doğru düşünebilirdi. Şu anda en önemli şey, Rosemary'yi bulmanın en iyi yolunu araştırmaktı. Arkadaşlarına ve erkek arkadaşına –eski erkek arkadaşına– kızmadan, kendine acımadan, var olmayan bir seri katil için endişelenmeden bunu yapacaktı. Willobrook'a vardığında ne yapması gerektiğine odaklanabilmesi için aklının başında olmasına ihtiyacı vardı. Araştırma ekibinin ona bir şekilde yardım edeceğini umuyordu. Rosemary'yi en son görmesinin üzerinden altı yıl geçmişti ama kardeşini hâlâ herkesten daha iyi tanıyordu.

Başka kimsenin göremediği veya anlayamadığı aptalca şeyler ve belirsiz fikirler, Rosemary'yi dehşete düşürebilirdi. Willowbrook'taki biri ya da bir şey onu korkutmuş ve saklanmasına neden olmuş olabilirdi. Belki Sage'in kendisini aradığını görüp adını söylediğini duyarsa, dışarı çıkardı. Tabii, saklanıyorsa... Sage'in kesin olarak bildiği tek şey, son kuytu köşe aranıp son taş devrilene, sesi kısılıp da dudaklarından dökülen kelimeler umutsuz bir fısıltıya dönüşene kadar kardeşinin adını haykıracağıydı.

Otogarın yakınlarında yıpranmış bir asker paltosu giymiş bir evsiz, çöp yığınına serdiği bir battaniyenin üzerinde oturuyordu. Uzun, yağlı saçı eski Yankee kepinin altından omuzlarına dökülüyordu. Yanındaki mukavvada şöyle yazıyordu: ENGELLİ VİETNAM GAZİSİ, LÜTFEN YARDIM EDİN. Sakallı yüzüne yerleştirilmiş ıslak misketler gibi görünen üzgün, kahverengi gözlerle Sage'e baktı ve boş bir konserve çorba kutusunu kaldırdı.

"Yaralı bir gazi için biraz bozuk para verir misin?"

Kafasının içinde Alan'ın onu evsizlere para vermemesi konusunda uyaran sesini duyabiliyordu çünkü onlar parayı sadece uyuşturucu ve içki almak için kullanıyorlardı, özellikle de Vietnam'da savaşmış olan "bebek katilleri". Ancak Sage, evsizlerin de yemek yemesi gerektiğini düşündü. Ayrıca tüm gazileri birkaç kişinin eylemlerine göre yargılamak haksızlıktı, bu yüzden vereceği birkaç bozukluğu McDonald's'tan çizburger ya da elmalı turta almak için kullanacağını düşünmeyi seçti. Sigarasını dudaklarının arasına yerleştirdi, paltosunun cebinde jeton parasından kalan bozuk parasını aradı ve gazinin kutusuna attı. Çok fazla değildi ama iş görürdü.

"Tanrı seni korusun, hanımefendi," dedi adam, çarpık dişlerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle.

Sage, kısaca başını salladıktan sonra soğuğa karşı omuzlarını dikleştirerek yürümeye devam etti. Yetmezmiş gibi bir de kar yağmaya başlamıştı ve Sage'in üzerinde kısa bir süet paltoyla fitilli, kadife kumaştan mini etek vardı. Bacakları çıplaktı, ayaklarında ise ahşap tabanlı terliklerden başka bir şey yoktu. Bugün için pek akıllıca bir seçim değildi ama hava durumu aklına bile gelmemişti. Ayrıca üvey babası Alan'a arkadaşlarıyla alışveriş merkezine gideceğini söylemişti. Elbette, eğer biraz dikkat ediyor olsaydı Sage'in makyaj yapmadığını veya duş almadığını fark ederdi. Onun kirli saçlarla ve maskarasız dışarı adım atmayacağını herkes bilirdi. En azından onu umursayan herkes... Öte yandan Alan durumu anlamadığı için şükretmesi gerektiğini düşünüyordu. Eğer nereye gittiğine dair ufacık bir fikri olsaydı, gitmesine engel olabilirdi. Belki de olmazdı. Bunu söylemek güçtü. Avlanma, bir şişe viski ya da spor müsabakaları dışında hiçbir şey umurunda değildi, özellikle de Sage... Polisler onu eve getirmediği sürece bütün gece dışarıda kalabilirdi. Alan sadece, Sage'in hayatı onu doğrudan rahatsız ettiğinde Sage'i umursardı. Geçen ekim ayında okul müdürü onu kızlar tuvaletinde sigara içerken yakaladığı zaman olduğu gibi. Alan, onu almak için Fresh Kills çöp sahasındaki işini yarıda bırakmak zorunda kalmıştı. Sonrasında da ona bağırıp çağırmış ve onu, dersini alana kadar yatak odasına kilitlemekle tehdit etmişti. Tabii, bu sadece bir tehditti çünkü gerçekleştirmek için çok fazla çaba sarf etmesi gerekirdi.

Bazen kimin daha sefil olduğunu anlamakta güçlük çekiyordu; kendisinin mi yoksa Alan'ın mı? Annesinin bu adamda

ne bulduğunu da asla anlamamıştı zaten. Patronu annesini terk ettiğinde annesi başka adamlarla da flört etmişti. Ancak belki de Alan iki çocuklu bir kadınla evlenmeyi isteyecek tek erkekti. Öte yandan hiçbir şey umduğu gibi gitmemişti. Alan, anneleriyle birlikte olabilmek için bir tür paket teklif gibi beraberinde gelen kızlarını da kabul etmişti fakat şimdi asıl büyük ödül, yani anneleri gitmişti. Alan da aslında en başından beri istemediği eşantiyon kısmıyla yani kızlarla baş başa kalmıştı. Sage, uzun zaman önce, hatta annesi sarhoş hâlde sürdüğü arabayla yaptığı kazada ölmeden önce bile Alan'ı asla memnun edemeyeceğini öğrenmişti. Kaçmak aklına o kadar çok gelmişti ki sayısını unutmuştu. Ama nereye gidecekti? Etraflarında yakın bir akrabaları yaşamıyordu. Hiçbir arkadaşının boş yeri yoktu. Heather, iki yatak odalı bir dairede dört kız kardeşle bir yatak odasını paylaşırken, Dawn'ın ebeveynleri Alan'dan daha iyi değillerdi. Paralarını içkiye yatırıp Dawn'ı ve küçük kardeşini kendi başlarının çaresine bakmaya zorluyorlardı. Hiçbirinin başka bir boğazı besleyecek gücü yoktu. Annesinin ebeveynleri ise yıllar önce ölmüştü ve annesi ondan sonra tek kız kardeşiyle görüşmeyi kesmişti. Sage'in teyzesinin nerede yaşadığı şöyle dursun hayatta olup olmadığına dair bile fikri yoktu. O ve Noah hâlâ birlikteyken onun evine gidebilirdi elbette ancak Noah'nın annesi, küçük oğlunun yaşlı kadınların yolun karşısına geçmesine yardım eden ve kendini evlilik için saklayan mükemmel bir melek olduğunu düşünüyordu. Kız arkadaşıyla aynı çatı altında uyumasına izin verirse cehennem donardı. Şunu *eski* kız arkadaşı diye düzeltelim.

En kötüsü de Sage, gerçek babasının nerede olduğunu bilmiyordu. Ne Noel'de ondan bir telefon gelirdi ne de bir

doğum günü kartı gönderirdi. Bu hiç de onun yapacağı türden bir şey değildi. Annesi, babasının yeni bir hayat kurduğu ve eski ailesiyle hiçbir şekilde iletişime geçmek istemediği konusunda ısrarcıydı fakat Sage, söyleyiş şeklinden bunun doğru olmadığını seziyordu. Böyle düşünmesinin nedeni annesinin sesindeki nefret ya da çekip gittiği için hâlâ babasını suçluyor olması olabilirdi. Ya da o kızlarına baş belalarıymış gibi davranırken, babasının onlara her zaman bir mucize olduklarını söylemesi... Sage, babasından neden bir daha hiç haber almadıklarını tahmin etmek zorunda kalsaydı bunun nedeninin, Alan'ın yanına taşındıklarında annesinin ona yeni adresini ya da telefon numarasını hiç vermemesi olduğuna bahse girerdi. Yine de babası yeterince isteseydi onları bulabilirdi, öyle değil mi?

Sage, her zaman annesine babasının nerede olduğunu bilip bilmediğini ya da onu arayıp aramadığını sormak istemişti fakat bir türlü bunu yapmaya cesaret edememişti. Annesinin söylediklerinde doğruluk payı varsa, reddedilmeyi kabul etmek çok zor olurdu. İlkinde canı o kadar yanmıştı ki bunu ikinci kez yaşarsa ölümden beter olabilirdi.

Sage bazen babasını başka bir aileyle hayal eder ve iki kızı veya bir oğlu olup olmadığını merak ederdi. Bazen ikiz değil de üçüz olabileceklermiş gibi tıpatıp kendisine ve Rosemary'ye benzeyen başka bir kızla karşılaşıp karşılaşmayacağını da... Acaba babası şehrin kenar mahallelerinden, tanıdığı hemen hemen herkesin Fresh Kills çöp sahasında çalışan bir ebeveyninin ya da amcasının olduğu yıkılmış apartmanlarla iki yatak odalı evlerden uzakta, daha iyi bir mahallede mi yaşıyordu?

Yitip giden ailesini düşününce boğazında düğümlenen yumruyu yutkunmakta zorlandı. Kimse onun nerede ya da ne yapmak üzere olduğunu bilmiyordu. Rüzgârla savrulan bir tüy gibi olduğunu ve kimsenin onu özlemeyeceğini hissediyordu.

Elbette, Rosemary onu özlerdi. Eğer o yere gönderilmemiş olsaydı...

Rosemary. İkizi. O *hayattaydı*. Buna inanmak hâlâ güçtü. Acaba birbirlerini yeniden gördüklerinde ne hissedeceklerdi? Tuhaf mı olurdu? Muhteşem mi? Sarmaş dolaş olurlarken gözyaşları sular seller gibi akar mıydı? Rosemary, onun kim olduğunu hatırlayacak mıydı? Bu, muhteşem bir birleşme mi yoksa başka bir hüsran mı olacaktı? Korkuyla karışık bir heyecan dalgası Sage'in tüm bedenini sardı.

Dün akşam ikizinin hayatta olduğunu öğrendiğinde, duydukları ona bir rüya ya da sinema sahnesinden bir kesitmiş gibi gelmişti. Dahası doğru zamanda doğru yerde olmasaydı gerçeği hiçbir zaman öğrenmeyecekti.

Gizlice dışarı çıkıp arkadaşlarıyla buluşmaya karar verdiğinde saat onu geçiyordu. Odasından çıkmış ve dördüncü kattaki dairelerinin koridorunda sürünerek av tüfekleri ve buruşuk giysilerle dolu plastik çamaşır sepetleri arasında yolunu bulmuştu. Taşındıkları günden beri bu yerden nefret etmişti. Belki de babası gittikten sonraki hayatını andırdığı için böyle hissediyordu; karmaşık, dağınık, belirsiz. Mutfak küçük ve sıkışıktı, altın sarısı renginde ocaklı fırın ve iyi günleri çok eskilerde kalmış olan aynı renkte bir buzdolabı vardı. Dolaplar fare ve idrar gibi kokuyordu. İnce duvarlar ise tüm sesleri geçiriyordu; birinin saç kurutma makinesi, gülen kadınlar, televizyondaki maç yüzünden bağıran erkekler, boğuk bir telefon

konuşması ve başka birinin akşam yemeğinin kokusu... Bu yerden ayrılmak için bahane aramasına bile gerek yoktu. Belki de nefret ettiği sadece Alan'dı.

Dağınıklığa takılmamaya çalışarak panelli duvarlardaki plastik çerçeveli aile portrelerinin yanından parmak uçlarında geçmişti... Fotoğraflarda o ve Rosemary, uyumlu fırfırlı elbiseler içindelerdi. Bir de kısa kesimli siyah saçları, mutlulukla ışıldayan gümüş–mavi gözleriyle o sıralarda hâlâ Elizabeth Taylor'a benzeyen annesine sarılan Alan vardı. O da fotoğrafta gülümsüyordu. Sıradan yüz hatlarına sahip, hâlinden memnun görünen ve karısına âşık, normal bir adamdı ama bakışları soğuk ve durgundu. O gözler sır saklayan birinin gözleriydi. Sage, tıpkı insanlar gibi fotoğrafların da aldatıcı olabileceğini biliyordu. Anlık yakalanan film karesinde herkes mutlu ve mükemmel görünüyordu fakat sonra, sadece bir dakika sonra birileri tartışarak odadan çıkabiliyordu. Ya da bağırıp çağırıp birbirlerini tartaklayarak...

Sage, oturma odasına girmeden önce Alan'ın komodinden çıkardığı paranın hâlâ yerinde durduğundan emin olmak için paltosunun cebini tekrar kontrol etmişti. Normalde sadece hafta sonları dışarı çıkmak için onun içki parasını çalardı ama Noel tatiliydi ve Heather ile Dawn ondan Castleton Corners'taki yeni bir diskoya gelmesini istemişlerdi çünkü Heather korumalardan birini tanıyordu, bu da onların kimlik göstermeden içeri girebilecekleri anlamına geliyordu. Oturma odasına giden kemere yaklaştığında dinlemek için durdu, Alan'ın tekrar televizyonun önünde sızmış olması için dua etti. Tahmin ettiği gibi televizyon açıktı ama Alan, biriyle konuşuyordu. Sage, dehşete düşmüştü. Konuşmasından onun

av arkadaşı Larry olduğunu anlamıştı. Biraz daha yaklaşarak kapı pervazına baktı.

Evin geri kalanı gibi oturma odası da dağınıktı, turuncu tüylü kilim keçeleşmiş ve yıpranmıştı, mobilyalar tozdan görünmüyordu. Göğsü ve yüzü terden parlayan Alan, gömleksiz bir hâlde elinde ağırlıklarla ekoseli koltuğun kenarında oturuyordu. Larry ise kanepedeydi ve sigarayla bira içiyordu, ayakları sehpanın üzerindeydi. En azından o gün duş almayı başarmış gibi görünüyordu. Televizyonda bir basketbol maçı vardı, sesi kısıktı. Sage, onu fark etmeyeceklerini umarak kapıdan dışarıya süzülmeye hazırlandı. Ancak Larry tam da o an duraklamasına neden olan bir şey söyledi.

"Ne zamandır kayıp?"

"Neredeyse üç gündür," dedi Alan, ağırlıkları kaldırırken sözlerini sertçe aldığı nefeslerle noktalamıştı.

Sage kaşlarını çattı. *Kahretsin. Lütfen, başka biri daha kaybolmuş olmasın.*

"Neden seni aramak için bu kadar beklemişler?" diye sordu Larry.

"Ben de bunu merak ediyorum. Belki ilk başta onu bulacaklarını sandılar. Böyle saçmalıklarla uğraşmamak için telefon numaramızı değiştirmeliydim."

"Eh, seni bilgilendirerek tatlı zamanlarından çaldılar, biliyorsun. Bana sorarsan durum çok tuhaf."

"Hayır, hiç de tuhaf falan değil," dedi Alan. "O yerin ne kadar büyük olduğu hakkında bir fikrin var mı? Telefondaki görevli tam kırk binayı aradıklarını söyledi. *Kırk.* İlk önce kızın etrafta dolaşırken kaybolduğunu, yanlış koğuşa gittiğini sanmışlar ama şimdi ormanı arıyorlar. Görevli Willowbrook'un

bin dört yüz dönüm olduğunu da söyledi. Orada kaç geri zekâlının kaldığını hayal edebiliyor musun? Araştırmaları uzun sürecek."

Sage, bir süre düşündü. Willowbrook'ta tanıdıkları kim vardı ki? O yerle ilgili bildiği tek şey, zihinsel engelli ve kötürüm çocukların orada kaldığıydı. Ebeveynler, çocukları fazla yaramazlık yaptıkları zaman onları, oraya gönderecekleri konusunda tehdit ederlerdi. Dükkân sahipleri bile gelip onları almaları için Willowbrook'u aradıklarını söyleyerek gençleri korkuturdu. Kızlar genç yaşta gebe kalırlarsa bebeğin az gelişmiş bir beyinle doğacağı, annesinden alınıp Willowbrook'a bırakılacağı konusunda uyarılırlardı. Ancak Sage gerçekten oraya gönderilen birini hiç duymamıştı. Eğer birisi Willowbrook'tan –ya da dünyanın herhangi bir yerinden– kaybolduysa onca insan arasından neden Alan'ı arıyorlardı ki? Yardım etmek için *ne* yapabilirdi?

"Polis işin içinde mi?" dedi Larry.

"Sanmıyorum," diye yanıt verdi Alan. "Henüz değil. Konuştuğum adam oradaki psikiyatrlardan biriydi. Sanırım, panik havası yaratmamak için polisi henüz aramadılar."

"Peki, neden seni aradılar?" dedi Larry. "Bu konuyla ilgili ne yapabilirsin ki?"

"Beni aramak zorundalar," dedi Alan. "Ben Rosemary'nin yasal vasisiyim."

Sage duydukları karşısında donup kaldı. Alan neden bahsediyordu böyle? Kız kardeşi ölmüştü. Altı yıl önce zatürreden ölmüştü... Noel'den on beş gün önce, hiç almadıkları hediyeler için Noel Baba'ya yazdıkları mektubu bitirdikten ise iki gece sonra...

Sage, kız kardeşinin ölüm haberini ilk duyduğu anı hiç unutmuyordu. Ciğerlerindeki hava yok olmuş ve göğsü derin bir acıyla sızlamıştı, tıpkı birinin keskin bir bıçağı kalbinin tam ortasına saplaması gibiydi... Nefesi tükenene kadar bağırmıştı. Kız kardeşini kaybetmek başına gelen en kötü şeydi. Babasının onları terk etmesinin verdiği acı bile bununla kıyaslanamazdı. İkizinin ölümü kalbinde ve ruhunda yeri doldurulamaz derin bir boşluk bırakmıştı.

Rosemary nasıl *kayıp* olabilirdi? Ölüler kaybolmazdı ki... Annesi onun küllerini Hudson Nehri'ne savurmuştu. Komşular taziye için kekler, çörekler getirmişti. Bu çok anlamsızdı.

İçinde bir yerlerde bir şeylerin değiştiğini hissetti. Sanki insanların evlerinde günlük hayatlarını ya da özel günlerini kaydettiği şu eski videolarından birini izliyor ama görüntülerdeki hiç kimseyi tanımıyor gibiydi. Tüm anıları parçalanıp yerini bilinmeyen şeyler doldurmuş gibi... İyice ağırlaşan göğsünde ise nefes almasını zorlaştıran bir basınç vardı. Elini karnına koydu, yutkunarak derin bir nefes aldı ve kendini toplamaya çalıştı. Belki yanlış duymuştu. Belki de yanlış anlamıştı. Belki de televizyondan gelen sesler, Alan'ın sözlerine karışmıştı.

Hayır. Duydukları ortadaydı. Alan, Rosemary'nin Willowbrook'ta kaldığını ama üç gündür kayıp olduğunu anlatıyordu. Öte yandan bu kulağa imkânsız geliyordu. İnanılmaz. Hatta çılgınca.

Sage omuzlarını dikleştirip salona adımını attı. Alan, onu görünce elindeki ağırlığı yere düşürüp ayağa kalktı.

"Sen ne halt ediyorsun?" diye sordu. "Sabah okula gitmedin mi?"

"Hayır," diye yanıt verdi Sage. "Hâlâ sömestir tatilindeyiz."

"Ne istiyorsun?"

"Rosemary ile ilgili gerçeği bilmek istiyorum."

Alan, gergin bir ifadeyle Larry'ye baktıktan sonra bakışlarını tekrar Sage'e çevirdiğinde kaşlarını çatmış, dudaklarını da çirkin bir şekilde bükmüştü. Larry, hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi ayaklarını sehpadan çekti ve sigarasını taşan kül tablasında ezmek için öne eğilip gözlerini televizyona kilitledi.

"Sen bizi mi dinliyordun?" Alan, Sage'le çok iyi bildiği bir ses tonuyla konuşmaya başladı. Otoriteyi, dersleri, kuralları hatırlatan bir ses tonuydu bu...

"Hayır."

"Bana yalan söyleme. Kabul et. Bizi dinliyordun."

"Hayır, ben..."

"Yine dışarı mı çıkacaktın?"

Sage, başını iki yana salladı.

"O zaman neden palton üzerinde?"

Sage'in yanakları kıpkırmızı kesildi. Paltosunu giydiğini, arkadaşlarıyla buluşacağını tamamen unutmuştu. "Rosemary ile ilgili söylediklerini anlat."

"Onunla ilgili hiçbir şey söylemedim," dedi Alan. "Duyduklarını bir daha düşünsen iyi edersin." Keyifsiz bir tavırla kıkırdayıp bir tepki vermesi umuduyla Larry'ye baktı. Larry ise onu umursamayarak birasını eline aldı.

Sage'in içi öfkeyle dolmuştu. Alan, her zamanki gibi yalan söylüyordu; kirayı ödediği, veli toplantısına gittiği, eve gelmediği gecelerde nerede olduğu konusunda da her zaman söylediği gibi... "Evet, *söyledin*," dedi. "Seni duydum. Willowbrook'tan birinin seni arayıp onun kayıp olduğunu

söylediğinden bahsettin. Yasal vasisi olduğun için seni aramak zorunda olduklarını."

Alan'ın gırtlağından, yer altında yaşayan bir hayvanın homurtusuna benzeyen çirkin bir ses çıktı. Elinin tersiyle alnını sildi. "Yanlış duydun," diye homurdandı. "Şimdi çekil başımdan. Dışarı çık, içki iç, fahişelik yap ya da o küçük sürtük arkadaşlarınla ne yapıyorsan işte onu yap. Ne yaptığın umurumda değil, beni rahat bırak."

"Hayır," dedi Sage. "Rosemary benim kız kardeşim. Neler olduğunu bilmeye hakkım var."

Alan ona sert bir ifadeyle baktı. "Hakkın mı var?"

"Evet, bana söylemek zorundasın."

"Yoksa ne yaparsın?"

"Yoksa patronuna işteyken içki içtiğini söylerim. Her sabah termosuna ne koyduğunu biliyorum."

Alan, yüzünde öfkeli bir ifadeyle ona yaklaşırken yumruklarını sıkıyordu. Bira ve terin sıradan kokusu da her adımıyla birlikte onu takip ediyor, keskin bir bulut gibi etrafa yayılıyordu. "Beni tehdit mi ediyorsun, küçük kız?"

"Bana doğruyu söyle yoksa ben..."

Bir sonraki kelime ağzından çıkmadan önce yüzüne sert bir tokat indi. Başı bir yana savrulurken dişleri birbirine çarptı. Sage, elini hemen yanağına götürdü, şaşkınlığın öfkeye karıştığı bir ifadeyle gözyaşlarının akmaması için mücadele ediyordu. Alan'ın ona en son vurduğu günün üzerinden aylar geçmişti. Sage'i kot pantolonunun fermuarı açık bir hâlde bira kokan kanepede uyurken bulduğu gündü. Sage eve gelmiş, banyoya gitmiş ve televizyon izlemek için uzanmadan önce tekrar fermuarını kapatmayı unutmuştu ama Alan, onun

dışarıda başka bir şey yaptığını düşünerek ona tokat atmış ve sürtük demişti, sonra koridorda onu takip ederek kolundan tutup yatak odasına, yatağına doğru fırlatmıştı. Sage, o zaman bu konuda bir şey yapamayacak kadar şaşkındı ve sarhoştu ama eğer ona bir daha vurursa polisi aramaya da o an karar vermişti.

Larry birasını bırakıp ayağa kalktı. "Ben gitsem iyi olacak," dedi.

"Hayır," dedi Alan, sert bir sesle. "Buna şahit olmanı istiyorum. Bu şekilde hiçbir şey hakkında yalan söylediğimi iddia edemez." Larry, başka bir yerde olmayı dilediğini açıkça ortaya koyan bir ifadeyle tekrar yerine oturdu. Alan yatar koltuğa gitti, tişörtünü aldı ve kafasına geçirdi. "O zamanlar annenin neden gerçeği bilmeni istemediğini anlıyordum ama artık çeneni kapalı tutacak kadar büyüdün."

Sage, yaşlarla dolu gözlerini ona dikerek nefesini tuttu, söylemek üzere olduğu kelimeleri duymak için sabırsızlanıyor ama aynı zamanda onlardan korkuyordu. "Ne hakkında çenemi kapalı tutacakmışım?" diye sorarken, bacakları titremeye başlamıştı.

"Rosemary son altı yıldır Willowbrook Eyalet Okulu'ndaydı," dedi Alan. "Doktorlar oranın onun için en iyi yer olduğunu söylediler."

Etrafındaki oda dönüyordu. Sage'in oturmaya ihtiyacı vardı ama üstünlüğü Alan'a vermeye niyeti yoktu. "Ama sen ve annem onun zatürreye yakalandığını söylediniz. Siz... Siz onun öldüğünü söylediniz."

"Annene bu yalanın günün birinde bir tarafında patlayacağını söyledim ama dinlemedi."

"Anlamadım. Neden onu oraya gönderdiniz? Neden annem bana onun hakkında yalan söyledi?" Sage başını iki yana salladı, ne kadar çabalasa da gözyaşlarını durduracak gücü yoktu. "Çok anlamsız."

"Yapma," dedi Alan. "Senin kız kardeşin geri zekâlı. Bilmiyormuş gibi davranma."

Sage, zar zor nefes alabiliyordu. Kız kardeşinin, en yakın arkadaşının hayali gerçekmiş gibi gözlerinin önündeydi: Solgun, güzel ve söğüt kadar ince. Sadece ikizlerin olabileceği kadar uyumlu, âdeta bir elmanın iki yarısı gibiydiler. Hem birbirlerini hem de aynı şeyleri severlerdi. Dallardan ve ağaç kabuğundan peri evleri inşa eder, ip atlar, çember çevirir, cumartesi sabahı çizgi film izlerlerdi. Evet, Rosemary farklıydı ama bu, çoğunlukla iyi yönde bir farklılıktı. Dünya onun gözlerinde canlanırdı. Kral kelebeklerini, karahindibaları, güneşin kar ve su üzerinde nasıl elmas gibi parladığını, ışıklar söndüğünde doğum günü mumlarının tavana yansıyan dansını göstererek bunu herkesle paylaşırdı.

Ancak aynı zamanda –sayamayacak kadar çok– doktor ziyareti ve geceleri aniden gerçekleştirilen gizemli hastane ziyaretleri de olmuştu. Sanki hep hastaymış gibiydi. Evet, Sage, kız kardeşinin onu korkuttuğu zamanlar olduğunu kabul etmek zorundaydı. Tıpkı sinirlenip kollarını çırptığı, bağırdığı ve yakın mesafedeki birine vurduğu zamanlardaki gibi. Ya da gecenin bir yarısında Sage'in yatağının yanında durup ona boş boş baktığı anlardaki gibi... Bazen yatak odası mobilyalarını hareket ettiriyor, Sage uyurken masayı, sandalyeleri ve oyuncakları odanın köşelerine itiyor sabah olduğunda ise bunu yapmadığını, uyandığında böyle olduğunu söylüyordu. Diğer

zamanlarda ise uykusunda konuşur ve orada olmayan insanlarla sohbet eder ya da anlamsız bir şekilde gevezelik ederdi, sözleri düğümlenmiş iplik gibi birbirine dolanırdı.

Kendini iyi hissettiği günlerde Sage'e, ona korkunç şeyler fısıldayan sesler duyduğunu söyler ve onu korkuttuğu için her zaman Sage'den özür dilerdi. *Beverly Hillbillies* dizisini izlediklerinde ve annelerinin indirim kuponlarını saydıklarında, Sage'den ona anlattığı hikâyeleri hatırlayacağına dair söz vermesini isterdi ve Sage de elinden geldiğince onu koruyacağına söz verirdi. Anneleri, Rosemary'nin kafasının karıştığını ve ne zaman garip bir şey yapsa Sage'in ona yardım etmesi gerektiğini söylerdi ama Sage, asla bu konudan bahsetmek istemezdi. Bazen kız kardeşinin sorunlarının *kendi* suçu olduğunu hissederdi, sanki onlar doğmadan önce ona zarar verecek bir şey yapmış gibi; belki çok fazla beslenmiş, çok fazla kan almış ya da annelerinin rahminde çok fazla yer kaplamıştı. Ne de olsa Sage doğduğunda Rosemary'den iki kilo daha ağırdı ve âdeta savaşarak dünyaya otuz beş dakika önce gelmişti. Bazen Sage, annesinin de onu suçladığını hissediyordu. Sanki Rosemary'ye daha iyi davranacağına, sorunun ne olduğunu anlayana kadar daha anlayışlı olacağına dair ona söz verdirtiyormuş gibiydi.

Ancak Sage gerçeği biliyordu artık. Anneleri âdeta bir çöp gibi Rosemary'yi başından atmıştı. Belki de bu sebeple kendini içkiye vermişti. Belki de onu ölüme götüren bu hataydı.

Sage dişlerini sıktı. Alan'ın önünde döktüğü gözyaşlarından daha fazlasını dökmek, ona daha fazla bu tatmini yaşatmak istemiyordu. "Bana gerçeği söylemeliydin," dedi.

"Bunu senden saklamak benim kararım değildi, bu yüzden beni suçlama. Annen senin tüm kasabaya gevezelik etmeni istemedi. Doktorlar Rosemary'nin hiçbir şekilde iyileşemeyeceğini söyledi. İnsanların bir ailede geri zekâlı olduğunu öğrendiklerinde nasıl davrandıklarını biliyorsun. Annen, insanlar arkasından fısıldayarak konuşurken toplum içine çıkamazdı."

"Bu yüzden herkese Rosemary'nin öldüğünü söyledi. Bana bile."

"Bunun için minnettar olmalısın. Seni korumaya çalıştık."

"Korumak mı? Bana ikizimin öldüğünü söylemek beni *korumadı*."

"Ah, 'zavallı ben' ayaklarını kes. Kız kardeşinin durumunun sen de farkındaydın. Ayrıca doktorlar onun bir şizofren olduğunu söylediler. Her ne kadar sen ve annen onun iyi olmasını istemiş olsanız da o hiçbir zaman iyi olmayacak. Onu uzaklaştırmak onun için yapacağımız en iyi şeydi. Giderek daha da kötüleşiyordu ve elimizden bir şey gelmiyordu. Willowbrook'taki insanlar onun gibi geri zekâlılara nasıl davranılması gerektiğini iyi biliyorlar."

İçindeki nefret dalgası Sage'in göğsünü yakarak kulaklarına ulaştı ve başının zonklamasına neden oldu. Bu adam nasıl olur da Rosemary'yi umursuyormuş gibi konuşabilirdi?! Ne cüretle kız kardeşi için en iyisini bildiğini sanırdı! "Madem Willowbrook'ta Rosemary'yle nasıl ilgilenilmesi gerektiğini biliyorlardı, neden şimdi kayıp?"

"Ben nereden bileyim?"

Milyonlarca düşünce ve soru Sage'in zihninde bir kasırga gibi dönerek sersemlemesine neden olmuştu. Son altı yıldır

Rosemary'nin evin her köşesine sinen hayaletini hissederek yaşıyordu. Kısa kızıl saçları ve tığ işi yeleğiyle en sevdiği Barbie bebeği... Kullanmayı sevdiği lavanta losyonunun kokusu... Şifonyerinde toz toplayan ilaç şişeleri... İkiz kardeşinin hayatta olduğu gerçeğini nasıl kabullenecekti? Peki ya bunca zaman Willowbrook'a hapsedildiği gerçeğini?

Ayrıca bunu başka kim biliyordu?

"Babamıza kız kardeşimi evden uzaklaştırdığını söyledin mi?" diye sordu Sage.

Alan, genç kıza sanki üç kafası varmış gibi bakıyordu. "Onun bunu umursayacağını da nereden çıkardın?"

"Biz hâlâ onun kızlarıyız."

"Öyle mi?" diye sordu Alan. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" Sehpanın üzerindeki paketinden bir sigara çıkarıp yaktı ve uzun bir nefes çekti, sonra parmaklarının arasındaki sigarayı havaya doğrulttu. "Sana başını sokabileceğin bir çatı veren baban mı? Giysilerinin, yediğinin içtiğinin parasını o mu ödüyor?"

Sage gözlerini yere indirdi. İğrenme hissi içinde bir ateş fırtınası gibi yanıyordu. Bu tartışmayı yüzlerce kez yapmışlardı, asla kazanamayacağını biliyordu. Babası onların gözünde kötü adamdı ve her zaman öyle olacaktı. Bunca yıldır onlara para göndermiş olsa bile annesi ve Alan, o parayı aldıklarını asla itiraf etmezlerdi. Öte yandan o para, Alan'ın onu yanında tutmasının muhtemelen tek nedeniydi.

"Kız kardeşimi hiç ziyaret ettin mi?" diye sordu Sage. "Annemle birlikte onu görmeye Willowbrook'a gittiniz mi?"

Alan, sehpanın üzerindeki birasını alıp koca bir yudum içti. "Bir kere."

"Bir kere mi?" Sage ona öfkeyle baktı. "Bir kere mi gittiniz?"

"Çocuğunu o şekilde görmek annene ağır geliyordu. Ayrıca kız kardeşin orada olduğumuzun bile farkında değildi. Bir tür komada gibi bir şeydi. Gözlerini kocaman açmış, öylece boşluğa bakıyordu. Neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu."

"İnanamıyorum. Annem onu kontrol etmedi mi? Kızının iyi olduğundan emin olmak istemedi mi? Rosemary çok korkmuştur, aklı karıştırmıştır!"

Alan, birasını sert bir şekilde sehpaya bıraktı, yüzüne öfke hâkimdi. "Kulağını iyi aç da beni dinle! Annen iyi olduğuna inandığı şeyi yaptı. Bunların hiçbiri onun suçu değildi, bu yüzden hiçbir şey için onu suçlamaya kalkma sakın."

Sage, ona öfkeyle bakarken bağırsa mı yoksa kussa mı emin değildi. Kız kardeşi hayattaydı ve tam altı yıldır bir tımarhanede kapalıydı. Annesi onu sadece bir kere ziyaret etmişti. *Bir kere*. Rosemary kırılmış ve korkmuş, böyle korkunç bir muameleyi hak edecek ne yaptığını merak etmiş olmalıydı. Sage'in nerede olduğunu, neden çok sevdiği ikizinin onu görmeye gelmediğini, neden onu kurtarmadığını veya ona bir mektup ya da bir kart göndermediğini merak etmiş olmalıydı. Sage'in içi öfkeyle dolup taşıyordu. "Ben onu ziyaret ederdim," dedi. "Bana *gerçeği* söyleseydiniz yapardım."

Alan omzunu silkti. "Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Diyorum ya benim kararım değildi."

"Annem öldükten sonra söyleyebilirdin."

"Neden? Söyleseydim ne yararı olacaktı?"

"Onu görmeye giderdim! Ona onu sevdiğimi söylerdim. İyileşmesi için yardım etmeye çalışırdım."

Alan gözlerini devirdi. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok. Bu, o kadar kolay değildi. Her ziyaretin bir ay önceden planlanması gerekiyordu ve çoğu zaman bir nedenden dolayı iptal edilebiliyordu. Her zaman 'hastanın iyiliği için' olduğunu söylüyorlardı."

"O zaman bu durumda sen onu birden fazla kez ziyaret etmeye mi çalıştın?"

"Birkaç kez, evet. Ama dediğim gibi bu annene çok ağır geliyordu."

"Odası nasıldı? Gecenin bir yarısı kalkıp etrafta dolandığını biliyorsun. Rahat ve güvenli olduğundan emin misin?"

Alan başını iki yana salladı. "Odasına girmemize izin vermediler. Onu görebilmemiz için lobiye getirdiler. Ayrıca o yer bok gibi kokuyordu."

Sage'in gözleri doldu. Zavallı Rosemary. "Ona ne olduğunu öğrenmek için Willowbrook'a gidecek misin?"

"Hayır, yapabileceğimiz bir şey yok. Zaten beni hatırlamaz. Onu bulur bulmaz haber vereceklerini söylediler."

"Ama aramaya yardım etmeliyiz," dedi Sage. "Onu bulmaya çalışmalıyız."

"Yapamam. İşim var."

"Arayabilirsin."

"Yapamam dedim ya," dedi Alan. "Telefondaki doktor bu işi profesyonellere bırakmanın daha doğru olduğunu söyledi."

Sage, Alan'ın burun deliklerinin genişlemesinden, çenesinin gerilme biçiminden yeniden öfkelendiğini görebiliyordu ama umursamadı. "Evet, doğru," diye mırıldandı. "Tanrı korusun, öğle tatilinde arkadaşlarınla kâğıt oynayıp içki içemezsin. Kendinden başka birini umursarsan ölürsün."

Alan, yeniden patlamaya hazır bir hâlde kızın üzerine yürüdü. "Sözlerine dikkat et, küçük hanım. Benim çatımın altında yaşadığın sürece bana saygı göstermek zorundasın."

"Sana asla saygı göstermeyeceğim," diye söylendi Sage. "Özellikle de Rosemary'ye yaptıklarından, bana yıllarca onunla ilgili yalan söyledikten sonra!"

Alan, dişlerini sıkıp elini kaldırdı ama tekrar vuramadan Sage arkasını dönüp oturma odasından dışarı fırladı. Koridorda koştu ve apartmandan dışarı çıktı. Hissettiği öfke ve hayal kırıklığı yüzünden gözleri yaşlarla dolmuştu. Bir içkiye ihtiyacı vardı. Ayrıca Heather ve Dawn'a olanları anlatması gerekiyordu, böylece ne yapması gerektiğini anlamasına yardım edebilirlerdi.

Ancak ne yazık ki arkadaşları da sarhoş olup Cropsey'nin kız kardeşini kaçırmış olabileceğini söylemiş ve bu sefer Rosemary gerçekten öldüyse ne yapacağını sormuşlardı.

İkinci Bölüm

Otogarın kaldırımında duran Sage, sigarasından bir nefes daha çekti, içi öfkeyle düğüm düğümdü. Annesi onca yıl ona nasıl yalan söyleyebilmişti? Bir cenaze töreni düzenlemeye durumları yetmediği için Rosemary'nin bedenini yaktıklarını nasıl söyleyebilmişti? Doğruyu söyleyerek acısını dindirme gücüne sahipken, Sage'in haftalarca ağzına lokma atamayacak, uyuyamayacak kadar derin bir kederle acı çekmesini nasıl izleyebilmişti? Rosemary'nin bir tımarhaneye gönderildiğini bilmek Sage'i elbette üzerdi ama bu, yine de onun öldüğünü düşünmekten daha iyi olurdu. Soğuk bir hastane odasında tüplere bağlı bir hâlde tek başına ve nefes alamayarak öldüğünü düşünmekten çok daha iyi... Sage, Rosemary'nin bunca zaman hayatta olduğunu bilseydi, Willowbrook'a onu ziyarete gidebilir, ona çiçek, kart ve oyuncak götürebilirdi. Kız kardeşini görebilir, elini tutabilir, ne olursa olsun onu sevdiğini söyleyebilirdi.

Ayrıca bir anne kendi öz kızını nasıl öyle bir yere kapatabilirdi? Birini sevmek o kişiyi iyisiyle kötüsüyle kabul etmek, zor durumlarda birbirine destek olmak demek değil miydi? Özellikle bir annenin çocuklarını ömrünün sonuna kadar sevmesi ve koruması gerekiyordu. Sage, ilk kez onlarda kaldığında Heather'ın annesiyle tanıştığı anı asla unutmayacaktı. Kızların pizza sipariş etmek isteyip istemediklerini sorması, erkekler hakkında konuşmak için bütün gece uyanık kaldıkları hakkında şakalar yapması, ertesi sabah mutfakta koşturarak yumurta ve pankek hazırlayıp portakal suyu ve kakaolu süt ikram etmesi hep aklındaydı. Anneler böyle mi yapardı, kahvaltıda ne istediğinizi mi sorarlardı? Sage'in annesi ekmek ve süt almayı bile unuturdu.

Sage, yıllardır annesinin mesafeli duruşunun Rosemary'nin ölümünden sonra başladığına inandırmıştı kendini. Öyle ya da böyle kendi kendine anlattığı, kalbini güvende tutmasını sağlayan hikâye buydu. Ancak artık buna inanmıyordu, özellikle de Rosemary'nin hayatta olduğunu öğrendikten sonra...

Otogarın otoparkına, yolun hafif yokuşuna, binaların, telefon direklerinin ve elektrik kablolarının arasından geçen gri asfalta baktı. Gözleri doğal olarak Yukarı New York Körfezi boyunca okyanusun üzerinde bir dizi gökdelenin yüzdüğü Manhattan silüetine çevrildi. Tıpkı *Oz Büyücüsü*'ndeki Zümrüt Kent'e benziyordu. O ve Rosemary küçükken –hâlâ güvenli ve emniyetli olduğunu düşündükleri bir dünyanın masum büyüsüne kanacak kadar küçükken– babaları onlara şehrin asla batmayacağını çünkü sihirle korunduğunu, binaların içindeki ve çevresindeki milyonlarca parıldayan ışığın peri tozuyla güçlendirildiğini söylemişti. Babası birkaç yıl sonra

evden ayrıldığında Sage, onu geri getirmek için sihir kullanıp kullanamayacağını merak etmişti. Her gece yatak odasının penceresinden uzaktaki şehre bakar, perilere ve sihirden sorumlu olan kişiye onu eve geri getirmeleri için yalvarırdı. Ancak bu hiç işe yaramamıştı.

Babası, annesiyle Alan'ın yaptıklarını öğrenseydi nasıl davranırdı? Umursar mıydı? Anlayışla mı karşılardı? Öfkelenir miydi? Keşke babasına ulaşabilseydi, belki babası Rosemary'yi bulmasına yardımcı olurdu. Belki o zaman yeniden bir aile olurlardı. Sage, dudağını sertçe ısırdı. Peri tozu ve dilekler için artık çok geçti. Babası hiçbir sebep yokken onları terk etmişti. Onların hayatının bir parçası olmamayı seçmişti. Ardındaki sebep ne olursa olsun bu gerçeği değiştirmezdi. Şu an tek yapabildiği kız kardeşini aramak olacaktı. Bundan sonra olacakları ise kimse bilemezdi.

Bir motorun hırıltısı, daldığı düşüncelerden sıyrılmasına neden oldu.

Duvar yazısı kaplı bir otobüs otogarın köşesinden usulca geçerken mazot kokusu soğuk havayı sardı. Duvar yazısı ona, çökmekte olan verem hastanesinin altındaki tünelleri, liseli çocukların içki içmek, uyuşturucu kullanmak ve Cropsey hakkındaki hikâyelerle birbirlerini korkutmak için toplandığı yerlerdeki duvarlara çizilen resimleri, çete logolarını ve pentagramları hatırlattı. Korku hikâyeleri olmasa bile, tavanlarla duvarların her an çökebileceği ve onu diri diri gömebileceği tünellere girmekten her zaman nefret etmişti. Ancak herkes orada takıldığından arkadaşlarıyla birlikte oraya gitmişti. Belki de duvar yazısı kaplı otobüs kötüye işaretti. Hayır. Böyle düşünmeyi bırakmalıydı. Arkadaşlarının çılgın teorilerinin zihnine işlemesine izin veremezdi.

Otobüs kaldırımın yanındaki sıradan bir durağa park ederken havalı frenler tıslıyordu. Sage, sigarasını yere atıp izmariti terliğinin tahta tabanıyla ezdi ve otobüse doğru yöneldi. Rosemary'ye ne olduğunu başka kimse öğrenmeyecekse, bunu kendisi yapacaktı. Otobüs basamaklarını tırmandı, kilolu sürücüye jetonu verdi ve arkaya doğru yürüdü, diğer yolculara çarpmamak için omuzlarını kamburlaştırırken kirli, koli bantlı koltuklara dokunmamak için ellerini önünde kavuşturdu. Ayaklarının altında çatırdayan eski yemek ambalajlarından, atıştırmalık artıklarından yükselen kokulara, bayat sigara dumanı, dizel yakıt ve keskin idrar kokuları karışıyordu.

Koridorun ortasında, koyu renk bıyıklı ve deri ceketli bir adam ona omzunun üzerinden bakıp flörtöz bir tavırla gülümsedi. Sage, kaşlarını çatıp ona orta parmağını gösterme ya da istemeden dirseğiyle yüzüne vurma dürtüsüne karşı savaştı. Karşı cinsten gelen ilgi onun için yeni bir şey değildi; ister genç olsun ister yaşlı, erkekler daima tam bir afet olup olmadığını anlamak için sarı–kızıl saçlarına ve yüzüne bakmadan önce bedenini baştan aşağı süzerlerdi. Normalde, babası olacak yaşta olmadıkları ya da riskli görünmedikleri sürece Sage onlara aldırmazdı. Ancak bugünkü adam kendisini bir av gibi hissetmesine neden olmuştu. Belki de artık bir gülümsemeyle cezbedilip sonra çöp gibi atılabileceğini düşünen insanlardan bıkmıştı. Annesinin babasına ya da Noah'nın ona yaptığı gibi... Annesinin ve Alan'ın, Rosemary'yi başlarından savmaları gibi... Sage, otobüsün arka tarafına geçip kendini cam kenarındaki bir koltuğa bıraktığında ağlamamak için mücadele ediyordu. Böyle hissetmekten nefret ediyordu, herkesten ve her şeyden nefret ediyordu.

Diğer yolcular otobüse binip yerlerini bulurken o camdan dışarı, çatlak kaldırıma çarpan iri, tembel kar tanelerine bakıyordu. Herkes oturduğunda ve sürücü kaldırımdan uzaklaştığında rüzgâr hızlanmış, kar sert ve hızlı bir şekilde yağarak kaldırımları ve binaları kaplamaya başlamıştı. Kız kardeşi her neredeyse fırtınadan kurtulmuş olmasını diliyordu.

Uygun kıyafetler giymediği için kendini bir kez daha azarladı. Bu havada mini etek ve terlik giyerek kız kardeşini aramalarına nasıl yardımcı olabilirdi? En azından uzun kollu, pamuklu bir bluzu ve tığ işi bir yeleği vardı ama pek işe yaradıkları söylenemezdi. Akşamdan kalma olduğu için elindeki seçenek sadece buydu. Kendini bu kadar berbat ve endişeli hissetmeseydi, kış mevsiminde olduklarını hatırlayarak önceki gece giydiği kıyafetleri giymek yerine botlarıyla çoraplarını giyerdi. Eh, tabii bir de atıştırmalıkla içecek getirirdi. Otobüsün sarsılıp durması da midesine hiç iyi gelmiyordu. Arka koltukta oturduğu için virajları dönerken dev bir sarkacın ucunda sallanıyormuş gibi hissetmesi de cabasıydı. Neyse ki Willowbrook sadece otuz dakika uzaklıktaydı. İhtiyacı olan son şey kusmaktı.

Kirli otobüs camlarının dışında, apartmanlar ve vitrinler, peş peşe park edilen arabaların hepsi geride kaldı. Kamyonlar ve diğer araçlar, kirli sulu kar tabakalarını fırlatarak yanlarından geçiyordu. Sonra güzellik salonu, halı satıcısı, fırın ve hırdavatçı bulunan bir alışveriş merkezi belirdi. Birbiriyle uyumlu ceketler giymiş bir grup oğlan, bir marketin dışındaki tentenin altında durmuş, trafiği izliyor ve canları sıkılmış gibi görünüyorlardı. Pek de çeteye benzemeyen bir çete olan Bay Boys'a benziyorlardı. Kendilerine ait bir alanları yoktu

ve diğer çetelerin hiçbiriyle savaşmamışlardı ama West Village'taki fahişelere saldırmışlardı. Bazıları Cropsey'nin fahişelere de saldırdığını söylüyordu.

İnsanlar hâlâ ormanda kayıp çocukların izlerini arıyor.

Midesi bulanıyordu. Cropsey'yi düşünmeyi bırakmalıydı. Hem zamanını hem de enerjisini boşa harcıyordu. Sage çantasını yanındaki boş koltuğa koyarak başını cama yasladı ve gelip geçen araçlarla kötü kokuları yok saymaya çalışarak gözlerini kapadı. Şimdi alışveriş merkezinde Heather ve Dawn ile takılmak, gülmek, insanlarla dalga geçmek ve sıkılmak için neler vermezdi. Bunun yerine, kafasına yerleştirdikleri düşünceler sayesinde yalnızdı ve korkuyordu. Öte yandan kendine acımaya vakti yoktu. Aramaya yardım etmesine izin vermeleri için Willowbrook'taki insanlara ne söyleyeceğini bulması gerekiyordu. Onları Rosemary'nin kız kardeşi olduğuna ikna etmek işin kolay kısmı olacaktı. Benzer kızıl sarı saçları, çıkık elmacık kemikleri ve menekşe rengi dokunuşlarla bezenmiş gümüş–mavi gözleri olan tek yumurta ikizleriydiler. Rosemary değişmediyse, tabii. Bir kurumda kilitli geçirdiği altı yıl onu mahvetmediyse ve tüketmediyse...

Otobüs ne zaman bir yolcunun inmesi ya da binmesi için bir durağa yanaşsa, Sage yüreği ağzında doğrulup nerede olduklarına bakıyordu. İnsanların otobüsten inip karlı kaldırımlarda yürümelerini izlemek içinde kıskançlık duygusunun belirmesine neden olmuştu çünkü hepsi başka bir normal güne başlamaya hazırdı. Alışveriş yapmak ya da yemek yiyip bir şeyler içmek için arkadaşlarla buluşmak, bütün geceyi dışarıda geçirdikten sonra eve gitmek, hasta bir teyzeyi kontrol etmek gibi... Yaşlı bir kediyle tek başlarına yaşıyor olsalar

bile Sage, kendisi yerine onlardan biri olmanın özlemini çekiyordu. Kayıp kız kardeşini aramak için akıl hastanesine giden kederli, sevilmeyen bir kız olmamayı dilerdi.

Hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi görmemek için gözlerini tekrar kapadı ve fazla ilerisini düşünmemeye çalıştı. Bundan sonra olacaklarla başa çıkmanın en iyi yolu, ters gidebilecek şeyleri hayal etmek yerine dakika dakika kabullenmekti. Fakat otobüs Willowbrook'a ne kadar yaklaşırsa içindeki huzursuzluk da o kadar artıyordu. Belki de onunla gelecek birini bulana kadar beklemeliydi. Onu Yvette'le aldatmış olmasına rağmen Noah'dan onunla gelmesini istemeliydi. Hayır, onu vazgeçirebilirdi... Ve zaten ona güvenemezdi. Onu affetmeme konusunda da kendine güvenmiyordu, özellikle de bu kadar savunmasız hissederken. Bunu kendi başına yapacaktı; başka seçeneği yoktu. Nasıl olsa geri dönmek için çok geçti.

Birkaç duraktan sonra otobüste Sage dışında sadece sürücü, Asyalı bir çift ve boş boş camdan dışarıya bakan bir karı koca kalmıştı. Willowbrook'a gelmeden önceki son durağa varmadan sürücü kapıyı kapattı ve başının tepesindeki dikiz aynasına baktı.

"Sen Willowbrook'a mı gidiyorsun?" diye bağırdı, Sage'e bakarak.

Asyalı çift kafasını çevirip ona bakarken, yüzlerine donuk bir ifade hâkimdi.

"Evet," dedi Sage, başını olumlu anlamda sallayarak. "Oraya gidiyorum."

"Pekâlâ," dedi sürücü. "Sadece teyit etmek istedim." Kapıyı kapatıp duraktan ayrıldı.

Sage, gergin bir hâlde camdan dışarıyı izlerken sinirden titrediğini fark etti. Birkaç blok daha gittikten sonra otobüs döndü ve üzerinde Willowbrook Eyalet Okulu yazan kahverengi, reklam panosu büyüklüğünde bir tabelanın yanından geçip uzun, tek şeritli bir yoldan aşağı indi. Ardından kalın direklere sabitlenmiş asma kilitli zincirlerle açık tutulan sütunlu bir kapıdan geçtiler. Kapının yanında duran dolap büyüklüğündeki güvenlik noktasında üniformalı bir gardiyan oturmuş, dergi okuyup sigara içiyordu. Otobüse kısa bir bakış attıktan sonra Willowbrook yerleşkesine doğru el salladı.

Sage, yumruklarını sıkarken eklemleri bembeyaz kesilmişti. Kapıya ve görevliye bakılırsa Willowbrook, bir okuldan ziyade hapishaneye benziyordu. Belki de yalnız gelmesi iyi bir fikirdi. Bir başkasının endişesini ya da kaygısını çekecek durumda değildi. Zaten kendini zar zor zapt ediyordu.

Sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünen bir süre boyunca, otobüs dar bir giriş yolundan dümdüz, karla kaplı çayırları ve donmuş dereleri olan yoğun ormanları geçerek ilerledi. Fırtına sonunda dinmişti ama yoğun kar tabakası her daim yeşil olan ağaçları ağırlaştırmış, akçaağaç ve meşe ağaçlarının ise çıplak dallarını kaplamıştı. Üç geyik, otobüsün geçişini izlemek için başlarını kaldırıp kuyruklarını salladı, sonra ot bulmak için yeri eşelemeye devam etti. Bu sahne, Sage'e bir Noel kartını hatırlattı, tıpkı bir kış tatilinde büyükanne ve büyükbabanızın evine giderken göreceğiniz bir şey gibiydi... Her şey aydınlık, huzurlu ve sakindi, kafasının içindeki karanlık kaosla tam bir tezat oluşturuyordu. Babasının bir gün vahşi doğada bir ahşap kulübe inşa etmekten bahsettiğini hatırladı. Keşke şimdi burada onunla olsaydı. Keşke onun ve Rosemary'nin ona ne kadar

ihtiyaç duyduğunu bilseydi. Mutlaka onlara yardım ederdi. Tabii, hayali gerçekleşmediyse ve o kulübeyi ormanın içinde bir yere inşa etmediyse... Tamamen yeni bir hayatı yoksa...

Daha küçükken Rosemary ile denedikleri çılgın bir numarayı çaresizce denedi; birbirlerine düşünce göndermek ve birbirlerinin zihinlerini okumak için çabalamak. Hiç işe yaramamıştı, yine de babasına bir mesaj göndermek için tüm gücüyle odaklandı, onun umutsuzluğunu duyması ya da bir şekilde hissetmesi için dua etti.

Sana ihtiyacımız var, baba. Şimdi sana her zamankinden daha çok ihtiyacımız var. Lütfen, bizi ara.

Aptalcaydı ama umurunda değildi.

Birbirine dolanmış yoğun ağaçlar seyreldikten sonra mükemmel aralıklarla dikilmiş ağaçlar ve peyzajlı çalılar ile karla kaplı geniş çimenler ortaya çıktı. Uzakta, buzla kaplı bir derenin kıyısında bir söğüt ağacı bulunuyordu. Uzun, çıplak dalları yeri süpürüyordu. Ardından sahneye yolun her iki tarafında sıra sıra dizilmiş dört katlı binalar çıktı. Alçak ve U şeklindeki yapıların her kanadına, beyaz daireler içine alınmış siyah numaralar yapıştırılmıştı. Binaların önünde ise canlı renklere boyanmış banklar, salıncak setleri, atlıkarıncalar ve tırmanma demirleri avluları dolduruyordu. Hepsi karla kaplıydı ve dışarıda oynayan tek bir çocuk bile yoktu. Hiçbir öğretmen teneffüsteki öğrencilerini izlemiyordu veya öğrenci gruplarını yürüyüşlere çıkarmamıştı. Kaldırımı küreyen bir adam –garip bir şekilde ne paltosu ne de eldiveni vardı– durup otobüsün geçişini izledi. Onun dışında tüm yer ıssız görünüyordu.

Sage ne ummması gerektiğinden ya da ne bulmayı umduğundan tam olarak emin değildi. Belki turuncu yelekler giymiş,

arama kurtarma köpeği, ekip arabaları ve helikopterleri olan bir arama ekibi ve at sırtında ormana giden gönüllüler... Ayrıca kesinlikle parmaklıklı pencereleri ve ot bürümüş bahçeleri olan eski binalar hayal etmişti. Dikenli tellerle çevrili çitler ve üniformalı bekçiler bile olabilirdi. Ancak Willowbrook, insanlara bakım veren, hasta zihinlerin huzur bulabileceği bir hapishaneden çok bir üniversite kampüsüne benziyordu. Belki Rosemary orada iyi muamele görmüştü. Belki de arkadaş edinmiş ve onu sevip onunla ilgilenecek birini bulmuştu. Belki mutlu olmuş bile olabilirdi; yani bir kuruma kapatılmış bir insan ne kadar mutlu olabilirse... Umarım Sage içeri girdiğinde Rosemary'nin çoktan bulunduğunu, ona zarar gelmediğini öğrenirdi. Kız kardeşinin ormanda kaybolduğunu ya da kaçmaya çalıştığını ve şimdi güvenli bir şekilde odasında, en sevdiği dondurma olan bir kâse vanilyalı dondurmanın keyfini çıkardığını öğrenirdi. Sırtını otobüs koltuğuna yaslayan Sage, rahat bir nefes aldı. Ne olursa olsun, en azından Willowbrook korktuğu kadar korkunç bir yer değildi.

Sonra altı katlı bir bina karşısında belirdi. Bir kutup sisinin ortasından çıkan eski bir gemi gibi görünüyordu. Siyah bir çatısı ve gri bulutların arasında kaybolan inanılmaz derecede uzun beyaz bir kubbe ile süslenmiş, sekizgen bir kümbetin her iki tarafında duran tuğla kanatları vardı. Otobüs binanın yanından geçerken diğerlerinden daha uzun bir kısım dikkatini çekti. Bina kanadı bu noktada yapıyı dev bir haç gibi gösteriyordu. Bacalar –sayabileceğinden çok daha fazlası– bir rafa dağılmış taşlar gibi siyah çatılardan fırlıyordu. Ardından çoğu dükkân, garaj veya depo barakalarına benzeyen ve karanlık hayaletleri andıran başka binalar ortaya çıktı. Baktığı her

yerde daha fazla U şeklindeki numaralı bina ve diğer yollara çıkan ek sapaklar vardı. Bazı binaların etrafı yüksek çitlerle çevriliydi, insanları içeride... veya dışarıda tutmak için olmalıydı; hangisi olduğunu söylemek imkânsızdı. Otobüs yavaşladığında karda tek bir ayakkabı ve buruşuk pantolona benzeyen bir şey fark etti. Sage'in kollarındaki tüyler diken diken oldu. Belki de söz konusu Willowbrook gibi bir yer olduğunda bile görünüş aldatıcıydı.

Sonunda otobüs, haç şeklindeki binanın ana girişine benzeyen bir yere geldi ve havalı frenlerin tıslamasıyla durdu. Çift kanatlı kapıların üzerindeki bir tabelada şunlar yazıyordu: İDARE. Asyalı çift ayağa kalktı, çıkışa doğru ilerlerlerken adam sabırla karısının devam etmesini bekliyordu. Sage, derin bir nefes aldı ve cesaretini topladı. Ya şimdiydi ya da asla.

Hâlâ camdan dışarı bakarak çantasına uzandı. İçeri girmeden önce bir sigara daha içmeyi düşünüyordu ama elini boşluğa attı. Nefesini tutup aşağıya baktı. Çantası gitmişti. *Kahretsin.* Bunu tahmin etmeliydi. Özellikle otobüs bazı sefil mahallelerde durduğunda gözlerini açık tutmalıydı. Aklını kaçırmış gibi her yeri taradı, sonra diğer koltukların altını aramak için ayağa kalktı. Belki durduklarında koltuktan kayıp yere düşmüştü. Ancak hiçbir yerde bulamadı. Sage, otobüsün koridor kısmına çıkıp bütün koltukların altlarını üstlerini iyice aradı.

"Bir sorun mu var, küçük hanım?" diye sordu sürücü.

"Sanırım biri çantamı aldı," diye yanıt verdi Sage.

Sürücü gözlerini devirip otobüsü park etti ve yardım etmek için ayağa kalktı.

Her yere, her koltuğun altına üstüne baktılar, tüm zemini taradılar fakat çantası otobüste yoktu.

"İçinde önemli bir şey var mıydı?" diye sordu sürücü, terlemiş ve nefes nefese kalmıştı. "Para? Kimlik kartı?"

"Birkaç dolarla makyaj malzemesi, bir saç fırçası ve sigara." Sahte kimliğinden bahsetmenin gereği yoktu.

"Ehliyet?"

Sage başını iki yana salladı. "Ehliyetim yok."

"Çanta nasıl bir şeydi?"

"Ön tarafında mavi çiçekler olan deri, yandan asmalı bir çanta."

Sürücü koltuğuna döndü, alnındaki teri silmek için kepini çıkardı ve kumanda panelindeki kancadan bir pano aldı. "Adını ve telefon numaranı ver. Eğer ortaya çıkarsa merkez seni arayacaktır ama boşuna umutlanma."

"Sage Winters. 212–567–2345."

Sürücü verilen bilgiyi yazıp panoyu kancasına astı. "Tamam, kaydettim," dedi. "Üzgünüm." Ardından genç kıza baktı. "Sen iyi misin?"

Hayır, iyi değilim. Hem de hiç. Sage, başını olumlu anlamda sallayıp gülümsemeye çalıştı, adamın şefkati kalbinde bir yere dokunmuştu ve ilk kez onun o nazik gözlerine baktı. Ardından bakışlarını camın diğer tarafındaki tuğla binaya çevirdi. "Bu yer hakkında bir şey biliyor musunuz?"

Sürücü omzunu silkti. "Büyük olasılıkla senin bildiğinden fazlasını değil," dedi. "Ben yolcuları burada indirip sonra yeniden alıyorum, bu yüzden sana söyleyebileceğim fazla bir şey yok ama Robert Kennedy'nin burası için yılan deliği dediğini hatırlıyorum." Otobüsün açık kapısından Asyalı çiftin gittiği yönü işaret etti. "Şu çift, her hafta gelir ve ne zaman onları otobüse alsam zavallı kadın hep ağlıyor."

Sage, sürücünün bundan hiç bahsetmemesini dilerdi. "Nedenini biliyor musun?"

"Sanırım çocuklarından birini ziyarete geliyorlar. Böyle bir yerde sevdiğin birinin olması son derece üzücü olmalı diye düşünüyorum, sence de öyle değil mi?"

Sage, başını olumlu anlamda sallarken derin bir ıstırabın göğsünü sıkıştırdığını hissediyordu. Zavallı Rosemary.

"Affedersin," dedi sürücü. "Bunu söylememem gerekirdi. Sen de mi birini ziyarete geldin?"

Sage, zar zor yutkundu. "Kız kardeşimi."

"Hay aksi. Özür dilerim. Yeni mi geldi?"

"Hayır, altı yıldır burada."

"Ah," dedi sürücü, ardından kaşlarını çattı. "Üstüme vazife değil ama seni otobüsümde daha önce hiç gördüm mü? Genelde ailenle mi geliyorsun?"

Sage, dokunsalar ağlayacakmış gibi hissetmese buna kahkaha atabilirdi. "Hayır, kardeşimin burada olduğunu daha yeni öğrendim."

"Tüh," dedi adam. "Üzüldüm. Bu sana epey ağır gelmiştir."

"Öyleydi," dedi Sage. "Öyle." Yalnız gitmemek için bir an adama onunla birlikte gelmesini söyleyecekti ama bu çok saçma olurdu.

"Neyse, sana iyi şanslar, evlat," dedi sürücü. Kepini yeniden başına geçirip direksiyona doğru ilerledi. "Çantan bulunursa biri seni arayacaktır ama dediğim gibi fazla ümitlenme. Bu bölgede 'kayıp' listesi 'bulunanlar' listesinden çok daha uzun."

"Tamam, teşekkür ederim," diye yanıt verdi Sage ve otobüsten inmeye başladı. Tam merdivenin ortasındayken

karşısındaki kocaman binaya yeniden bakınca içi panikle doldu. Otobüse binip hemen eve dönmek için neler vermezdi. Durdu ve tekrar sürücüye döndü. "Sanırım daha sonra, bizi almaya geldiğinizde görüşürüz."

Adam yüzünde şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Üzgünüm evlat. Normalde ben olurdum ama karımı doğum günü için akşam yemeğine çıkarmak üzere erken paydos ediyorum." Sonra tekrar gülümsedi ve ona dostça göz kırptı. "Ne derler bilirsin, mutlu eş, mutlu hayat."

Sage'in yüzünde zayıf bir gülümseme belirdi. Doğum gününü kutlamak için yemeğe çıkmak, kulağa şu anda dünyanın en harika şeyi gibi geliyordu. Kahretsin, dişçiye gitmek bile yapmak üzere olduğu şeyden daha iyiydi. "Ah, pekâlâ, yardımın için tekrar teşekkürler."

"Önemli değil." Sürücü elini kapı düğmesine koydu ve kızın inmesini bekledi. "Kendine dikkat et."

Sage, otobüs merdiveninin son basamağına indiğinde kar terliklerinin arkasına dolmaya başlayarak ayaklarını anında buza çevirdi. Sürücüye el sallamak için arkasını dönmüştü ancak sürücü kapıyı çoktan kapatmıştı. İçinden söverek tuğla binaya doğru kar kaplı kaldırımdan ilerlemeye başladı. Buz tutmuş merdivenin başında bir an duraksadı, çift kanatlı kapıyı tıklamalı mıydı yoksa doğruca içeri mi girmeliydi? Tokmağı kavrayıp döndürdü. Kapı açılınca, kanadın birini itip içeri girdi.

Karla kaplı terliklerini küçük bir girişte duran, devasa boyuttaki paspasın üzerine sildikten sonra duvardaki levhayı okudu: HASTA KABUL: AKUT VE KRONİK PSİKİYATRİ, BUNAMA, KİMYASAL BAĞIMLILIK, ZEKÂ GERİLİĞİ

VE ÇOCUK–ERGEN KOĞUŞLARI. Sage, kaşlarını çattı. Yanlış yerde miydi? Willowbrook'un bir okul olması gerekmiyor muydu? Tabela sınıflar, öğretmenler veya notlar hakkında hiçbir şeyden bahsetmiyordu.

Sage'in tek yapabileceği gidip sormaktı. Bir başka kanatlı kapıdan geçip bekleme salonuna benzeyen bir yere girdi. Tam ileride kedi gözü çerçeveli bir gözlük takmış olan danışman, belge yığılı bir çalışma masasında oturuyordu. Arka köşedeki halatlarla kapatılmış tuhaf merdiven dışında bekleme salonu insana, karo zemini, minderli sandalyeleri, duvarlarında dağ ve göl manzaralı resimleri olan bir doktor ofisinin sahte ve rahatlatıcı hissini hatırlatıyordu. Bir köşe masasında *National Geographic*, *Psychology Today* ve *Better Homes&Gardens* gibi çeşitli dergiler; diğer tarafta ise oyuncaklar, kitaplar ve çocuk sandalyeleri bulunan küçük bir oda vardı. Sonra Sage halatlarla çevrili merdivenin tırabzanındaki uğursuz görünümlü çirkin yaratık heykellerini fark etti ve hemen eski verem hastanesinin altında düzenlenen şeytani ayinlerle ilgili söylentileri hatırladı. O ürkütücü süslemelerin okulda ne işi vardı? Ürperdi, ardından huzursuzluğunu üzerinden atmaya çalıştı. Şehir efsanelerinin onu korkutmasına izin vermenin sırası değildi.

Bekleme salonu otobüsteki Asyalı çift haricinde boştu. Hâlâ bir taş gibi öylece oturan kadın, dehşet dolu bir ifadeyle yere bakarken kocası onu rahatlatmak istercesine bir elini kadının koluna koymuştu. Adam başını kaldırdığında Sage'e yorgun bir ifadeyle gülümsedi. Sage de nezaketsiz görünmemek için gülümsemesine karşılık verdi, ardından danışmaya gitti.

"Evet?" dedi danışmadaki görevli, bir kâğıt destesini masaya koyarak. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Kız kardeşim Rosemary Winters için gelmiştim," dedi Sage. "Buranın öğrencisi ama üvey babam dün onun kayıp olduğuyla ilgili bir telefon aldı."

Danışmanın alnı şaşkınlıkla kırıştı... Huzursuzluktan da olabilirdi, söylemesi güçtü. "Bir dakika bekleyin lütfen," dedi. Ardından bir panoyu alıp ilk kâğıdı kaldırarak parmağını sayfada gezdirmeye başladı. Panoyu masaya bıraktıktan sonra Sage'e etkili bir şekilde gülümseyip telefona uzandı ve bekleme alanını gösterdi. "Lütfen oturun. Bir dakika içinde biri sizinle ilgilenecek."

"Teşekkür ederim," dedi Sage. Danışma masasına yakın bir koltuğu seçip telefondaki konuşmayı dinlemek için doğruldu. Danışmadaki görevli sırtını ona dönüp ahizeye fısıldamaya başlayınca korku, Sage'in göğsüne âdeta bir kaya gibi oturdu. Belki de Rosemary ile ilgili kötü bir haber vardı ve görevli bunu söyleyen kişi olmak istemiyordu. Ardından danışmadaki görevli telefonu kapatıp bir şeyler not etti ve Sage'in bakışlarından kaçınarak masasındaki işlere odaklanmaya çalıştı. Sage, ellerini kavuşturup sakin kalmayı denedi. Hayır. Böyle düşünemiyordu. Zihninden bir sürü şey geçiyordu. Danışmadaki görevli, Asyalı çifte de bakmıyordu. Hem neden baksındı ki? Willowbrook'un büyüklüğünü düşününce günde yüzlerce insan görüyor olmalıydı. Ayrıca çalışmak zorundaydı. Kapıdan giren herkesle duygusal bağ kurmak için vakti yoktu.

Sage, orada beklerken aynı salonda kız kardeşininin de durduğunu, danışmayla konuşan annesini ve Alan'ı, ardından Rosemary'nin götürülüşünü düşünmeden edemedi. Annesi

kızının nerede kaldığını sormuş muydu? Kendi yatağı, özel odası ya da oda arkadaşları var mıydı? Hiç umursamış mıydı? Sage'in gözleri doldu. Rosemary, korkunun ve şaşkınlığın ötesinde bir duyguyu tecrübe etmiş olmalıydı.

Asyalı çifte Willowbrook hakkında ne bildiklerini sormayı düşündü. Yoldaki tabela buranın bir okul olduğunu söylüyordu ama daha çok hastane gibiydi. Hatta daha kötüsü, bir akıl hastanesi gibi... Tırnaklarını yemeye başladı, endişe âdeta midesini kemiriyordu. Elbette, saçmaydı –en az Cropsey hakkındaki hikâyeler kadar– ama dinleyerek büyüdüğü diğer hikâyeleri düşünmeden yapamıyordu. Çocuklar üzerinde deney yapan doktorların hikâyesi zihnine üşüştü. Fresh Kills çöp sahasından gelen zehir yerden sızarak daha fazla kişinin engelli olmasına sebep olduğu için, Staten Island'daki Willowbrook şehrinin bilimsel araştırmalar yapmak üzere inşa edildiğini söyleyenler de vardı.

Asyalı çifte herhangi bir soru sorma cesaretini bulamadan salonun arka tarafında bir kapı açıldı ve beyaz üniformalı bir adam, üzerinde büyük boy pazen gömlek, paça kısmı bol gelen bir pantolon ve ayaklarında iyice eskmiş botlar olan yaklaşık on yaşında bir çocukla içeri girdi. Adamın saçını tarayış şeklinden ya da kemikli çenesinden midir bilinmez ama çocuğu kolundan tutmuş odanın karşısına geçirirken sinirli görünüyordu. Oğlan başını eğmişti, çenesinin altında kıpır kıpır hareket eden parmakları ise tuhaf bir şekilde çarpıktı. Sage'in içi içini yemeye başladı. Beyaz üniformalı adam öğretmen değildi. Hastanede ya da akıl hastanesinde göreceğiniz türden bir hizmetli ya da bir tür hemşireydi. Asyalı çift ayağa kalktı ve çocuğa doğru koştu.

"Ah, Jimmy," dedi kadın, çocuğun çarpık parmaklarını ellerinin arasına alarak. "Seni çok özledik."

"Evet," dedi kocası. "Nasılsın, oğlum?"

Jimmy, onlara boş bir ifadeyle bakıyordu, ağzı bir tarafa doğru yamulmuştu.

"Anne babana merhaba de, Jimmy," dedi hizmetli.

"Merhaba, anne baba," dedi Jimmy, dili her kelimenin sonunda ağzından sarkıyordu. Sesi Sage'in sandığından daha tok çıkmıştı. Belki de göründüğünden daha büyüktü.

Asyalı kadının yüzü endişeyle kırışırken bir elini Jimmy'nin başının yanına, çenesinden boynuna kadar uzanan ve kurumuş kana benzeyen koyu bir çizginin olduğu yere hafifçe koydu. "Kulağına ne oldu?"

"Diğer çocuklardan biriyle biraz kavga ettiler ve çocuk kulağını ısırdı," dedi hizmetli.

"Dikişe ihtiyacı var gibi görünüyor," dedi annesi.

"Doktoruna söyleyeceğim," dedi hizmetli, sesi kayıtsızdı.

"Geçen sefer getirdiğimiz yeni spor ayakkabılara ne oldu?" diye sordu baba. Jimmy'nin ayağındaki eski botları işaret etti. İki numara büyük görünüyorlardı ve bağcıkları yoktu. "Nerede?"

Hizmetli sanki onları ilk kez fark ediyormuş gibi botlara baktı. "Emin değilim," dedi. "Onları kaybetmiş olmalı."

Baba bıkkınlıkla başını salladı. "Bu, bu yılki üçüncü çift."

"Onu biraz dışarı çıkarabilir miyiz?" diye sordu annesi. "Dışarıda kar yağıyor ama temiz hava ona iyi gelecektir."

"Paltosunu getirmedim," dedi hizmetli. "Belki sonra."

"Ben onun paltosunu getiririm," dedi babası. "Siz bana yerini söyleyin."

"Ailelerin koğuşlara girmesine izin verilmediğini biliyorsunuz, Bay Chan. Bunu size yüz kere söyledim."

"Söylediğinizi biliyorum," dedi Bay Chan. "Bilmek istediğim şey neden? Neden bize oğlumuzun yaşadığı yeri göstermiyorsunuz? Ne saklamaya çalışıyorsunuz?"

"Hiçbir şey saklamıyoruz," dedi hizmetli. "Ama diğer sakinlerin koğuşlarda aileleri görmesi üzücü olabilir, özellikle hiç ziyaretçisi olmayanlar için. Her zamanki gibi Jimmy'yi burada istediğiniz zaman görebilirsiniz."

"Peki, neden geldiğimizi size bildirmek zorundayız?" diye sordu Bay Chan. "Aksi hâlde Jimmy'yi görmemize izin vermiyorsunuz. Belki bunu da bana açıklarsınız."

Bayan Chan, Jimmy'yi çoktan kolundan tutmuş, bekleme salonundan oyun odasına doğru götürmeye başlamıştı, bir yandan da şefkatle oğlunun omzunu sıvazlıyordu.

"Kuralları ben koymuyorum, Bay Chan," dedi hizmetli. "Bir şikâyetiniz varsa bunu bir doktorla ya da idareyle görüşmeniz gerek."

"Ah, bunu yapmayı planlıyorum. Ebeveyn derneği az önce doktorlarınızdan biriyle görüştü. Bu işin perde arkasını araştıracağız, buna emin olabilirsiniz!"

"Ne yapmak istiyorsanız onu yapabilirsiniz," dedi hizmetli, omzunu silkerek.

Bay Chan, adama öfkeli bir bakış daha attı, ardından karısını ve oğlunu diğer odaya kadar takip etti. Hizmetli, bekleme salonundan ayrılmadan önce onları odaya varana kadar izledi, sonra Sage'i fark etti ve yüzünde garip bir ifadeyle duraksadı. Salondan çıkmak yerine danışmaya gitti ve masadaki kadına doğru eğilerek sessizce konuştu. Danışmadaki görevli başını

salladı ve Sage'e baktı. Hizmetli bakışlarını yeniden ona çevirdikten sonra arka taraftaki kapıdan çıktı.

Sage'in içini yine korku kemiriyordu. Onun hakkında ne konuşmuşlardı? Rosemary'nin bulunacağına dair pek umut olmadığından mı bahsetmişlerdi? Ona öldüğünü söyleyecek birini bulmaları gerektiğinden mi? Yoksa tamamen başka bir şey miydi?

Sage, ayağa kalktı ve danışmaya yaklaştı. "Affedersiniz," dedi. "Ama şu beyefendiyle kız kardeşim hakkında konuştuğunuza dair bir izlenime kapıldım. Bana söyleyeceğiniz bir şey mi var? Her ne olursa..."

Danışmadaki görevli başını iki yana salladı. "Üzgünüm. Neler olduğunu tam olarak bilmiyorum ama biri kısa süre içinde sizi bilgilendirecek."

"Ama anlamıyorsunuz," dedi Sage. "Ben kız kardeşimin burada olduğunu daha yeni öğrendim. Onun öldüğünü sanmıştım ve onca yolu onun için geldim..."

Daha sözünü bitirmeden bekleme salonunun arka kapısı açıldı ve tuhaf saçlı hizmetli, tüvit spor ceketli zayıf bir adamla geri döndü. Hizmetli Sage'i işaret edince ona doğru yürümeye başladılar. Adam yumruklarını sıkmış, sert bir yüz ifadesiyle ona doğru hızla yürüyordu. Sage, ilk önce içgüdüsel olarak dönüp koşmak istedi. Onun hasta olduğunu düşünüyorlardı, onu buraya kapatacaklardı. Belki Alan ondan kurtulmak istediği için onlara kaçık bir kızın geleceğini haber vermişti. Belki Rosemary hakkında söylediği her şey, onu buraya getirmek için uydurduğu bir yalandı. Ne de olsa o ve Staten Island'daki her çocuk, uslu durmazlarsa Willowbrook'a gönderilecekleri konusunda korkutularak büyümüştü. Şimdi kâbus gerçek oluyordu.

Ancak bu imkânsızdı. Alan'ın onun burada olduğundan haberi bile yoktu. Bu endişeyi hemen zihninden uzaklaştırdı. Fakat bir sonraki an başka bir endişe baş gösterdi. Hizmetli ve spor ceketli adam muhtemelen ona Rosemary'nin öldüğünü söyleyecekti. Bunu gözlerinde ve sıkıca kenetlenmiş dudaklarında görebiliyordu. Hayır. Rosemary ölmüş olamazdı; tekrar değil! Adamlar bu yer ve işleriyle ilgili zor kararlar yüzünden gergin görünüyor olmalılardı. Belki de Rosemary'yi kaybettikleri için onları azarlamak üzere geldiğini düşünüyorlardı.

Sage, titreyen bacaklarıyla adamlara doğru ilerledi. Başını kaldırıp elini uzattı. Arkadaş canlısı ve kendinden emin görünmeye çalışıyordu ama aslında korkudan midesi bulanıyordu.

Ancak o daha bir şey diyemeden spor ceketli adam konuşmaya başladı. "Nerelerdeydiniz, Bayan Winters? Sizin için çok endişelendik."

Üçüncü Bölüm

Sage'in ağzı şaşkınlıkla açık kaldı. Ardından bir şok dalgası tüm bedenini sardı, şaşkınlık ve utanç dolu bir dalga... Tüvit spor ceketli adama kaşlarını çatarak baktı ve arkasını dönüp gitme dürtüsüne karşı koyarak elini indirdi. Bunu yapamazdı, kız kardeşini bulması gerekiyordu. Bunun yerine, tüm bekleme salonunu dolduran çaresizlik ve acı dolu gergin bir kahkahayla güldü.

Spor ceketli adam şaka yapıyor olmalıydı. Onun Rosemary olduğunu düşünmüyordu, değil mi? Bu, çok saçmaydı. Adam, tıpkı bir kralın gardiyana bir mahkûmu götürmesini söylemesi gibi tek eliyle işaret ettiğinde, Sage ona hata yaptığını anlatmak üzereydi. Ancak daha ne olduğunu bile anlamadan hizmetli onu kolundan tuttu.

"Ne yapıyorsunuz?" dedi Sage, kendini kurtarmaya çalışarak. "Bırakın beni!"

Hizmetli, itirazlarına kulak asmadan onu daha sıkı tutarak odanın arka tarafında bulunan kapıya doğru sürüklemeye başladı. Onu kendine öyle yakın tutuyordu ki Sage, adamın ekşi nefesini yüzünde hissedebiliyordu. Spor ceketli adam da hemen onların arkasındaydı. Sage, arkasını dönüp adamdan kurtulmaya çalıştı ama hizmetli onu iki eliyle kavradı ve kâh itip kâh yerde sürükleyerek ilerlemeye devam etti.

"Kes şunu!" diye bağırdı Sage. "Canımı yakıyorsun!"

"Her şey yoluna girecek, Bayan Winters," dedi spor ceketli adam. "Artık geri döndün ve burada güvendesin. Burası senin evin, unuttun mu?"

Panik adım adım onu ele geçiriyor, ciğerlerindeki havayı tüketiyordu. "Hayır!" diye bağırdı Sage, hizmetliden kurtulmaya çalışarak. "Ben Rosemary değilim! O benim ikiz kardeşim! Bırakın beni!" Kalbi göğsünde âdeta patlayacakmış gibi hızla atıyordu. "Ne yapıyorsunuz?"

Bay Chan, diğer odadan çıkıp neler olduğunu görmek için onların olduğu tarafa baktıysa da karısı, olaya karışmasın diye bir elini onun koluna koydu.

"Endişelenme," dedi spor ceketli adam. "Seni cezalandırmayacağız. Sadece seni koğuşuna götürmemiz gerek."

"Ama hata yapıyorsunuz!" diye bağırdı Sage. "Benim adım Sage! Buraya kız kardeşimi bulmak için geldim çünkü onun kayıp olduğunu öğrendim!" Sage, bedenini hareket ettirerek serbest kalmaya çalıştı. Hizmetli parmaklarını tenine batırıyordu. "Şu lanet olası ellerini çek üzerimden!"

Danışmadaki görevli endişeli bir tavırla ayağa kalktı. "Yardım çağırmamı ister misiniz, doktor?" dedi, telefonu eline alarak.

"Evet," dedi spor ceketli adam. "Hemşire Moore'a beş numaralı odaya gelmesini söyle."

Sage, dizlerinin üzerine çöküp kendini hizmetlinin elinden kurtardı ve kaçmaya başladı ama adam çok hızlıydı. Onu belinden yakaladı ve odanın diğer tarafına taşıdı. Sage'in terlikleri ayaklarından düşerek karo zeminde takırdadı. Genç kız, çığlık atıp havaya tekmeler savurdu ve yumruklarını adamın göğsüne, yüzüne indirdi ama adam bir kaya gibi yerinden kımıldamadı.

"Biri bana yardım etsin!" diye bağırdı. "Lütfen! Ben buraya ait değilim! Ben sandıkları kişi değilim!"

Sage, hizmetlinin yüzünü tırmalayarak gözünün altındaki deriyi çizdi. Hizmetli homurdanarak başını diğer tarafa çevirdikten sonra onu kapıdan içeri, daha fazla kapıyla çevrili bir koridora çekti.

Koridorun sonunda onları, beyaz dolaplarla ve keskin alkol kokusuyla dolu bir muayene odası bekliyordu. Hizmetli, Sage'in paltosunu çıkarıp yere attı, sonra onu bir sedyeye yatırıp terli elleriyle kollarını ezerek onu sabit tuttu. Sage şilte üzerinde çırpındı, çığlık attı, ağladı ve nefes alabilmek için yutkundu. Bir hemşire içeri girip ellerini ve ayaklarını bileklerinden sedye korkuluklarına bağlarken doktor sessizce duvarın yanında bekledi.

"Bırakın beni!" diye bağırdı Sage. "Biri bana yardım etsin!"

Hemşire deri kayışı bağlamayı bitirince hizmetli onları sıkılaştırıp bir adım geriledi ve alnında biriken teri sildi, omuzlarını öne düşürmüştü.

"Bu senin iyiliğin için," dedi doktor. "Lütfen, bizimle kavga etmeyi bırak."

Sage, kıvranıp tüm gücüyle kayışları çekiştirdi ama serbest kalamadı. "Bana neden bunu yapıyorsunuz?" diye bağırdı. "Ben Rosemary değilim. Ben onun ikiz kız kardeşi Sage'im. Sizin onu aramanız gerekiyor, beni buraya bağlamanız değil. Lütfen, beni dinlemek zorundasınız!" Bir an mücadele etmeyi bırakıp nefesini dengelemeye çalıştı. Ne kadar çok savaşırsa savaşsın, onu dinlemiyorlardı. İçten içe histerik bir şekilde çığlık atmasına rağmen mantıklı davranması ve sakin görünmesi gerekiyordu. "Buraya geldim çünkü biri üvey babamı arayıp kız kardeşimin kayıp olduğunu söyledi. Onu arayıp sorabilirsiniz. Size kim olduğumu söyleyecektir."

"Dinle, dinle," dedi doktor. "Sen ve Dr. Baldwin bunu defalarca konuştunuz. Adın Rosemary, Sage değil. Sage sadece psikozunun bir parçası ve kafa karışıklığının bir sonucu, hatırladın mı?"

"Hayır, hatırlamıyorum çünkü bu doğru değil!" dedi. "Ben kız kardeşim değilim, herhangi bir psikozum yok ve kafam karışık değil. Tek yumurta ikiziyiz, bu yüzden o olduğumu düşünüyorsunuz. Sadece üvey babamı arayın lütfen!"

Doktorun bir işaretiyle hemşire bir dolabın çekmecesini açtı ve cam bir şişeyle parlak bir şırınga çıkardı.

"Hayır!" diye bağırdı Sage. "Lütfen. Bunu yapmayın. Beni çözün. Kaçmaya çalışmayacağım, söz veriyorum!" Deri kayışları zorlayarak iğneye baktı, gözleri dehşetle iri iri açılmıştı. "Lütfen, uslu duracağım, yemin ederim! Bunu yapmak zorunda değilsiniz!"

Hemşire kararlı bir tavırla dudaklarını birbirine bastırarak doktorla hizmetlinin arasından geçip Sage'in kolunu sıyırdı ve iğneyi koluna batırdı.

"Hayır!" diye bağırdı Sage. "Lütfeeen!"

İğneyi yaptıktan sonra hemşire şişeyi ve şıringayı aldı, ardından tek kelime etmeden çelik kapıyı arkasından çarparak odadan çıktı. Hizmetli ve doktor Sage'e bakıyorlardı.

"Bizi yine çok korkuttun, genç bayan," dedi doktor. "Bu sefer nerede saklanıyordun?"

Sage, göğsünün ve yüzünün yandığını hissetti. Gözlerini sımsıkı kapatıp yutkunarak vücudunu saran dehşetle savaştı. Tekrar konuşabileceğini düşündüğünde gözlerini açtı ve bakışlarını doktora dikti. "Hiçbir yerde saklanmadım," demeyi başardı. "Buraya Rosemary'yi aramak için otobüsle geldim ve ben..." Tereddüt etti, aniden sersemlemişti.

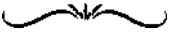
"Tamam," dedi doktor. "Her şey yoluna girecek. Sana zarar vermeyeceğiz. Sadece yardım etmek istiyoruz. Sen bunu zaten biliyorsun, değil mi?"

Sage, onu dinlemesi için başını doktordan yana çevirdi ama sözleri ağzında un ufak oluyordu sanki. Oda bulanıklaştı, loşlaştı, duvarların köşeleri kıvrılıyor ve dönen bir sis içinde birbirine karışıyordu. Hizmetlinin yüzü beyaz üniformasının içinde erirken doktorun yüz hatları silindi, gözleri ve ağzı gri bir kütleye dönüştü.

"Merak etme, Rosemary," dedi doktor, sesi yanlış hızda çalan bir plak gibi yavaş ve derinden geliyordu. "Artık güvendesin. Rahatla. Sana başka bir şey olmasına izin vermeyeceğiz, söz veriyorum."

"Ben Rosemary değilim," diye mırıldandı Sage. "Ben..." Cümlesini tamamlayamadan göz kapakları ağırlaştı. Kanına nüfuz ederek onu uyuşuk ve çaresiz bir hâle getiren yatıştırıcının etkisine karşı çabalamak için gözlerini iki kez açıp kapadı.

Sonra sanki düşmeye başladı, oda gittikçe karardı. Uyanık kalmaya, konuşmaya devam etmeye çalıştı ama kulaklarında diğer sesleri duymasını engelleyen yüksek bir uğultu başlamıştı. Faydası yoktu. Gözlerini üçüncü kez kapattığında dünya ortadan kayboldu.

Sage, bu kâbusu en sevdiği şarkının sözleri gibi ezbere biliyordu. Rosemary öldüğünden bu yana neredeyse her akşam içine düştüğü aynı kâbustu, defalarca tekrarlayan, sonu ve başı belli olmayan, uyuyup uyandığı, gerçek olup olmadığını merak ettiği aynı kâbus. Bu kâbusla diğerleri arasındaki fark ise aslında bunun korkunç bir anı olmasıydı. Rosemary'yi canlı gördüğü en son günün üzücü anısı... Bunu zihninden bir türlü atamıyordu... Özellikle de bu akşam, yatıştırıcının etkisiyle derin bir bilinçsizlik içindeyken...

Kâbusunda her zamanki gibi kız kardeşi Rosemary'nin gece görünmez kişilerle konuşma sesine uyanarak yatakta oturmuştu. Ancak bu sefer Rosemary'nin yatağı boştu, yatağında dertop olmuş yastık ve yorgandan başka bir şey yoktu. Sage, kız kardeşinin nereye saklandığını görmek için karanlık odayı incelediyse de onun solgun yüzünü göremiyordu. Ne kadar dikkatle bakarsa odadaki her şey o kadar hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Sanki gölgeler yer ve şekil değiştiriyor, Rosemary'nin mobilyaların hareket ettiğiyle ilgili söylemlerinin gerçek olup olmadığını merak etmesini sağlıyordu. Ardından kız kardeşini bir köşede mırıldanıp kıkırdarken ve ellerini âdeta bir pençe gibi ağzına kapatırken buldu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Sage.

Aniden Rosemary çığlık atmaya başladı. Vahşi bir hayvandan kopup gelen, tekrar edip duran, sonra karanlıkta yeniden belirmeden önce zayıflayan, inanılmaz derecede yüksek bir feryat.

"Sorun ne?" diye bağırdı Sage. "Çığlık atmayı kes ve bana sorunun ne olduğunu söyle!"

Rosemary daha yüksek sesle çığlık attı.

Sage, bacaklarını göğsüne çekip elleriyle kulaklarını kapatsa da korkunç inilti titreyen parmaklarının arasından ona ulaşıyordu. Kız kardeşine onu her zaman koruyacağına söz vermişti ama Rosemary onu dinlemeli ve ondan ne isteniyorsa onu yapmalıydı. Fakat Rosemary onu dinlemiyor, Sage ise kız kardeşini tam olarak neyden koruması gerektiğini göremiyordu. "Lütfen dur!" diye bağırdı.

Ardından kapı bir hışımla açıldı. Annesi içeri girip odanın ışığını açtı. Gölgeler yüzünden yüzü tuhaf görünüyor, delirmiş gibi bakan gözleri odayı tarıyordu. "Ne oluyor?"

Üstünde bir şey olmayan ve uyku mahmuru gözlerle etrafa bakan Alan, annesinin peşinden odaya girdi. "Burada ne halt..."

"Kes şunu!" diye bağırdı Rosemary köşeden. "Kes şunu! Kes şunu!"

Annesi Rosemary'yi görünce hemen onun yanına gidip diz çöktü ve yaralanmış mı diye yüzünü, kollarını, bacaklarını inceledi. "Ne oldu? Sorun ne?" Sonra omzunun üzerinden Sage'e baktı. "Neler oldu? Ne yaptın?"

Sage, başını iki yana sallarken elleri hâlâ kulaklarındaydı.

Rosemary, aniden susup yüzünü buruşturdu. Ardından gözleri ve ağzı açıldı, nefes nefese kalmış bir hâlde boğazını tutmaya başlamıştı.

"Nefes alamıyor!" dedi annesi. "Aman Tanrım. Alan, bir şeyler yap!"

Alan, ne yapması gerektiğinden emin olamayarak bir an duraksadı sonra aceleyle köşeye gidip Rosemary'nin önünde diz çöktü.

"Her şey yolunda," dedi annesi. "Her şey yolunda." Temkinli bir tavırla Rosemary'nin alnına ve kollarına dokundu. "Sadece rahatla ve derin bir nefes al. Biz buradayız. İyi olacaksın."

"Beni boğuyorlar," diye bağırdı Rosemary. "Nefes almama izin vermeyecekler."

"Ne?" dedi annesi. "Kim seni boğuyor? Neden bahsediyorsun?"

Rosemary, yeniden bağırmaya başlayınca Sage, bunun hiç sona ermeyeceğini düşündü.

Annesi, Alan'a bakıyordu. "Bir şeyler yap!"

"Yüce Tanrım, Rosemary," dedi Alan da. "Kes şunu! Anneni korkutuyorsun!"

"Bu işe yaramıyor!"

Alan, annesine öfkeyle bakıyordu. "Eh, benden ne halt etmemi bekliyorsun o zaman?"

"Bir doktora ihtiyacı var!"

Alan, Rosemary'yi bulunduğu köşeden çekip onu kucakladı. Kapıya doğru ilerlerken genç kızın havaya savurduğu kollarıyla bacaklarına hâkim olmaya çalışıyordu.

"Dur!" diye bağırıyordu annesi de. "Sen ne... Alan! Dikkatli ol!"

"Hastaneye gitmesi lazım," dedi Alan, Rosemary'yi odadan çıkarırken.

Annesi, Sage'i yatağında bir başına bırakarak onun peşinden gitti.

Ertesi sabah annesi hastaneden telefonla aradığında Rosemary'nin bağırdığını çünkü canının yandığını, ateşler içinde olduğunu ve nefes alamayacağından korktuğunu söyledi. Doktorlar zatürreden şüphelenmişti, bu yüzden birkaç gün hastanede kalacaktı. Bu sırada Sage okula gitmeyip evde kalacağına dair söz vermişti. Annesi, müdürü neler olduğuna dair haber vermek için arayacaktı.

Sonra bir şey oldu. Sage'in ne olduğu hakkında bir fikri yoktu ama annesi ertesi gün eve ağlayarak geldi. Doktorlar ellerinden geleni yapmıştı ama Rosemary hayatta kalamayacak kadar zayıf düşmüştü.

Sage kıvrılıp tekrar uyumayı, yan dönüp ellerini yanağının altında kavuşturmayı, yalnızlığın huzuruna geri dönmeyi her şeyden çok istiyordu. Kâbus bütün gece peşini bırakmamıştı ve kendini hâlâ yorgun hissediyordu, hem de hayatında hiç olmadığı kadar... Yataktaki pozisyonunu değiştirmeye çalıştı ama kollarıyla bacaklarında bir ağırlık hissetti, sanki biri el ve ayak bileklerini tutuyordu, bu yüzden hareket edemedi. Başı bir kaya parçası kadar ağırdı ve vücudundaki her kas kavga etmiş gibi ağrıyıp sızlıyordu. Altındaki çarşaf soğuk ve ıslaktı, havaya yoğun bir sidik kokusu hâkimdi. Yine çok fazla kokteyl mi içmişti? Çok fazla alkol mü almıştı? Hayır, hiçbir zaman alkol sonrası kendini bu kadar kötü hissetmemişti. Bu, farklı hissettiriyordu. Aynı zamanda korkunç derecede yanlış.

Sage oturmaya çalıştı ama göğsünün üzerinde onu tutan bir şey vardı. Gözlerini açtı, görüşünü netleştirmek için birkaç kez kırpıştırdı. Kubbeli bir tavan lambası, odayı puslu sarı bir parıltıyla dolduruyordu. Gri duvarlarda hiçbir pencere yoktu, yalnızca beyaz dolaplar ve tıbbi aletlere benzeyen garip metal cihazlar vardı. Burası onun ya da arkadaşlarından birinin odası değildi... Neredeydi?

Ayaklarına ve ellerine baktı. Onları hareket ettirememesine şaşmamalıydı. Deri kayışlar ellerini ve ayaklarını bir yatak korkuluğuna bağlıyordu ve göğsünde geniş bir kayış vardı. Bir tür kaza mı geçirmişti? Hastanede miydi?

Sonra birden neler olduğunu hatırladı. Willowbrook Eyalet Okulu'na kapatılmıştı. Doktorlar ve hemşireler onun Rosemary olduğunu düşünmüşlerdi.

Tüm gücüyle o kayışları çekiştirerek havaya tekmeler savurup kalkmaya çalıştı. "Yardım edin!" diye bağırdı. "Lütfen! Biri bana yardım etsin! Beni buradan çıkarın!"

Kapının diğer tarafındaki koridordan çıt çıkmıyordu. Kimse yanıt vermemişti. Kilitte anahtar tıkırtısı da yoktu.

"Lütfen! Biri bakabilir mi! Yardıma ihtiyacım var!" Panik, tüm düşüncelerini ele geçirmekle tehdit ederken âdeta zihnini parçalara ayırıyordu. Yeterince hava alamadığını hissetti. Oda etrafında dönünce midesi bulandı. Dengesini yeniden kazanmak için bir an gözlerini kapadı, sonra başını kaldırdı ve sesi çatlayıp tükenene kadar tekrar tekrar bağırdı.

Sonunda koridorda, sert zeminde aceleyle yaklaşan ayak sesleri duyuldu. Kilitte bir anahtar tıkırdadı, kapı açıldı ve beyaz üniformalı siyahi bir kadın odaya koştu. Bir hemşire üniforması değil, bir hizmetli gömleğiyle pantolonu giyiyordu.

Siyah saçları sıkı bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı ve alnında gri teller vardı. Sage'in üzerine eğilerek sırıtınca ağzının iki yanında, azı dişlerinin olması gereken yerdeki boşluklar ortaya çıktı.

"Demek uyandın!" dedi kadın, sanki Sage sağırmış gibi bağırıyordu. Nefesi nane benzeri bir şey kokuyordu. Doğruldu ve Sage'in alnına düşen saçı geriye itti.

Sage başını kaldırdı. "Ne kadar zamandır buradayım?"

"Sadece dinleniyorsun, tatlım," dedi hizmetli, hâlâ yüksek sesle konuşuyordu. "Benim adım Hazel ve seninle ben ilgileneceğim. İyi olacaksın, söz veriyorum."

"Ama ben buraya ait değilim," dedi Sage. "Lütfen, beni çözmek zorundasın."

Hazel merhamet dolu gözlerle ona baktı. "Üzgünüm ama bunu yapamayacağımı biliyorsun," dedi. "Elinden geldiğince dayan, tatlım. Doktora haber verip hemen geri geleceğim."

Sage, daha yanıt vermeden Hazel ardından kapıyı kilitleyerek çıktı.

Sage, inleyip başını yeniden sedyeye koydu. Eğer onu yakında çözmezlerse ne yapacağını bilmiyordu. Düşünmeye, zihnindeki pusu uzaklaştırmaya çalıştı. Birinin onun kayıp olduğunu fark etmesi ne kadar sürerdi? Heather ve Dawn telefona yanıt vermeyince onun Willowbrook'a gitmiş olabileceğini anlarlar mıydı? Yaptığı şeyden sonra onu ararlar mıydı? Ya Alan... Onun nereye gittiği hakkında bir fikri olur muydu? Peki, umursar mıydı? Keşke arkadaşlarıyla kavga etmeseydi. Keşke Cropsey hakkında ona takıldıkları için onlara kızmak yerine, Rosemary'yi bulma planından bahsetseydi. Eğer ararlarsa ve telefona yanıt vermezse, hâlâ öfkeli olduğunu, dün

akşam aşırı tepki gösterdiğini düşüneceklerdi. Öyle düşünmekte haklılardı da…

Belki Noah, notunu bulduktan sonra –her ne kadar onu aramamasını yazmış olsa da– Alan'ın dairesini arardı. Tabii, özgür olmaktan mutlu değilse... Yvette ile birlikte olmak için fırsat kollamıyorsa... Öte yandan arkadaşları arasa bile Alan, muhtemelen telefona cevap verdiğinde her zaman söylediği şeyi söyleyecekti: Onun orada olmadığını ve nerede olduğunu bilmediğini; açıklama yok, mazeret yok. Ayrıca okul bir hafta daha başlamayacaktı ve müdürün araması da Alan'ın umurunda olmazdı. Muhtemelen ona da Sage'in evinden taşınıp gittiği konusunda yalan söylerdi. Tüm bedenini bir korku dalgası sardı. Birinin onun nerede olduğunu öğrenmesi ne kadar sürerdi?

Bir şekilde bir doktoru, bir hizmetliyi ya da bir hemşireyi Alan'ı araması için ikna etmek zorundaydı. Alan onlara kim olduğunu ve eve gelmediğini söylediğinde onun gitmesine izin verirlerdi. Öte yandan Alan'ın onun evde olup olmadığını bile bilmediğinden, dahası bunu zerre kadar umursamadığından emindi… Alan, Sage'in tüm geceyi dışarıda geçirdiğini hiç bilmezdi. Genellikle barın dışında park ettiği kamyonunda uyur ya da yabancı bir kadınla eve gelirdi. Daha önce hiç onu merak etmemiş ya da onlarla birlikte olup olmadığını öğrenmek için Heather'a ya da Dawn'a telefon etmemişti. Şimdi neden umursayacaktı ki? Sage'den tamamen kurtulabilmek için Willowbrook'taki herkesin onu Rosemary sanmasına muhtemelen mutlu bile olurdu.

Sonsuzluk gibi gelen dakikalardan sonra kalın gözlüklü, gri spor ceketli bir adam odaya girdi, hemen peşinde de hizmetli

Hazel vardı. Adam duvarın kenarında durdu, bir eli ceketinin cebindeydi, griye çalan kahverengi saçları taranmamıştı. Belki ışıktandı ama teni renksiz gibi görünüyordu, tombul yüzü ölü bir balığın karnı kadar beyazdı. "Merhaba, Rosemary," dedi. "Beni hatırladın mı?"

"Ben Rosemary değilim," dedi Sage. "Seni hatırlamıyorum çünkü seni daha önce görmedim."

"Affedersin," dedi adam. "Bugün kim olduğundan emin değildim. Beni affeder misin, Sage?"

Sage'in içi bir tuhaf oldu. Adam onunla dalga geçiyordu. Bunu, onun yükselen sesinde duyabiliyordu. Oyununa eşlik ettiği bir çocukla konuşuyormuş gibiydi.

"Şu anda beni hatırlamaman tamamen normal," diye devam etti doktor. "Senin durumundaki birinin, travma veya sıra dışı durumlar yaşadıktan sonra hafif bir hafıza kaybı yaşaması olağan. Yakında benim Doktor Baldwin olduğumu ve daha önce birlikte zaman geçirdiğimizi hatırlayacaksın. Nasıl hissediyorsun?"

Bu soru –ya da adamın aşağılayıcı ses tonu– Sage'i sinirlendirmişti. Öfkesini kontrol edemeyerek, "Nasıl mı hissediyorum?" dedi. "Nasıl hissettiğimi *sanıyorsun*? Bir sedyeye bağlıyım ve kimse bana inanmıyor."

Doktor ona gülümsedi, bu hem sahte hem de soğuk bir gülümsemeydi. "Sana inanıyorum," dedi. "Bana her şeyi anlatabileceğini ve her zaman sana inanacağımı biliyorsun."

"O zaman çöz beni."

"Bunu yapabiliriz," dedi doktor. "Ama öncelikle bana uslu duracağına dair söz vermen gerek. Doktor Whitehall geri

döndüğünde ona zorluk çıkardığından bahsetti. Tekme atmak ve bağırmak yok, tamam mı?"

Sage, derin bir nefes alıp başını olumlu anlamda salladı. Eğer doğruyu söylediğine dair onu ikna etme umuduna tutunmak istiyorsa, sakin ve mantıklı olmak zorundaydı.

Hazel, kayışları çözmek için öne atıldı ancak Doktor Baldwin, elini uzatarak onu durdurdu. Sage'e ciddi bir ifadeyle baktı.

"Bunu söylediğini duymam gerek," dedi.

"Uslu duracağım," dedi Sage. "Tekme atmak ve bağırmak yok."

"Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum."

Biri kapıyı tıklattı. Hazel, kapıyı açınca bir hemşire içeri girdi. Sage'e ya da diğerlerine bakmadan dolabın çekmecesini açıp cam bir şişeyle şırınga çıkardı ve onları bir tepsiye koydu, ardından ellerini kavuşturup Hazel'ın yanında durarak beklemeye başladı. Sage, dişlerini gıcırdattı. İstediği kadar öfkelensin ya da üzülsün, iş birliği yapmak zorundaydı... En azından şu kayışlardan kurtulana kadar...

Doktor Baldwin, kayışları çözmesi için Hazel'a işaret ettikten sonra bakışlarını Sage'e çevirdi. "Beni biraz hayal kırıklığına uğrattığını itiraf etmeliyim," dedi. "Kuralları biliyorsun. Kurallara uymazsan ne olacağını da... Sana iki doz sakinleştirici yapmak istemiyorum ama kaçıp duracaksan başka seçeneğim kalmayacak."

Hazel, Sage'in el ve ayak bileklerindeki kayışları, çocuğunu teselli eden bir anne gibi gülümseyerek ve genç kızın tenini samimi bir tavırla okşayarak birer birer çözdü.

"Bu sefer nereye gittiğini söylemeni istiyorum," dedi Doktor Baldwin. "Yine anneni mi arıyordun? Diğer binalardan birinde mi kayboldun? Onca bina varken kaybolmak oldukça kolaydır. İster inan ister inanma birkaç kez ben de kayboldum."

Hazel, Sage'in göğsündeki kayışı gevşeterek sedyenin kenarlarına düşmesine izin verdi, kayışın metali sedyenin demirine rahatsız edici bir çınlamayla çarptı. Sonra parmaklıklardan birini indirdi ve sessiz ama temkinli bir tavırla geri adım attı.

"Bu kez ormana mı gittin?" diye devam etti Doktor Baldwin. "Yoksa bodrumlardan birinde mi saklanıyordun?"

Sage, doğrulup bacaklarını sedyenin kenarından sarkıtarak el bileklerini ovaladı. Oda etrafında döndüğünden yatağa tutunup gözlerini kapattı ve baş dönmesinin geçmesini bekledi. *Tanrı aşkına, bu iş artık son bulsun.*

"İyi misin?" diye sordu Doktor Baldwin.

Sage gözlerini açıp başını salladı, pek de öyle hissetmese bile aklı başında görünmek için elinden geleni yapıyordu. "İyiyim," dedi ve yataktan aşağı inmeye başladı. Ancak ayakları daha yere değemeden Hazel öne çıktı ve elini omzuna koyup başını iki yana salladı.

"Sabret," dedi Doktor Baldwin. "Koğuşuna geri dönmek için bu kadar acele etme. Önce konuşmamız lazım."

"Ama ben..."

Doktor bir elini kaldırarak onu susturdu. "Nerede olduğunu öğrenmem gerek."

Sage gözlerini ona dikti. "Hiçbir yerde *değildim*," dedi, sakin bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak. "Üvey babam Alan Tern ile birlikte Mariners Harbor'da yaşıyorum. Kendisi bana

Rosemary'nin Willowbrook'ta kaybolduğunu söyledi. O zamana kadar kız kardeşimin hayatta olduğunu bile bilmiyordum. Bu yüzden buraya, onu bulmaya yardım etmek için geldim. Ancak çantam otobüste çalındı ve şu an herkes benim o olduğumu sanıyor ama ben o değilim. Biz tek yumurta ikiziyiz ve birbirimize tıpatıp benziyoruz."

"Üzgünüm," dedi Doktor Baldwin, "fakat yıllar içinde annenle defalarca konuştum ve bana Rosemary'nin bir ikiz kız kardeşi olduğundan hiç bahsetmedi. Koğuşunda bir kız var, sanırım adı Norma, onu kız kardeşin olarak görüyorsun ama hepsi bu. Bizimle kalmaya geldiğin günden beri kaç kez bu konuyu konuştuk. Sana bunun durumundan kaynaklı olduğunu açıkladım. Sage gerçek değil, hatırladın mı?"

Sage'in nefesi kesildi. "Hayır," dedi. "Yanılıyorsun. Benim adım Sage. Ben gerçeğim. Rosemary benim ikiz kız kardeşim ve hâlâ kayıp." Küfür etme ve çığlık atma dürtüsüyle savaşarak bir elini çalkalanan midesine bastırdı. Bunu daha kaç kere söylemesi gerekiyordu? "Peki, neden onu aramıyorsunuz? Polisler neden bir arama ekibiyle burada değil?"

Doktor sanki sadece kendisinin bildiği gizli bir şakayla eğleniyormuş gibi kıkırdadı. Sonra aynı küçümseyici tonda, "Yeniden başlayalım, olur mu?" dedi. "Dediğim gibi, zorlu bir süreçten geçtin ve travma yaşadıktan sonra kısa süreli hafıza kaybı yaşaman alışılmadık bir şey değil. Özellikle senin gibi zihinsel bozuklukları olan biri için."

"Ama ben zorlu bir süreçten geçmedim ya da travma yaşadım, ta ki şu diğer doktor beni sedyeye yatırıp sakinleştirici verene kadar. Ayrıca benim zihinsel bozukluğum, sorunum

ya da her ne diyorsanız öyle bir şeyim yok. Ben gayet aklı başında biriyim ve buraya…"

"Yine neredeydin? Bana söylemeyi unuttun."

Sage başını iki yana salladı. Bu adam onun aklını mı karıştırmaya çalışıyordu? "Hiçbir yere gitmedim. Buraya Mariners Harbor'daki evimizden geldim. Otobüsle yolculuk yaptım ve…"

"Pekâlâ," dedi doktor. "Diyelim ki doğruyu söylüyorsun. Otobüs ücretini nasıl ödedin?"

"Parayla, herkes gibi."

"Parayı nereden buldun?"

"Üvey babamdan çaldım."

"Anlıyorum. Şimdi paran var mı?"

Sage, başını iki yana sallarken yüzü öfkeden kızarıyordu. "Hayır, otobüs jetonunun parasını evsiz bir adama verdim çünkü hemen döneceğimi düşündüm ve..."

"Doktor Whitehall'a ve seni buraya getiren görevliye göre, yanında bir çanta ya da cüzdan yoktu. Peki, paranı nereye koydun?"

"Çantamdaydı," dedi Sage, titremeye başlamıştı. "Ama ben otobüsteyken çalındı." Çantasını kucağına koysa ya da kayışı kolunun etrafına sarsaydı, bu konuşmayı yapıyor bile olmayacaktı. Ardından bir şey hatırladı. "Bir dakika. Dönüş jetonum var." Sage, hemen elini cebine attı ama artık üzerinde paltosu yoktu. Hizmetli onu bu sedyeye bağlamadan önce çıkarmıştı. Sage etrafa bakındı. Paltosu odanın köşesindeki sandalyenin üzerinde duruyordu. Ardından onu işaret etti. "Diğer jeton cebimde."

Hazel paltosunu alıp ona verdi. "Paltonun cebinde bir şey bulamadık, tatlım."

Sage, paltoyu kapıp ceplerini kontrol ederken buz gibi bir korku göğsüne yerleşti. Jeton yoktu. "Bir yerde düşmüş olmalı." Çaresizce zemini taradı, odanın uzak köşelerine ve sandalyeyle dolapların altındaki gölgeli alanlara baktı. Jeton hiçbir yerde görünmüyordu. Sonra cebinden bozuk parayı aldığını hatırladı. Jetonu da madeni paralarla birlikte evsiz gazinin çorba kutusuna düşürmüş olmalıydı. Gözleri doldu. "Lütfen, doğruyu söylüyorum, yemin ederim. Otobüs terminalini arayın. Çantam çalındıktan sonra sürücü adımı ve numaramı aldı. Size otobüste olduğumu söyleyebilir."

Baldwin şüpheli görünüyordu. "Tamam, diyelim ki bir şekilde buraya otobüsle geldin. Çantan da çalındı. Çantanın çalındığına kimse şahit oldu mu?"

"Bilmiyorum. Gözlerim kapalıydı."

"Sürücüye adının Sage Winters olduğunu mu söyledin?"

"Elbette, bunu söyledim," dedi Sage.

Doktor Baldwin hiçbir şey söylemedi, sadece bilmiş gözlerle onu izleyerek az önce ne söylediğini –yani sürücüye de aynı hikâyeyi anlatmış olduğunu– fark etmesini bekledi.

"Benim adım *bu*," dedi Sage, alt dudağı titriyordu. "Sage Joy Winters. Ve evet, Rosemary ve benim göbek adımız aynı."

"Ne ilginç," dedi Dr. Baldwin. "Kız kardeşlere aynı göbek adının verildiğini daha önce hiç duymadım."

Delice bir öfkenin dehşete karıştığı bir hisle Sage'in tüm bedeni titredi. "Sürücüye verdiğim telefon numarasına ne demeli?" dedi. "Altı yıldır Willowbrook'taysam üvey babamın numarasını nereden bileyim?"

"Çoğu kişi çocukken ezberledikleri telefon numarasını hatırlar. Belki de her yıl doğum gününde ve Noel arifesinde

anneni aramana izin verdiğimiz için bunu ezberlemiş olabilirsin. Hemşirelerden biri her zaman telefonu çevirmene yardım ederdi, hatırladın mı?"

Sage tokat yemiş gibi irkildi, öyle ki yediği hayali tokat kalbindeki taze yarayı delip geçmişti âdeta. Ölmeden önce annesi, Sage'in doğum günlerinde ve Noel arifesinde diğer odada telefon görüşmeleri yapardı. Her zaman sadece para istemek için arayan teyzesiyle konuştuğunu ve bayram havasını bozmak istemediği için Sage'in ona merhaba demesini istemediğini söylerdi. Sage şimdi nedenini biliyordu. Arayan teyzesi değil, Rosemary'ydi.

"Lütfen üvey babamı aramama izin verir misin?" dedi Sage.

"Bunun akıllıca bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi Doktor Baldwin. "Belki ilerleyen zamanlarda ama şimdi sanrılarını daha da kötüleştirebilir."

"Sanrılarım falan yok," dedi Sage, duygularını kontrol etmeye çalışarak. "Madem Rosemary olduğumdan bu kadar eminsin neden onu aramama izin vermiyorsun? Bunun ne zararı olabilir?"

"Onu aramana gerek yok. Ben zaten arayıp senin sağ salim döndüğünü söyledim."

"Ve o da sana inandı mı?"

"Elbette, inandı. İnanmaması için bir sebep mi var?"

Sage'in kalbi paramparça olmuştu. Elbette, Alan ona inanmıştı. "Peki ya arkadaşlarım? Onlardan birini arayabilir miyim?"

"Arkadaşların burada, unuttun mu? Ben buradayım ve Altıncı Ev'deki tüm arkadaşların geri dönmeni bekliyor. Eminim en iyi arkadaşın Norma seni özlemiştir. İkiniz kardeş gibisiniz, onu hatırlıyor musun?"

"Norma'nın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Arkadaşlarımın isimleri Heather ve Dawn."

Doktor Baldwin, kabullenmişçesine başını salladı. "Evet, Heather ve Dawn da senin koğuşunda."

"Demek istediğim bu değildi. Okula birlikte gittiğim kızlardan, Heather Baily ve Dawn Draper'dan bahsediyorum. Aynı sınıftayız. Gelecek yıl son sınıf öğrencisi olacağız."

Doktor durumu düşünerek kaşlarını çattı. "Onların soy isimlerini şu an hatırlayamıyorum ama arkadaşların olduğunu duymak güzel."

Sage, öfkeyle bir yumruğunu sedyeye indirdi. Karşısındaki bu adam söylediği her sözü çarpıtıyor ve her şeye bir karşılık veriyordu. "Ben bundan bahsetmiyorum," dedi. "Ben gerçek arkadaşlarımdan bahsediyorum. Benimle bara gelen. Benimle içki içip ot tüttüren. Üvey babamdan, kız kardeşimden bahsettiğim, sırlarımı paylaştığım, erkek arkadaşımla seviştiğimi anlattığım kişilerden bahsediyorum."

"Buradan kaçtığında o arkadaşlarınla mı görüştün?" diye sordu Doktor Baldwin. "Sana yanlış olduğunu bildiğin şeyleri yaptırıp başını belaya sokmaya mı çalıştılar?"

Sage, biraz sempati göstermesini umarak ağlamaklı, yalvaran gözlerle Hazel'a baktı. "Bana inanıyorsun, değil mi? Lütfen, biri bana inanmak *zorunda*."

Hazel, ağırlığını bir ayağından diğerine vererek bakışlarını yere indirdi.

Sage başını öne eğdi, içinde bir korku yükseliyordu. Bir kriz geçirirse veya histeriye kapılırsa, onu asla dinlemezlerdi. Kadife eteğinin kenarındaki gevşek ipleri çekerek teker teker dışarı çıkardı. Daha önce hiç yumruk yumruğa kavga

etmemişti ama doktorun suratına yumruk atmak istiyordu. Sonra aklına bir şey geldi ve tekrar adama baktı.

"Giysilerim ne olacak?" dedi. "Hastalarınızın mini etek giymesine izin veriyor musunuz?"

"Hayır demek isterdim ama ne yazık ki Willowbrook'taki kıyafetlerin çoğu bağışlardan geldiği için burada kalanların ne giydiği konusunda katı olma lüksümüz yok. Sakinler, ne bulurlarsa onu giyerler. Elbette, bazı giysiler ideal değil ancak çıplak dolaşılmasına izin vermekten daha iyidir, ki bildiğin gibi burada bu tarz durumlarla sıkça karşılaşıyoruz."

"Peki, ya saçlarım? Şimdi de bana Rosemary'nin de saçını aynı şekilde yaptığını söyleyeceksin."

Doktor başını olumlu anlamda salladı. "Uzun ve ortadan ikiye ayrılmış saçlar, evet ama düğümlenmiş kısımları taradığını fark ettim. Yoksa bunu senin için biri mi yaptı? Burada değilken edindiğin arkadaşlarından biri olabilir mi?"

Bu yaşanmıyordu. Bu gerçek olamazdı. Gerçekten olamazdı. Belki de korkunç bir rüya görüyordu. Belki de evdeki yatağında güvendeydi, stres ve alkolün körüklediği kâbuslar görüyordu. İlk defa kulaklarını deldirmiş ya da dövme yaptırmış olmayı diledi. Rosemary olmadığını kanıtlayacak herhangi bir şeyi yapabilecek kadar cesur olsaydı keşke. Kendini uyandırmak için kolundaki deriyi sertçe sıktı. İşe yaramadı.

"Şimdi senin sorularına cevap verdiğime göre," dedi Doktor Baldwin, "sanırım nihayet benimkilere cevap verme zamanın geldi. Nereye gittin? Yine anneni mi arıyordun?"

"Annem öldü. İki yıl önce öldü."

"Doğru. Bu önemli bilgiyi hatırladığını görmek beni mutlu etti. Sana ilk söylediğimizde onun öldüğünü kabul etmen biraz zaman aldı. En son onu aramaya gittiğin için kaybolmuştun.

Beş ve altı yaşındaki çocuklarla On Dördüncü Ev'e girdiğin zamanı hatırlıyor musun?"

Sage, başını iki yana salladı, panik nefes almasını zorlaştırıyordu. "On Dördöncü Ev hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Willowbrook ya da Rosemary hakkında da... Ne yaptı, nasıl oldu, sorunu ne ya da ne kadar süredir buradaydı, hiçbir şey bilmiyorum. Sana söyledim, onun hayatta olduğunu daha yeni öğrendim. Şimdi, lütfen, gitmeme izin ver. Bu yaptığın doğru değil." Sakin ve mantıklı biri gibi görünmek için elinden geleni yapmasına rağmen sesi titriyordu.

Doktor Baldwin, hemşireye endişeli bir ifadeyle baktı. Hemşire küçük cam şişeyi eline alıp iğneyi gümüş kenarlı kapağına batırdı ve şırıngayı sıvıyla doldurmaya başladı.

"Hâlâ intihar etmeyi düşünüyor musun?" diye sordu Doktor Baldwin.

"Ben hiç intihar etmeyi düşünmedim," dedi Sage. "Ben sadece kız kardeşimi bulup eve gitmek istiyorum, hepsi bu. Lütfen, bir daha bana sakinleştirici yapmayın."

Hazel ve hemşire ona doğru ilerlediler. Hazel onu yakalamaya hazırlanırken hemşire parıldayan şırıngayı tutuyordu.

"Korkmana gerek yok, tatlım," dedi Hazel. "Biz sadece sana yardım etmek istiyoruz."

"Lütfen," dedi Sage. "Tekme atmayacağım, çığlık atmayacağım ya da bunun gibi bir şey yapmayacağım. Söz veriyorum. Sadece Alan'ı aramama izin verin, o zaman ne derseniz yapacağım."

"Sana söyledim," dedi Doktor Baldwin. "Ben onu zaten aradım."

"Ona Rosemary'yi bulduğunu söyledin ama bulmadın. Lütfen. Onunla sadece bir dakika konuşmam gerek!"

Doktor Baldwin başını iki yana salladı. "Üzgünüm ama şimdi koğuşuna gidip dinlenmelisin."

Sage, buna daha fazla dayanamayacaktı. Sedyeden atladı, doktorun spor ceketini iki eliyle tuttu ve yüzünü kendisine doğru çekerek adamı kendisine bakmaya zorladı. "Onu aramama izin ver!" diye bağırdı. "Sana Rosemary olmadığımı söyleyecek!"

Doktor Baldwin, sanki Sage vebalıymış gibi irkilerek, "Bırak beni, Bayan Winters," dedi. Sakin ve kararlı sesine rağmen gözlerine korku hâkimdi. "Bunu yapmak istemezsin. Personele saldıran sakinlere ne olduğunu biliyorsun. En az bir yıl boyunca Willowbrook'a dönme şansın olmadan, yüksek güvenlikli devlet hastanesine yollanırsın. Bunun hakkında konuştuk. Bir daha oraya gitmek istemezsin."

İşleri daha da kötüleştirdiğini fark eden Sage, doktoru bıraktı ve özür dilemek için ağzını açtı. Kolundaki acı keskin ve aniydi. İğneyi koluna iyice batıran hemşireye doğru dönerken bacakları zayıfladı ve elleri iki yanına düştü. Hazel koşarak onu kollarının altından tutup ayağa kaldırdı, sonra sedyeye geri sürükledi. Sage, sedyenin üzerine devrildi. Oda kafasının içinde bir atlıkarınca gibi dönmeye başlamıştı. Doktor Baldwin bir kâğıt havluyu kutudan çekip çılgınca ceketini silerken Hazel, Sage'in gevşek bacaklarını sedyenin kenarından kaldırdı. Ağzını bir balık gibi açıp kapatan ve panikleyen Sage, Doktor Baldwin ile hemşireden yana dönüp dinlemeleri için onlara yalvarmak istedi ama sesi çıkmıyordu. Her şey bulanıklaştı ve oda, görüşünün sınırına çekilen perdeler gibi kapanmaya başladı. Baldwin, Hazel ve hemşire, gri ve beyaz, beyaz ve gri, gri ve beyazdan oluşan bir girdapta dönerek birlikte eridiler. Sonra her şey tekrar karardı.

Dördüncü Bölüm

Derin bir acı, Sage'in ayaklarını yakıyordu. Etinde sıcak bıçaklar geziniyor gibiydi ama bu acı, onu sakinleştiricinin neden olduğu uyuşukluktan yavaşça çıkarmıştı. Birkaç denemeden sonra ağır göz kapaklarını açtı, etrafına bakındı ve neler olduğunu anlamaya çalıştı. Her iki yanında birer kişi vardı ve kollarından tutmuş, onu dar bir geçit boyunca sürüklüyorlardı. Çıplak ayakları buz gibi sert zemine sürtünüyordu. Yürümeye çalıştı ama hâlâ iğnenin etkisindeydi ve bacakları söz dinlemiyordu. Tökezlemeye devam ederken sürekli ileriye doğru sürükleniyordu. Nerede olduğu ya da ne kadar süredir baygın olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sonunda ayakları işlevini kazanıp görüşü netleşmeye başladığında, iki erkek görevlinin onu tuttuğunu ve taş tünele benzeyen bir şeyin içinde olduklarını fark etti. Yeşilimsi gri küf duvar boyunca uzanıyordu ve paslı borular tavandan geçerek yere kahverengimsi bir sıvı damlatıyordu. Metal kafeslerdeki

tozlu ampuller zayıf, titrek bir ışık yayarken mağarayı andıran küf ve ıslak kaya kokusu havayı dolduruyordu. Işıklar ve duvar yazılarının olmaması dışında tünel, eski verem hastanesinin altındaki çökmekte olan geçitlere benziyordu.

"Hayır," diye bağırdı Sage, kendini kurtarmaya çalışarak. "Ne yapıyorsunuz? Beni nereye götürüyorsunuz?"

Hizmetliler onu daha sıkı tuttular. "Sakin ol," dedi biri. "Seni sadece koğuşuna götürüyoruz."

"Lütfen," dedi Sage. "Beni dinlemek zorundasınız. Ortada korkunç bir hata var. Ben Rosemary değilim. Ben, onun kız kardeşi Sage'im. Bana inanmak zorundasınız." Onlarla göz teması kurmaya çalıştı, tamamen normal ve mantıklı olduğunu görmelerini sağlamayı deniyordu ama hizmetliler daima önlerine bakarak işlerini yapmaya kararlılardı. Soldaki görevli daha uzun ve daha yaşlıydı, gri saçlarını at kuyruğu şeklinde toplamıştı ve kulağında elmas bir top küpe vardı. Sağdakinin ise genç, masum bir yüzü, sivilceli bir cildi ve güçlü bir çenesi vardı. Liseye gidiyormuş gibi görünüyordu.

İkisi de yanıt vermedi.

"Lütfen," dedi Sage yeniden. "Beni Doktor Baldwin'in odasına götürürseniz, o size her şeyi açıklayacaktır. Bunu bana yapamazsınız."

"Kapa çeneni," dedi gri saçlı hizmetli. "Seni ait olduğun yere götürmemizi isteyen kişi zaten Doktor Baldwin."

"Ama ben Rosemary değilim," diye bağırdı Sage.

"Tabii, tabii," dedi adam. "Hep böyle diyorsun. Tahmin edeyim, adın da Sage."

Aman Tanrım. Rosemary *herkese* adının Sage olduğunu mu söylemişti? "Evet," dedi Sage. "Öyle. Lütfen. Yalvarıyorum.

Ben doğruyu söylüyorum. Kız kardeşim Rosemary hastaydı. O neden bahsettiğini bilmiyordu."

Gri saçlı hizmetli, kolunun üst kısmını sıktı ve onu sertçe salladı. "Kapa çeneni dedim," diye homurdandı. Sonra dikkatini genç hizmetliye yöneltti. "Bak, ilk gününün iyi geçmesini istiyorsan hatırlaman gereken en önemli şeylerden biri bu."

"O neymiş?" dedi genç hizmetli.

"Bu geri zekâlıların söylediği hiçbir şeye inanmayacaksın."

Sage, tekrar itiraz etmeye başladı ama sonra durdu. Onlarla mantıklı bir şekilde konuşmaya çalışmak anlamsızdı. Sadece işlerini yapıyorlardı. Bunun yerine, nereye gittiklerine dikkat etmeye odaklandı. Fırsatını bulursa idari binaya geri dönebilmek için duvarlarda işaretler veya sayılar aramaya başladı. Ancak indikleri her tünel aynı görünüyordu. Birçok yerden dönmüşlerdi, bir o yana bir bu yana gidiyorlardı, sanki dev bir labirentin içindeydiler.

Sonunda, paslı bir kapının üzerindeki aşınmış bir tabelada GİRİŞ ANAHTARI GEREKLİ yazan bir tünelin sonuna geldiler. Kır saçlı görevli cebinden bir anahtar halkası çıkardı, ardından kapının kilidini açtı, karşılarında taş basamaklardan oluşan dar bir merdiven duruyordu. Hizmetliler Sage'i merdivenden çıkardılar ve başka bir çelik kapılı sahanlıkta durdular. Yaşlı görevli mandalı ve sürgüyü açarken, Sage kaçıp kaçamayacağını merak ederek merdivenlere baktı. Tünellere geri dönerse muhtemelen yaşlı görevliden uzaklaşabilirdi ama genç olan kesinlikle onu yakalardı. Hoş kaçabilse bile nereye gideceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kır saçlı hizmetli sanki aklını okuyormuş gibi kapıyı iterek açtı ve onu içeri itti. Raflar, paspaslar, kovalar ve dev yüzey

temizleyici bidonlarıyla dolu, malzeme odasına benzeyen bir yere çıktılar. Hizmetliler, kapının yeniden kilitlenmesinin ardından Sage'i malzeme odasından dışarı çıkarıp etrafı L şeklinde bir masayla çevrili, havanın ekşi paspas, dezenfektan ve kirli çocuk bezlerini hatırlatan bir şey gibi koktuğu karo zeminli bir alana götürdüler. Bir yerlerde biri çığlık attı. Bir başkası inledi. Başka biri ağladı. Sage'in tüyleri diken dikendi. Burası nasıl bir yerdi böyle?

Masanın arkasında oturan iri burunlu, kızıl saçlı bir kadın, bir elinde sigarasıyla sandalyesinde dönüp onlara baktı. Sage'i gördüğünde kurşun kalemle çizilmiş gibi duran kaşları havaya kalkmış, ağzı açık kalmıştı. Dudaklarındaki kırmızı ruj, bir kan çemberini andırıyordu. Yetim çocuklar ve köpek yavrularıyla ziyafet çeken birine benziyordu. Sigarasını metal bir kül tablasında söndürdü ve hemşire üniformasını düzelterek ayağa kalktı.

"Vay canına," dedi. "Demek onu buldular."

"Öyle görünüyor," dedi kır saçlı görevli.

"Neredeymiş?" dedi hemşire. Donuk rengine bakılırsa saçlarını boyadığı belliydi ve yaptığı makyaj katmanları, kazayaklarıyla sarkık gıdısını pek gizleyememişti.

"Bilmiyorum," dedi kır saçlı hizmetli. "Baldwin bize söylemedi. Belki Wayne'e sormalıyız."

Hemşire gözlerini devirdi. "Sanki o her şeyi anlatıyor da..."

"Biraz kurcalamaktan zarar gelmez," dedi kır saçlı görevli.

Hemşire başını salladı. "Ona asla bir şey sormam. Bir ara onun kara listesindeyim ve o kadarı bile yetti de arttı."

Korkusunu bastırmaya çalışan Sage, ismi kafasında tekrarladı. *Wayne.* Adını hatırlaması gerekiyordu. "Wayne kim?"

dedi mantıklı görünmeye çalışarak. "Ve neden kız kardeşimin ortadan kaybolmasıyla ilgili bir şey bilmesi gerekiyor?"

"İşte yine başlıyoruz," dedi kır saçlı hizmetli öfkeyle. "Bu saçmalıkları yol boyunca dinlemek zorunda kaldım."

"Çünkü bu doğru!" dedi Sage. Hemşireye yalvaran gözlerle baktı. "Lütfen bana yardım eder misin? Ben Rosemary'nin kız kardeşiyim ama kimse bana inanmıyor. Willowbrook'tan biri üvey babamı arayıp onun kayıp olduğunu söyledi. Bu yüzden buraya, onu aramaya yardıma geldim. Ancak Doktor Baldwin benim o olduğumu düşünerek beni buraya kapatmak istiyor."

Hemşire, dikkatini kır saçlı hizmetliye vererek onu görmezden geldi. "Ne yapılması gerektiğini biliyorsun, Leonard," dedi. "Ya onları görmezden gel ya da onlarla aynı fikirde ol. Onları susturmanın tek yolu bu."

"Evet, evet," dedi Leonard. "Biliyorum. Onu aynı koğuşta ister misin?"

Hemşire başını salladı. "Evet ama dikkatli ol. Norma yine iş başında."

"Harika," dedi Leonard. "Tam da ihtiyacımız olan şey."

Hemşirenin arkasındaki koridorda bir kadın hizmetli, bebeklerle dolu yüksek parmaklıklı beyaz bir beşiği masanın önüne itti. Bebeklerin hepsi, birkaç aylıktan bir yaşına kadar farklı yaşlarda görünüyordu. Üçü oturuyor, ikisi yatıyor, biri de ayağa kalkmış ağlıyordu, minik yumrukları beşiğin demir korkuluklarına kenetlenmişti. Bebeklerden ikisi Down sendromlu olduklarını gösteren geniş bir alna ve badem şeklinde gözlere sahipti, birinin iki kolu eksikti, bir diğeri ise görme özürlü gibiydi. Sage, onların geçişini dehşet içinde izledi. Belki de genç annelerden bebeklerini aldıklarına dair söylentiler doğruydu.

"Bu bebeklerin burada ne işi var?" dedi Sage. "Burası bir hastane mi yoksa okul mu?"

Hizmetliler ve hemşireler o yokmuş gibi davranıyorlardı.

"Bu akşam nöbetçi miyiz?" diye sordu hemşire, Leonard'a.

"Lanet olsun, evet," dedi adam. "Bu genç arkadaşa Willowbrook'taki en iyi ekiple nasıl çalışılması gerektiğini göstereceğiz."

Hemşire diğer hizmetliye bakıp gülümsedi. "Senin adın ne, yakışıklı?"

"Dale."

"Seninle tanıştığıma memnun oldum, Dale. Ben de Vicki ama herkes bana Hemşire Vic der. Stalag Altı'ya hoş geldin."

"Kamp* Altı mı?" diye sordu Dale.

"Evlere verdiğimiz isim bu," dedi Leonard. "Kamp Altı, Kamp On Üç. Anlarsın ya..."

Hemşire Vic kahkaha attı. "Öğrenecek çok şey var, evlat. Ama endişelenme, yaşlı Leonard sana her şeyi öğretecektir. Bu akşam biraz eğlenmeye hazır mısın?"

Dale sırıttı. "Asıl soru hazır mıyım olmalıydı. Sizlere partiler hakkında bir iki bir şey öğretebileceğimden eminim."

"Bundan şüpheliyim," dedi Leonard. "Ben Woodstock gibi bir yerden kurtuldum."

"Öyle mi?" dedi Dale, eğlenmişe benziyordu. "Benim ağabeyim de öyle. Ama orada yaşlı bir hippi gördüğünden hiç bahsetmedi."

Sage, susmalarını diliyordu. Susup onu dinlemelerine *ihtiyacı* vardı. Korktuğunu göremiyorlar mıydı? Dağıldığını

* Savaşlar sırasındaki esir kamplarına gönderme yapılıyor. (Ç.N.)

bilmiyorlar mıydı? Peki ya koridordan gelen ağlama ve iniltiler? Duymuyorlar mıydı? Umursamıyorlar mıydı?

Hemşire Vic, Dale'e göz kırptı. "Düşündüğün kadar yaşlı değiliz, tatlım. Kim kime öğretecek göreceğiz."

Leonard ile Dale güldüler, sonra Sage'i masanın sonuna doğru çektiler. Sage, sürüklenirken omzunun üzerinden Hemşire Vic'e baktı. "Lütfen," diye bağırdı. "Bu doğru değil!"

Hemşire Vic yeniden sandalyesine oturup bir sigara daha yaktı.

Masanın etrafından dolanıp koridorun aşağısına doğru ilerlemeye başladıklarında Sage bir anda durdu. Hizmetliler onu kollarından tutuyor olmasaydı dizlerinin üstünde yere çökerdi.

Çocuk yaştan ergenliğe kadar olan her yaş grubundan sıska genç kızlar, koridorun kenarına sıralanmıştı. Yataklarda, sandalyelerde ve tekerlekli sandalyelerde ikişerli, üçerli gruplar hâlinde toplanmış duruyorlardı. Kimi yataklar büyük tekerlekleri ve itmek için kullanılan kulplarıyla el arabasına benziyordu. Birkaç tekerlekli sandalye ahşaptan yapılmıştı, paslı tekerlekleri ve ince kol dayanakları vardı, sanki Victoria dönemi müzesine ait bir yerden fırlamıştı. Tekerlekli sandalyelerin çoğunda oturma yeri yerine ahşap kutular bulunuyordu, bu halleriyle kapaksız tabuta benziyorlardı. Kirli çarşafların üzerinde eğri büğrü duran kızlar, soluk tenli incecik bacaklarını âdeta bir cenin gibi göğüslerine kadar çekmiş, ellerini de bacaklarının üzerine koymuşlardı.

Kızların çoğunda bebek bezi takılıydı, kimi yarı çıplak kimiyse çırılçıplaktı. Hepsi zayıftı, omurgaları soluk renkli tepeler gibi sivri sivri belli olurken kürek kemikleri keskin kanatlar gibi açılıyordu. Tenleri çürükler ve sıyrıklarla kaplıydı,

birkaçında sigara yanığı gibi görünen izler vardı. Sage, ilk başta bazılarının öldüğünü düşündü çünkü yüz hatları ve uzuvları daha çok bir cesedi andırıyordu ama sonra uyuduklarını ya da hareket edemediklerini veya hareket etmek istemediklerini fark etti. Bazıları başlarını çevirip görmeyen gözleriyle neler olduğunu anlamaya çalıştı, diğerleri ise Sage'e hissettiği tüm dehşeti yansıtan kederli gözlerle baktı.

Bir kızın yüzü yaralarla kaplıydı ve kanıyordu, sanki içten patlıyordu. Kiminin kolu, bacağı, eli yoktu; kiminin de biçimsiz kafası, kolu–bacağı ya da gövdesi vardı. Karo zemin koyu lekeler ve kahverengi–sarı su birikintileriyle kaplıydı. İnsan dışkısının kokusuyla birlikte iniltiler, tiz çığlıklar ve anlamsız sözler havayı doldurdu.

Derin bir korku, Sage'in içini kaplarken âdeta onu boğup nefesini kesti. Söylentiler doğruydu. Burası okul değildi. Burası bir kâbustu, bedensel engelliler, zihinsel engelliler ve istenmeyenler için kurulmuş bir çöplüktü. Sorumlu kişilerin ebeveynlerin koğuşa girmelerine asla izin vermemelerine şaşmamalıydı. Bu manzarayı gören her aile, polisi arardı. Annesi, Rosemary'yi nasıl böyle korkunç bir yerde bırakmış olabilirdi?

Dale, boştaki eliyle burnunu kapattı. "Tanrım," dedi. "Bu koku da ne böyle?"

"Zamanla alışırsın," dedi Leonard ve Sage'i öne doğru çekiştirdi.

Sage'in direnişinden etkilenmeyen Leonard ve Dale, karanlık, yapışkan görünümlü bir şeyle lekelenmiş, tabut benzeri bir kutunun içindeki genç bir kızın yanından geçerek Sage'i kalabalık koridorda sürüklediler. Kız, başını çevirdi ve onlara

baktı, yüzü acıyla doluydu, gözleri yardım için yalvarıyordu. Yaşça büyük başka bir kız, Sage'e neşeli ve mutlu bir şekilde gülümsedi, sanki kendine saklamaya kararlı olduğu komik bir sırrı varmış gibiydi. Sage, gözlerini ve kulaklarını sımsıkı kapatmaya çalıştı ama Leonard ve Dale, kollarını aşağı doğru çekmeye devam ediyordu. Kalbi, göğsünde freni patlamış bir tren gibi hızla çarpıyordu. Bu, gerçek olamazdı. Bu, olamazdı. Bunu çocuklara kimse yapmazdı. Kimse onlara böyle davranmazdı. Belki de ölmüştü. Belki de otobüs buraya gelirken kaza yapmış ve o ölmüştü. Belki de burası cehennemdi.

Yüksek bir zil sesi duyuldu. Sağır edici gürültü aralıksız devam ediyordu. Koridordaki kızlar telaşa kapılarak inanılamayacak kadar yüksek sesle çığlık atıp sağa sola kaçıştılar. Arkalarından bir kapı kapandı ve kaslı, dövmeli kolları olan kel bir hizmetli yanlarından geçti, sonra başka bir koridora saptı.

Leonard ile Dale, adamın peşinden giderek Sage'i aynı koridordan aşağı indirdiler. Bu, birincisinden daha dardı ve A, B, C ve D Koğuşları şeklinde işaretlenmiş dört tane çift kanatlı kapıyla kaplıydı. A Koğuşu'nun kapısının dışında, tekerlekli sandalyedeki bir genç kız yerde oturan başka bir kıza vuruyordu. Zavallı kız darbeleri önlemek için ellerini havaya kaldırmış, ulurcasına bağırıyordu. Leonard, Sage'i bıraktı ve iki kızı birbirinden ayırarak tekerlekli sandalyedekini yerdekinden uzaklaştırdı. Sonra tekrar Sage'in kolunu tuttu ve kavganın devam edip etmediğini görmek için arkasına bile bakmadan devam etti. Koridorun sonundaki D Koğuşu'nun çift kanatlı kapısının önünde durdular. Leonard bir tarafın kilidini açıp kapıyı itti. Bağrışlar, çağırışlar ve inlemeler, küfürler eşliğinde

odanın dışına taşıyordu. Duvarlardaki boya kadar yoğun, berbat bir koku, onlara ulaşarak Sage'in öğürmesine neden oldu. Bu koku, ana koridordakinden çok daha güçlüydü; dezenfektan ve çamaşır suyu kokusuyla karışmış dışkı, idrar ve kusmuk kokusu gibiydi.

"Aman Tanrım," dedi Dale öksürerek.

"Kemerini bağlasan iyi olur, düğün çiçeği," dedi Leonard, Sage'i, D Koğuşu'na doğru çekiştirirken.

Hangisinin daha kötü olduğunu söylemek zordu, gürültü mü yoksa koku mu? Havada ölüm tadı vardı; yüzlerce işkence görmüş ruhun sesini andıran, yükselen, düşen ve tekrar yükselen insanlık dışı, gırtlaktan gelen çığlıklar, Sage'in ensesindeki tüyleri diken diken etti. Hayatında hiç böyle bir şey duymamıştı, Noah'nın izlemeyi sevdiği korku filmlerinde bile.

D Koğuşu L şeklindeydi, geniş bir ana odası ve solda büyük, açık bir tuvalet gibi görünen daha küçük, kiremitli bir alan vardı. Kısık floresan ışıkları, soyulan tavanı kaplıyor, hâlâ çalışan uzun beyaz tüpler odayı keskin bir ışıkla dolduruyordu. Etrafta neredeyse yüzlerce demir yatak var gibi duruyordu. Hepsi beyaz olan yataklar, bir uçtan diğer uca, baştan sona kadar uzanıyordu, aralarında sadece dar bir koridor kalmıştı. Her yatak doluydu, hatta bazılarında bir yatakta iki kız vardı. Çoğu deli gömleği giyen kızlar ya oturuyordu ya diz çökmüşlerdi ya da boş gözlerle uzanıyorlardı. Birkaçı halatlarla yatak başlıklarına bağlıydı, diğerleri ise kendi pisliklerinin içinde yatıyordu. Sakinlerden bazıları çıplaktı; çoğu sadece bebek bezi takıyordu, diğerleri ise kaba, el yapımı üniformalar giyiyordu. Çok daha zayıf kızlar ahşap el arabaları içinde odanın sağ tarafında sıralanırken, diğerleri gülüyor, uluyor, çığlık atarak

emekliyor ya da yataktan yatağa atlıyordu. Sanki herkes hareket ediyor gibiydi; ileri geri sallanıyor, kafalarını sallıyor, parmaklarını yalıyor, kollarını büküyor, dalgalanan bir insan denizi gibi her tarafa yayılıyorlardı. Hareket etmeyen birkaç kişi ise taş gibi öylece duruyordu. Genç bir kadın yatağının ön tarafında oturuyordu. İkiye katlanmış bir karton parçası gibi gövdesini dizlerine yaslamış, kafası bacaklarının arasına dayamıştı. Bir başkası duvar yanındaki kirli zemine uzanmıştı, ayak bileği bir demirle kirişe bağlıydı.

Sage şaşkınlıktan öylece kalakaldı. Tüm bedeni uyuşmuştu ve konuşamıyordu, âdeta felç geçirmiş gibiydi. Biricik kız kardeşinin altı seneden fazladır kapalı kaldığı Willowbrook, okul denen bu yer, ona toplama kampını hatırlatmıştı. Tarih dersinde o fotoğrafları görmüştü; kimisi kirli, kimisi kısmen giyinik, gözleri umuttan yoksun, akıl sağlığını yitirmiş, iskelete dönmüş bedenler, daracık mekânlarda uzanıyor, ayakta duruyor ve oturuyorlardı. Bu iğrençliğin Amerika Birleşik Devletleri'nde var olmasına nasıl izin verilmişti? Hem de yetmişli yıllarda, kasetlere müzik kaydedip aya adam gönderebildikleri zamanda? Bu bir kâbus olmalıydı. Böyle olmak *zorundaydı.* Böyle bir yerde bir insan nasıl hayatta kalabilirdi?

Birden koğuşun uzak bir köşesinde tiz bir çığlık koptu. Sage, o tarafa baktı ve dövmeli kolları olan kaslı hizmetli ile kıvırcık saçlı, siyahi bir kadın hizmetlinin odada çıplak bir kızı kovaladığını, yatakların üzerinden zıplayarak onu yakalamak için ellerini uzattıklarını gördü. Geniş göğsüne ve kalçası rahatsızmış gibi topallamasına rağmen kadın hizmetli, şaşırtıcı bir hızla koşuyordu. Çıplak kız, ince vücuduna göre fazla büyük görünen sarkık göğüsleriyle on sekiz yaşlarında gibiydi;

solgun derisi pürüzlü yaralar ve çizme şeklinde çürüklerle kaplıydı. Genç kız çığlık atıp görevlilere tükürdü, sonra onlar ona ulaşamadan kaçtı. Fayanslı odaya koştuğunda onu içeride kovaladılar. Bağırmalara eşlik eden su sesi odada yankılandı. Sonra dövmeli hizmetli, tekmeleyen, çığlıklar atan sırılsıklam olmuş kızı dışarı çıkardı. Kız ondan uzaklaşıp tekrar koştu. Kızların çoğu olanları korku ve hayranlıkla izliyordu. Bazıları alay edip çılgınca gülüyor, birkaçı ağlıyordu. Diğerleri ise hiçbir tepki vermeden uzanıyor, oturuyor ya da sessizce ayakta duruyorlardı; çatık kaşlar ya da endişeli gözler, üzüntü ya da korku yoktu.

"Bundan sonrasını ben hallederim," diye bağırdı Leonard, Dale'e. "Sen idareye gidip sana başka nerede ihtiyaç varmış onu öğren."

"Emin misin?" diye sordu Dale.

Leonard onu başıyla onayladı. "Bu benim ilk rodeom değil, evlat."

Dale, rahat bir nefes alarak Sage'i bıraktı ve aceleye D Koğuşu'ndan çıktı. Leonard onun ardından kapıyı kilitleyip Sage'i yeniden kolundan yakaladı ve onu yataklara doğru yönlendirdi. Sage, yere sağlam bir şekilde basarak onu daha ileri götürmesine engel olmaya çalışıyordu.

"Ben buraya ait değilim," dedi. "Bu doğru değil. Bunu bana yapamazsın!"

"Elbette, doğru," dedi Leonard. Odanın uzak köşesindeki yeri gösterdi. "Şuradaki senin yatağın. Şimdi yürü."

Sage başını iki yana salladı. "Hayır, değil. Bu, kız kardeşimin yatağı! Ben hayatımda hiç burada bulunmadım. Ben Rosemary değilim!"

Leonard kızı sertçe sarsıp kolunu sıkarak dişlerinin birbirine çarpmasına neden oldu. "O çukura yeniden mi girmek istiyorsun? Eğer uslu durmazsan başına gelecek olan şey o."

Çıplak kız yeniden bağırdı, bu sefer çok daha yüksek sesle. Sage, bir insanın bu kadar ses çıkarmasının imkânsız olduğunu düşünüyordu. Leonard onu şaşırtarak geri dönüp neler olacağını görmek için bekledi. Hizmetliler, kızı bir sandalyenin arkasına sıkıştırmışlardı. Genç kız onu kovalayanlara kafese kapatılmış bir hayvan gibi bakıyordu. Ağzı açıktı, nefes nefeseydi ve kan çanağı gözleri odada geziniyordu. Dövmeli hizmetli, kaslı kollarını uzattı ve saldırmaya hazır bir güreşçi gibi iki yana sallandı, sanki bu bir oyunmuş gibi gülüyordu. Kız ise cılız kollarıyla sandalyeyi başının üstüne kaldırdı ve yere çarptı. Sandalyenin ahşap sırtı kemik gibi çatlayarak ikiye ayrıldı. Bacaklarından biri kırılarak karo zeminde döndü.

"Tamam, Norma," dedi kadın hizmetli. "Sakin ol. Sana yardım etmek istiyoruz."

Norma. Bu isim neden önemli görünüyordu? Sage bir anda hatırladı. *Ah, hayır!* Doktor Baldwin, Norma'nın Rosemary'nin en yakın arkadaşı olduğunu ve ondan kız kardeşi olarak bahsettiğini söylemişti. Ancak bahsedilen Norma *bu* olamazdı, değil mi?

Norma, çıplak elleriyle sandalyenin arkalığını koparırken homurdanıp söylendi. Kıymıklar tenini yırtarken sivri uçlu bir tahta parçası bileğini kesip etini yırttı. Bileğinden bacaklarına ve ayaklarına kan damlıyordu. Kalan bacakları kırılıncaya kadar sandalyeye vurdu, sonra parçaları topladı ve hizmetlilere atarak kapıya doğru fırladı. Ahşap mermilerden kaçan dövmeli hizmetli onun peşinden koştu. Kıza yetişince

onu kolundan tutup arkasına doğru büktü. Bunu yaparken gösterdiği çabayla yüzünü buruşturmuştu, ardından diğer kolunu da tuttu ve aynı şeyi yaptı. Norma defalarca bağırdı. Kadın hizmetli aceleyle yanına gidip kızın yüzüne sert bir tokat attı. Norma sustu, başını eğdi ve yere doğru yığıldı. Dövmeli hizmetli onu kaldırıp bir yatağa taşıdı, bileğinden akan kan arkalarında kırmızı bir iz bırakıyordu. Hizmetli onu şilteye koyar koymaz genç kız tekrar kaçmaya çalıştı ancak dövmeli hizmetli, kızın kollarını tutarken kadın görevli de karnının üzerine oturdu.

"Norma, Norma," dedi kadın hizmetli, başını iki yana sallayarak. Kıvırcık saçları da başıyla beraber sallanıyordu. "Ne yapıyorsun? Sonunda koğuşa geldin ama böyle mi davranıyorsun?"

Norma ona öfkeyle bakarken dişlerinin arasından soluyordu.

"Yeniden burada uyumak istiyor musun?" diye sordu kadın hizmetli. "Yoksa cezalandırılmak mı istiyorsun?"

Norma başını iki yana salladı. "Ceza yok," dedi. "Hayır, hayır."

"Uslu duracak mısın?" diye sordu dövmeli hizmetli.

Sonunda Norma başını olumlu anlamda sallayıp direnmekten vazgeçti. Başını diğer tarafa çevirip gözlerini kapattı, kolları ve bacakları gevşemişti. Kadın hizmetli ayağa kalkarken dövmeli hizmetli kızı yavaşça bırakıp geri çekildi. İkisi de terden sırılsıklam olmuş bir hâlde yüzlerini sildiler, sonra bir an orada durup nefeslerini düzene sokmaya çalıştılar.

Kadın hizmetli sonunda, "Biraz sargı bezi getir," dedi. "Her yeri kan etmesin."

Dövmeli hizmetli başını olumlu anlamda salladı ve koğuşta Sage'e doğru yürümeye başladı, devasa bir robot gibi kapıya doğru ağır ağır ilerliyordu. Yoluna çıkan kızlar ve kadınlar –en azından onu fark edenler– geri çekildiler.

Sonunda ortam sakinleşince Leonard, Sage'i, Rosemary'nin yatağına doğru itmeye devam etti. Bir yandan da ileri doğru uzatılmış kol ve bacaklardan, karanlık su birikintilerinden kaçınmaya çalışıyordu. Dövmeli hizmetli yaklaşık üç yatak ötedeyken Leonard ona bağırdı.

"Hey, Wayne! Bak ne bulduk."

Wayne? Sage, bu ismi bu kadar kısa zaman içinde tekrar duyduğu için şaşkındı.

Wayne, başını kaldırıp bakınca alnı kırıştı. "Bu sefer neredeymiş?"

"Bir bilsem," dedi Leonard. "Vic ile ben, senin bildiğini düşünmüştük."

"Ya, tabii," dedi Wayne, ona pis bir bakış atarak. "Siz ikiniz dedikodu yapmayı kesin, kocakarılardan betersiniz." Yerde yatan bir kızı kucaklayıp yatağına koydu, ardından çıkışa doğru ilerlemeye başladı.

Sage, onun gözlerinin içine bakmaya korkarak bakışlarını yere indirdi. Kız kardeşi hakkında bir şeyler bilebilecek tek kişi de birinin kafasını koparabilecekmiş gibi görünüyordu. Görüş mesafesi dışında kaldığında Leonard'a, "Neden Rosemary'nin nerede olduğunu bildiğini düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bana aptalı oynama," dedi Leonard. "Nedenini biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum. Yemin ederim. Hiçbir fikrim yok."

"Hı–hı, eminim öyledir," diyen Leonard, Norma'nın gittikçe büyüyen kan birikintisinin yanından geçip demir yatakların arasındaki koridor boyunca genç kızı sürüklemeye devam etti. Kıvırcık saçlı kadın hizmetli, Norma'nın yanındaki yatakta otururken bileğini tutmuş ellerindeki kıymıkları çekiyordu.

"Şu pisliği görüyor musun?" dedi Leonard. "Şimdi bir şey hatırlıyor musun?"

Sage başını salladı, konuşamayacak kadar bitkindi. Çevrelerindeki dünyanın farkında olan kızlar ve genç kadınlar ona acınası, bilmiş gözlerle bakıyorlardı. Biri güldü, yan yataktaki bir kıza doğru eğildi ve elinin arkasından fısıldadı. Bir diğeri uzandı ve Sage'in saçını sertçe çekti. Sage, korumacı bir tavırla elini başına doğru kaldırdı ve omuzlarını kamburlaştırdı. Bir başkası yanağına dokundu, parmakları soğuk tenine değmişti. Başka bir kadın ayağa kalkıp onu ve Leonard'ı sıranın sonuna kadar takip etti. Onlu yaşlardaki bir kız, son yatağın bitişiğinde, yerde oturmuş sessizce etrafı izliyordu. On beş ya da on altı yaşlarında olmalıydı. Âdeta donuk bir et parçası gibi görünen pullu ve kırmızı, yaralı yüzündeki masmavi gözleri, insanın içini delip geçiyordu. Aynı yaraların daha fazlası boynunun bir tarafı ve bir kolu boyunca yayılıyordu.

Rosemary'nin yatağına vardıklarında Sage, Norma'nın kaçmaya çalıştığı karo zeminli odanın içini gördü. Duvarın birinde bir dizi lavabo ve kapaksız alçak klozet, diğerinde ise yarım düzine çelik el arabası diziliydi. Tuvaletlerin çoğu çatlamış ve kırılmıştı. Bazılarının kenarından kirli tuvalet kâğıdı sarkıyordu. Kahverengi çizgiler ve sarı su birikintileri, neredeyse her yüzeyi –zemin, lavabolar, tuvaletler, duvarlar– bozmuş gibiydi. Sage boğazında yükselen safrayı yuttu ve

pencereye doğru döndü. Gece çökmüştü, dışarıda kar yağıyordu. Beyaz kar taneleri yoğun ve hızlı bir şekilde düşüyordu. Rüzgâr, buzla kaplı pencere camlarına karşı uğulduyor, karı, camla içeriyi kaplayan çizik bir pleksi tabakası arasına sıkıştırıyordu. Belli ki birileri camı kırıp atlamayı çoktan düşünmüştü. Sage, ilk kez koğuşun ne kadar soğuk olduğunu fark etti ve artık paltosunun olmadığını hatırladı.

"Paltoma ne yaptıkları hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu Leonard'a. "Kahverengi süet..."

"Hayır," dedi adam, sözünü keserek. "Seni aldığımızda paltonu görmedim."

"Ama buraya geldiğimde üstümdeydi. Paltomu getirebilir misin?"

Leonard alaycı bir tavırla kahkaha attı. "Sen benimle kafa mı buluyorsun? Burada işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Eğer bir şey kaybolmuşsa kaybolmuştur. Sen hariç... Bu kural bir sana işlemiyor. Dokuz canlı kedi gibisin."

"Çünkü ben Rosemary değilim. Kız kardeşim hâlâ kayıp."

"Evet, evet," dedi. "Aynı şeyi yüz kere söyledin zaten."

"Peki, bir kazak ve bir çift ayakkabı? Burası buz gibi."

Leonard gözlerini devirdi. "Burada fazladan bir kazak ya da bir çift ayakkabı var gibi mi görünüyor? Şimdi otur."

Sage, yatağa bakıp ince, kirli bir battaniye buldu ve söyleneni yaptı. En temiz yer gibi orasıymış gibi görünüyordu. Yatak pütürlü ve sertti, karyola kısmı neredeyse kenarlarından sarkıyordu. Okuldan sonra gelişigüzel bir şekilde kenara atılan bir süveter gibi lekeli bir deli gömleği basamakta asılıydı. Sage, Rosemary'yi çaresiz ve korkmuş, kolları deri kayışlarla beline dolanmış hâlde hayal etmekten kendini alamadı.

Leonard, o gömleği eline aldığında deli gömleğini götürüp götürmeyeceğini sormak üzereydi.

"Artık ait olduğun yere döndüğüne göre," dedi Leonard, "seni bağlamam gerekiyor mu yoksa bu sefer olduğun yerde kalacak mısın?"

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi Sage, başını olumlu anlamda sallayarak.

"Uslu kız. Kimse başımıza açtığın belaları daha fazla hoş karşılamayacak, duydun mu? En azından Marla ve Wayne."

"Marla kim?"

Leonard, Norma'yla ilgilenen kadın hizmetliyi işaret etti. "Marla'yı nasıl unutursun? Ona bulaşmaman gerektiğini biliyorsun."

Sage uyarı için minnet duyarak Marla'ya göz ucuyla baktı, ardından bakışlarını Leonard'a çevirdi. Bininci kez onu *–herhangi birini–* inandırmak için söyleyecek bir şey bulmayı denedi. Ancak aklına hiçbir şey gelmiyordu.

"Doktor Baldwin'i bir daha ne zaman göreceğim?" diye sordu bunun yerine.

Leonard, ona küçümser bir ifadeyle baktı. "Ben nereden bileyim? Muhtemelen bir dahaki kaçma teşebbüsünde, kaldı ki senin yerinde olsaydım bunu denemezdim."

"Dersler nerede oluyor peki?" dedi. "Yarın dersimiz var mı?" Belki bir öğretmen onu dinlerdi.

"Ders mi?"

Sage, başını olumlu anlamda salladı.

Leonard duyduklarına inanamıyormuş gibiydi. "Bak, aptalı oynayarak beni kandıramazsın. Denemekten vazgeç." Ardından deli gömleğini yatağın ucuna bırakıp gitti. Sage, onun

gidişini izlerken gittikçe artan panikle karışık tuhaf bir uyuşukluk vücuduna yayılmaya başladı. Bacakları, kolları ve kalbi buz tutmuştu. Tekrar kaçmaya çalışmadığı sürece Doktor Baldwin'i görememek de ne demekti? Hastalar düzenli olarak doktorlara görünüyordu, değil mi? Baldwin'i tekrar görmesi *gerekiyordu*. Ya da herhangi bir doktoru... Onu öylece bir koğuşa kapatıp unutmazlardı, değil mi?

Sage, kaybolabilmeyi dileyerek bacaklarını yatağın üzerine çekti, kıvrılarak kendini küçülttü. Sonra ayaklarındaki pisliği fark etti. Onları temizlemenin hiçbir yolu yoktu. Ayağa kalktı ve battaniyeye baktı. Yatağın ucundaki tarafı daha da kirliydi. Battaniyeyi kaldırıp altına baktı. Şilte de kirliydi ama battaniye kadar kötü değildi. Rosemary, altına girmeden önce ayaklarını battaniyenin üstüne silmiş olmalıydı. Tekrar oturdu ve parmaklarıyla pisliğe dokunmamaya dikkat ederek ayaklarını da battaniyenin ucuna sildi. Sonra şiltenin ortasına oturup çenesini dizlerine dayadı ve kollarını dizlerinin etrafına doladı. O derin korku vücudunun her zerresine nüfuz etmişti.

Wayne, Norma için getirdiği sargı bezleriyle koğuşa döndüğünde Sage'in olduğu yöne baktı, sonra gözlerini hızla ondan kaçırdı. Sage, adamın yüzündeki ifadenin öfke mi yoksa endişe mi olduğuna karar veremeden ayağa kalkıp Rosemary hakkında ne bildiğini sormak için ona yaklaşmayı düşündü. Ama ne diyecekti ve nasıl söyleyecekti? Leonard'ı kızdırdığı gibi onu da kızdırırsa hiçbir yere varamazdı. O daha ne yapacağına karar veremeden adam Marla'ya sargı bezlerini uzatıp tekrar gitti.

Marla, Norma'nın bileğini sardıktan sonra koğuş kapısının yanındaki bir plastik cam bölmeye gidip içeriye oturdu ve

elini bir düğmeye koydu. "Tamam hanımlar!" diye bağırdı. "Beş dakika içinde ışıklar sönecek!"

Sage, herhangi bir engeli olmayan kızların ve kadınların yorganlarının altına girdiğini görünce aynısını yaptı. Birkaç saniye sonra koğuş karardı. Kalbi attıkça kafası zonkluyordu, yaşlarla dolup taşan gözlerini yumdu. Etrafındaki acı çeken insan seslerini susturmak için ellerini kulaklarına kapattı ve yorgunluğun onu ele geçirmesi, onu uykunun kollarına bırakması için dua etti. Sonra bir şey bacağına sürünerek derisi boyunca ilerledi. Boynunun arkasından da başka bir şey geçti. Ne olabileceğini düşünmemeye çalıştı. Ruh çağırma seansları, iğneler ve tüneller belki evet ama böcekler onun korkulacak şeyler listesinde değildi. Zaten Willowbrook gibi bir yerde tüm korkular anlamını yitirirdi ama yine de hamam böceği ya da başka tür bir haşereyle çevrili olmamayı tercih ederdi. Ayağa kalkıp battaniyeyi silkeledi ve ellerini şilteye sildi, ardından tekrar yatağa girdi. Birkaç sefil saatten sonra nihayet uykunun merhametli kollarına kendini bırakabilmişti. Ancak bu kez de Cropsey tarafından bir tünelde kovalandığına dair kâbuslar ile Noah ve arkadaşlarıyla içki içip güldüğü zamanların hayalleri arasında gidip gelmeye başladı. Tabii, aklında Rosemary de vardı.

Beşinci Bölüm

Bir çığlık havayı doldurunca Sage, gözlerini şaşkınlıkla açtı, keskin floresan ışığı battaniyenin üzerinden başına çarpıyordu. Yün kadar yoğun, kokuşmuş havada nefes almaya çalışırken yeni bir korku ağırlığı, onu dünyanın merkezine doğru itiyor gibiydi. Omuzları ve kolları battaniyenin altına saklanmaktan ağrıyordu, kamburlaştı ve diğer sakinlerin onu rahat bırakması için dua etti. Marla, ışıklar söndükten sonra plastik cam kabinde kalmış ama diğer sakinlerin gece boyunca durmadan ağlamalarını, bağırmalarını, kavga etmelerini ve gevezeliklerini engellemek için hiçbir şey yapmamıştı. Bunun yerine orada oturup bir şeyler okumuş, uyuklamış ve gümüş bir şişedeki sıvıyı yudumlamıştı. Sage, bir ara sonsuza kadar sürecekmiş gibi duran çığlıklar yüzünden birinin ölümcül şekilde yaralandığını düşündü. Oturdu ve sesin nereden geldiğini anlamak için karanlık koğuşa göz gezdirdi ama hiçbir şey

ayırt edilmiyordu. Marla durumu görmezden geldi. Sonunda çığlıklar gitgide azaldı, sonra tümden kesildi.

Şimdiyse başka bir endişe dalgası derinlerinde kendini göstererek titreyen bir kıvılcımla hızla alev almıştı. Elleri titriyordu ve başı zonkluyordu. Bir sigaraya ihtiyacı vardı. Battaniyeyi üzerinden attı ve hasta olacağından emin olarak oturdu. Bacağında bir şey sürünüyordu. Ne olduğuna veya nereye gittiğine bakmadan üzerini silkeledi ardından uzun, derin nefesler aldı ve sakinleşmeye çalıştı. Yan yataktaki kız sürekli, "Yağ Satarım Bal Satarım" şarkısını söylüyordu. Sage, onun artık durmasını diledi.

Koğuşun diğer tarafındaki Marla, kiremitli odanın girişinde durarak, "Kalkın ve ışıldayın, hanımlar," dedi. "Banyo günü. Nasıl olduğunu biliyorsunuz. Yürüyebiliyorsan ve beni duyabiliyorsan soyun, buraya gel ve sıranı bekle."

Fayanslı odanın girişinin önünde sıra olmuş bir düzine çıplak sakin, çelik el arabasında yatıyordu, diğerleri ise duvarın yanında sallanıp ağlıyor ve kıpırdanıyordu. Diğerleri, kolları havada ve omuzları kambur bir hâlde durarak karşı duvara yaslanmıştı, bu sırada yağmurluk giymiş bir kadın hizmetli onlara hortumla su püskürtüyordu. Hızlı durulama işleminden sonra yağmurluk giyinmiş görevli, sırılsıklam olan sakinleri sıraya dizdi, herkesi aynı havluyu kullanarak gelişigüzel kuruladı, sonra da giyinmeleri için yataklarına dönmelerini emretti. Bir ileri bir geri hareket ederken topallayan Marla, tuvaletlerde oturanların kendilerini temizlemelerine yardım etti, sonra onları yıkanmaları için duş duvarına götürdü. Başka bir grubun tuvalete çıkmasına yardım ettikten sonra, yağmurluk giyinmiş görevlinin onları hortumla yıkaması için çaresiz

kızları taşıyan çelik el arabalarından birini duş odasına yönlendirdi. Marla, tekrar dışarı çıktığında durdu, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bir ayağını kenara uzatarak el arabasında yatan genç bir kadına baktı.

"Ama yok artık, Sheila," dedi kadın, kahkaha atarak. "Gururun nerede senin?"

Sheila'nın bacağını tutup dizlerini birleştirdi, ardından el arabasıyla onu duşa götürdü. El arabasına bağlı ilk kişiyle dışarı çıktıktan sonra titreyen kızı yatağının üstüne çıplak bir hâlde bıraktı, ardından başka bir kızı arabaya koyup soydu ve kıyafetlerini şiltenin üzerine yığdı. Marla, arabayı duşlara doğru ittiğinde yan yataktaki kadın yığından bir elbise kaptı ve yastığının altına sakladı. Marla, sakinlerle dolu olan daha fazla arabayı duşa götürüp getirdikten sonra bir çamaşır arabasıyla yataktan yatağa geçip kirli çocuk bezlerini ve kıyafetleri çıkarmaya başladı. Sage'in yatağına ulaştığında durdu. Sage omuzlarında ince battaniyeyle yatakta oturuyordu.

"Haydi, kızım," dedi Marla. "Bu sabah bana zorluk çıkarma. Buna dayanamayacağımı biliyorsun."

Sage'in tuvalete gitmesi gerekiyordu ama elinden geldiğince tutmaya kararlıydı. Er ya da geç şu kirli tuvaletleri kullanmak zorunda kalmadan biri onun kim olduğunu anlayacaktı. "Tuvalet ihtiyacım yok, duş almama da gerek yok," dedi. "Daha dün duş aldım. Evimde. Apartman dairesinde." Bu, bir yalandı ama zaten amacı dikkat çekmekti.

"Hı–hı," dedi Marla, yüzüne bakarak. "Kesin yapmışsındır."

Sage, onun ulaşamayacağı bir yere doğru kenara kaydı. "Ben Rosemary değilim. Ben onun ikiz kardeşi Sage'im."

"Öyle mi?" dedi Marla. "Yine unutmuş olmalıyım." Sabırsızlıkla ona doğru gelmesi için Sage'e işaret etti. "Şimdi kalkıp soyun da tuvaleti kullanıp yıkanabilesin. Bir sonraki duş gününü ne zaman yapacağımızı Tanrı bilir."

"Doğruyu söylüyorum," dedi Sage. "Lütfen, beni dinlemek zorundasın. Kız kardeşimin kayıp olduğunu biliyorum. Baldwin üvey babamı ararsa, o..."

Sage, sözünü bitiremeden Marla onu omuzlarından tuttu, yüzünü yatağa bastırdı ve elbiselerini çekiştirmeye başladı. Sage, dönüp onu itmeye çalıştıysa da faydası olmadı. Marla bir öküz kadar güçlüydü. Kolunu Sage'in boynuna koydu ve sertçe aşağı bastırdı, dişlerini sıktı ve onu bir kayanın altındaki güve gibi yatağa sabitledi.

"Sana söyledim," dedi Marla. "İhtiyar Marla bugün hiçbir şeye katlanacak hâlde değil. Şimdi ya uslu bir kız olur duşa girersin ya da sana sakinleştirici vermesi için Hemşire Vic'i çağırırım. Hangisini seçiyorsun?"

Sage, Marla'nın kolunu tırmalarken ağzını bir balık gibi açıp kapatıyor, nefes almaya çalışıyordu.

Marla onu yatağa daha çok bastırdı. "Bu saçmalığa bir son verecek misin?"

Ağzı ölen bir balık gibi açılıp kapanırken Sage başını usulca salladı.

Sonunda Marla onu serbest bıraktı. Sage yana dönerek eliyle boğazını tuttu, öksürdü ve öğürdü.

"Kalk," dedi Marla.

Sage, yatağın kenarına kaydı ve titreyen bacaklarının üzerinde durdu, hâlâ öksürüyor ve boğazını tutuyordu.

Marla, ellerini kalçalarına koyup ona dik dik baktı. "Şimdi soyunacak mısın yoksa senin için ben mi yapayım?"

Sage titreyen parmaklarıyla eteğinin düğmelerini açıp çıkardı ve yatağın üzerine koydu. Tığ işi yeleğiyle bluzunu başının üzerinden çekip onları da yatağa bıraktı, ardından sutyenini çözdü ve bir kolunu göğüslerinin üzerinde tutarak kaydırdı.

"Hızlı ol, kızım," dedi Marla. "Tüm gün seni bekleyemem."

Sage, hâlâ göğüslerini tutarak bir eliyle iç çamaşırını çıkardı. Yüzü utançtan alev alev yanıyordu. Kıyafetlerini kız kardeşinin yastığının altına tıkıştırırken bir eliyle özel bölgesini örtmeye çalışıyordu. İç sesi ona Marla'dan başka kimsenin vücuduna dikkat etmediğini ve neredeyse herkesin çıplak olduğunu söylese de bu işe yaramıyordu.

Marla duş odasını işaret ederek, "Şuraya geç," dedi. "Bir daha rol yapma yoksa Hemşire Vic'i peşine takarım, duydun mu?"

Sage, onu başıyla onaylayıp yataklar, tekerlekli sandalyeler ve el arabalarını ardında bırakıp çığlık atan, ağlayan, gülen çıplak kızlar ve kadınlar arasında kıvrılarak fayanslı odaya gitti. Yerdeki sarımsı lekelerden ve koyu sıvı birikintilerinden kaçınmak için her adımdan önce aşağıya bakarken gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu. Marla topallayarak ve diğer kızlara emirler yağdırarak onu izliyordu. Sage'in fayanslı odaya girme sırası geldiğinde, nefesini tuttu ve tuvalet sırasına gitti. Bazılarını temizlemeye çalıştı ama işe yaramadı. Tuvalet kâğıdı ve dışkı neredeyse her tuvaleti doldurmuştu. Bazıları havlu ve bebek bezleriyle tıkanmıştı. Hamam böcekleri zeminin kenarlarında geziniyordu. Sage donup kaldı, nefes almamaya veya kusmamaya çalıştı.

Marla, boş bir tuvaleti işaret ederek, "Şuraya geç," dedi. "Seçici olmanın sırası değil."

Sage, başını iki yana salladı.

Marla tükenmiş bir tavırla ona doğru yürürken, öfkeli bir ifadeyle dudaklarını birbirine bastırıyordu. Sage, kadın ona ulaşmadan tuvalete gidip gözlerini kapadı ve oturdu. Her ne kadar mesanesi çatlama noktasında olsa da içindekileri çıkaramıyordu. Daha fazla nefesini tutamayarak soluğunu verdi ve ciğerlerini yeniden doldurdu, insan atığının iğrenç kokusu burun deliklerini ve boğazını yaktı. Öfke ve tiksintiyle dolu gözyaşları göz kapaklarının arasından sızıyordu. Gözlerini sıkıp mesanesini serbest bıraktı. İşini bitirdiğinde temiz tuvalet kâğıdı aradı ama bulamadı. Marla, bir kızı tuvaletten çıkardı ve onu yağmurluklu hizmetlinin yanına sürükledi, sonra Sage'e yöneldi. Sage, ayağa kalkıp aceleyle duş duvarına koştu ve hortumla yıkanmayı bekledi.

Sırası geldiğinde tükürüp suyu püskürttü, yüzünü ve göğüslerini keskin buzlu su selinden korumaya çalıştı ama hizmetli kollarını kaldırıp sert ellerle onu döndürdü. Sage, duvardan yana döndü ve elleriyle yüzünü kapattı. Su kafasına, sırtına ve kalçalarına çarpıyordu. Hizmetli işini bitirdiğinde onu ıslak havluyla kuruladı, ardından bir sonraki sakine geçti. Marla, Sage'e yatağına dönmesini ve giyinmesini emretti.

Sage, titreyerek kendisine söyleneni yaparken dişleri takırdıyordu. Şanslı olan ve üstlerini kendi başlarına giyebilen genç kadınlar elbise, bluz ve etek giymeye çabalarken, kalanlar ise buruşmuş kıyafetlerinin yanında çaresizce unutulmuş hâlde yatıyorlardı. Bazıları temiz bir bebek bezi beklerken yine altlarına yapmıştı. Sage, yatağına döndüğünde iç çamaşırını ve

kıyafetlerini hâlâ ıslak olan teninin üzerine geçirdikten sonra ince battaniyeye sarınıp yatağa oturdu, ısınmak için kollarını ve bacaklarını ovuşturdu.

Birisi içeri gelip hatasını dile getirsin diye dua ederek kapıya bakıyordu. Belki de Doktor Baldwin, Alan'ı yeniden aramıştı, o da her şeyi açıklamıştı ve gitmek için özgürdü... Otobüs bileti için para, süet paltosu ve bekleme odasında onu yakaladıklarında kaybettiği terlikleri onu bekliyor olmalıydı. Doktor Baldwin de ondan özür dileyecekti. Belki Alan da onu almaya gelirdi. Onu geri almak zorunda kaldığı için çok kızacaktı ama onu buradan çıkardığı sürece umurunda değildi. Aklının bir köşesinde bir yerde bunun bir temenni olduğunu biliyordu ama geriye kalan tek umudu buydu.

Sakinlerin hepsi duş alıp bezlerini ve kıyafetlerini giydikten sonra Marla bağırmaya başladı. Ayakta durabilenleri yataklarından çekiyor, diğerlerini ise tekerlekli sandalyelere ve arabalara yükleyerek koğuşun ortasına topluyordu. Ardından herkesi kapıya doğru sürdü.

"Haydi," diye bağırdı. "Gidiyoruz. Hareket edin biraz."

Marla, çift kanatlı kapının kilidini açarken yağmurluklu görevli yeri paspaslamaya başladı. Hava, yüzey temizleyicinin güçlü kokusuyla dolmuştu. Sage, koğuştan ayrıldığı için minnettar bir şekilde ayağa kalktı. Belki onu dinleyecek birini bulurdu. Ancak yan yataktaki yaralı kız hâlâ çıplaktı, yüzünü Sage'e çevirerek yolunu kesti. Yüzündeki ve boynundaki kırmızı lekeli deri bir omzunun üzerinden uzanarak tek memesi de dâhil olmak üzere göğsünün bir kısmını kaplıyordu. Üst kısmı mor, etek kısmı leylak desenli bir elbiseyi havaya kaldırdı ve Sage'e kaşlarını çatarak baktı.

"Bunu giymek istemiyorum," dedi. "Ama biri diğer elbisemi almış ve temiz çamaşırların gelmesine daha haftalar var."

"Üzüldüm," dedi Sage çünkü başka ne diyeceğini bilmiyordu.

"Onu bana annem göndermişti, hatırladın mı? O elbiseyi yatağımın altında saklıyordum çünkü annem beni yeniden ziyarete geldiğinde giyecektim."

Genç kız, annesinin onu tekrar ziyaret edeceğinden bahsettiğinde Sage, Rosemary'yi düşünmeden edemedi. Acaba annesini kaç gün, hafta, ay, *yıl* boyunca beklemişti? Asla gelmeyecek birini *hasretle* beklerken kalbi kaç kez kırılmıştı? "Annen seni sık sık görmeye geliyor mu?"

"Gelmediğini biliyorsun," dedi kız. "Onu son görüşümün üzerinden iki yıl geçti. Bir daha ne zaman geleceğini bilmiyorum ama gittiğinde, 'Tina, çok yakında tekrar geleceğim, o yüzden uslu ol. Her zaman güzel bir elbise giydiğinden emin ol' dedi."

Sage'in içi parçalandı. İki yıl? Bu zavallı kıza annesinin yeniden geleceğini düşündüren neydi? "Ne kadar zamandır buradasın?" diye sordu.

Tina, ona sanki bu dünyanın en saçma sorusuymuş gibi bakıyordu. "Neden bunu bana soruyorsun? Burada olanlardan bahsetmenin ne kadar zor olduğunu daha önce de konuşmuştuk ama hesapladığım kadarıyla annemin çekip gitmesinin ve babamın üzerime kaynar su dökmesinin üzerinden sekiz sene geçti. Belki biraz daha fazladır."

Aman Tanrım. Demek vücudundaki yaralar böyle ortaya çıkmıştı. Sekiz sene mi? Bu, korkunç olay meydana geldiğinde daha küçük bir kız olduğu anlamına geliyordu. "Neden baban sana böyle bir şey yaptı?"

"Nedenini biliyorsun. Çünkü ben geri zekâlıyım ve babam da beni istemedi."

Sage, ne diyeceğini bilmiyordu. Bir baba bilerek kendi öz kızına nasıl zarar verebilirdi? Ayrıca zavallı Tina tam sekiz yıl boyunca bu korkunç yerde nasıl akıl sağlığını koruyabilmişti? Tabii, *akıllıysa*...

"Bu kadar üzülmene gerek yok," dedi Tina. "Yıkılmış bir yuvanın ardından burada sıkışıp kalan tek çocuk olmadığımı anlayacak kadar uzun süredir buradasın." Başını öne eğerek kapıya doğru yürüyen yedi ya da sekiz yaşlarında genç bir kızı işaret etti. "Bu Ginny. Sen yokken geldi. Babası onu buraya büyük, süslü bir Cadillac'la getirip bıraktı ve ölse bile ondan bir daha haber almak istemediğini söyledi. O zavallı kızın hiçbir kusuru yok." Tina, leylak desenli mor elbiseyi kafasından geçirip kollarını içine soktu. "Sanırım dımdızlak ortada dolaşmak yerine bunu giysem iyi olur. Yine çukurda mıydın?"

Sage, sakin ve sefil görüntüsüyle diğer sakinlerin arasında bir zombi gibi hareket eden Ginny'den gözlerini alamıyordu. İtaatsiz çocukları Willowbrook'a göndermekle ilgili tehditler de doğru muydu? Ginny gibi sağlıklı olan ancak ebeveynleri tarafından dışlanan kaç kişi daha vardı? Bu fikir yeterince korkunçtu ama bir çocuk burada kapana kısılırsa nasıl koruyucu aileye verilir veya evlat edinilirdi? Hayatta kalmayı ve dışarı çıkmayı başarırlarsa, tekrar nasıl normal hissedebilirlerdi?

Tina, bir elini Sage'in yüzünün önünde aşağı yukarı hareket ettirdi. "Hu hu? Burada mısın?"

Sage, zihnini toparlamak için başını iki yana salladı. "Affedersin. Ne diyordun?"

"Yine çukurda mıydın diye sordum."

"Çukur mu?"

"Biliyorsun ya. İnziva. Yastıklı hücre. Çukur?"

Sage, yeniden başını iki yana salladı. "Hayır, çukurda değildim."

"Deney koğuşunda mıydın? Orada ışıldayan zeminin, perdeli pencerelerin olduğunu duydum. Oyuncaklar, gümüş çatal bıçak takımları, üzerine yazı yazacak kâğıtlar da varmış."

"Deney koğuşu mu? Orası da ne?"

Tina omzunu silkti. "Deneyleri yaptıkları yer. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum."

"Sakinler üzerinde mi?"

"Evet," dedi Tina. "Bu yüzden onlara oyuncakları ve diğer şeyleri veriyorlar ya."

Sage'in tüm bedeni ürperdi. Willowbrook'la ilgili diğer söylentiler de doğru muydu? Bir an Tina'ya gerçekte kim olduğunu söylemeyi düşündü ama bu geri tepebilirdi. Tina ona inanmayabilirdi. Eğer Tina, Rosemary'nin arkadaşıysa işe yarar bir şey biliyor olabilirdi. Öte yandan Sage, onu Rosemary'nin hâlâ kayıp olduğuna ikna ederse genç kızın aklı karışabilir, ona güvenmeyi bırakıp bir daha gıkını çıkarmazdı.

Tina yüzünü buruşturdu. "Pekâlâ, o zaman bana nerede olduğunu *söyleme*, tamam. Sanırım hepimizin sırları var." Ardından gülümsedi. Sage, o an genç kızın yüzünde daha önce olduğu kişiye dair izlere rastladı; masum ve gelecek için umut dolu biri. Bu manzara, Sage'in kalbini kırmış, aynı zamanda da ona Rosemary'yi hatırlatmıştı.

"Sırlardan bahsetmişken," dedi Sage, "şu kel, dövmeli hizmetli Wayne hakkında ne biliyorsun?"

Tina kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun, onun hakkında ne bilmem gerekiyor? O korkunç, aşağılık adamın teki ve herkes ondan korkar. Tek bildiğim bu."

"Ama neden Leonard ve Hemşire Vic onun..." Sage bir an duraksadı. "Neden benim nerede olduğumu bileceğini söylediler?"

"Çünkü herkes onun sana karşı bir şeyler hissettiğini biliyor. Büyük olasılıkla onun seni buradan çıkardığını düşünmüşlerdir."

"Onunla gider miydim?"

Tina'nın kaşları arasındaki çizgi derinleşti. "Senin neyin var böyle? Kafanı vurdun da bildiğin her şeyi unuttun mu? Elbette, onunla gitmezdin! En azından isteyerek değil." Sonra gözleri endişeyle büyüdü. "Sen burada yokken sana bir şey mi yaptılar? Sana lobotomi* mi yaptılar yoksa deneye mi maruz kaldın? Bu yüzden mi hiçbir şey hatırlamıyorsun?"

Sage başını salladı. "Hayır, öyle bir şey değildi. Ben sadece... Şu anda biraz kafam karıştı, hepsi bu."

"Tamam, merak etme, yakında her şeyi hatırlarsın. Belki de hatırlamak istemiyorsundur." Kısa bir an için genç kızın gözlerini hüzün bürüdü sonra tekrar gülümsedi.

Sage de gülümsemesine karşılık vermeye çalıştı ama kendini zayıf hissediyor ve içi ürperiyordu. Yine de Rosemary'nin tarafında olan en az bir kişiyi tanımak güzeldi. "Bunun aptalca gelebileceğini biliyorum ama sence beni bir yere mi götürdü?

* Lökotomi olarak da bilinen beyin cerrahisi işlemine lobotomi denmektedir. Beyin organında bulunan ön lobların uçlarında yer alan bağlantıların kesilmesi işlemidir. Epilepsi, şizofreni, bipolar gibi çeşitli ruhsal hastalıkların da tedavisinde kullanılmaktadır. (Ç.N.)

Yoksa nereye gitmiş olabileceğimi biliyor musun? Hatırlamakta güçlük çekiyorum."

"Üzgünüm," dedi Tina. "Bilmiyorum. Sürekli buradan kaçmaktan bahsediyordun. Hepsi bu. Senin şaka yaptığını sanmıştım."

Sage, onun söylediklerini düşündü. Belki de Rosemary kaçmıştı. Belki Wayne ona yardım etmişti ya da bunu kendi başına başarmıştı. İkincisi, Tina'nın Wayne hakkında söylediklerinden sonra daha olası görünüyordu. Kimse fark etmeden onu oradan tekmeler ve çığlıklar atarak dışarı çıkarmış olması mümkün görünmüyordu. Ama nereye gitmiş olabilirdi? Ayrıca nasıl hayatta kalacaktı?

Aniden o ana kadar aklına gelmeyen başka bir düşünce zihninde belirdi ve kalbi sıkıştı. Ya Rosemary kaçmışsa ve ormanın içinde bir yerde ölmüşse? Kar beyaz bir örtü gibi bedenini kaplamışsa?

"Baksana," dedi Sage. "Biliyorum yine kulağa saçma bir soru gibi gelecek ancak burada sigara bulunabilir mi?" Sormak muhtemelen anlamsızdı. Bir yerde gizlice sigara içebilse bile yakalanırsa başı belaya girerdi ama denemeye değerdi. Sinirlerini yatıştırmak için bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacı vardı.

Tina kollarını kavuşturdu ve ona sert bir bakış attı. "Bak şimdi, neden o iğrenç şeylerden birini isteyesin ki?"

Sage omzunu silkti. "Bilmiyorum, sadece farklı bir şey denemek için."

"Eh, bu gerçekten aptalca olurdu. Zaten öyle şeyler hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Burada değilken beynine bir şey yapmadıklarından emin misin?"

Marla, onlara odanın karşısından bağırdı. "Haydi gidelim, bayanlar! Lak lak etmeyi kesin de yürüyün!"

Tina, omzunun üzerinden bakıp Sage'in elini yakaladı ve onu kapıya doğru sürükledi. "Haydi, gitmemiz gerek."

Sage, şaşkınlıkla elini onun elinden çekti. Tina, yüzünü ondan yana dönerken aklı karışmış gibi bir ifade takındı, yüzünden üzüldüğü anlaşılıyordu.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Ben hiç..." dedi Sage, sonra sustu. Anlamsız ve acımasız olduğu için neden geri çekildiğine dair gerçeği söyleyemedi. Tina'nın elini tutmasına izin vermek, *onlardan* biri olduğu anlamına gelirdi; Willowbrook'u kendi evi olarak gören acılı ruhlardan biri. Asla onlardan biri olmayacaktı. Bunun olmasına izin veremezdi. "Üzgünüm," dedi. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum ve benden bir şey kapmanı istemiyorum."

"Bu biraz canımı sıktı," dedi Tina. "Umarım yakında daha iyi hissedersin çünkü döndüğün için gerçekten mutluyum."

"Teşekkür ederim," dedi Sage. Daha nereye gittiklerini soramadan Tina döndü ve kapıya yöneldi. Sage, kollarını göğsünde kavuşturup geldiğinden beri kendisine iyi davranan tek kişiyi üzmemiş olmayı umarak onu takip etti. Willowbrook'un her şeyini bilen ve Rosemary'yi bulmasına yardım edebilecek birine ihtiyacı vardı. Öte yandan kendini iyi hissetmediği doğruydu. Midesi yanıyor ve korkudan bulanıyordu. Sonra aklına bir fikir geldi. Belki birisine hasta olduğunu söylerse, bir doktora görünmesine izin verirlerdi; hatta belki Doktor Baldwin'den başka bir doktora...

Sage, kapıya yaklaşırken bir elini karnına koyarak Marla'nın yanına gitti. Marla, çığlıklar atarak birbirlerinin saçlarını

çekiştiren iki kızı ayırmayı yeni bitirmişti ve şimdi iki boksörün arasında kalan bir hakem gibi kollarını iki yana açarak aralarında duruyordu.

"Sana rahatsızlık verdiğim için özür dilerim ama..." diye başladı konuşmaya Sage.

"Ne oldu?" dedi Marla, asık suratla.

"Sanırım rahatsızlandım," dedi Sage. "Bir doktora görünsem iyi olacak." Sage, iki büklüm olup yüzünü buruşturarak sancıdan kıvranıyormuş gibi yaptı.

Marla, kızlara bakışlarıyla gözdağı verdikten sonra kollarını iki yana düşürüp dudaklarını büzerek Sage'i baştan ayağa inceledi. "Dikiş gerekli mi?"

Sage başını iki yana salladı.

"Ölüyor musun?"

"O zaman," dedi Marla, "kuralları biliyorsun. Kan yoksa, kırık kemik yoksa, ölecek gibi hissetmiyorsan doktor da yok." Uzaktaki duvara dizilmiş ahşap el arabalarını işaret etti. "Şimdi bir işe yara da bir engelli arabası kap."

"Ama midem," dedi Sage. "Ya apandistim patlamak üzereyse ya da dalağım yırtıldıysa?"

Marla, ellerini kalçalarına koydu. "Gerçekten beni yine sınıyor musun, kızım? Dışarıya her ne halt yemeye gittiysen orada senin içine bir şey mi girdi? Buralarda kimin yetkili olduğunu hatırlaman gerekiyor. Şimdi Hemşire Vic'i arayıp seni kendine getirmesini sağlamadan önce şu arabalara doğru yaylan."

Sage, cevap vermek için ağzını açtı ama Marla döndü ve topallayarak oradan uzaklaştı.

Sage, öfkeden bağırmamak için kendini tutarak Tina'ya bakındı ama onu göremedi. Uzatılan bacak ve ellerden, sallanan

başlardan kaçınarak arabaların sırasına doğru ilerledi. Eğer hizmetliler öğrencilerin yaralı veya hasta olduklarında bir doktora görünmelerine izin vermiyorsa, Doktor Baldwin'den başka biriyle nasıl konuşacaktı? Onu dinleyecek ya da umursayacak birini nasıl bulacaktı? Sakinleşmeye çalıştı. Marla onu dinlemezse, belki bir başkası dinlerdi. Belki o ve diğer öğrenciler, sempatik bir aşçı kadının ona inanacağı bir kafeteryaya ya da şefkatli bir öğretmenin, onun doğruyu söylediğini anlayacağı bir sınıfa gitmek için koğuştan ayrılıyordu. Bir arabanın kulplarını tuttu ve ahşap kutunun sessiz yolcusuna baktı, üzerinde bezden başka bir şey olmayan ve tavana bakan genç bir kızdı. Ahşap arabayı örten bir battaniye yoktu; ince bir çarşaf ya da basit bir yastık bile yoktu. Sage, bu yerde arkadaşlık dışındaki birçok duyguyu hissetmesine rağmen, kıza onu umursadığını göstermek için gülümsemeye çalıştı ama kız bunun farkında olduğuna dair hiçbir belirti göstermedi. Sage, ona merhaba demeyi ve iyi olup olmadığını sormayı düşündü ama bunu ağlamadan yapamayacaktı. Zavallı kızın varlığının dehşeti ve kalp kırıklığı –Willowbrook'ta hayatta kalmak için mücadele eden diğer tüm çaresiz ruhlarla birlikte– kurşun kadar ağırdı ve nefesini kesiyordu. Sage, kızla iletişim kurmaya çalışmak yerine arabayı kapıya doğru itti, bir ayağını diğerinin önüne koyarak adım atmaya odaklandı ve kimseye çarpmamaya ya da hiçbir şeye basmamaya çalıştı. Şimdi yapabileceği tek şey beladan uzak durmak ve bir şeylerin değişmesi için dua etmekti.

Marla, çift kanatlı kapının her iki tarafını da açtı, sonra tekerlekli sandalyeye bağlı öğrencilerden birini salona yönlendirdi. Diğer öğrenciler de onu takip etti, yürüyebilenler ahşap

arabalarda ve tekerlekli sandalyelerde olanları itti. Koridorun dışındaki diğer koğuşlardan çıkan daha fazla öğrenci ve hizmetli, kalabalığa katılıyordu. Genç kızlar, gençler ve yetişkin kadınlar... Bazıları yürüyen ölü gibi beceriksiz ve yavaşça hareket ederken, diğerleri aceleyle ilerlemeye çalışarak etraflarındaki herkesi itip çarpıyordu. Sage, bir koğuşun açık kapılarından yerde oturan, çömelmiş, diz çökmüş, bağdaş kurmuş ya da öne eğilmiş yüze yakın çıplak kadını seçebiliyordu. Hepsi öne arkaya, yana sallanıyor, hareket ediyordu. Odada yatak yoktu. Masa veya sandalye de... Sadece kadınlar vardı.

Sage, kız kardeşini görmek umuduyla her yere bakındı, koğuşlardaki ve koridorlardaki her yüzü inceledi. Binada bu kadar çok insan varken Rosemary'nin kimseye görünmeden geri dönmesinin, bir kata tıkılmış bu sonsuz kadın ve kız kalabalığında kaybolmasının kolay olacağını düşündü, özellikle de çoğu kişi yanakları çukura kaçmış yüzler, ifadesiz gözler, ince uzuvlar ve keçeleşmiş saçlarla birbirine benzerken... Diğer öğrenciler arasında kız kardeşini bulması pek olası değildi ama umut edebilirdi.

Herkesin hareket etmesini emreden koğuş hizmetlileri, öğrencileri ileriye doğru iterek onları hayvanlar gibi ana koridordaki bir işlem alanına doğru yönlendirdi. Her iki taraftaki yataklar ve arabalar arasında sıkışıp kalmışlardı. Herkes birbirine çok yakındı. Sage kendini iyice sıkışmış hissediyordu. İtilip kakıldı, ayaklarına basıldı ve dirsekler kaburgalarına vurdu. Sanki binlerce insan bağırıyor, ağlıyor, mırıldanıyor, çığlık atıyor gibiydi. Ezilmişlik hissi, duvarlarda yankılanan kaotik gürültü ve havada yoğun bir pus gibi asılı kalan korkunç koku arasında güçlükle nefes alıyordu.

"Lütfen, geri çekilin," dedi Sage. "Bana yaslanmayın. Lütfen. Bu kadar dibimde durmak zorunda değilsiniz."

Kimse onu dinlemedi.

Sage, dirseklerini dışarıya doğru tutarak arabaya yakın bir şekilde durdu ve sürünen, başıboş, düzensiz kalabalıkla birlikte ayaklarını sürüyerek ilerledi. Yerdeki kahverengi lekelerden ve sarı su birikintilerinden kaçınmak için aşağı bakarken, yanlışlıkla arabayı başka bir öğrenciye çarptı. Durdu ve endişeyle yukarı baktı. Kimseyi incitmemiş olmayı diliyordu. Bebek bezi ve pembe süveter giymiş bir genç kız eğilmiş, bir eliyle çıplak bacağının arkasını tutuyordu.

"Aman Tanrım," dedi Sage. "Çok üzgünüm. İyi misin?"

"Sorun değil, sorun değil," dedi kız, gözlerini tavana doğru dikerek. "Sorun değil, sorun değil." Sonra doğrulup arkasına döndü ve yoluna devam etti.

Sage, utanmış bir hâlde kızın bir yeri morarmış mı ya da kanıyor mu diye görmek için arabayı kısa bir süre geride tuttu. Neyse ki solgun teninde hiçbir yer kızarmamıştı. Bacağı kanamıyordu.

Sage, tekrar hareket etmeye başladığında parmak uçlarında yükseldi ve nereye gittiklerini görmek için öne düşmüş başlar ve eğimli omuzlar üzerinden baktı. Bir yandan Tina'ya da bakıyordu fakat kalabalığın içinden bir kişiyi seçmek imkânsızdı. Koridorun sonunda bir dizi çift çelik kapı vardı. Bunun, sıraları, öğretmeni ve bir tür düzeni olan sınıflara götürüldükleri anlamına gelmesini umuyordu. Ne de olsa Willowbrook'a *okul* deniyordu. Elbette, çoğu ebeveyn çocuklarını, engellilerle nasıl çalışılacağını bilen özel eğitimciler olduğu için buraya göndermiş olmalıydı. Çocuklarının burada yaşamasına izin

vermelerinin *bir* nedeni olmalıydı. Sage'in içinde küçücük bir umut kıvılcımı yandı. Elbette, bir öğretmen onu dinlerdi.

Ancak çok geçmeden nereye gittiklerini görünce, dehşet hissi göğsünün tam ortasına yerleşti.

Altıncı Bölüm

Sage'in, Hemşire Vic'i ilk kez gördüğü hemşire odasının önünde duran iki iri yarı hizmetli, öğrencilerin yüzü neredeyse bir taş kadar ifadesiz, gri etekli ve mavi bluzlu bir kadından plastik ilaç bardağı almasını sağlıyordu. Hemşire Vic, süreci bir masanın arkasından denetleyerek su bardağıyla ilaç kaplarını yeniden doldurdu. Öğrenciler birer birer bardakları dudaklarına götürdüler, ardından diğer bardaktan bir yudum su aldılar ve yutmak için başlarını geriye attılar. Gri etekli kadın, boş bardakları alıp masanın üzerine koyduktan sonra Hemşire Vic, öğrencileri koridorun sonundaki çift kanatlı kapıya doğru yönlendirdi. Sıra yavaş ama istikrarlı bir şekilde ilerliyordu. Tekerlekli sandalyeye veya el arabalarına kendi başına oturamayan herkes, hizmetliler tarafından ayağa kaldırıldı. Gri etekli kadın da bardakları ağızlarına götürdü ve her birine gelişigüzel bir tavırla birer yudum su verdi. Su,

çenelerinden akıp boyunlarından aşağıya sızmıştı. Öğrenciler, ayakta ya da oturuyor olmaları fark etmeksizin, herhangi bir nedenle iş birliği yapmıyorlarsa, hizmetliler onlara tek damla su vermeden hapları parmaklarıyla iterek ağızlarına zorla sokuyorlardı.

Sage, ne yapacağını bilmiyordu. Bu insanların onu uyuşturmasına izin veremezdi. Onu bu cehennem deliğinde uyuyan, sallanan ve sendeleyen bir zombiye dönüştürmelerine izin veremezdi. Güçlü bir hap yüzünden yere yığılırsa buradan asla çıkamazdı. Sonra kimsenin, öğrencilerin sakinleştiriciyi gerçekten yutup yutmadığını kontrol etmediğini fark etti. Ne hizmetliler ne gri etekli kadın ne de Hemşire Vic... Dikkatli olursa hapları ağzında saklayabilir ve daha sonra onlardan kurtulabilirdi. Kimse bilmezdi. Elbette, Willowbrook'ta bunu yapan tek kişi o olamazdı. Yakalanırsa muhtemelen cezalandırılacaktı ama bu, alması gereken bir riskti.

Birden ilaç sırasının önünde tanıdık kızıl sarı saçları olan, müzik dinliyormuş gibi ileri geri sallanan ince bir kız fark etti. Sage'in göğsü sıkıştı, nefes alamadı.

Rosemary.

Sage, itmekte olduğu arabayı bıraktı ve yan tarafından ilerledi. Çıplak bacakları büyük tekerleklere sürtünürken kalabalığın arasından hemşire odasına doğru gerekirse savaşarak kız kardeşine ulaşmaya kararlıydı. Kızları ve kadınları nazikçe bir tarafa itip onu görmek için boynunu uzatırken bacak ve ayaklara takıldı, insanların omuzlarına ve kafalarına çarptı. Bir yandan da dengesini kaybetmemeye çalışıyordu. Düşecek bir yer bile yoktu; sallanan, sarsılan, eğik duran öğrenciler, çıra yığınları gibi birbirini ezerek her alanı doldurmuştu.

"Rosemary!" diye bağırdı.

Kızıl sarı saçları olan kız, gri etekli kadının önüne geçip plastik bardağı aldı.

"Rosemary! Benim, Sage! Bu tarafa dön! Tam buradayım!"

Sage, gözünün ucuyla Marla'nın kalabalığın içinde ilerlediğini ve öfkeyle yüzünü buruşturarak kendisine doğru geldiğini gördü. "O arabayı orada bırakma!" diye bağırdı. "Hemen geri dön!"

Öylece donakalan Sage, adrenalinin damarlarında ateş gibi dolaştığını hissedebiliyordu. Marla, onu çukura gönderirse ya da Hemşire Vic'ten onu uyuşturmasını isterse işi biterdi. Büyük bir çabayla arabaya geri döndü ve kolunu tuttu. Neyse ki Marla durdu, arabanın başında durduğundan emin olmak için bekledi, sonra geri dönüp duvarın yanındaki yerini aldı. Rahat bir nefes alan Sage, Rosemary'ye bakınmak için parmak uçlarında yükseldi.

Rosemary hapları aldı ve plastik bardağı gri etekli kadına geri verdi. Sage, neredeyse onun adını yeniden yüksek sesle dile getireceği sırada kendine hâkim oldu. Yemekhaneye ya da sınıflara gittikleri zaman onu bulmak için zamanı olacaktı. Ayrıca şu an birbirlerine ulaşamazlardı.

Ancak sonra Rosemary arkasına dönerek yüzünü gösterdi ve Sage hayal kırıklığına uğradı. Kızın açık, geniş bir alnı, pörtlek gözleri ve yarık bir dudağı vardı. O, Rosemary değildi. *Lanet olsun. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Bu kadar kolay olabileceğini gerçekten düşünmüş müydü?*

Ayrıca Rosemary geri dönseydi Doktor Baldwin, Sage'in doğruyu söylediğini anlardı. Rosemary koğuşa getirilirdi ve Sage serbest bırakılırdı. Tabii Doktor Baldwin gitmesine izin

vermemeye karar vermedikçe... Ne de olsa Sage onu, rızası dışında burada tuttuğu için polise bildirebilirdi. Bir diğer ihtimal de doktorun onun Sage olduğunu zaten bilmesi ama Rosemary'nin başına kötü bir şey geldiği gerçeğini saklamaya çalıştığı için onu kullanıyor olmasıydı.

Hayır. Böyle düşünemezdi. Bu, gerçek hayattı, kötü doktorun aklı başında insanları kilitlediği ve bodrumda cesetleri sakladığı bir korku filmi değil. Ayrıca hiçbir korku filmi Willowbrook kadar korkunç olamazdı.

Saçma düşünceleri kafasından atarak hayal gücünün onu ele geçirmesine izin verdiği için kendine lanet etti. Böyle saçmalıklar için zamanı yoktu. Hapları alma sırası neredeyse ona gelmişti ve nasıl onları yutmuş gibi davranacağını bulması gerekiyordu. Arabayı tezgâha doğru çektiğinde, iri yarı hizmetlilerden biri kızı içeri aldı ve gri etekli kadın, bardağı dudaklarına tutarak ona hapları vermek için eğildi. Sage, ilk kez kadının yalın ayak olduğunu fark etti, bu da onun bir çalışan değil, sakinlerden biri olduğu anlamına geliyordu. Bir öğrenci neden sakinleştiricilerin dağıtılmasına yardım ediyordu? Bu, oldukça tuhaftı.

Arabadaki kıza baktıktan sonra kadın, Sage'e plastik bir bardak ve bulanık suyla dolu başka bir bardak daha verdi. Dikkat edip etmediğini anlamak için Hemşire Vic'e bakan Sage, bardağı ve bardaktaki yumurta şeklindeki minik turuncu hapları aldı. Hemşire Vic, bir tepsiyi daha fazla ilaçla doldurmak için bakışlarını indirdiğinde Sage, hapları ağzına attı ve dilini kullanarak üst dişleriyle yanağının arasına sıkıştırdı. Ancak suyu içeceği zaman tereddüt etti. Herkes aynı bardağı paylaşmış, bardağın kenarlarına ve ağız kısmına parmak izleri,

dudak izleri ve salya bulaşmıştı. Öte yandan ne tepki verecek zamanı ne de bu konuda yapabileceği bir şey vardı. Gözlerini kapattı ve öğürmemeye çalışarak hızlıca suyu içiyormuş gibi yaptı, sonra da hapları yuttuğunu düşünmeleri için başını arkaya attı. İşi bitince su bardağıyla hap bardağını kadına geri verdi ve gitmesi için işaret edilmesini bile beklemeden arabayı tezgâhtan uzağa iterek salonun sonundaki çift kanatlı kapıların bir tarafından geçti.

İlaçların yavaş yavaş eriyerek ağzına dolan acı tadı yüzünden boğulmamak ve öksürmemek için elinden geleni yapıyordu. Biri izliyor mu diye etrafına bakındı, ardından hapları eline tükürdü ve yere atmaya hazırlandı ama sonra ilaçları yumruğunun içinde sımsıkı tutarak durdu. Ya biri görüp Marla'ya veya Hemşire Vic'e söylerse ne olurdu? Belki de kafeteryaya, sınıfa ya da her nereye gidiyorlarsa oraya varana kadar beklemek daha iyi olurdu, böylece onları bir çöp kutusuna ya da bir masanın altına atabilirdi.

Koridorun sonundaki çift kanatlı kapıların bir tarafından paspas ve kova iten bir hademe belirdi. Adam durup kapının diğer kanadını açmaya başladı. Sage, arabayı kalabalığın arasından sürme dürtüsüne güçlükle karşı koyuyordu. Bu sıkışık koridordan çıkması gerekiyordu. Nereye ve neden gittikleri hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen diğer öğrencilere acele etmeleri ve yolundan çekilmeleri için bağırmak istedi. Herhangi bir şey eziyet çeken, sallanan, inleyen, sızlanan ve seğiren bu dalgalı insan denizinde kapana kısılmaktan daha iyiydi.

Hademe, kapının diğer kanadını açtıktan sonra ellerini paspasın sapına dolayıp duvara yakın durarak kovayı koridor

boyunca itmeye devam etti. Beyaz bir gömlek ve gri bir pantolon giyiyordu. Bu hâliyle hademeden çok kolejli bir çocuğa benziyordu. Sage'in tanıdığı tüm hademeler kır saçlı, kırışık, kambur sırtlı, koca göbekliydi ve hepsinin sakalı ağarmıştı. Bu hademe ona geniş omuzları, gür kahverengi saçları ve güçlü çenesiyle futbol takımının yıldızı ve oyun kurucusu, aynı zamanda Dawn'ın erkek arkadaşı Len'i hatırlatmıştı. Bu kadar genç biri neden Willowbrook'ta çalışmak istemiş olabilirdi ki? Fresh Kills çöp sahasında kürekle çöp atmak bile bu korkunç yerde çalışmaktan daha iyiydi. *Her şey* buradan daha iyiydi.

Sonra aklına farklı bir düşünce geldi. Bu hademe diğer çalışanlardan daha gençti... Belki bu çocuk onu dinlerdi. Belki ona Rosemary'den bahsederse ona inanırdı. Bu hikâyeyi yüzlerce kez duymadıysa tabii... Kim bilir kaç öğrencinin muhtemelen oraya ait olmadığını düşündüğü ya da olmadığına inandığı hesaba katılırsa, bu oldukça olasıydı. Muhtemelen her türden hikâyeyi duymuş ve yardım için çaresizce yalvaranları görmüştü. Sage, birden çocuğun ona baktığını fark edince hemen arkasına döndü. Bakışlarını kaçırdı, alnı boncuk boncuk ter içinde kalmıştı. Sakinleştiricileri elinde sakladığını anlamış mıydı? Hademe onu şikâyet mi edecekti? Planladığı gibi beklemek yerine hapları yere atmak için yumruğunu açtı. Hapların avucuna yapışıp tenini turuncuya çevirdiğini dehşet içinde fark etti. Onları silkeledi ama yere düşmek yerine ahşap arabaya yuvarlandılar ve içeride yatan kızın yanına düştüler. *Kahretsin.* Eğilip hapları kutunun köşesine sıkıştırdı, sonra kimsenin fark etmemesi için dua ederek elini eteğine sildi. Başını yeniden kaldırdığında hademenin kovasını duvara

yasladığını ve öğrencilerin arasından geçip yanına geldiğini gördü. Yüzüne dehşetin şaşkınlığa karıştı bir ifade hâkimdi.

"Hey," dedi hademe, Sage'in yanına geldiğinde.

Sage, gözlerini karşıya dikerek geri çekildi. Belki onu görmezden gelirse hademe geçip giderdi. Haplarını alıp almamasını neden umursayacaktı ki? O, sadece bir hademeydi. Derken genç adam aniden yanında bitip kolunun üstüne dokundu, tütünden sararmış parmaklarını Sage'in gerçek olup olmadığını test edercesine tenine bastırıyordu.

"Rosemary, bu sen misin gerçekten?"

Sage, başını iki yana salladı, konuşamayacak kadar korkmuş ve kafası karışmıştı.

"Onu rahat bırak, Eddie!" diye bağırdı Marla ona salonun karşı tarafından. "Seni bir daha uyarmayacağım!"

Hademe öfkeyle Marla'ya bakıp konuşmasına fısıldayarak devam etti. "Sonra konuşuruz."

Sage bir şey söylemek istedi, *herhangi* bir şey. Kim olduğunu ve Rosemary'yi nereden tanıdığını sormak istiyordu ama bunalmıştı. Öğrenciler ona çarpıyordu. Biri ayağına bastı. Bir kız kulağına bağırdı. Genç bir kadın, onu o kadar sert itti ki neredeyse düşecekti. Daha yanıt veremeden delikanlı arkasına döndü ve kalabalığın arasından ilerlemeye başladı. Paspas kovasına ulaştığında, omzunun üzerinden ona bakarak ters yöne gitti. Sage, onu elinden geldiğince uzun süre izledi, sonra tekrar önüne döndü ve zihninde dönüp duran düşüncelerle çift kanatlı kapıya doğru yürümeye başladı. Bu genç adam Rosemary'yi nereden tanıyordu? Arkadaşlar mıydı? Hademelerin ve öğrencilerin arkadaş olmalarına izin var mıydı? Yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa, Rosemary'nin

kayıp olduğunu biliyordu ama başka ne biliyordu? Daha sonra onunla nasıl konuşacaktı? Nerede olacağını biliyor muydu?

Görünüşe bakılırsa en azından içgüdüleri daha genç birinin onu dinleyebileceği konusunda haklıydı. Belki de sonunda yemekhaneye ya da sınıfa vardığında bu genç adam, onun için birileri ile konuşur ve her şey yoluna girerdi. Günün sonunda serbest bırakılabilirdi. İçlerinden birini Rosemary'nin ikizi olduğuna ikna edebilirse, *tabii*...

Arabayı koridorun sonundaki kapılardan geçirip itmeye devam etti. Fakat çok geçmeden yeni bir korku dalgasıyla olduğu yerde donakaldı. Karşı tarafta sınıf falan yoktu. Spor salonu veya yemekhane de... Lekeli kanepeler ve plastik sandalyelerle kaplı geniş, penceresiz bir oda vardı. Beton duvarlara Mickey Mouse ve Donald Duck'ın resimleri beceriksizce çizilmişti, sanki çizgi film karakterleri burada çekilen acıyı hafifletebilirmiş gibi. Küçük bir masa, bir sandalye ve bir telefonun bulunduğu plastik camlı kabinin yanında, duvara vidalanmış bir televizyon asılıydı. Daha fazla plastik sandalye ve bir düzine yuvarlak masa, sanki biri bilerek odanın içinde koşuşturup onları, su birikintileri ve paspas izleriyle dolu lekeli karo zeminde bir o yana bir bu yana itmiş gibi etrafa saçılmıştı. İkiz radyatörler uzaktaki duvarda tıslayarak çalışıyordu. Tavandan metal gölgeli floresan lambalar sarkıyor, öğrencilerin gözlerinin altına koyu gölgeler düşürerek tenlerini daha da solgun ve hastalıklı hâle getiriyordu. Yüzey temizleyicinin asla azalmayan insan dışkısı kokusuna karışan baskın kokusu, insanın burun deliklerini yakıyordu.

Hepsinden fenası da şu asla kesilmeyen gürültüydü. İnsanlık dışı feryatlar, çığlıklar ve iniltiler kulağa, bu penceresiz

odada koğuşta veya koridorda olduğundan daha fazla rahatsız edici geliyordu. Tüm sesler, yer altında ölmekte olan bir yaratığın mağaralara yansıyan tiz sesi gibi birleşmişti. Tek bir gürültü, bir uğultu, bir inilti devam ediyor, yükseliyor, düşüyor ve sonra yeniden yükseliyordu. Çılgınca kahkahalar, derin nefes alma, hıçkırıklar, bağırışlar, iniltiler ve çığlıklar... Çaresizlikle dolu bu korkunç gürültü yumağının insanlardan gelmesi imkânsız görünüyordu ancak sesleri çıkaran işkence görmüş ruhlar tam önündeydi. Bu kadarı bile birini çıldırtmak için yeterliydi.

Tüm bu dehşet yetmezmiş gibi kel, dövmeli hizmetli Wayne, herkesi içeri topluyor ve onlara odanın en uzak ucuna gitmeleri için bağırıyordu. "Arabaları duvara dayayın," dedi. "Haydi! Kımıldayın!"

Sage, yerde bacaklarını ayırarak oturmuş fırfırlı elbiseli kel bir kızın ve baygın görünen yarı çıplak bir kadının etrafından dolaşarak nemli fayansların üzerinden zar zor geçti. Arabayı, simsiyah gözleri şaşı bir şekilde resmedilmiş Donald Duck'ın dev bir görüntüsünün altına, bir düzine kişinin gelişigüzel sıralandığı yere bıraktı. Arabaların birkaçında iki, üç küçük kız ya da genç kadın vardı. Bazıları çıplak, diğerleri ise bebek bezi ya da deli gömleği içindeydi. Kızlardan birkaçı oturuyor, diğerleri ise cenin pozisyonunda kıvrılmış yatıyordu. Kimisi de hareket edemediğinden öylece duruyordu, iskeleti çıkmış çıplak bacakları arabanın kenarından sarkmış ya da dümdüz bir şekilde tutacaklara yaslanmıştı.

Sage, el arabasını ittiği kızın iyi olup olmadığını görmek için aşağıya baktı. Kızın gözleri uyuyormuş gibi kapalıydı, kol ve bacakları da güvenli bir şekilde arabanın içinde duruyordu.

Kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafına bakınmasının ardından başka bir kızın bacaklarından birini tekrar arabasına yerleştirdi, bir başkasının kolunu da başının üzerinden geçirip daha rahat bir pozisyona getirdi. O sırada bir kadın elini tuttu, başka biri de onu ısırmaya çalıştı. Başka bir kız, Sage onu düzelttikten sonra aynı garip pozisyona geri döndü. Sage de yardım etmeye çalışmaktan vazgeçti. Onlar için ne kadar üzülürse üzülsün, yapabileceği başka bir şey yoktu. Tüm bunları denediği için bile başı belaya girebilirdi. Bacakları titreyerek odanın uzak bir köşesindeki sandalyeye koştu, ellerini kulaklarına koydu ve kendini küçültmek için omuzlarını kamburlaştırdı. Bir ayakkabı yanından uçtu ve duvara çarparak ürkmesine neden oldu.

Odanın her santimetre karesinde, farklı yaşlardaki kadınlar ve kızlar plastik sandalyelerde oturuyor ya da soğuk, ıslak zeminde yatıyorlardı. Bazıları başlık takmıştı. Kimisi deli gömleği giyiyordu ya da bileklerini birbirine bağlayan deri kayışlar vardı. Bazıları tekerlekli sandalyelere yığılmıştı ya da tekerlekli tahta kutularda, dışkı ve bacaklarını kaplayan idrar içinde yatıyorlardı. Birçoğu amaçsızca dolaşıyor ya da hareketsiz duruyordu. Kimisi tutarsız bir şekilde gevezelik ediyordu. Hepsinin kollarında, bacaklarında veya yüzlerinde morluklar, kabuklar ve kanlı izler vardı. Birbirlerini tırnaklayıp vuruyor ve itiyorlardı. Ayakları, elleri ve kafalarıyla duvarlara ve zemine de vuruyorlardı. Yırtık pijama giymiş bir kız televizyona yakın oturdu ve ekrandaki The Dating Game şovuna boş boş baktı, dudakları geriye kıvrıldı, dili bir görünüp bir kayboldu. Hastane önlüğü giymiş bir kadın yanında durarak birkaç dakikada bir yüksek sesle güldü, sonra ellerini ovuşturarak ileri geri

yürüdü. Sage, öğrencilerin televizyon ekranındaki görüntüler hakkında ne düşündüklerini merak ediyordu. Ekrandaki yarışmacılar temiz kıyafetleriyle sandalyelerinde sakince oturup kahkahalar atıyor, gülümsüyor ve eğleniyorlardı. Sıcak evleri ve normal aileleri, *American Bandstand*'da dans eden gençleri, Vietnam Savaşı haberlerini gösteren diğer şovlar hakkında ne düşünüyorlardı? Bir dış dünya olduğunu biliyorlar mıydı? Bunun bir parçası olmayı özlemişlerdi miydi, bir zamanlar o dünyanın bir parçası olduklarını hatırlıyorlar mıydı? Kalpleri kırılıyor muydu?

Dokuz ya da on yaşlarında olan üç kız, başları tıraş edilmiş, kolları kirli deli gömleği içinde arkalarında bükülmüş, unutulmuş üç bez bebek gibi dört plastik sandalyede yan yana yatıyorlardı. Yaklaşık on iki yaşlarında bir kız duvara dışkı bulaştırırken, ağzında bir ağızlık olan bir genç kız da kapının yanında durmuş kendi yüzünü tokatlıyordu. Bir grup çıplak öğrenci, ısınmak için buhar radyatörünün etrafına toplandı, kollarında ve omuzlarında yanık izleri vardı.

Kaos, Sage'e cehennemle ilgili bir tabloyu hatırlatmıştı. Dünyanın günahkârları ağdaki balıklar gibi birbirine dolanmış, bazılarının kolları ve bacakları eksikti, bazılarınınki iblisler tarafından yenmişti; hepsi kanıyor, ağlıyor ve çığlık atıyordu. O tabloda da bir deri bir kemik yüzler, şişkin, boş bakan gözler, dev kafalar ve harap bedenler vardı.

Bu işkence odasında ne kadar tutulacaklardı? Bir saat? Ya da iki? Günün geri kalanı boyunca?

Sage'in içindeki korku yetmezmiş gibi Wayne herkes içeri girdikten sonra kapıları kapatıp kilitledi, ardından elinde kalın bir sopayla öfkeyle soluyan bir hayvan gibi dolaşmaya

başladı. İçeride ondan başka hizmetli yoktu. Ne hemşire ne de başka bir görevli... Belli ki Wayne güçlü ve göz korkutucuydu ama bu kargaşa dolu odayı tek başına nasıl kontrol edebilirdi? Rosemary olduğunu düşünürse onu bu adamdan kim koruyacaktı?

Wayne, öğrencileri birbirinden uzaklaştırıp kavga edenlere ya da iş birliği yapmayanlara saldırdığı sırada olanları dehşet içinde izlerken, ilk sorusunun cevabını neredeyse anında aldı. Wayne bazılarını yere yatırdı ve onları deli gömleği giymeye zorladı ya da sakinleşene kadar kollarını arkalarında büktü. Bir genç çığlık atarak onun sırtına atladı ama Wayne, onu çekip elindeki kalın sopasıyla dövdü. Kavga eden iki öğrenciyi ayırdıktan sonra birini sandalyeye sürükledi ve diğerini odanın karşı tarafına sertçe itti, ardından elleri havada köşede durmasını sağladı. Diğer kadın sandalyesinden kalktı, Wayne geri dönerken karşısına dikildi ve kolunu ona doladı sonra da adama bakıp dudaklarını büzdü. Wayne onu hemen kendinden uzaklaştırdı. Kahverengi saçlı bir kız, bir sandalyeyi başının üzerine kaldırdı, başka bir kızın sırtına vurmaya hazırlanıyordu. Tam o sırada Wayne sandalyeyi kızın elinden alıp onu sandalyeye bağladı.

Dazlak bir kadın, çiçekli sabahlık giymiş bir kadınla yerdeki bir kâğıt parçası yüzünden kavgaya tutuştuğunda, onları ayırmak için acele etti ama çok geç kalmıştı. Sabahlıklı kadın çığlık attı, elini kulağına götürdüğünde boynundan aşağı kan akıyordu. Wayne, sorunun ne olduğunu görmek için kadının elini başından çekince kadın, daha yüksek sesle çığlık attı. Kanlı kulağı, incecik bir deriye bağlı hâlde başından sarkıyordu. Wayne onu plastik camlı kabine sürükledi ve bir

telefon görüşmesi yaptı. Dakikalar içinde Hemşire Vic içeri girip yaralı kadını aldı. O gittikten sonra Wayne odanın etrafında dolaştı, herkese oturmaları için bağırırken onları sopası ve yumruğuyla tehdit etti. Çoğu kişi korkarak geri çekildi ama diğerleri ya dinlemedi ya da duymadı. Sonunda herkes sakinleştiğinde Wayne kabine gidip bir sandalyeye oturdu ve bir bacağını sallayarak sigara yaktı. Sigarasını içerken gözleri odayı tarıyor, sonraki kurbanını arıyordu.

Korkusunu kontrol etmeye çalışan Sage, ona Rosemary'yi nasıl soracağını düşünüyordu. Oraya gidip bir sigara yakmayı deneyebilirdi. Ona yaklaşmak için iyi bir bahane olurdu ve belki de böylece Rosemary olmadığını anlardı; tabii Rosemary sigara içmeye başlamadıysa ki bu şüpheli görünüyordu. Öte yandan bir sigara istemek onun başını belaya sokabilirdi. Belki onu bağlar ya da deli gömleği giydirirdi. Sage, karar vermek için zaman bulamadan başka bir kavga daha çıktı. Wayne, sigarayı bölmenin kenarında söndürüp odanın diğer tarafına fırlattı ve iki genç kadını birbirinden ayırdı.

Bir dakika sonra kapılar açıldı ve Marla ile diğer iki hizmetli servis arabalarıyla içeriye girdi. Wayne, kapıları arkalarından kilitledi ve arabalardaki kâselerle dolu tepsileri boşaltmaya başladı. Marla ve diğer hizmetlilerden biri, tepsileri masalara götürüp orada oturanlara yemek yedirmeye başladılar. İkinci hizmetli portakal suyunu plastik bardaklara doldurup bardağı tutabilenlere dağıttı. Wayne, masalardaki öğrencileri meyve sularını içmeye zorlayarak ve ardından boş bardaklarını alarak yardım etti. Sage, kendisine sunulan bardağı aldı ve ilk kez boğazının acıdığını, kuruduğunu fark ederek bir yudum içti. Meyve suyu yoğun değildi ama işe yaramıştı. Sonra ağzına,

tıpkı dilindeki ilaç tadı gibi garip, metalik bir tat doldu. Dudaklarını elinin tersiyle sildi ve ne kadar yuttuğunu anlamak için bardağa baktı. Büyük bir yudum mu almıştı? İki büyük yudum mu? Hatırlayamadı. Marla, elinde yemek tepsisiyle ona doğru topallamaya başladığında, Marla'nın fark etmemesi için dua ederek kalan suyu sandalyenin arkasına boşalttı.

Marla onun boş bardağını aldıktan sonra cıvık yulaf lapasıyla dolu gibi görünen bir kâseyi ona uzattı. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun," dedi. "Yemeğini bitirdiğinde boş kâseyi şuraya götür." Ardından yanındaki kızın yanına gitti.

Cıvık yulaf ezmesi kâsenin altını zar zor kaplıyordu. Ayrıca kaşık da yoktu. Sage, diğerlerinde kaşık olup olmadığını görmek için etrafına bakındı. Yemek yiyemeyenlere yedirmek üzere ellerindeki tek kaşıkla masaları dolaşan hizmetliler dışında kimsenin kaşığı yoktu. Bir kişinin ağzına birkaç kaşık dolusu lapa doldurup meyve suyu bardaklarının boş olduğundan emin olduktan sonra sıradaki kişiye geçiyorlardı. Wayne, kâseleri alıp arabalara geri koymadan önce hiç kimse birkaç lokmadan fazlasını yiyememişti.

Kendilerini besleyebilenler, Wayne ve hizmetliler kâseleri ellerinden almadan önce açgözlülükle ağızlarına yulaf lapası doldurarak parmaklarıyla yediler. Bazıları yiyecekleri yere döktü ve köpekler gibi yalamaya koyuldu. Ağlama, bağırma ve çığlık tüm yemek boyunca da devam etti. Bu sırada Wayne herkese yardım etmeye ve herkesi kontrol altında tutmaya çalışıyordu.

"Yesen iyi olur," dedi birisi Sage'in kulağına, genç kız ürkmüştü. "Pek bir şey yiyemediğimizi biliyorsun. Yatağa gittiğinde hâlâ aç olacaksın."

Gelen Tina'ydı. Leylak rengi elbisesiyle Sage'in yanında duruyor, bir yandan da ince telli saçlarını parmaklarıyla büküp duruyordu.

"Senin yemeğin nerede?" diye sordu Sage.

"Çoktan yedim. Vakit dolmak üzere, sen de acele etsen iyi olur."

"Görünüşü kadar tadı da berbat mı?"

Tina omzunu silkti. "Bundan daha lezzetli bir şey yedim mi hatırlamıyorum bile. Sanırım çok uzun zaman oldu."

Sage cıvık yulaf lapasına baktı. Tina haklıydı. Korkunç görünebilirdi, tadı da berbat olabilirdi ama istese de istemese de umduğu kadar çabuk salıverilmeme ihtimaline karşı gücünü korumak için yemek yemesi gerekiyordu. Derin bir nefes aldı, kâseyi kaldırdı ve iki parmağını ağzına soktu. Tam da umduğu gibi yulaf lapası ya da her neyse, tadı macun gibiydi. Bitirmek için sabırsızlanarak çiğnemeden yutkundu.

Wayne, odanın karşısındaki bir kadını, plastik cam bölmenin kenarındaki çöp kutusunun yanından çekip bir kanepeye oturmaya zorladı ve ayak bileğini kanepenin bacağına bağladı. Wayne uzaklaştığında, kadın ayağa kalktı ve onu takip etmeye çalıştı ancak ipin sonuna geldiğinden yere düştü, sonra çığlık atarak yumruklarını yere vurdu.

"Lanet olsun, Betty," dedi Tina, kadını izleyerek. "Hâlâ öğrenemedin mi? Toplayıcı olduğun için bu muameleyi görüyorsun."

"Toplayıcı ne?" diye sordu Sage, dikkatini çaresizce yediği lapadan uzaklaştırmaya çalışarak.

"Ah, Tanrım," dedi Tina. "Gerçekten her şeyi unuttun, değil mi? İşte, çöpten yemek toplayanlar için kullanılan kelime."

Odanın karşısında yerde oturan genç bir kızı işaret etti. "Şu et koparan." Diğerlerini işaret etti. "Bu baş vuran. Şuradaki bir yağmacı. Bu bir pisleyici ve bu bir kusmuk."

Sage, yüzünü buruşturdu ve yulaf lapasını bitirmeye çalışmaktan vazgeçti. Yanında Willowbrook hakkında bu kadar çok şey bilen biri olduğu için minnettar olsa da bilmemeyi tercih ettiği bazı şeyler de vardı. "Portakal suyunun içinde ne var biliyor musun? Hatırlayamıyorum."

Tina omzunu silkti. "Bir tür sakinleştirici. Her yemekte alıyoruz, bazen de ya yulaf lapasıyla ya da püreyle."

"Püreyle mi?"

"Evet, kimse boğulmasın diye yemekleri püre yapıyorlar. Kahverengi püre et demek, yeşil püre ise bir tür sebze. Beyaz püre ise ya patates ya da pirinç oluyor. Çoğu zaman birbirine karıştığı için hangisi olduğunu çıkaramıyorsun."

"Harika," dedi Sage. Pek önemi yoktu. Yemek endişeleri arasında sonuncu sırada yer alıyordu. Eğer şansı varsa zaten öğlene kadar buradan çıkmış olurdu. "Bundan sonra nereye gideceğiz?"

Tina yüzünü buruşturdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Kahvaltımızı bitirince," dedi Sage. "Bizi sonra nereye götürecekler?"

Tina alaycı bir kahkaha attı. "Bazen yaz aylarında burası çok sıcak olduğunda bizi dışarı çıkarıyorlar ama onun dışında bu kadar. Akşam yemeğinden sonraya kadar burada faaliyet odasında kalıyoruz."

Sage, kalbini sıkıştıran korkuya odaklanmamaya çalışarak kıza bakakaldı. "Peki ya okul?" dedi. "Derslerimiz nerede işleniyor?"

"Yalnızca deney koğuşunda yaşayan çocuklar ders görür."

Aman Tanrım. Korkuları gerçekti: Willowbrook sadece ismen bir okuldu. "Peki ya doktorlar? Onları ne sıklıkla görüyoruz?"

Tina, yüzünün yara izi olmayan yanını buruşturarak düşündü. "Hımm, en son Marla kolumu kırdığında gördüm. Sanırım bu yaklaşık bir buçuk yıl önceydi." Gözlerinde büyüyen endişeyle Sage'e baktı. "Buralarda yokken seninle uğraşmadıklarından emin misin? *Her şeyi* unutmuş gibisin."

Cıvık yulaf lapası Sage'in midesini ekşitmişti. "Nasıl olduklarını görmek için öğrencileri arada bir muayene etmediklerini mi söylüyorsun?"

"Ne olduğunu bilmiyorum... şu muay... muayene... artık her neyse. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Muayene etmek, durumunu gözden geçirmek, daha iyiye mi yoksa kötüye mi gittiğini görmek demek."

"Eh, uzun zaman önce bana asla iyileşemeyeceğimi söylediler."

Sage, gözlerini kapatıp derin derin nefes almaya çalışarak panik hissini yatıştırmaya çalıştı.

"İyi misin?" diye sordu Tina. "Pek iyi görünmüyorsun."

Sage, gözlerini açtı ve onca zaman nasıl akıl sağlığını koruduğunu merak edercesine Tina'ya baktı. Sage, buraya geleli daha bir gün bile olmamıştı ama şimdiden aklını yitiriyormuş gibi hissediyordu. "İyiyim," derken sesi titriyordu. "İyi olacağım." Sertçe yutkundu ve kendini ikna etmek için aynı şeyi üçüncü kez söyledi. "İyiyim."

Hizmetliler yardıma ihtiyacı olanları beslemeyi bıraktıktan sonra –kahvaltı on dakika içinde sona ermişti– kâseleri

ve bardakları toplamayı bitirdiler, arabalara geri koydular ve faaliyet odasından ayrıldılar. Wayne, kapıyı arkalarından kilitledi, sonra kabine oturdu ve bir sigara daha yaktı. İlaçlı portakal suyu, öğrencileri ele geçiriyor, histerilerini hafif bir şekilde kesiyor, çılgın seslerini ve kaotik eylemlerini köreltiyor gibiydi. Artık ağlamak yerine inliyorlardı. Çığlık atmak yerine ağlıyorlardı. Başkalarını yakalayıp kavga etmek yerine kıpırdanıp kendi saçlarını çekiyor, kendi kendilerine konuşuyor ya da yumruklarını kafataslarına, karınlarına ve bacaklarına indiriyorlardı. Tina bile usulca Sage'in yanındaki çatlak plastik sandalyeye oturmuş, saçlarıyla oynamaya devam ediyordu.

Sage'in yapmak istediği son şey Wayne'le konuşmaktı ama başka seçeneği yoktu. Kız kardeşi hakkında ne bildiğini öğrenmesi gerekiyordu. Belki onun konuşmasını duyduğunda Rosemary olmadığını anlayabilirdi. Ayağa kalktı ve durgun insan denizinde zikzak çizerek, yerdeki idrar birikintileri, dışkı ve yulaf lapası lekeleri arasında hareket ederek kabine doğru yürümeye başladı.

Odanın neredeyse tam ortasına geldiğinde, lekeli sarı elbiseli bir kız önüne çıktı, harap olmuş gözleri Sage'in yüzünü taradı. Cansız kahverengi saçları, sivilceli alnı ve sargı bezli koluyla Sage'den bir ya da iki yaş büyük görünüyordu, belki daha fazla. Sage öylece kalakaldı, kalbi korkuyla dolmuştu.

Bu Norma'ydı, sandalyede bileğini kesen kız.

"Nereye gittin, Rosemary?" diye sordu. "Yoksa bugün Sage misin?"

Sage, onun yanından geçip gitmeye yeltendi fakat Norma yolunu kesti. "Ben... Ben hiçbir yere gitmedim," dedi.

"Bir daha beni yalnız bırakmayacağını söylemiştin," dedi Norma. "Neden bana yalan söyledin? Biz kardeşiz, unuttun mu? Sonsuza kadar?"

"Üzgünüm," dedi Sage. "Niyetim bu değildi. Ben... Ben kayboldum."

Norma ağzını iyice açınça yamru yumru dişleri ortaya çıktı. "Hayır, kaybolmadın. Beni terk ettin. Bunu bir daha asla yapmayacağını söylemiştin. Hiç ama hiçbir zaman." Sage'in bileğini tuttu ve tırnaklarını tenine batırarak sıktı. "Ama sen yaptın. Yalan söyledin!"

Sage, Norma'nın pençeyi andıran parmaklarını açmaya çalıştı ama tutuşu mengene gibiydi. Wayne'in ona yardım etmesini umarak kabine baktı ama boştu. Sonra onu yerde nöbet geçiriyormuş gibi görünen bir kızın yanında tek dizinin üzerine çökmüş hâlde gördü. "Üzgünüm dedim," dedi Norma'ya. "Ama şimdi döndüm tamam mı? Lütfen, bırak beni."

Norma, kolunu daha çok sıktı sonra birden biri kulağına bir şey fısıldıyormuş gibi başını yana çevirdi. "Öyle yaptığını biliyorum," dedi, orada olmayan kişiyle konuşarak. "Biliyorum."

Sage'in tüyleri ürperdi. Rosemary de hayali kişilerle sohbet ederdi. "Canımı yakıyorsun," dedi.

Norma yeniden ona öfkeyle baktı. "O adamın seni yakaladığını sandım," diye tısladı. "Diğerlerini ele geçirdiği gibi seni de ele geçirdi sandım."

"Beni kimin ele geçirdiğini düşündün?" dedi Sage, hâlâ uzaklaşmaya çalışarak. Ancak Norma gitmesine izin vermedi.

"Kim olduğunu biliyorsun," diye söylendi Norma. "Cropsey."

Sage'in ağzı kurudu. "Nasıl... Cropsey'yi sen nereden biliyorsun?"

"Herkes Cropsey'yi biliyor," dedi Norma. "Benimle dalga geçmeyi kes." Sonra yanına dönüp yeniden hayali arkadaşıyla konuşmaya başladı. "Sorun yok, zaten biliyor."

"Seni kandırmaya çalışmıyorum," dedi Sage. "Ben sadece... Lütfen, kolumu bırak."

"O, kızları yakaldı, Jennifer ve Midge'i. Bir an buradaydılar, sonra yok oldular." Norma parmaklarını şıklattı. "Aynı böyle. Puf... Peki, geçen hafta yataklarında ölen kızlara ne demeli? Herkes uyuşturulup bağlandıklarını söylüyor ama Cropsey yaptı. Onun yaptığını biliyorum. Onları boğdu."

Sage yutkundu, cıvık yulaf lapası midesinde daha fazla kalamayacağının sinyallerini veriyordu. Norma'nın aklı başında değildi. Bunu kanıtlamıştı ama neden Cropsey'nin Willowbrook'taki öğrencileri öldürdüğünden bahsediyordu? Tüm o şüphe ve korkulardan sonra ya Cropsey'nin de gerçek olduğu ortaya çıakrsa? Ya Rosemary'yi yakaladıysa? "Sen... Cropsey'nin kim olduğunu biliyor musun?"

Norma başını iki yana salladı. "Elbette, hayır. Bilseydim onu öldürürdüm." Sage'in kolunu tıpkı tuttuğu gibi hızla bıraktı. "Ne var biliyor musun? Şu an seninle konuşmak istemiyorum. Beni yalnız bırak." Ardından yere tükürdü ve zihnindeki hayali arkadaşıyla konuşarak Sage'in yanından uzaklaştı.

Sage, rahatlama ve korku hissiyle titredi. Norma'nın gitmiş olmasına minnettar olsa da onun peşinden gitmesi gerekip gerekmediğini merak etmişti. Cropsey'nin gerçek ve Rosemary'ye zarar vermiş olması konusunda en ufak bir ihtimal varsa, bunu bilmesi gerekiyordu. Ancak Norma'nın

söylediği herhangi bir şeye nasıl güvenebilirdi? Bileğindeki tırnak izlerini inceledi; okul kitaplarının içine çizdiği gülen yüzler gibi parlak, düzgün bir sıra hâlinde kırmızı yarım aylar. Derisi yırtılmamıştı ama izler derin ve kızarık görünüyordu. Kolunu ovuşturdu, sonra bu kadar aptal olduğu için kendine kızdı. Norma'ya inanamazdı. Açıkça görülüyordu ki Cropsey şehir efsanesi Willowbrook'un içinde yolunu bulmuş ve bir hastalık gibi iltihap yayarak personelden öğrencilere taşınmıştı. Norma'nın neden veya kimden bahsettiği hakkında bir fikre yoktu. Cropsey gerçek değildi. Öyle olsaydı kimselerin dikkatini çekmeden bu yere öylece giremezdi. Her çelik kapı parmaklıklı ve kilitliydi, her oda kilit altındaydı.

Sage, Wayne'in nerede olduğunu görmek için odaya bakındı. Nöbet geçiren kızı bir kanepeye taşıyıp yatırmıştı. Şimdi elleri kalçalarında onun üzerine doğru eğilmiş bakıyordu. Kız baygın görünüyordu, başı bir yana yatık, gözleri kapalıydı. Sage, ona doğru ilerlerken yanına yaklaştıkça yavaşladı, onu yakalamaya çalışırsa kaçmaya hazırdı. Yakından bakınca adam sanki bir güreş ringine aitmiş gibi daha uzun ve daha geniş görünüyordu.

"İyi olacak mı?" diye sordu Sage.

"Geri çekil," dedi Wayne omzunun üzerinden, sesi sertti.

Sage, bir iki adım geriledi. "Affedersin."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Wayne.

"Bir doktora ihtiyacı varmış gibi duruyor."

Wayne birden ondan yana döndü, gözlerine öfke hâkimdi. "Senin de kendi işine bakmaya ihtiyacın var."

Sage daha fazla bir şey soramadan Wayne arkasına dönüp odanın karşı tarafına doğru yürümeye başladı. Sage, aniden

ortaya çıkan ve odanın karşı tarafına uçuyormuş gibi görünen bir sandalyeden kaçınarak onu takip etti.

"Birini mi çağıracaksın?" diye seslendi arkasından.

Wayne yürümeye devam ediyordu. "İşimi nasıl yapacağımı bana söylemeye kalkışma," diye söylendi. "O iyi olacak."

"Lütfen, bir dakika konuşabilir miyiz?"

Wayne durdu ve yüzünü ondan yana döndü, alnında bir mavi damar belli oluyordu. "Ne hakkında?" Beyaz üniformasının koltuk altları terden sırılsıklamdı ve dirseğinin içinde iğne izleri vardı.

Harika. Pislik ve zorba herifin teki olması yetmiyormuş gibi bir de keşti yani... Sage, ellerinin titrediğini göstermemek için yumruklarını sıkarak bunu fark etmemiş gibi davrandı. "Ben merak ediyordum da..." dedi. "...kız kardeşim Rosemary'yi ne kadar iyi tanırdın?"

Wayne çirkin bir kahkaha attı. "Ah, anladım," dedi. "Yine şu oyunu oynamak istiyorsun. Yeterince sıkıntı çıkardığını düşünmüyor musun?" Adamın gözlerindeki bir şey Sage'in duraksamasına neden oldu. Alan'ınkiler gibi sakin ve soğuk ancak tehlikeliydi. Bir avcının gözleri gibi...

Sage başını iki yana salladı. "Ben ne oyunundan bahsettiğini bilmiyorum."

Wayne dudaklarını ıslattı. "Biliyorsun, başkasıymış gibi davrandığın şu oyun hani?" Bir genç kadın ona doğru koşup göğsüne vurdu. Wayne onu uzaklaştırdı. "Ne zaman yanlış bir şey yapsan hep 'kız kardeşini' suçluyorsun." "Kız kardeşini" derken parmağıyla soru işareti yapmıştı.

Sage, yeniden başını iki yana salladı, o bilindik panik hissi boğazını sıkıştırıyordu. Norma'nın "kız kardeş" olmakla ve

Wayne'in, Rosemary'nin başka biri gibi davranmasıyla iglili söylediklerine bakacak olursa, kimse ona inanmayacaktı şüphesiz. "Yemin ederim, oyun oynamıyorum," dedi. "Ben Rosemary değilim. Herkes o olduğumu düşünüyor ama değilim. Ben onun ikiz kardeşi Sage'im. Onun kayıp olduğunu öğrenince buraya onu aramaya yardıma geldim."

"Onu aramaya buraya mı geldin? Herkese söylediğin şey bu mu?"

"Evet," dedi Sage. "Ama Doktor Baldwin sanıyor ki..."

Wayne kalın elini havaya kaldırdı. "Hemen sus," diye bağırdı. "Bugün senin saçmalıklarını dinleyecek havada değilim." Önündeki öğrencileri kenara iterek kabine doğru yürümeye başladı.

Sage, ayak uydurmaya çalışarak Wayne itip kaktığı için tökezleyen kızlardan ve kadınlardan kaçındı. "Lütfen," dedi. "Seninle Rosemary hakkında konuşmam gerekiyor. Hemşire Vic ve Leonard nereye gittiğini bilebileceğini söylediler. Eğer onunla arkadaşsan belki yardım edebilirsin. Belki o olmadığımı kanıtlayacak bir şey biliyorsundur."

Wayne durdu ve tekrar ona döndü, dövmeli devasa kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum," dedi. "Ama Hemşire Vic ve Leonard'ın ortalığı karıştırmayı sevdiğini biliyorsun. Ayrıca herkese sürekli adının Sage olduğunu söylüyorsun. Hiç vazgeçmiyorsun." Odaya bakındıktan sonra Norma'yı işaret etti. "Onun da senin kız kardeşin olduğunu söylüyorsun. Şimdi beni yalnız bırak." Tekrar uzaklaştı.

"*Lütfen*," dedi Sage yeniden, hâlâ onun peşinden yürüyordu. "Bana yardım etmek zorundasın. Ben buraya ait değilim."

"Tabii, bu da söylediğin şeylerden biri," diye söylendi Wayne, omzunun üzerinden. "Daha doğrusu konuşabilen herkesin..."

"Ama bu doğru! Gerçekten! Lütfen, sana yalvarıyorum. Bana inanmak zorundasın."

Wayne kabine vardığında yüzünü yeniden ondan yana döndü. "Dinle, seni aptal sürtük. Sana beni yalnız bırakmanı söyledim. Başıma yeterince bela açtın."

Sage geri çekildi. "Nasıl bela açtım?"

"Nasıl olduğunu gayet iyi biliyorsun. Kaybolduğunda neredeyse beni işten kovuyorlardı."

"Neden seni işte kovacaklardı? Bu işle bir ilgin mi vardı? Rosemary'nin nerede olduğunu biliyor musun? Ona karşı ilgin olduğunu duydum." Sage, bu kelimeler ağzından çıkar çıkmaz söylediğine pişman oldu.

Wayne'in yüzü öfkeden mosmor olmuştu, alnındaki mavi damar neredeyse patlayacak gibi duruyordu. "Seni son kez uyarıyorum. Benden uzak dur yoksa seni o çukura yeniden yollarım. Ve bu seferki ziyaretin diğerinden daha uzun olur."

Sage gözlerini yere çevirdi, adamın öfkeli bakışları karşısında gücünü kaybetmişti.

"Tam düşündüğüm gibi," dedi Wayne. "Şimdi kaybol."

Sage ağlamamak için kendini zor tutarak arkasına döndü ve karşı duvara doğru yürürken onu tutmaya çalışan ellerden uzaklaşıp çıplak bedenlerin etrafından geçti. Wayne'in bir şeyler sakladığı ortadaydı. Ama ne? Hem neden Rosemary kaybolduğunda neredeyse işte kovulacaktı? En önemlisi, bu işin içinden nasıl sıyrılıp görevine devam edebiliyordu? Kızıl sarı saçları olan kızın, salonun ortasında, duvara bakan bir

sandalyede bağdaş kurarak oturduğunu fark etti. Kız kardeşiyle aynı boydaydı, aynı ince kol ve bacaklara sahipti. Her şeye rağmen kendini durduramayarak aceleyle o tarafa doğru yürüdü ve sandalyenin ön tarafına geçti.

Rosemary değildi. Kızın teni kâğıt kadar beyaz, parşömen kadar inceydi. Gri bulutlar görmeyen gözlerini doldurmuştu ama Sage'in varlığını hissetmiş gibiydi. "Kim var orada?" diye sordu.

"Affedersin," dedi Sage. "Seni başka biri sandım."

"Sen misin, Rosemary?" dedi kız. "Nerelerdeydin? Senin için endişelendim."

"Hayır, ben Rosemary değilim. Ben onun kız kardeşiyim, Sage."

"Ah," dedi kız. "Üzgünüm. Kafam karıştı."

Sage, önce kızın ona bu kadar kolay inanmasına şaşırmıştı, sonra Wayne'in söylediklerini hatırladı. Rosemary her zaman kendinden Sage diye bahsediyordu. "Sana rahatsızlık vermek istememiştim," dedi. "Ama ben de Rosemary için endişeleniyorum. O ve Wayne hakkında bir şey biliyor musun? Onlar arkadaşlar mıydı?"

"Wayne kimseyle arkadaş olmaz," dedi kız.

"Hemşire Vic'in neden onun Rosemary'nin kaybolmasıyla bir ilgisi olduğunu düşündüğünü biliyor musun?"

Genç kız derin bir iç çekti. "Rosemary kayıp mı?" Birden elleriyle saçına yapışıp Sage'i ürküterek bağırmaya başladı. "Nerede o? Nereye gitti?"

Sage, onu sakinleştirme umuduyla kıza doğru uzandı ama sonra birden durdu. Eğer ona dokunursa kim bilir başka neler olurdu? "Şişşt," dedi. "Lütfen, bağırma. Affedersin."

Genç kız yeniden bağırdı. Sonra bir kez daha...

"Tamam, tamam," dedi Sage. "Seni üzdüğüm için özür dilerim. Seni yalnız bırakıyorum." Ardından omzunun üzerinden Wayne'e baktı. Onlara doğru geliyordu. "Şimdi gidiyorum ama Rosemary geldiğinde sana haber veririm."

Genç kız bağırmaya devam ediyordu.

Sage, aceleyle odanın diğer tarafına döndü, boş bir sandalye buldu ve kalbi göğsünde gümbürdeyerek sertçe oturdu. Başka bir endişe fırtınası daha yüreğinde toplanarak ürpermesine nede oldu. Ayaklarını sandalyeye çekip kollarını dizlerine doladı ve korkusunu bastırmaya çalıştı, şimdiye kadar bir şekilde korumayı başardığı kırılgan soğukkanlılık duvarlarını yok etmeden önce panik kasırgasını yenmek zorundaydı. Şu anda burada darmadağın olmak çok kötü bir fikirdi. Derken ayaklarındaki ve tabanlarındaki kahverengi pisliği fark etti. Çabucak ayaklarını yere koydu ve dişlerini sıktı, teninin rengini koyulaştıran insan atığı ile yüzey temizleyici karışımını düşünmemeye çalıştı. En azından kör kız çığlık atmayı bırakmıştı ya da sesi, sağır edici kargaşanın içinde artık fark edilmiyordu. Daha dikkatli olmadığı için kendine küfrederek bu talihsiz kazayı zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Wayne yanına gelip onu çukura göndermeden kızın yanından ayrılabildiği için şükrediyordu.

Keşke daha önce hapları dağıtırken Hemşire Vic ile konuşsaydı. Belki bu sefer de dinlemezdi ama denemeye değerdi. Sage, bir dahaki sefere ona Wayne ve Rosemary hakkında ne bildiğini soracaktı. Şimdilik ara vermesi gerekiyordu. Biraz düşünmeli ve ne yapması gerektiğine karar vermeliydi. Belki Tina daha çok şey biliyor olabilirdi.

Sage odaya bakındı, sürekli hareket eden bedenler, kollar, bacaklar ve kafalar arasında onu bulmaya çalıştı. Sonunda Tina'yı bir masanın ortasında bağdaş kurmuş, gözleri kapalı, dua ediyor ya da meditasyon yapıyormuş gibi ağzı hareket hâlinde otururken gördü. Belki de konuşmak için koğuşa dönene kadar beklemek daha iyi olurdu. Hem daha fazla karmaşaya maruz kalmaz hem de odanın diğer tarafına geçmek için savaş veriyormuş gibi hissetmezdi. Yorgunluk onu omuzlarında bin tane zincir taşıyormuş gibi tüketmişti.

O sırada genç hademe, süpürge ve paspaslarla dolu bir temizlik arabasını iterek odaya girdi. Sage yerine oturup adını hatırlamaya çalıştı Marla ona ne demişti? Jimmy? Bobby? Eddie? Evet, buydu Eddie. Eddie kapıyı arkasından kilitledikten sonra arabayı Wayne'in odasına götürdü, çöp kutusunu bir torbaya boşalttı ve torbayı arabasına bağladı. Wayne ona yaklaşırken lekeli sabahlığıyla sıska bir kadın topallayarak yanına gidip Eddie'nin kolunu tuttu ve onunla konuşmaya başladı. Yalvarıyor gibiydi. Eddie kendini onun elinden nazikçe kurtardığında kadın önünde diz çöktü ve ellerini dua edercesine kenetledi. Eddie onu görmezden geldi. Kadın delikanlının bacağına sarıldı ve ağlamaya başladı, yüzünü acı içinde buruşturmuştu. Wayne ona gitmesi için bağırdı, sonra süpürgelerden birini temizlik arabasından çekti ve tahta sapı duvara bir, iki, üç kez vurdu. Kadın yalvarmaya devam etti. Wayne süpürgeyi kaldırıp ona vurmakla tehdit etti. Kadın korkup bağırdı. Eddie, koruyucu bir tavırla elini kaldırdı ve Wayne'e bir şeyler söyledi. Wayne sonunda süpürgeyi indirip sanki bu bir şakaymış gibi gülerek başını salladı, kadın da ayağa kalktı ve Eddie'yi yalnız bıraktı.

Kadın gittikten sonra Wayne süpürgeyi yeniden arabaya koydu ve Eddie'ye bir sigara uzattı, ardından paketinden bir dal sigara daha alıp cebinden çakmak çıkardı. Eddie'nin sigarasını yakarken çenesiyle Sage'i işaret etti, ardından bir şey söyleyip sırıttı. Eddie sigarasından uzun bir nefes alıp ona baktı, ifadesinden herhangi bir şey okunmuyordu. Sonra Wayne'e döndü ve ona bir şey söyledi. Wayne ise omuz silkti. Onlar konuşurken Eddie, yüzünde garip, ciddi bir ifadeyle birkaç kez daha Sage'e baktı.

Sage ne yapması gerektiğine karar veremedi. Oraya gidip Eddie ayrılmadan önce onunla konuşmalı mıydı? Bekleyip onu yeniden görmeyi mi ummalıydı? Eddie'nin Sage'i, Rosemary sandığı ortadaydı. Sage'i koridorda gördüğünde fazlasıyla şaşırmıştı ama şimdi ifadesinde anlayamadığı bir şey vardı. O ifade endişe mi yoksa rahatlama mıydı, söylemek zordu. Belki de bu uzak durması, Wayne'in önünde onun yanına gelmemesi için bir uyarıydı.

Eddie ile Wayne birkaç dakika daha konuştular, arada sırada attıkları kahkahalarla omuzları sarsılıyordu. Ardından Eddie sigarasını çizmesinin altında söndürdü, izmaritini aldı ve cebine koydu. Sage de sandalyesinden kalktı. Eğer onlara yaklaşırsa Wayne ona kızacaktı ama Eddie'yi kapıda karşılayıp bir şeyler söyleyebilir ya da o gitmeden önce ona bir soru sorabilirdi. O yöne doğru yürümeye başladı, diğer öğrencilerin arasından geçerek yavaşça ilerledi. Wayne'in onu fark etmemesini umuyordu.

Eddie, ellerini arabasının üzerine koydu. Oradan gitmeye hazırdı. Sage'e doğru baktığında genç kız gözlerindeki çaresizliği görebilmesini umarak adımlarını hızlandırdı. Ardından

Wayne kahkaha attı ve delikanlının dikkatini çekercesine sırtına vurdu. Eddie de kahkaha atıp kapı tarafına yöneldi. Sage hızla yürümeye başladı, Eddie'nin gitmeden önce onunla konuşmasını, Wayne gelip onu uzaklaştırmadan önce ona önemli bir şey söylemesini umuyordu. Sage saçları yer yer dökülmüş bir kadının etrafından dolandı. Sadece birkaç metre kalmıştı, sonra kapının orada olacaktı. Birden biri onu kolundan yakalayarak durdurdu. Sage, Wayne'in arkasından ona yetiştiği düşüncesine hazırlanarak arkasına döndü.

Fakat gelen Norma'ydı.

"Sen nereye gidiyorsun böyle?" diye sordu Norma. "Yeniden mi kaçmaya çalışıyorsun?"

"Bırak beni," dedi Sage, serbest kalmak için kendini zorlarken neredeyse yere düşüyordu. Dengesini sağlayıp yeniden kapıya yöneldi ama artık çok geçti. Eddie koridora çıkmış ve gözden kaybolmuştu.

"Bensiz bir yere mi gidiyordun?" diye sordu Norma.

"Hayır," dedi Sage. "Hiçbir yere gitmiyorum." Sözlerinin gerçekliği nefesini kesmişti. Kimsenin almamış olmasını umarak uzak köşedeki plastik sandalyeye yöneldi. Norma da peşindeydi.

"Bir daha kaçmaya çalışmasan iyi olur," dedi Norma. "Yoksa seni şikâyet etmek zorunda kalırım."

Sage onu umursamayıp yeniden sandalyeye oturdu. Norma birkaç dakika boyunca ona sert bir ifadeyle baktıktan sonra arkasına döndü ve tek bir kelime etmeden oradan uzaklaştı. Sage rahat bir nefes aldı. Norma'yı görmezden gelmek onu rahat bırakacağı anlamına geliyorsa, bundan sonra yapmaya çalışacağı şey buydu.

Wayne, bir kavgayı ayırmadığı zamanlarda televizyona bakıyor, sigara içiyor ya da uyuyakalıyordu. Sage bunca gürültünün arasında nasıl uyuyabildiğini anlayamıyordu. Belki kalbi gibi ruhu da eksikti. Ya da en azından beyninin büyük bir kısmı; özellikle de ıstırap ve kaosu rahatsız edeci bulan kısmı. Öte yandan görünüşe bakılırsa buradaki personelin çoğu aynı durumdaydı. Belki de uyuşmuşlardı.

Ne kadar zamanın geçtiğini gösterecek bir pencere veya saat olmadığı için dakikalar saatler, saatler günler gibi geliyordu. Sonsuza kadar sürecek bir işkenceye benzeyen bu faaliyet odasında kapana kısılmış gibiydi. Ancak henüz kimse öğle yemeği getirmemişti, bu da daha öğleden önce olduğu anlamına geliyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Başını ellerinin arasına alıp gözlerini kapadı, göz kapaklarının arkasındaki karanlık onu çevreleyen korku ve sefaletten hoş bir kaçıştı. Wayne'in bağırdığını duyunca yukarı baktı.

Arabalardan birinin başına dikilmiş elindeki bir şeyi işaret ederek içindeki öğrenciye söyleniyordu. Sage emin olamıyordu ama daha önce getirdiği arabaya benziyordu. O kutuda yatan zavallı kızın başı nasıl belada olabilirdi? Yürüyemiyor, konuşamıyor, zar zor hareket edebiliyordu. Sonra Sage'in aklına bir şey geldi.

Haplar.

Sage, bir anda olduğu yerden fırlayıp hızla arabaya yürüdü. Wayne kızı ayağa kaldırmış, hapları ona yutturmaya hazırlanıyordu. "Dur!" diye bağırdı. "Onları oraya ben koydum! Onlar benim!"

Wayne kızı yerine bırakıp doğruldu ve kaşlarını çatarak Sage'e baktı. "Ne dedin?"

"Onların ne olduğunu bilmiyordum," dedi Sage, zar zor nefes alarak. "Bu yüzden hapları içmedim. Onları yere atmaya çalıştım ama arabanın içine düştü."

"Kahretsin," dedi. "Her zaman aldığın aynı haplar."

"Ben... Ben unuttum."

Wayne hapları ona uzattı. "İyi, şimdi artık biliyorsun. İç şunları."

Sage, başını iki yana sallayarak geriledi.

"Yap, yoksa seni çukura gönderirim."

"Lütfen," dedi Sage. "Beni zorlama."

"Ah, zorlayacağım," dedi Wayne, ona doğru yürüyerek. "Bundan emin olabilirsin. Bu yüzden bunu ya güzellikle ya da zorla yapacağız. Sana kalmış."

Sage, gözyaşlarıyla mücadele ederek elini uzattı. Wayne hapları avucuna bıraktı ve kollarını göğsünde kavuşturup bekledi. Sage, adamın gözlerine yalvarırcasına bakmaya devam ediyordu.

"Tüm gün buradayım," dedi Wayne.

"Ama bu haplara ihtiyacım yok," dedi Sage. "Hiç sıkıntı çıkarmadım."

"Ya, tabii. Bütün sabah çukura gönderilmek için uğraştın durdun. Aslında orayı sevdiğini düşünmeye başlıyorum. Şimdi şu lanet hapları al."

"Suyum yok," dedi Sage.

"Çok yazık," dedi Wayne. "O hapları daha önce almalıydın."

Sage, gözlerini kapatıp hapları ağzına koyarken gözyaşları yüzünden süzüldü. Sonra başını geriye atıp sertçe yutkundu. Haplar tebeşir parçaları gibi sert ve kumluydu ve neredeyse boğazına yapışacaklardı. Sonunda aşağı inene kadar tekrar tekrar yutkundu.

"İşte bu kadar, kızım. Sana söyleneni yaptığında ne kadar kolay olduğunu görüyor musun? Şimdi otur ve çeneni kapat," dedi Wayne homurdanarak. "Bugün senden tek kelime daha duymak istemiyorum." Ardından arkasına döndü ve uzaklaştı.

Sage, tekrar odanın arkasına çekilip dağılmaktan korkarak bir sandalyeye çöktü. Ot ve alkol bir yere kadar ama haplar bambaşka bir şeydi. Hiç kokain çekmemişti ya da öyle çok antidepresan almamıştı ama kullananların üzerindeki etkisini görmüştü. Sonucu her zaman iyi olmuyordu. Ayrıca sağlık dersindeki "Uyuşturucu Kullanma" filmleri onu korkutmuştu. Parmaklarını uyluklarına gömdü, odanın uluyan, sallanan öğrencilerle dolu olduğunu düşündü ve kendini kötü bir yolculuk için hazırladı. Daha önce nöbet geçiren kız yanındaki kanepede yatıyordu, başı hâlâ bir yandaydı ve gözleri de kapalıydı. Ölü gibiydi. Panik Sage'in vücuduna yayılmaya başladı, sinirleri elektrik akımına kapılmış gibi titriyordu.

Sonra zihninin puslandığını hissetti. Ellerini öne uzattı ama parmak uçlarını göremiyordu. Kendini daha önce böyle yorgun, böyle tuhaf hissetmemişti. Sanki bedeninin dışında gibiydi. Teni hem buz gibiydi hem de alev alev yanıyordu. Giysisinin kollarını yırttı çünkü kumaşın kollarına değmesine dayanamıyordu. Diğer öğrencilerin bitmek bilmeyen iniltileri ve sızlanmaları, kulaklarına iğneler batıyormuş gibi hissettiriyordu. Koşmak istedi ama yapamadı. Çığlık atmak istedi ama yapamadı. Herkes ona bakıyordu. *Dur*, diye düşündü. *Dur. Dur!* Korku her yanını sarmıştı. Kollarını ve bacaklarını hareket ettiremiyordu. Dili kurşun gibiydi, dişlerini kaplayan dudakları ağır ve işe yaramazdı.

Çok geçmeden sandalyeden düştü ve tüm dünya karardı.

Yedinci Bölüm

Koğuşu'ndaki ikinci sabahında Sage, gözlerini usulca açıp çatlamış tavandan sarkan floresan ışığına karşı gözlerini kırpıştırdı. Başı ağrıdan ikiye ayrılacaktı sanki. Ağzıyla dudakları çatlayıp kurumuştu ve gözleri alev alev yanıyordu. Durumun farkında olmasaydı akşamdan kalma olduğunu düşünecekti. Gerçi bu, şimdiye kadar yaşadığı tüm akşamdan kalmalardan daha kötüydü. Kanı kurşun gibi ağırdı sanki, altındaki şilte de idrarla ıslanmıştı. Eteği de ıslaktı. Wayne onu hapları almaya zorladıktan sonra hatırladığı son şey, birinin yeşil lapa ve portakal suyuyla onu beslediğiydi. Bir kâbus gibiydi, her şey bulanıktı... Dünya ilacın neden olduğu bir sisin ardında birbirine karışmıştı. Ayağa kalktı ve ellerini yüzünü silerek kendini toparlamaya çalıştı.

Diğer öğrenciler her gün aldıkları sakinleştiricilerin etkisinden nasıl sıyrılıyorlardı? Onlar da kendilerini böyle berbat

hissediyorlar mıydı? Ancak bu zamana kadar bu haplara alışmış olmalılardı, tamamen tepkisizlerdi. Ayrıca o hapların ve portakal suyunun içindekiler her neyse, personelin öğrencilerin tam olarak nasıl hissettiğini anlamasını zorlaştırmıyor muydu? Belki de umursamıyorlardı.

Sage, bacaklarını aşağıya sallandırdı ve onları test ederek ayağa kalktı. Şaşırtıcı bir şekilde tamamen ayağa kalkabilmişti. Tina'nın yatağına baktı. Belki o ne olduğunu hatırlardı ama kızın yatağı boştu. Sage, bakışlarını kiremitli duş odasına çevirdi. Tina tuvaleti kullanmak için sırada da beklemiyordu. Hiçbir yerde görünmüyordu. Koğuşun diğer tarafındaki Norma uzaktaki duvara dayalı bir yatakta oturmuş, kızgın bakışlarla Sage'i izliyordu. Sage, gözlerini indirdi ve hiç kıpırdamayan bir kadının idrarla ıslanmış giysilerini çıkaran, yataklardan birinin yanındaki Marla'ya doğru yol aldı.

"Tina nerede?" diye sordu Sage.

"Bunun için endişelenme," dedi Marla. "Sen bugün kendi hâl ve hareketlerine dikkat et, gerisi hallolur."

"Ona bir şey mi oldu?"

Marla, kadının ıslak elbisesini çıkarıp yere attı. "Sana bu konu hakkında endişelenmemen gerektiğini söyledim, değil mi?"

"Biliyorum ama dün iyiydi."

Marla, ona öfkeli bir bakış attı. "Çok geçmeden burada olur. Tek bilmen gereken bu. Şimdi acele et de tuvaleti kullan, yoksa sıradaki sen olursun."

"Sıradaki sen olursun demekle ne kastediyorsun? Ne için?"

Marla, çıplak kadının yataktan düşmesini engellemeye çalışarak sabırsız bir tavırla kaşını kaldırdı. Şansını zorlamaya

korkan Sage, söyleneni yaptı ve tuvaleti kullanmak için sıraya girdi. Marla, sıranın kendisinde olabileceğini söylediğinde, Tina'nın nerede olduğundan mı yoksa ona yapılan bir şeyden mi bahsediyordu? Tina cezalandırılıyor muydu? Çukura mı gönderilmişti?

Fayans döşeli odanın içinde hiçbir öğrenci yıkanmıyordu ve kimse pis tuvaletleri temizlememişti. Sage, nefesini tutup içeri girdi. Dün işlerin nasıl yürüdüğüne bakılırsa, daha sonra koğuşa dönene kadar kendini rahatlatmak için tek şansı buydu ve bu fırsatın ne zaman geleceği hiç belli değildi. Öğrencilerin altlarına yapmalarına şaşmamalıydı.

İşini bitirdiğinde eteğini ve iç çamaşırını yıkamak için herkesin ayakta durduğu karşı duvara gitti. İnsanlar üzerinde kullanılması gereken bir şeyden çok bir yangın hortumu gibi görünen püskürtücünün ucunu kaldırarak musluğu buldu ve açtı. Ancak su akmıyordu.

"Tanrı aşkına, sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı biri. Bu Marla'ydı, ana odadan öfkeyle ona bakarken ellerini kalçalarına koymuştu. "Bırak onu. Bugün duş yok."

Sage, su püskürtücüsünü bıraktı ve musluğu kapadı. "Ben sadece eteğimi yıkamak istemiştim."

Marla başını iki yana salladı. "Hemen buraya gel," dedi. "Herkes gibi sen de temiz elbiseler için beklemek zorundasın."

Sage, ona doğru yürümeye başladı. "Temiz çamaşırlar ne zaman gelir?"

"Çamaşırların bana haber vermediğini biliyorsun," dedi Marla. "Bir anda ortaya çıkıveriyorlar. Şimdi bir araba kap da gitmeye hazırlan."

Nemli kıyafetlerini görmezden gelmeye çalışan ve Wayne'le birlikte faaliyet odasında kapana kısılmış bir gün daha geçirmenin korkusunu hisseden Sage, odanın diğer ucuna gitti ve içinde iki kızın olduğu bir arabayı kaptı. Birinin üzerinde bebek bezinden başka bir şey yokken, diğeri kısa kollu bir bluz giymişti ve altında bebek bezi bağlıydı. Sonra diğer öğrencileri koridora kadar takip etti. Hemşire Vic'in tekrar hemşire bankosunda olmasını umuyordu, belki onunla konuşabilirdi. Uğuldayan öğrenci denizinde ayaklarını sürüyerek ilerlerken yavaş yavaş ana salonun köşesini döndü ve hemşire odasında kimin olduğunu görmek için parmak uçlarında yükseldi. Gümüş saçlı bir hemşirenin ilaç tepsilerini doldurduğunu görünce omuzları düştü. Mavi bluzlu ve gri etekli, donuk suratlı hizmetli yine oradaydı, plastik bardakları iyi eğitimli bir robot gibi uzatıyordu ama Hemşire Vic ortalarda görünmüyordu.

Sage elinden geleni yapacaktı. Kim bilir, belki de gümüş saçlı hemşire Rosemary ile ilgili Hemşire Vic'ten çok daha fazla şey biliyordu. Daha dost canlısı biri olma ihtimali de vardı. Sage sonunda tezgâha yanaştığında, elinden geldiğince en kendinden emin ses tonunu takınarak yeni hemşireye seslendi.

"Affedersiniz."

Hemşire tezgâha ilaç bardaklarını dizerken hem nazik hem de kayıtsız bir ifadeyle gülümsedi. "Evet?"

"Biraz tuhaf bir soru gibi gelebilir," diyerek konuşmaya başladı Sage. "Ama kız kardeşim Rosemary'yi hatırlıyor musunuz? O ve Wayne hakkında herhangi bir şey bilme ihtimaliniz var mı?"

Gümüş saçlı hemşire yamuk, romatizmalı bir parmağını ona doğru salladı. "Dur şimdi," dedi. "Bu sabah böyle saçmalıklara zamanımız olmadığını biliyorsun. Şimdi haplarını al ve git."

"Bu saçmalık değil," dedi Sage. "Rosemary hâlâ kayıp ve ben onun ikiz kız kardeşiyim. Willowbrook'a onu aramaya yardım etmek için geldim."

Gümüş saçlı kadın onu umursamayıp portakal rengindeki hapları bardaklara koymaya devam etti.

"Lütfen," dedi Sage. "Beni dinleyecek biriyle konuşmaya ihtiyacım var. Ben..."

Hemşire işine ara verip ona buz gibi bir bakış attı. "Hapları içmen için Marla'ya ihtiyacın var sanırım," dedi. "İstersen onu buraya çağırabilirim."

Sage, başını iki yana sallarken yüzü hayal kırıklığıyla alev alev yanıyordu. İtaatkâr bir şekilde plastik bardağı gri etekli öğrenciden aldı. Hapları tekrar ağzına sakladıktan sonra iki kızla birlikte arabayı faaliyet odasına doğru itti ve kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafına bakınarak hapları eline tükürdü. Tam da umduğu gibi Eddie bir paspasla kovayı iterek koridora girdi, ardından odanın çift kanatlı kapısını açtı. Bir daha onunla konuşur muydu? Rosemary olmadığını anlar mıydı?

Ancak yanılmıştı. Gelen hademe Eddie değildi. İncecik bacaklarına göre fazla büyük görünen siyah ortopedik ayakkabılar giymiş cılız bir adamdı. Belki de Eddie izinliydi. Belki de onunla konuştuğu için başı belaya girmişti. Dün Wayne'le sigara içerken bu kadar ciddi görünmesinin nedeni bu olabilir miydi?

Yeni hademe kovayı iterek yanından geçtiğinde ona seslenip Eddie'yi sormayı düşündü. Ancak adamın gözü yerdeydi ve yüzünden hiçbir ifade okunmuyordu. Neredeyse yukarı bakmaya korkuyor gibiydi. Onunla konuşmaya çalışırsa, neler olabileceğini kim bilebilirdi? Sage bunun yerine Wayne'den mümkün olduğunca uzak durarak faaliyet odasına girdi. Neden bu *adam* izin kullanmıyordu ki?

Arabayı diğerleriyle birlikte Donald Duck'ın tuhaf resminin altına bıraktıktan sonra Wayne'e baktı. Neyse ki öğrencilerin geri kalanını içeri sürmekle, emirler yağdırmakla ve sığır güden bir çoban gibi bağırmakla o kadar meşguldü ki onun ne yaptığını görecek durumda değildi. Sage, aceleyle odanın uzak bir köşesine gitti, portakal rengindeki hapları plastik bir sandalyenin arka ayaklarının altına koydu ve sertçe oturdu. Haplar ezildikten sonra ayağa kalktı ve yüzey temizleyiciyle silinmiş nemli zemindeki kumlu parçaları çıplak ayaklarıyla dağıtarak tozu zemine bulaştırdı. Büyük parçaları da bir kanepenin altına itti, bunu yaparken bir gözü Wayne'deydi.

Sage, işini bitirdiğinde bir sonraki adımda ne yapacağını bulana kadar beladan uzak durmaya kararlı bir şekilde tekrar oturdu. Her şey bir yana açlık göğüs kafesinin altını kemirmeye başlamıştı. Elini karnına koydu. O gün servis edecekleri lapa yerine bir yığın pankek, hatta bir parça kuru kızarmış ekmek için neler vermezdi. Birden Norma'nın duvara yaslanmış hâlde onu izlediğini fark etti. Kahretsin. Şu çatlak kızın haplarla ne yaptığını görmemiş olmasını umuyordu. Tırnaklarını inceliyormuş gibi yaparken Norma'nın sıkılıp onu rahat bırakması için dua etti.

Öğrencilere hamur kıvamında yulaf ezmesi ve ilaçlı portakal suyundan oluşan bir kahvaltı daha servis edildikten sonra –Sage bunu da yine sandalyesinin arkasına dökmüştü– ortopedik ayakkabıları olan hademe çöpü boşaltmak için odaya geldi. Sadece yoluna bir hasta çıktığında başını kaldırmış, Wayne'le tek kelime konuşmadan odadan çıkmıştı.

Kısa bir süre sonra gümüş saçlı hemşire içeri girerek tekerlekli sandalyedeki baygın bir öğrenciyi getirdi. Kapıyı arkasından kilitledikten sonra tekerlekli sandalyeyi odanın karşı tarafına itti ve diğer tekerlekli sandalyeleri Mickey Mouse'un dev sarı ayakkabılarının altına bıraktı. Öğrencilerden bazıları ciddi bir sessizlik içinde bunu izlerken endişeli gözleri bir sürü şey söylüyordu. Geri kalanlar ise bu duruma ya çok az ilgi gösterdiler ya da hiç ilgilenmediler. Sage tekerlekli sandalyede kimin olduğunu anlayınca nefesi kesildi.

Tina plastik koltuğa yığılmış, başı arkaya eğik, yüzünün yara izi olmayan kısmı ölümcül bir solgunluk içinde öylece oturuyordu. Göğsünden bağlanan deri bir kayış sayesinde sandalyeden düşmesi engellenmişti. El ve ayak bilekleri de bağlıydı. Hemşire, Wayne ile konuşmak için uzaklaşır uzaklaşmaz Sage, aceleyle kızın yanına gitti ve sandalyenin yanına çömeldi. Tina'nın sağ gözünün iç köşesini karanlık bir kuru kan lekesi dolduruyordu, burun deliklerinden birinde de kurumuş kan vardı.

"Tina?" dedi Sage. "Uyanık mısın?"

Cevap yoktu.

"Sana ne yaptılar böyle?"

Gözlerini açmaya çabalayan Tina, sanki bin kilo ağırlığındaymış gibi zorlanarak başını kaldırdı. Gözleri hâlâ kapalıyken

tekerlekli sandalye kulplarından birine dayamak için başını arkaya bıraktı.

"Beni duyabiliyor musun?" dedi Sage.

Sonunda Tina gözlerini açtı ama sanki kör, sağır ve dilsizmiş gibi boşluğa bakıyordu. Göz teması veya dinlediğini gösteren bir baş hareketi yoktu. Orada olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu.

Sage'in arkasından düz bir ses, "Lobotomi," dedi.

Sage, kimin konuştuğunu görmek için omzunun üzerinden arkasına baktı. Norma'ydı... Ciddi yüz ifadesine rağmen kıpır kıpırdı, gözleri ise karanlık ve vahşiydi. Sage, Tina'ya döndü, göz yuvasından geçip beynine giren bir buz kıracağının görüntüsünü hayal edince midesi bulanmıştı.

"Bunu ona neden yapsınlar?" dedi Sage fısıldayarak. "Gayet iyiydi. Sıkıntı falan çıkarmamıştı."

"Muhtemelen yeni bir doktora nasıl yapılacağının öğretilmesi gerekiyordu," dedi Norma. "Hep olur. O yüzden dikkatli ol."

Sage, elini Tina'nın elinin üzerine koydu. Parmakları buz kadar soğuk, kemik kadar sertti. "Ama neden o?" dedi. "Bu mantıklı değil."

"Neden olmasın?" dedi Norma. "En azından diğerleri gibi ölmedi."

Sekizinci Bölüm

Sage, ince battaniyesinin altında titrerken diğer öğrenciler ağlayıp bağırıyor, gülüyor, mırıldanıyor, zıplıyor, yataktan yatağa sürünüyor, gece yarısını geçmiş olmasına rağmen koğuşun etrafında dolaşıyordu. Sage ise aç, üşümüş ve bitkin bir hâlde uyumak için can atıyordu. O sabah portakal rengindeki haplarını yok edebildiği için günün tüm görüntüleri ve sesleri, zihninde kristal berraklığındaydı. Şimdiyse o sahneler kesintisiz bir korku filmi gibi kafasının içinde tekrar tekrar oynuyordu. Faaliyet odasındaki olağan kavgalarla kargaşanın yanı sıra, Wayne bir kadının burnunu kırmış ve diğerini kemeriyle kırbaçlamıştı; iki kız birbirinin üzerine kusmuştu; bir genç kız başka bir gencin kolunu kırmıştı; Sage, uyuduğunu sandığı bir kadına takılıp aslında öldüğünü fark etmişti. Bu korkunç görüntülerin yanı sıra, yanındaki yatakta bir bez bebek gibi sessizce yatan Tina'yı düşünmekten kendini alamıyordu.

Birinci kez uyuyabilmek için ertesi gün portakal rengindeki hapları gece almayı düşündü ama bundan vazgeçti. Zihninin berrak olması gerekiyordu. Eğer Tanrı ya da kader onun tarafında olursa, herhangi bir şey içmesine gerek kalmadan serbest bırakılırdı. Beynindeki tüyler ürpertici sahneleri silmeye çalışırken değiştiremeyeceği veya kontrol edemediği şeyleri düşünmeyi bırakmayı denedi. Şu anda Tina'ya ya da başka birine yardım edemezdi. Willowbrook'un içinde mahsur kaldığı sürece yapamazdı ama bir şekilde kendine yardım etmesi gerekiyordu. Ayrıca Rosemary'yi de bulmalıydı. Burada sonsuza kadar kilitli kalacağına, günlerini, ebeveynleri ve koruyucu aileleri tarafından terk edilen, unutulmuş, yaşlanana veya ölene kadar bu korkunç varoluş savaşını vermek zorunda kalacak kızlarla genç kadınların arasında geçireceğine inanmayı reddetti. Kız kardeşine ne olduğunu öğreneceğine ve bir çıkış yolu bulacağına inanmak zorundaydı. Bunu yapmak *zorundaydı.* Başka seçenek yoktu. Umutsuzluğun derin, karanlık çukuruna düşmek kolaydı o, başaracağına inanmalıydı.

Yorgunluk sonunda onu sıkıntılı, huzursuz bir bilinçsizliğin kenarına ittiğinde, yatağının üzerinde karanlık bir ağırlığın belirdiğini ve giderek daha da yaklaştığını hissetti. Şaşkınlıkla battaniyeyi başından kaldırdı ve karanlık koğuşa baktı.

Norma, kirli pencerelerden sızan zayıf ay ışığına yakalanmış solgun bir hayalet gibi başında dikilmiş ona bakıyordu. Bir parmağını dudaklarına götürdü, bileğini saran kana bulanmış gazlı bez karanlıkta parlıyormuş gibi görünüyordu. Sage, Norma'nın orada dikildiğini fark edip etmediğini anlamak için Marla'ya baktı. Marla'nın bir şey yapabileceğinden emin değildi ama Norma, ona zarar vermeye ya da aptalca bir şey

yapmaya kalkarsa, en azından bir tanık olurdu. Marla, her zamanki gibi kabinde uyuyordu, başı sandalyede geriye düşmüştü, ağzı açıktı.

Sage, dikkatle Norma'ya baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi Norma.

"Yatağına dön."

"Hayır, bunu sana göstermek zorundayım," diyen Norma, görünmez arkadaşından yana dönüp dinledi, başını olumlu anlamda salladı, sonra bakışlarını Sage'e çevirdi. "Sana söyleyemem."

Sage, Norma'nın ona ne göstermek istediğini hayal bile edemiyordu. Önemli veya değerli bir şeyi saklayacak hiçbir yer yoktu. Belki Norma bir şeyler hayal ediyor, yalan söylüyor ya da onu kandırmaya çalışıyordu. Yapılacak en iyi şeyin onu görmezden gelmek olduğunu hatırladı. "Sabah gösterebilirsin," dedi.

Norma, başını iki yana salladı. "Yapamam." Bir parmağıyla kendisini takip etmesini işaret etti. "Benimle gelmek zorundasın."

"Eğer konunun kız kardeşimle alakası yoksa beni rahat bırak."

Norma, önce sessizce durdu, sonra öfkeli bir bebek gibi ayağını yere vurdu. "Senin kız kardeşin *benim*."

Sage, açıklamak için ağzını açtıysa da kendini tuttu. Norma'yı tekrar kızdırmak kötü bir fikirdi. Belki de Sage'e göstermek istediği şeyin Rosemary ile bir ilgisi *vardı*. En küçük ipucu bile yardımcı olabilirdi. Ancak Norma ile bir yere varmak istiyorsa, ona uyması gerekiyordu. "Üzgünüm," dedi. "Demek istediğim bu değildi. Daha önce buradan

ayrıldığımda saklandığım yerle bir ilgisi yoksa lütfen, beni rahat bırak."

Norma gülümsedi. Bu, genç kızın yüzünü öfkeli bir genç kadınınkinden, bir sürü sırla dolu afacan bir çocuğa dönüştüren geniş, yaramaz bir sırıtıştı. "Bununla bir ilgisi olabilir," dedi. "Ama görmek istiyorsan benimle gelmelisin." Sonra yatağın kenarına oturdu ve parmaklarını Sage'in saçlarından geçirip tırnaklarıyla saç tutamlarını yakalayarak Sage'in başını kabaca okşadı. Ter ve ekşi süt gibi kokuyordu.

Sage, Norma'nın çılgınca bir şey yapacağından korkarak yatağında doğruldu. "Lütfen, yatağımdan in," dedi.

Norma, memnun bir hâlde iç çekerek ayağa kalktı, hâlâ sırıtıyordu.

Sage, yatağında oturup ayaklarını soğuk zemine koydu, tekrar oturmaya çalışırsa onu itmeye hazırdı. "Neden ne olduğunu bana söylemiyorsun?" dedi.

"Çünkü kendi gözlerinle görmelisin."

Sage, ona göstereceği şeyin nerede olduğunu soracaktı ama Norma, aniden dizlerinin üzerine çöktü ve yatakların arasındaki dar alanda hızla hareket ederek kapıya doğru süründü. Sage'in bedenini bir korku dalgası sardı. Norma aklı başında biri değildi ve yerde ürkütücü bir tavırla hareket etmesi bir kâbustan fırlamış gibi görünmesine neden oluyordu. Bu bir hile, hatta daha da kötüsü bir tuzak olabilirdi. Belki de Rosemary'nin onu terk ettiğini düşündüğü için intikam almak istiyordu. Ancak Sage'in başka seçeneği yoktu. Norma'nın onu Rosemary'ye götürebilecek bir şey göstermesi için en ufak bir ihtimal varsa, onu takip etmesi gerekiyordu.

"Kahretsin," dedi usulca ve yataktan inip yerde emeklemeye başladı. Norma, peşinden geldiğinden emin olmak için omzunun üzerinden baktı, yüzü ifadesizdi, sonra çıkışa doğru emeklemeye devam etti. Hangi cehenneme gidiyordu bu kız? Cidden koğuştan çıkabileceğini mi düşünüyordu? Norma odanın ortasına ulaştığında, bir dolabın altına kaçan bir örümcek gibi yataklardan birinin altında kayboldu. Sage durdu ve öğrencilerle dolu yatakların üzerinden baktı. Bazılarının gözleri kapalı derin uykudaydı; bazıları boşluğa bakıyor, diğerleri ağlıyor, mırıldanıyor, konuşuyor, şarkı söylüyordu. Karşısında çarşaflardan, solgun kollardan, bacaklardan ve kafalardan oluşan gri bir manzara uzanıyordu. Norma, kısa bir süre sonra yeniden belirdi, başı dar bir koridordan dışarı fırladı, ardından başka bir yatağın altına girdi. Sage çömeldi, dirsekleri yerde, onu takip edip etmeyeceğine karar vermeye çalışıyordu. Belki bu bir testti. Ya da bir oyun. Ya da büyük bir hata. Tekrar yatakların üzerinden baktı. Bu sefer Norma'yı gördüğünde kalbi neredeyse duracaktı.

Marla'nın bulunduğu plastik camlı kabindeydi.

Paniğe kapılan Sage, hızla yatağına doğru emekleyip battaniyenin altına girdi. Norma her ne yapıyorsa kötüydü ve Sage, tekrar uyuşturulmak ya da çukura gönderilmek istemiyordu. Bir dakika sonra Norma, Sage'in yüzünün önünde bir anahtar halkası sallayarak tekrar yatağının yanında belirdi.

"Benimle geleceğini sanıyordum," dedi.

"Sen ne halt ediyorsun?" diye tısladı Sage.

"Sana söyledim," dedi Norma. "Sana bir şey göstermek istiyorum." Görünmez kişiye tekrar seslenmek için başını çevirdi. "Umurumda değil. Önemli değil."

Sage, birden bunun kaçmak için tek şansı olabileceğini fark etti. "Bu anahtarlardan herhangi biri dışarıya açılan kapıları açıyor mu?"

"Açmadıklarını biliyorsun," dedi Norma, sinirlenmişti. "*Bu* anahtarlar hemşire bankolarında tutuluyor ve her katta sadece bir set var."

Sage, Norma'nın ya yalan söylediğini ya da onun neden bahsettiğini biliyormuş gibi yaptığını hissetti. Ancak anahtarları kendisi denemeden bunu anlamanın bir yolu yoktu. Nasıl yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama Norma ile gitmeyi reddederse fırsatı kaçırabilirdi. "Ya yakalanırsak?"

"Ben hiç yakalanmadım."

"Daha önce koğuştan çıktın mı?"

Norma, başını olumlu anlamda salladı.

"Ne için?"

"Görürsün."

Sage, öfkeyle ağır ağır soludu. Eğer biri onları görürse bedelini ödemek zorunda kalacakları... Ya da daha kötüsü... Ama bunun Rosemary ile bir ilgisi ya da bir çıkış yolu olma ihtimali varsa riske girmeye değerdi. "Emin misin?"

Norma yeniden başını salladı.

Sage, soğuktan titreyerek kararsız bir tavırla yeniden yataktan çıktı, dizlerinin üzerine çöktü ve Norma'yı koğuş boyunca takip etti. Kapıya ulaştıklarında Norma bir yılan gibi hızlı ve seri bir şekilde ayağa kalkıp anahtarı kilide soktu. Sage, gözlerini Marla'ya dikerek nefesini tuttu. Tanrı'ya şükür, hâlâ mışıl mışıl uyuyordu. Kapıyı sadece aralayacak kadar açan Norma önce dışarı çıktı, ardından Sage'in geçmesine izin verdi ve kapıyı arkalarından sessizce kapattı. Kimsenin gelmediğinden

emin olmak için sola ve sağa bakıp kapıyı yeniden kilitledi ve parmak uçlarında koridordan aşağı süzüldü. Lekeli sarı elbisesi, bir hayalet gibi arkasından sürükleniyordu.

Sage, büyük bir hata yapmamak için dua ederek Norma'yı takip etti. Bu sırada kalbi öyle hızlı atıyordu ki sanki göğüs kafesi çatlayacaktı. Norma ana koridordan hemşire bankosunun karşı tarafına geçip sağ taraftaki başka bir koridora saptı. O koridorun sonunda, her biri dar bir sürgülü panelin üzerinde ortalanmış, parmaklıklı bir pencereye sahip tek kanatlı çelik kapılarla çevrili loş bir koridora açılan bir dizi çift kanatlı kapının kilidini açtı. Perçinli çeliğin arkasından boğuk sesler geliyordu; ağlama, yüksek sesle konuşma, dua etme, şarkı söyleme, birinin kurt gibi uluyuşu.

"Burası neresi?" diye fısıldadı Sage.

"Neresi olduğunu biliyorsun," dedi Norma.

"Hayır, bilmiyorum. Döndüğümden beri hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Çukuru nasıl unutursun? Burada çok zaman geçirdin."

"Neden? Ne yaptım ki?"

Norma, ona deliymiş gibi baktı. "Çok şey."

Bir anda biri çelik kapılardan birine vurarak Sage'in ürkmesine neden oldu.

"Beni buradan çıkar, yoksa üzülürsün!" diye bağırdı bir kadın kapının öte tarafından, sesi sanki okyanusun altındaymış gibi boğuk ve pürüzlü çıkmıştı. "Kocam John Lennon ve o beni bulmaya gelecek!" Yüzünü parmaklıklı pencereye dayadı, acı içindeki vahşi gözlerle bakarken, teni kire benzer bir şeyle kaplanmış gibiydi.

Sage, koridorun ortasına doğru ilerlerken korku ve üzüntü karışımı buz gibi bir his ürpermesine neden oldu. O odalardan birinde kilitli kalmak işkence gibi olmalıydı. Rosemary, ne zaman çıkacağını bilmeden yalnız ve korkmuş bir şekilde orada çok zaman geçirmişe benziyordu.

Norma, koridorun sonunda ERZAK ODASI yazan tabelanın altındaki bir kapının önünde durdu. Sage'e baktı. "Kimseye söylemeyeceğine söz vermelisin."

Sage, başını olumlu anlamda salladı. "Tamam."

Norma, serçe parmağını uzattı. "Sözün söz mü?"

Sage, serçe parmağını Norma'nınkine dolayıp salladı. "Sözüm söz."

Norma, memnuniyetle kapıyı açtı, malzeme odasına girdi ve başının üzerindeki bir ipi çekti. Çıplak bir ampul etrafı aydınlatırken askılardaki lekeli deli gömleklerinin halat bobinlerinin, bir köşedeki çöp kovalarının, devasa boyuttaki yüzey temizleyici bidonlarının ve ahşap raflarda bulunan eski metal tepsilerle dolu büyük boy bir dolabın üzerine sarı bir parıltı yaydı. Oda eski ahşap, sıcak toz ve Sage'e viskiyi hatırlatan bir şey kokuyordu. Norma, Sage neden orada olduklarını soramadan önce çömeldi ve iki eliyle arka duvarı itti. Tahta bir panel gıcırdayarak açıldı ve genç kız, diz hizasında bir açıklığı ortaya çıkarmak için paneli yana kaydırdı. Norma sürünerek geçerken Sage olduğu yerde donup kaldı ve ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Ya Norma'nın intikam almak istediği konusunda haklıysa? Ya onu kimsenin bulamayacağı gizli bir odaya kilitlemeye kararlıysa? Sage, her ihtimale karşı silah niyetine kullanmak için odada bir şeyler aradı ama metal tepsiler ve halat haricinde kullanabileceği başka bir şey bulamadı.

Sage, harekete geçmeden Norma açıklıktan başını çıkarıp ona baktı.

"Benimle geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Orada ne var?"

"Görürsün. Acele et."

"Kahretsin," diyen Sage, dizlerinin üzerine çöktü. Buraya kadar gelmişti, şimdi geri dönemezdi. Belki Rosemary orada saklanıyordu. Belki de Norma onca zamandır onun nerede olduğunu biliyordu.

Norma, içeri girmesine izin vermek için geri çekildiğinde Sage'in yüzüne hayvan dışkısı ve çürük yumurta karışımı gibi sıradan bir koku çarptı. Geri çekildi ve bir saniyeliğine arkasına yaslandı, sonra başını açıklıktan içeri soktu.

"Işığı engelliyorsun," dedi Norma. "Tamamen içeri gelmelisin."

Sage, bir an duraksadıktan sonra sürünerek içeri girip bir tarafa geçti, gerekirse yeniden dışarı çıkmaya hazır bir şekilde arkaya yaslandı. Norma bir tepki bekleyerek ona baktı. Sage, bir eliyle burnunu ve ağzını kapatarak etrafını inceledi. Dar alan, malzeme dolabının yarısı büyüklüğündeydi ve bir ucunda zemine kadar uzanan eğimli bir tavan vardı. Düzinelerce açık teneke kutu, yarısı yenmiş güvercinler ve ölü farelerin kafaları arasında yırtık, lekeli bir yatak duruyordu. Küflü döşeme tahtalarını yer yer hayvan pisliğine benzeyen koyu renkli yığınlar kaplamıştı.

"Bu yerde neyin nesi böyle?" diye sordu Sage parmaklarının arasından.

Norma, başını yana çevirip hayali arkadaşına başını salladı. "Evet, ona bunu da söyleyeceğim."

"Bana neyi söyleyeceksin?"

"Bazen Cropsey'nin burada saklandığını düşünüyoruz."

Bir korku dalgası Sage'in ciğerlerindeki havayı çekip aldı. Oradan çıkmak zorundaydı. Açıklığa doğru döndü, sonra durdu. Hayır. Hayal gücü ona oyunlar oynuyordu. Bu gizli oda, seri katile dönüşen bir akıl hastası için mükemmel bir saklanma yeri gibi görünse de bu, onu gerçek yapmazdı. Sadece paranoyakça ve gülünç davranıyordu. Norma da öyleydi. "Aman Tanrım," dedi. "Beni bu yüzden mi buraya getirdin? Cropsey umurumda değil. O, gerçek değil."

"Evet, gerçek ama korkma. Burada arada sırada saklanıyor."

"Eğer bu doğruysa bile sen nereden biliyorsun?"

Norma omzunu silkti. "Arkadaşım söyledi."

"Hangi arkadaşın?"

"O adamın adını bilmiyorum."

Sage, birden Norma'nın zihnindeki sesten bahsettiğini anladı. Neyin doğru, neyin yanlış olduğu hakkında bir fikri yoktu. Sage bunu bilmeliydi. "Beni bu yüzden mi buraya getirdin? Bu odayı göstermek için mi?"

Norma, başını olumlu anlamda salladı.

"Burası Rosemary'nin... Yani benim kaybolduğum zaman saklandığım yer mi?"

"Nerede olduğunu bilmiyorum. Bana hiç söylemedin."

"Ama Cropsey'nin arada sırada burada gizlendiğini düşünüyorsun, o yüzden mi burayı görmemi istedin?"

Norma yeniden başını salladı.

Sage dişlerini sıktı. Bu tam bir zaman kaybıydı. Oda cehennem kadar ürkütücüydü ve neden var olduğunu ya da Tanrı bilir orada kimin ne yaptığını hayal edemiyordu ama

Rosemary ile bir ilgisi yoksa gitmesi gerekiyordu. Norma sadece Cropsey'yi düşünüyordu ve Sage, sebepsiz yere yakalanma riskini göze almıştı. Açıklığa doğru dönerek, "Birisi gittiğimizi fark etmeden geri dönmeliyiz," dedi. Sürünerek dışarı çıktı ve Norma peşinden gelip gizli paneli yerine yerleştirene kadar malzeme odası kapısının yanında bekledi.

Norma doğrulduğunda, "Bunu nasıl öğrendiğimi bilmek istemiyor musun?" diye sordu.

Sage kapı koluna uzandı. "Bana koğuşa dönerken söyleyebilirsin."

"Seni buraya getiren kişi burayı bana gösterdi."

Sage, kapı kulpunu bırakıp dikkatle ona baktı. "Rosemary... Yani ben, ben buraya mı gelirdim?"

"Benimle dalga geçme. Geldiğini biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum. Sana söyledim, öncesine dair hiçbir şeyi hatırlamıyorum. Beni buraya kim getirirdi? Ve neden?"

"Kim olduğunu biliyorsun."

"Lütfen. Bunu bana söylemek zorundasın. Şu hademe Eddie mi?"

Norma, bu kez başını iki yana salladı.

"O zaman kim?"

"Eğer söylersem buraya geldiğimizi kimseye söylemeyeceksin tamam mı?" Sage'e verdiği sözü hatırlatmak için serçe parmağını havaya kaldırdı. "Wayne bana söz verdirtti. Buranın bizim sırrımız olduğunu söyledi."

Sage'in zihninde alarm zilleri çalıyordu. "*Wayne,* beni buraya mı getirirdi?"

Norma, başıyla onu onayladıktan sonra gururlu bir tonla sözlerine devam etti. "Sen kaybolduktan sonra beni buraya getirdi ve artık *benim* onun kız arkadaşı olduğumu söyledi."

Sage'in midesi bulanmaya başladı. Sanki Willowbrook yeterince korkunç değilmiş gibi... Norma'nın vereceği cevaptan emin olmasına rağmen sonraki soruyu sormak için kendini toparladı. "Ro... Yani ben ayrılmadan önce onunla sevgili miydik?"

Norma, bu soru karşısında şaşırmış gibi bir ifade takındı. "Bu yüzden seni buraya getirdim. Artık onun kız arkadaşı olmadığını öğren diye. Sen bana haber vermeden çektin gittin, bu yüzden canını yakmak istedim. Şimdi de dediğimi yaptım."

Sage, dudaklarını birbirine bastırdı. Rosemary'nin çektiklerini bilmek kalbine ağır geliyordu.

"Duygularını incittim mi?" diye sordu Norma.

Sage, ona her şeyin yolunda olduğunu, duygularını incitmediğini söyleyecekti ama Norma'yı üzmek istemiyordu, nihayet bir yere varmışken şimdi bunu yapamazdı. Derin bir nefes aldı ve Norma'nın, Willowbrook'ta olmasının bir nedeni olduğunu kendine hatırlatmaya çalıştı. Ne kadar ahlaksız ve uygunsuz olursa olsun, böylesine korkunç bir yerde neden en küçük sevgi kırıntısına bile tutunduğunu anlamak kolaydı. Muhtemelen yanlış olduğunu bile bilmiyordu. "Wayne... Seni buraya getirdiğinde seni incitiyor mu?"

Norma şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu. "Ne demek istiyorsun? Kız arkadaşına asla zarar vermez."

Dakikalar geçtikçe midesi bulanan Sage, ne demek istediğini açıklamayı düşündü ama vazgeçti. Wayne'in neden bir kadın sakini gizli bir odaya aldığını anlamak için bir bilim insanı olması gerekmezdi. Hemşire Vic ve Leonard'ın, onun Rosemary'nin ortadan kaybolmasıyla ilgili bir şeyler bildiğini düşünmelerine şaşmamalıydı. Ama ne yaptığını biliyorlarsa,

neden buna bir son vermemişlerdi? Peki, bu odayı biliyorlar mıydı? Bu soruların cevaplarına ihtiyacı vardı ama şu anda Norma'dan alabileceği tüm bilgileri almalıydı. "Wayne neden ayrıldığımı biliyor mu? Sana nereye gittiğimi söyledi mi?"

"Hayır ama bensiz kaçmaya çalıştığın için üzgün olduğumu biliyordu."

"Sana böyle mi söyledi? Buradan kaçmaya çalıştığımı mı?"

"Hayır, bunu *sen* bana söyledin. Kaçacağını söyledin. Ancak beni de yanında götüreceğine dair söz vermiştin. Sonra sözünü tutmadın."

Sage, başının döndüğünü hissediyordu. Zihni binlerce soru ve düşünceden patlayacak gibiydi. "Sana buradan nasıl kaçacağımı söyledim mi?"

"Hayır. Ne kadar sorsam da bunu söylemedin. Sadece zamanı geldiğinde anlayacağımı söylüyordun. Sonra bensiz gittin."

"Gittiğimi nasıl anladın?"

"Bir sabah uyandım ve artık yoktun."

"Marla ve Hemşire Vic ne dediler?"

"Hiçbir şey söylemediler. Bize asla neler olduğunu söylemezler. Ayrıca burada insanların her daim kaybolduğunu biliyorsun. Bazen geri gelirler, bazen de gelmezler. Ama herkes seni aradı."

"Peki, Wayne bununla ilgili bir şey biliyor muydu?"

"Bilmiyorum. Söylemedi."

"Emin misin?"

Norma, başını olumlu anlamda salladı.

"Gerçekten neler olduğunu hatırlamak istiyorum," dedi Sage. "Eğer bir şey hatırlarsan bana söyler misin?"

Norma gülümsedi ve serçe parmağını havaya kaldırdı. "Söylerim."

Sage, kendi serçe parmağını onunkine dolayıp salladı. Ardından bir elini Norma'nın koluna koydu. "Dinle," dedi. "Wayne'den hoşlandığını biliyorum ama onunla artık buraya gelmemelisin. Ayrıca seni buraya getirdiğini birine söylemelisin."

Norma'nın yüzündeki gülümseme soldu. "Hayır," dedi, öfkeyle başını sallayarak. "Söz sözdür. Ben *sözlerimi* tutarım. Senin gibi değilim."

"Ama ya o..." Neredeyse "Ya o Cropsey ise," diyecekti ama kendini durdurdu. Wayne sapık –hatta bir tecavüzcüydü– ama bu, onun bir seri katil olduğu anlamına gelmiyordu. Yine de Norma'yı korumaya çalışmak zorundaydı. "Ya tehlikeliyse?"

Norma'nın yüzü öfkeyle buruştu. "Kes şunu," diye söylendi. "O tehlikeli değil. O, bana karşı çok iyi. Bak." Deli gömleğinin yanında asılı duran bez torbasına gidip bir avuç dolusu çubuk şeker çıkardı. "Buraya her geldiğimizde bana bir ödül veriyor."

Sage, bir an için gözlerini kapattı, aynı anda hem midesi bulanıyor hem de öfkeden deliye dönüyordu. Onu üzmeden Norma'nın anlamasını nasıl sağlayabilirdi? "Beni dinle," dedi. "Birine onun ne yaptığını söylemelisin. Bu, doğru değil. Bunu yapmaması gerekiyor."

"Sana kes dedim," dedi Norma. "Artık beni sevdiği için öfkeleniyorsun." Bir avuç çubuk şekeri çantaya geri koydu, sonra bir tanesini çıkardı, paketi dişleriyle yırttı ve içindekileri ağzına boşalttı.

"Hayır, kızgın değilim. Yemin ederim. Ondan hoşlanmıyorum bile. Sadece sana daha fazla zarar vermesini istemiyorum. Ya sen... Peki ya o..."

"İçime bir bebek koyarsa mı?"

Sage başını salladı.

Norma kahkaha attı. "Bunun olamayacağını biliyorsun." Şeker paketini tekrar dudaklarının arasına yerleştirdi ve içi boşalana kadar salladı.

"Elbette, olabilir."

"Hayır, ameliyat oldum, unuttun mu? Sakinlerin bebeklerinin olmasına izin vermiyorlar."

Sage'in midesi yine tuhaf oldu. Tıbbi deneyler ve lobotomiler yeterince kötü değilmiş gibi kadın sakinler zorla kısırlaştırılıyor muydu? Sonra birden aklına bir fikir geldi. Eğer Rosemary de kısırlaştırılmışsa üzerinde bir yara izi olması gerekirdi. Belki de ikisi *bu* şekilde birbirinden ayrılabilirdi! İçinde bir heyecan dalgası belirdi. Sonunda kız kardeşi olmadığını nasıl kanıtlayacağını biliyordu. Tabii, Rosemary ameliyat olduysa... Eğer Sage yara izini kontrol ettirmek için bir doktor ya da hemşire bulabilirse... "Willowbrook'taki bütün kızlar ameliyat oluyor mu? Ben de oldum mu?"

Norma omzunu silkti. "Bilmiyorum." Boş şeker paketini buruşturup çantaya geri attı. "Belki."

Sonra Sage, Marla'nın sakinlerin ancak kanaması varsa ya da ölüm döşeğindeyseler bir doktora görünebildiklerinden bahsettiğini hatırladı. Hatta bazen belki her şey bittikten sonra... Tina da aynı şeyi söylemişti. Sage'in, sakinlerin nadiren tıbbi yardım gördüğünü anlayacak kadar çok yaralı ve hasta gördüğünden bahsetmeye ise gerek bile yoktu. O umut kıvılcımı

yavaş yavaş yine söndü. Herhangi bir konuda onu dinleyecek birini bulmak imkânsızdı. Birinin yara izini aramasını nasıl sağlayacaktı? Tekrar Norma'ya baktı; içinde bulunduğu korkunç durumu anlayamayan zavallı, kırgın Norma'ya...

"Tamam," dedi Sage. "Ama o ameliyatı olmana rağmen Wayne'in seni buraya getirmesine artık izin veremezsin. Bu, doğru değil."

"Sana susmanı söylemiştim," dedi Norma. "Artık onun sevgilisi benim, sen değilsin." Sesi gitgide yükseliyordu. "O yüzden sus."

Sage, ellerini kaldırdı. "Tamam, tamam," dedi. "Sessiz ol, yoksa başımızı belaya sokacaksın."

"O zaman sen de beni kızdırma," diye söylendi Norma.

"Seni kızdırmaya çalışmıyorum ama Wayne'in yaptığı şeyi birine anlatmazsan ben söylerim."

Norma bu sözleri duyunca gözlerini iri iri açtı ve dişlerini sıkarak konuşmaya başladı. "Bana söylemeyeceğine dair söz verdin! Sözüm söz dedin!"

"Biliyorum," dedi Sage. "Üzgünüm ama onun bu durumu devam ettirmesine izin veremem. Birinin onu durdurması gerek."

"O zaman yine yalan söyledin," dedi Norma, sanki alev solur gibi burnundan nefes alıyordu. "Yine sözünü bozmak istiyorsun ama seni kimse dinlemez!"

Norma kesinlikle haklıydı ancak Sage denemeliydi. Marla'nın dinleyebileceğini söyleyecekti ama sonra durdu. Norma'nın gözlerindeki o kapana kısılmış hayvan bakışını daha önce, kendini savunmak için ölmeye hazır bir şekilde tahta sandalyeyi kırıp bileğini kestiği gün görmüştü. Sage, bir

tartışmadan –ya da daha kötüsünden– kaçınmak için konuyu kapattı ve kapı koluna uzandı. Koğuşa geri dönmeleri gerekiyordu. Sonra anahtarları hatırladı.

"Üzgünüm," dedi. "Ama neden bir anlaşma yapmıyoruz? Bana Marla'nın anahtarlarını verirsen kimseye senden ve Wayne'den bahsetmem."

"Ne?" dedi Norma, gözlerini iri iri açarak. "Anahtarları neden istiyorsun? Beni tekrar bırakmak için mi? Sana dış kapıları açmadığını söylemiştim."

"Hayır, o yüzden değil," dedi Sage. "Ben..."

Daha sözünü bitiremeden Norma iki eliyle onu geriye doğru iterek düşürdü. Sage, arkasındaki raflara çarptı, tahtalar bir dizi balyoz gibi omurgasına ve kürek kemiklerine çarptı. Raflardaki servis tepsileri takırdayarak yere düştü. Norma bir an için dondu, gözleri korkudan fal taşı gibi açıldı, ardından malzeme odasından dışarı fırladı. Sage de hemen kendini toparlayıp peşinden koştu.

Çift kanatlı kapıdan süzülen Norma, gözden kayboldu. Sage, giderek artan bir korku duygusuyla Norma'nın onu bu koridora kilitleyebileceğini fark etti. Yakalanırsa, biri onun odalardan birinden kaçtığını düşünebilirdi. Çift kanatlı kapıya koştu ve kulplarından birini çekti. Hissettiği rahatlamayla omuzlarından koca bir yük kalktı. Norma, kapıları arkasından kilitlemeyi unutmuştu. Yine de Sage'i koğuşun dışında tutabilirdi. Hemşire Vic ya da Marla onu orada yalnız yakalarlarsa, tekrar kaçmaya çalıştığını düşünürlerdi. Koridorun sonuna koştu ve ana koridora baktı. Boştu. Norma ortalıkta görünmüyordu. Köşeyi döndü, sonra durdu, döndü ve sırtını duvara yaslayarak nefes almaya çalıştı.

Norma dışında kimse onun orada olduğunu bilmiyordu ve muhtemelen şimdiye kadar çoktan koğuşa açılan kapıyı kilitlemişti. Sage diğer yöne giderse, belki bir çıkış yolu bulurdu. Sağa sola bakıp hangi yöne gideceğine karar vermeye çalıştı. Solda hemşire odası, faaliyet odası ve tünellerin kapısı vardı. Sağda... Ne bulacağını kim bilebilirdi? Belki açık bir pencere, kilitli olmayan bir kapı veya tünellere açılan başka bir yol. Riski almaya değip değmeyeceğine karar vermeye çalışarak tekrar duvara yaslandı.

"Ne yapıyorsun?" dedi biri kulağına, onu ürküterek.

Norma'ydı.

"Tanrım," dedi Sage, bir elini hızla atan kalbine koydu. "Ödümü kopardın."

Norma, ona öfkeli gözlerle bakıyordu. "Ne düşündüğünü biliyorum," dedi. "Eğer yine kaçmaya çalışırsan Hemşire Vic'e haber veririm. Sen beni ispiyonlarsan ben de seni ispiyonlarım."

Sage'in içi bir tuhaf oldu. Birden Norma'yı korumakla kaçma şansı arasında bir seçim yapmak zorunda kalmıştı. Ancak bir yol bulacağının garantisi yoktu. Belli olan tek şey, kaçmaya çalışırsa Norma'nın onu birilerine şikâyet edeyeceğiydi. "Sadece seni arıyordum, hepsi bu." Ana koridora bakındı. "Biri yokluğumuzu fark etmeden dönsek iyi olacak."

Norma, kaşlarını çatarak onun etrafından geçip okuldaki bir zorba gibi ona omuz attıktan sonra koğuşlarına giden koridora doğru aceleyle koştu. Sage onu takip etti, kalbi hâlâ boğazında atıyordu. D Koğuşu'na ulaştıklarında Norma kapının önünde ondan yana döndü.

"Dikkatli olmalısın," diye fısıldadı. "Yoksa Hemşire Vic ve Wayne'e ilaçlarını almadığını söylerim."

"Ama alıyorum," dedi Sage.

"Hayır almıyorsun. Yine yalan söylüyorsun Onları yerde kırdığını ve kanepenin altına attığını gördüm."

Sage cevap veremeden Norma kapının kilidini açtı ve D Koğuşu'na girdi. Sage derin bir nefes aldı ve hemen dizlerinin üzerine çökerek onu takip etti. Bir mucize eseri Marla hâlâ uyuyordu ve Norma, anahtarlarını olaysız bir şekilde geri koyabildi.

Sage yatağına geri döndükten sonra Wayne'in, Rosemary'nin nerede olduğunu veya ona ne olduğunu bilip bilmediğini anlamaya çalışarak gecenin yarısına dek uyanık kaldı. Onu ilk gördüğünde nasıl davrandığını hatırlamaya çalıştı ama kendisi o zaman baygındı, bu yüzden anılarının doğru olup olmadığından tam olarak emin olamıyordu. Şaşırmış göründüğünü düşündü, ancak şok olması gerekmiyordu, bu da muhtemelen Rosemary'yi kaçırmadığı veya öldürmediği anlamına geliyordu. Yine de nereye gittiğini biliyor olabilirdi. Sonra başka bir düşünce aklına geldi ve kalbi daha da hızlı çarptı: Eğer Rosemary'nin nerede olduğunu biliyorsa onun gerçekten Rosemary'nin ikizi olduğunu da biliyor demekti ve Sage orada olduğu sürece, ne yaparsa yapsın yakalanmaz ya da başı belaya girmezdi... Bu olasılık Sage'i derinden sarstı.

Sonunda bitkin bir hâlde uykuya daldığında çılgın kâbuslar gördü; sonsuz koridorlarda koşup onu asla bulamayacağını bilerek Rosemary'yi arıyordu. Rosemary evde yatak odasının köşesinde ağlıyor, gülüyor ve çığlık atıyordu. Rosemary bir ağacın yanında bir kayanın üzerinde oturuyor, saçları yüzüne

dökülüyordu ve Sage onunla konuşmak için Rosemary'nin saçını geriye ittiğinde karşısında teni lekeli ve yaralı Tina'yı buluyordu.

Şafaktan çok önce tiz bir çığlık ve isterik bir ağlamayla irkilerek uyandı.

Dokuzuncu Bölüm

Sage, ertesi sabah ilaç sırasında beklerken, ortopedik ayakkabılı adam yerine Eddie'nin yerleri silmesini umarak bir gözünü faaliyet odasının kapısından ayırmıyordu. Birkaç dakika sonra Eddie bir kova ve fırçayla göründüğünde Sage içinden şükretti. Demek ki onunla konuştuğu için başı belaya girmemişti ve yeniden buraya gelmişti, belki de konuşmak için bir şansları olurdu. Hemşire bankosundaki Hemşire Vic, ilaçları dağıtmakla meşguldü. Sage ona Wayne'den bahsetmeyi her şeyden çok istiyordu; Rosemary'ye ve Norma'ya ne yaptığından. Ancak başına bir şey gelirse Norma, Hemşire Vic ve Marla'ya ilaçlarını almadığını söylerdi. Aynı zamanda o adamın her şeyden paçayı sıyırdığı düşüncesi onu hasta ediyordu. Daha kaç kıza ve kadına tecavüz ettiğini kim bilebilirdi? Belki Sage, gizli odanın yeri veya Norma'nın ona eşlik ettiği gibi belirli ayrıntılara girmeden Hemşire Vic'e ondan

bahsedebilirdi. Onu dinlemesini sağlayabilirse tabii... Öncesinde Marla'ya bir şey söylemeyi düşünmüştü ama Norma, onu koğuşta bir şahin gibi izliyordu.

"Benim Rosemary olduğumu düşündüğün için dinlemeyeceğini biliyorum," dedi Sage, tezgâhın ardındaki Hemşire Vic'e. "Ancak sen ve Leonard, Wayne konusunda haklısınız. Onun kız kardeşime ne olduğunu bildiğini düşünüyorum."

Tam da beklediği gibi Hemşire Vic "sakinleri görmezden gel" konusunda oldukça başarılıydı. Tenine yapışmış pudrası ve maske gibi kalın göz kalemiyle çalışmaya devam etti. "Haplarını al ve yoluna devam et," dedi başını kaldırmadan.

"Kız kardeşim kaybolmadan önce o adamın onunla yattığına oldukça eminim. Kimse öğrenmesin diye onu bir yere götürdü. Şimdi de bunu başka bir kıza yapıyor."

Hemşire Vic başını kaldırdı, gözlerinde tuhaf bir pırıltı vardı. Sage korku mu öfke mi yoksa başka bir şey mi olduğunu anlayamadı. "Biri seni incitiyorsa," dedi tersleyerek, "bu, doktorunla konuşman gereken bir şey. Benimle değil."

"Bunu ne zaman yapabilirim? Buraya kapatıldığımdan beri Doktor Baldwin'i görmedim."

Hemşire Vic ona buz gibi bir bakış attı. "Haplarını al ve yürü."

Sage, dikkatli olması gerektiğini biliyordu ama kendine hâkim olamadı. Fazlasıyla öfkeliydi. "Senin neyin var?" dedi. "Senin bir hemşire olduğunu sanıyordum. İnsanlarla ilgilenmen gerektiğini..."

"Ah, seninle ilgilenebilirim," dedi Hemşire Vic. "Eğer ihtiyacın olduğuna karar verirsem, seni sakinleştirecek daha güçlü bir şey verebilirim."

Öfkeyle burnundan soluyan ve kendini çaresiz hisseden Sage, gri etekli kadından plastik bir bardak aldı, portakal renkli haplarını ağzına koydu ve yeterince uzaklaşınca tekrar eline tükürdü. Eddie onun tek umuduymuş gibi görünüyordu.

Bakışlarını ona sabitledi. Onunla bugün konuşabilir miydi? Yoksa Wayne'le sigara içerken ona attığı tuhaf bakışlarla yeniden mi karşılaşırdı? Belki bir daha kendisine bağırılmaması için onu tamamen görmezden gelirdi. Paspas kovasını iterek yanından geçerken ona göz kırpsa da yoluna devam etti. Bu küçük hareket Sage'e umut verdi.

Eddie tekrar faaliyet odasına gelirse, Sage ne olursa olsun bu sefer onunla konuşmanın bir yolunu bulacaktı. Elbette, Norma'dan mümkün olduğunca uzak duracaktı. Wayne'den de.

Faaliyet odasında gözleri kapalı bir şekilde masaların ortasında oturan zavallı Tina ile tekrar konuşmayı denedi ama cevap alamadı. Tina artık ona bakamıyordu, konuşamıyordu, şarkı söyleyemiyordu ya da ağlayamıyordu. Sage, kızın dilini kesip kesmediklerini merak etti. Onu artık hiçbir şey şaşırtmazdı.

Wayne etrafta dolanırken Sage gözlerini yere dikti, onun gözlerinden gerçeği okuyacağından emindi. Sonuçta onun, bulunduğu konumdan yararlanan sapık bir tecavüzcü olduğunu biliyordu. Rosemary'ye bir şey yaptığından şüpheleniyordu ama bu şüphe yanlış çıksa bile Sage yine de onu ifşa edecekti. Gerçek kimliğini kanıtlayabildiğinde ve herkes başından beri doğruyu söylediğini anladığında onun sırlarını açığa vuracak ve ona tüm bunların bedelini ödetecekti.

Öğleye doğru Norma'nın, bir oyuncağı kovalayan köpek yavrusu gibi odanın diğer tarafında onu takip ettiğini gördü.

Wayne odasına geri döndüğünde Norma onun omzuna dokundu. Genç kız, adamın kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra Wayne öfkeli gözlerle Sage'e baktı. Sonra Norma'yı kolundan tutarak ona söylendi. Norma ağlayarak geri çekildi ve ondan kurtulmaya çalıştı. Wayne son bir kez onu sarstıktan sonra bırakıp uzaklaştı. Kabinine oturdu ve bir sigara yaktı, uzun bir nefes çekerken bacağını aşağı yukarı sallayarak Sage'i inceliyordu.

Norma ne halt etmişti?

Tam o sırada Eddie, hademe arabasıyla odaya girdi. Sage, koşup ona her şeyi anlatma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı. Ona inanacağının garantisi yoktu ama deneyebilirdi. Belki onun bir hademe olması yardımcı olabilirdi, sakinlerle hiçbir işi olmayan normal bir adamdı. Koridorda ona ilk yaklaştığında bu delikanlının gözlerindeki endişeyi tanımıştı. Rosemary'yi önemsiyordu. Elbette, Wayne'in ona ne yaptığını bilmek isterdi. Belki de Sage, Eddie'yi onun hâlâ kayıp olduğuna ikna edebilirse kız kardeşini bulmasına yardım edebilirdi. İçi içini yiyerek ayağa kalktı ve bir gözünü Wayne'de tutarak ona doğru ilerledi. Ne yapmak üzere olduğunu görürse onu durdurabilir ya da çok daha kötüsünü yapabilirdi.

Ancak Eddie onun geldiğini görünce, uzakta kalmasını söylemek istercesine başını usulca iki yana salladı. Sage aklı karışmış bir hâlde durdu ve geri döndü. Eddie kabine doğru gidip çöpü boşalttı ve Wayne'den bir sigara aldı. Sohbet ederlerken cebinden bir şey çıkarıp sırıtarak başını sallayan Wayne'e verdi. Ardından Wayne, Eddie'nin omzunun üzerinden Sage'e bakıp ona göz kırptı, gözlerinde kötücül bir ifade vardı.

Korku Sage'in içinde kol geziyordu. Belki de yanılmıştı. Belki de Eddie'den uzak durması gerekiyordu, özellikle Wayne ile ikisi arkadaşlarken... Belki de bu delikanlı gizli odayı zaten biliyordu. Belki de Wayne'i, Rosemary'yi ve Norma'yı biliyordu. Belki o da işin içindeydi.

Eddie, Wayne ile konuşmayı bitirdiğinde sigarasını söndürdü, çöp torbasını arabasına bağladı ve çıkışa yöneldi. Sage, çılgına dönmüş gibiydi, ne yapacağına karar vermeye çalışarak yanağının içini çiğnedi. Eddie gizli odayı bilse bile ona Rosemary'yi sorması gerekiyordu. Hâlâ ona kim olduğunu ve neden orada bulunduğunu söylemek zorundaydı. Tekrar ona doğru yürümeye başladı ama genç adam artık çok uzaktaydı. Kapının kilidini çoktan açmıştı ve arabasını koridora doğru itiyordu. Sonra da gidiverdi.

Sage, çok beklediği için kendine küfrederek odanın arka tarafına döndü. Şanslıysa belki yarın da ortopedik ayakkabılı adam yerine Eddie gelirdi. Ancak onu bir daha gördüğünde, hiçbir şeyin onunla konuşmasını engellemesine izin vermeyeceğine yemin etti. Başını sallayarak onu uyarsa bile, Wayne izliyor olsa bile, ne olursa olsun, faaliyet odasına girer girmez onun yanına gidecekti.

Birden Wayne önünde belirdi, dazlak kafasında ve kalın boynunda ter damlaları parıldıyordu. Sage ürkerek geriledi.

"Norma'nın dediği hiçbir şeye kulak asmamalısın," dedi Wayne. "O tam bir kaçık ve kıskandığı için yalan söylüyor."

"Ben... Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Sage.

Wayne dudaklarını ıslattı. "Sanırım sonra sana hatırlatmak zorunda kalacağım," diyerek sanki eski dostlarmış gibi sırıttı. "Bu arada küçük erkek arkadaşın sana bir not bıraktı."

Katlanmış bir kâğıt parçasını iki parmağının arasına sigara gibi sıkıştırdı. "Eddie buradaki birçok beladan kurtulabileceğini düşünüyor gibi görünüyor ama benim sözüme güven, o sadece bir serseri."

Sage, cevap vermek için ağzını açtıysa da sesi çıkmadı. Ona hatırlatacağını söylediğinde, onu gizli odaya götürmekle mi tehdit ediyordu? Nota uzandı fakat Wayne notu uzakta tutarak güldü. Sage elini geri çekip kışkırtılmak istemeyerek bekledi.

Oyuna katılmak istememesi, Wayne'i hayal kırıklığına uğratmışa benziyordu. "Sorun ne?" dedi. "Mücadele isteğini mi kaybettin?"

Wayne notu indirdi. Sage'i tekrar kızdırmaya hazırdı ama fırfırlı elbise giymiş, kabarık saçlı bir kız onu elinden aldı ve histerik bir şekilde gülerek kaçtı. Wayne öfkeyle peşinden koştu. Kız, odanın ortasında durdu ve kâğıdı açmaya başladı, onu tekrar tekrar çevirdi, nasıl açacağını bulmaya çalışırken başını yana eğdi. Wayne'in geldiğini görünce notu düşürdü ve yaşlı bir kadını devirip koşarak uzaklaştı, sonra diğer sakinlere çarptı. Wayne kâğıdı aldı ve Sage'in yanına döndü, alnındaki mavi damar yine şişmişti.

"Bu konuda da çeneni kapalı tut," diye söylendi Wayne, notu ona uzatarak. "Yoksa karışmam."

Sage, notu kapıp aceleyle odanın diğer tarafına, boş bir koltuk bulduğu yere gidip oturdu. Kirli, sıyrılmış dizinde kâğıdı düzleştirip notu okumaya başladı:

Herkes koğuşuna gitmek için ayrıldığında sen burada kal. Konuşmamız lazım. Notu okuduktan sonra yırt.

Sage, kalbi göğsünde küt küt atarak notu okurken, Norma ya da başka biri gördü mü diye etrafına bakındı. Keskin bir çığlık içeriyi doldurdu. Wayne, notu alan kabarık saçlı kızı köşeye sıkıştırarak onu duvara yaslamış, yumruğu fırfırlı elbisesinin yakasını kavramıştı. Kız yüzünü buruşturdu ve elleriyle başını korudu. Wayne, onu sarstı ve yüzüne doğru bağırdı ardından gitmesine izin verdi. Uzaklaşmak için arkasını döndüğünde, kız aynı anda hem ağlayarak hem de gülerek yere yığıldı. Sage notu küçük parçalara ayırdı, yarısını sarkık bir kanepe yastığının altına, diğer yarısını da kanepenin arkasına itti, sonra iyi olup olmadığını görmek için aceleyle kabarık saçlı kıza koştu. Kız ise ona bağırdı ve koşarak uzaklaştı.

Kahvaltı, öğle yemeği, akşam yemeği ve yüzlerce karmaşık saatin çılgınlığından sonra, günlük hayatta kalma mücadelesi nihayet sona erdi. Wayne, kapıların kilidini açıp kapıları itti ve sakinlere koridora doğru ilerlemeleri için bağırmaya başladı. Sage, geride dururken gerginlikten alnı ve dudağının üstü terlemişti. Wayne notta ne yazdığını biliyor muydu? Onun geride kalmasına izin mi verecekti yoksa onun sorun çıkardığını mı düşünecekti? Her zamanki gibi sakinlere arabaları ve tekerlekli sandalyeleri kapıdan dışarı itmelerini emretti, bu sırada yavaş olan ve iş birliği yapmayan sakinleri arkadan iterek ileri yönlendirdi. Sage, Wayne ayrılmadan önce onu fark etmesin ya da geride kalanları kontrol etmesin diye dua etti. Sonra aklına başka bir şey geldi ve kanı dondu.

Ya o da kalırsa? Ya o ve Eddie, onu yalnız yakalayıp ona tecavüz etmek için kötü bir plan yapmışlarsa? Eddie hakkında kesin olarak bildiği tek şey, onun Rosemary'yi tanıyan bir

hademe olduğuydu, hepsi bu. Tüm güveni buna dayalıydı. Ya o da Wayne kadar kötüyse, ne olacaktı?

Hayır. Şüphelerine ve korkularına teslim olamazdı. Eddie ve Wayne'in onu orada tuzağa düşürmek istediklerine inanmak için hiçbir sebep yoktu. Ayrıca uzun zamandır onu dinleyecek birini bulmayı bekliyordu ve bu, son şansı olabilirdi. Sinirleri harap olmuş bir hâlde odanın arka tarafına doğru ilerledi ve bir sandalyeye oturdu.

Son sakin de odayı terk edince Wayne çift kanatlı kapılardan birini açık bırakarak diğerini kapattı. Açık tarafın yanına geldiğinde bir an durdu. Yüzünde boş bir ifadeyle gözlerini Sage'e dikti. Ardından bir fareyi yemek üzere olan kedi gibi muzır bir sırıtışla ona baktı ve kapıyı kapatıp kilitledi.

Sage, oturduğu yerden fırladı ve göğsünü dolduran bir panik duygusuyla çift kanatlı kapıya doğru hızla yürüdü. Kapana kısılmış ve bir yabancının merhametine kalmıştı. Kapı kilitli olmasına rağmen kapı kulplarını denedi, sonra ellerini kapıya vurdu.

"Beni dışarı çıkarın!" diye bağırdı.

Kapının diğer tarafında, koridorun aşağısına doğru ayaklarını sürükleyerek ilerleyen sakinlerin boğuk sesi giderek uzaklaşıyordu; çığlıklar, ağlamalar, inlemeler ve kahkahalar belirsizleşiyordu. Sage, yeniden kapılara vurdu.

"Biri yardım etsin, lütfen! Beni buradan çıkarın!"

Kimse gelmedi.

Döndü ve kapıya yaslandı, korkusunu kontrol etmeye çalıştı. Geniş ve boş görünen faaliyet odası, sakinler olmayınca terk edilmiş bir savaş alanına benziyordu. Dışkı, kan ve pençe izleri duvarları gölgelerken, devrilmiş sandalyeler kusmuk

lekeli zemine saçılmıştı. Cinayet işlemek için mükemmel bir yerdi. Kimse daha fazla kanı fark etmezdi.

Sage, korkudan midesinin bulandığını hissetti. Ya Wayne gizli oda hakkında çenesini kapalı tuttuğundan emin olmak için geri gelirse? Ya o Cropsey ise? Ya Rosemary'yi öldürmüşse ve bir sonraki adımda ondan kurtulacaksa? Kollarını bedenine doladı ve titremesini durdurmaya çalıştı. *Saçmalama. Cropsey gerçek değil.* Wayne ve Eddie onu susturmak isteseler bile cesedini kimse görmeden oradan çıkaramazlardı.

Sadece... O ve Norma dün gece kimseye görünmeden koridorlarda dolaşmışlardı, değil mi? Ayrıca sakinlerin sayısı personelden yetmişe bir oranında fazla görünüyordu ve günün sonunda sayım yapılmıyordu. Wayne ve Eddie, cesedini odada kolayca saklayabilir ve daha sonra kimse fark etmeden geri dönebilirlerdi.

Bu dehşeti aklından çıkarmaya çalıştı. Eğer onun varlığı Wayne'in, Rosemary hakkındaki gerçeği saklamasına yardım ediyorsa, kesinlikle ona zarar vermek istemezdi.

Tam o sırada kilidin içinde bir anahtar döndü ve kapılardan biri tıkırdadı. Sage, silah olarak kullanmak için bir şey *–herhangi bir şey–* arayarak geri çekildi. Plastik sandalyelerden başka bir şey yoktu. Bir tanesini alıp başının üstüne kaldırdı.

Eddie içeri girdi. Genç kadının sandalyeyi başının üstüne kaldırmış olduğunu görünce bir an durup kendini korumak istercesine bir elini yukarı kaldırdı. "Ne oluyor?" diye bağırdı. "Ne yapıyorsun? Benim."

"Ne istiyorsun?"

"Ne demek bu? Günlerdir ortalarda yoktun. Nerede olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Ben Rosemary değilim," dedi Sage. "Ben onun kız kardeşiyim, Sage."

"Tamam, sen öyle diyorsan. Sadece şu sandalyeyi yere indir de konuşalım."

"Bu doğru," dedi Sage. "Bana inanmadığını biliyorum. Kimse inanmıyor. Rosemary'nin kaybolduğunu öğrenir öğrenmez buraya geldim, ancak Doktor Baldwin beni buraya tıktı çünkü benim o olduğumu düşünüyor. Hepsi öyle düşünüyor."

"Tamam," dedi Eddie, elini aşağıya indirerek. "İzin ver de kapıyı kilitleyeyim, sonra bana her şeyi anlatırsın, tamam mı?"

Sage, başını olumlu anlamda salladı.

Eddie, kapıyı kilitleyip genç kızın yüzünü inceledi, bunu yaparken mavi gözlerine endişe hâkimdi. Eddie ona doğru yaklaşınca Sage, sandalyeyi biraz daha yukarı kaldırdı, herhangi bir şey yaparsa ona vurmaya hazırdı. Ancak Eddie durdu ve birkaç gergin dakikadan sonra, "Hay, lanet olsun!" dedi.

"Ne oldu?" dedi Sage.

"Şimdi anlıyorum. Sen, gerçekten o değilsin."

"Benim Rosemary olmadığımı mı söylüyorsun?"

Eddie, şaşkın bir tavırla başını salladı. "Evet, söylüyorum."

Omuzları gevşeyen Sage, sandalyeyi biraz aşağıya indirdi. "Beni kandırmaya çalışmıyorsun, değil mi?"

Eddie başını iki yana salladı. "Kandırmıyorum, yemin ederim."

İçinin rahatlamasıyla neredeyse kendini yere bırakmak üzere olan Sage, sandalyeyi yere koydu ama hâlâ aradaki mesafeyi koruyordu. Sonunda biri ona inanmıştı. Biri onu dinleyip ona yardım edebilirdi... Tabii, kafasına sandalyeyle vurmasın

diye yalan söylemiyorsa... Sage'in endişeleri tekrar baş gösterdi. Belki de Wayne'in onun gerçekte kim olduğunu bildiği konusunda haklıydı. Belki de bunu çoktan Eddie'ye söylemişti. "Neden bana inanıyorsun? Kimse bana inanmıyor..."

"Çünkü sesin farklı," diye yanıt verdi Eddie. "Daha derinden ve daha kaba geliyor. Şu an korkudan ölüyor olsan da gözlerinde uysal ve daha barışçıl bir ifade var. Rosemary'ninkiler gibi değil. Onun gözlerindeki ifadeyi kimsede görmedim."

"Ne demek istiyorsun? Onun gözlerindeki farklılık nasıl?"

"Gözleri her zaman lanetlenmiş gibi bakıyor, sanki zihninde binlerce hayalet var gibi."

Sage ürperdi. Söylediği şey mantıklıydı. Rosemary her zaman gerçekte var olmayan kişiler ve nesneler görüyormuş gibi bakardı. Wayne'in, Rosemary'nin gözlerini fark etme olasılığı oldukça düşüktü, bu da Eddie'nin Sage'in kim olduğunu kendi başına çözdüğü anlamına geliyordu. "Ona ne olduğunu biliyor musun?"

Eddie başını salladı. "Bilmiyorum. Keşke bilseydim."

"Ama onunla arkadaşsın." Bu, bir sorudan çok bir açıklamaydı.

Eddie omzunu silkti. "Bir nevi. Sanırım."

"Bu ne anlama geliyor?"

"İlaçları için sıraya girdiğinde bana her zaman merhaba derdi. Bazen ben burada çöpü boşaltırken benimle konuşmak için gelirdi."

"Yani sadece bu kadarcık şeyle mi onu iyi tanıdığını iddia ediyorsun?" diyen Sage'in sesine şüphe hâkimdi.

Onun alaycı tavrını fark eden Eddie, ona öfkeyle baktı. "İnsanlar neredeyse her gün birbirlerini görünce bir çeşit bağlılık

geliştirir, iyi veya kötü, fark etmez. İnsanların bizi görebileceği yerlerde bir iki dakikadan fazla konuşmadık ama Wayne birkaç kez böyle baş başa görüşmemize izin verdi. Onun için üzülüyordum, oldukça normal görünüyordu. Onunla konuşmak istediğim için konuştum. Ondan hoşlandım. Güzel bir kızdı."

"Sana bir kız kardeşi olduğunu söyledi mi?"

"Evet ama Norma'yı kastettiğini sanmıştım. Gerçek bir kız kardeşi olduğunu bilmiyordum."

Bir keder dalgası Sage'in kalbini sardı. Belki de Rosemary giderek Sage'in bir hayal olduğuna inanmaya başlamıştı. Belki de Sage onu ziyarete gelmediği için öfkeliydi. Belki de bu korkunç yerde unutulup gittiği için önceki hayatını unutmuştu. Eğer durum böyleyse, bu daha iyiydi. Bir zamanlar sahip olduğunu hiç bilmediğin bir şeyi özlemezdin.

"Wayne, senin Rosemary'nin erkek arkadaşı olduğunu söyledi."

"Wayne neden bahsettiğini bilmiyor. O hep böyle ortalığı karıştırmaya bayılır."

"Onunla yattın mı?"

Eddie irkildi. "Ne? Hayır!"

"Neden onunla diğerlerinin önünde konuşmuyordun?"

"Geçen gün sana selam verdiğimde Marla'nın beni nasıl azarladığını gördün. Buradaki herkes dedikodu yaymaya bayılır."

"Rosemary, Wayne ile de arkadaş mıydı?"

"Onların *arkadaş* olduklarını söyleyemem ama Rosemary, onun suyuna gitmeye çalışıyordu. Wayne bu sayede benimle konuşmasına izin veriyordu."

"Onun suyuna gitmek demekle ne demeye çalışıyorsun?"

"Anla işte, Wayne her erkek gibi onun etrafında dolanıp ona kur yapıyordu. Bazen kaba ve saldırgan olabiliyordu ama Rosemary, onu kızdırmak istemediği için geçiştirirdi. Wayne'in öfkesini eminim sen de görmüşsündür."

"Bu yüzden mi Hemşire Vic ve Leonard onun ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi olduğunu düşünüyorlar?"

"Kim bilir? Dediğim gibi, burada kaynayan tek şey dedikodu kazanıdır."

"Wayne'in onunla seks yaptığını biliyor muydun?"

Delikanlının gözlerinde acıya benzer bir şey belirdi. "Bunu sana kim söyledi?"

Sage, olanları ona anlatmaya başlayacaktı ki Norma'nın tehdidini hatırladı ve durdu. "Sana söylersem, kimseye anlatmayacağına söz vermelisin. Ben buradan çıkana ya da Rosemary'yi bulana kadar olmaz. Çünkü yapacağım..." Durdu, nasıl devam edeceğinden emin değildi. "Birine söylersen başım büyük belaya girer ve sonra onu asla bulamayabiliriz."

"Tamam," dedi Eddie. "Her şeyin yolunda olduğunu söyleyene kadar bu anlattıklarından kimseye bahsetmeyeceğim." Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi ve iki parmağını yukarı kaldırdı. "İzci sözü."

Rosemary, delikanlının gözlerini inceledi. Oldukça dürüst görünüyordu. Hatta biraz toy... Belki de Rosemary bu yüzden ona çekilmişti. Rosemary ona karşı dürüst olduysa o da olabilirdi. "Söyleyen kişi Norma'ydı. Wayne'in Rosemary'yi çukurdaki gizli odaya götürdüğünü söyledi."

Eddie ona şüpheyle baktı. "Norma'nın tam bir kaçık olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Odayı kendi gözlerimle gördüm."

"Nasıl?"

"Şimdi bunun bir önemi yok," dedi Sage. "Yerde bir yatak ve etrafta da ölü güvercinlerle fareler gördüm." Gecenin bir yarısı Norma'nın anahtarları çaldığını ve ikisinin birlikte koğuşlarda dolandığını söylemesinin gereği yoktu. Henüz değil. Ya bundan Norma'ya bahsederse ne yapardı? Herkese Sage'in hapları yutmadığını anlatırdı. "Norma'nın... Problemleri olduğunun farkındayım fakat Wayne'in onu oraya götürdüğünü, Rosemary gittiği için yerine onu kız arkadaşı olarak kabul ettiğini söyledi."

Eddie, başını iki yana salladı, hem şaşırmış hem de biraz eğlenmiş görünüyordu. "Hemşire Morris'in ikinci kattaki vardiyası sırasında kedilerini tuttuğu, malzeme odasının dışındaki boş alandan bahsediyor olmalısın. Herkes o pire torbaları için kafeteryadan nasıl yemek çaldığını ve onların orayı mahvetmesine izin verdiğini konuşuyor. Personelin bir kısmı kafayı bulmak için orada buluşurdu ancak birkaç kez yakalandılar, bu yüzden bu durumu azalttılar. Yine de Wayne onu veya Rosemary'yi oraya götürüyor olsaydı, birileri bunu öğrenirdi ve hepimiz bunu duyardık."

"Emin misin? Norma odayı bilmemi istedi çünkü benim Rosemary olduğumu düşünüyor. Canımı yakmak istedi... Yani ona söylemeden ayrıldığı için hissettikleri yüzünden. Rosemary gerçekten oraya gitmiyorsa bunun ne anlamı kalır ki?"

"Elbette, eminim. O lanet kedileri kendi gözlerimle gördüm. Harry portakal renginde, Tabby ise bir ayağında yedi parmağı olan siyah beyaz bir kedi. Ayrıca Norma'nın zihninde neler dönüyor, kim bilir. Wayne, her gün başka birinin onu

öldürmek için geldiğinden bahsedip durduğunu söyledi. Bir gün Karındeşen Jack, ertesi gün Kara Lagün'den Yaratık. O kızın söylediği her şeye inanma."

Sage'in yüzü öfkeden alev alev yanıyordu. Nasıl bu kadar aptal olabilirdi? Norma'nın akıl sağlığının yerinde olmadığını zaten en başından beri biliyordu, buna şahit olmuştu... Etrafta çıplak koşması, elleriyle sandalye fırlatması... Tüm bunları uydurmuş olmasını öğrenmek şaşırtıcı olmazdı. Sage'in sandığından ya da anladığından çok daha fazla paranoyak bir kızdı, bu da Cropsey'ye olan takıntısını açıklıyordu.

Sage içten içe söylendi. Eddie, onun bir aptal olduğunu düşünüyor olmalıydı. Ya da deli... İhtiyacı olan son şey, ona inanan tek kişinin akıl kaçırmış olabileceğini düşünmesiydi. "Yani Wayne'in böyle bir şey yapacağını sanmıyorsun, öyle mi?"

"Ben *herkesin* korkunç şeyler yapabileceğine inanıyorum, bu yüzden kesin bir şey söyleyemem. Emin olduğum tek şey, Norma'nın kafayı kırdığı ve Wayne'in tam bir zorba ve pislik olduğu. Sadece bana bulaşmasın diye onunla iyi geçinmeye çalışıyorum."

"O adam bir zorba ve pislikten çok daha fazlası. Sakinlere şiddet uyguluyor. Bunu kendi gözlerimle gördüm."

"Biliyorum. Ancak bunun nedeni, kontrol sağlamanın tek yolunun güç olduğunu düşünmesi. Buradaki birçok görevli için de durum aynı. Hiç eğitim görmediler. Onlara farklı bir şey öğretilmedi. Ayrıca durumun ne kadar kötü olabileceğini biliyorsun. Eğer görevliler izin verirse, bazı sakinler birbirlerini öldürürler."

"Neden onu savunuyormuşsun gibi geliyor?"

"Savunmuyorum ama neyle karşı karşıya olduğunu bilmen gerekiyor. Etrafta dolaşacak yeterli personel yok, bu yüzden hizmetliler, olması gerekenden çok daha fazla sakinle ilgileniyor. Wayne'in faaliyet odasını denetlemesinin nedeni de personel azlığı."

Sage, ona neyle karşı karşıya olduğunu bildiğini, Willowbrook'ta geçirdiği günlerin her saniyesinde taşıdığı korku ve umutsuzluğun, kemiklerini kurşun gibi ağırlaştırdığını söylemek istedi ama kendisi hakkında konuşarak zaman kaybetmek istemiyordu. Sonra bir şey hatırladı.

"Norma, oraya gittiklerinde Wayne'in ona her zaman çubuk şeker verdiğini söyledi. Onları malzeme odasında saklıyor."

"Çubuk şeker mi?"

Sage başını salladı. "Deli gömleklerinin yanında asılı bir bez torbanın içindeler. Oraya git ve kendin gör."

"Kahretsin," dedi Eddie. Yüzündeki ifadeden, artık ona inandığını söyleyebilirdi. Wayne'in, Norma'yı gizli odaya götürdüğüne artık inanıyordu. Öte yandan Rosemary'yi de oraya götürdüğünü kanıtlamanın hiçbir yolu yoktu.

"Şimdi neden Wayne'in, Rosemary'nin kaybolmasında payı olabileceğini düşündüğümü biliyorsun," dedi Sage. "Ama burada kilit altındayken hiçbir şey yapamam. Buradan çıkmama yardım eder misin?"

Eddie, boş bir ifadeyle ona baktı. "Bunu nasıl yapabilirim?"

"Sen bir hademesin. Sende tüm anahtarlar vardır."

"Bazı anahtarlar var ama hepsi değil. Ayrıca birini bina *içinde* başka bir yere götürmek onu *dışarı* çıkarmaktan daha kolay. Eğer dikkat etmediysen ana çıkışlar koruma altında ve kilitli. Hem ana kapıda güvenlik de var."

Kahretsin. Norma'nın anahtarlar konusunda doğruyu söylediği ortadaydı. "Wayne sana hiç Rosemary'nin kayboluşuyla ilgili bir şey söyledi mi?"

Eddie, başını iki yana salladı. "Pek değil. Sadece herkes gibi nerede olabileceğini merak ediyordu."

"Rosemary sana onunla ilgili bir şey söyledi mi peki?"

"Tam olarak değil, özel bir şey söylemedi. Ama ondan korktuğunu biliyorum."

"Nereden biliyorsun?"

"Bahsettiği şeylerden sadece biriydi... Ayrıca belli de oluyordu. Wayne etrafta olmadığında daha rahat davranıyordu, daha sakindi."

"Onu suçlayamam. Ben de ondan korkuyorum. Bu ne anlama geliyor bilmiyorum ama bana zaman ayıracağını söyledi."

Eddie'nin alnı endişeyle kırıştı. "Seni ilk gördüğünde çok şaşırdı mı? Rosemary'nin ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi olsa telaşlanmaz mıydı?"

"Şaşırmış gibi davrandı ama gerçekten şok olmadı. Düşünüyorum da ya Rosemary olmadığımı *biliyorsa*? Ya *herkesin* benim o olduğumu düşünmesini istediği için bir şey söylemiyorsa?"

"Nasıl bilecek? Ayrıca bunu neden istesin ki?"

Sage omuz silkti. "Bilmiyorum ama düşünmeye devam ediyorum... Belki o olamayacağımı biliyordur çünkü onu bir yere kilitlemiştir ama herkes benim o olduğumu düşündüğü sürece, Rosemary'nin hâlâ kayıp olduğunu kimse anlamaz. Mantıklı olurdu, değil mi?"

"Tanrım," dedi Eddie. "Bunu düşünmemiştim."

"Ona benim kim olduğumu bilip bilmediğini soracak mısın?"

"Birçok nedenden dolayı bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

"Neden? Arkadaş olduğunuzu sanıyordum."

Eddie, alaylı bir tavırla kahkaha attı. "Evet, öyle. Sana söyledim. Onun sadece suyuna gidiyorum, o kadar. Çünkü burada çalışmakla ilgili öğrendiğim bir şey varsa o da bir hiyerarşi olduğu. Temizlik ekibi, yani ben, bu tabakanın en altında yer alıyorum. Kimse kimseye güvenmiyor. Hemşireler yönetime hesap verdiği için hizmetliler, hemşirelere güvenmez. Hemşireler de hizmetlilere güvenmiyor çünkü yönetim dik durabilen ve tam cümlelerle konuşabilen herkesi işe alıyor. Burada çalışan eski mahkûmlarımız var ve doktorların çoğu şaka gibi. Normal hastaneler onları işe almaz. Doktorların ve hemşirelerin sakinlere dokunmadığını fark ettin mi? Personelden sakinleri yanlarına getirmelerini sağlıyorlar, sonra onları tutmalarını ve hareket ettirmemelerini istiyorlar, böylece incinmekten veya hastalığa yakalanmaktan korktukları için onlara yaklaşmak zorunda kalmıyorlar. Buraya tıkılan suçlu delileri başka zaman anlatırım. Bazen sakinler ile personel arasındaki tek fark, personelin anahtarlarının olması gibi görünüyor. Bu yüzden aradan çekiliyorum ve herkesle iyi geçinmeye çalışıyorum."

Sage'in içi ürperdi. Eski suçlular mı? Berbat doktorlar mı? Suçlu deliler mi? Bunlar duymak istediği şeyler değildi. Ona neden burada çalışmaya devam ettiğini sormayı düşündü ama bu, şu anda önemli değildi. Sonra Wayne'in kollarındaki izleri hatırladı. "Wayne'in uyuşturucu bağımlısı olduğunu biliyor muydun?"

"Evet. Yani personelin yarısı bunu bilir. Bazen burada çalışmakla başa çıkmalarının tek yolunun uyuşturucu kullanmak olduğunu düşünüyorum. Çoğu insan uzun süre dayanamaz."

"Personel neden birbirini ihbar etmiyor? Rosemary'ye bir şey yaptığını öğrenirlerse Wayne'i ihbar ederler mi?"

Eddie tereddüt etti. "Gerçeği mi yoksa seni daha iyi hissettirmemi mi istiyorsun?"

"Gerçeği."

"Kimse Wayne'i uyuşturucu ya da başka bir şey kullandığı için rapor etmeyecek. Birçoğu birlikte parti yapıyor. İş yerinde uyuşturucu alıp satıyorlar. Onlar da birbirleriyle dalga geçiyor. Arada bir kavga ediyorlar ama muhbirlik yapmazlar ve birbirlerini ispiyonlamazlar. Bazıları, lastikleri kesildiğinde ya da arabaları ateşe verildiğinde, park yerinde dövüldüklerinde ya da daha kötüsü olduğunda bunu zor yoldan öğreniyorlar. Bir şeyi rapor etmek için bir çalışanın bunu makul bir şüphenin ötesinde kanıtlayabilmesi gerekir ki bu neredeyse imkânsız. Herkes Wayne gibi adamlardan korkar. Tüm bunların yanı sıra, sendika onları desteklediği için bir devlet çalışanını işten çıkarmak gerçekten zor. Her şeyi bilmiyorum çünkü dediğim gibi beladan uzak durmaya çalışıyorum ama bir şeyler duyuyorum."

Delikanlının sözleri âdeta birer top gibi Sage'in zihninde sekiyordu. Ne anlam verebiliyor ne de duyduklarına inanabiliyordu. Çalışanlar uyuşturucu kullanmaktan ve iş yerinde birbirleriyle seks yapmaktan paçayı sıyırıyorsa, kim bilir başka nelerden kurtuluyorlardı? Adam kaçırma mı? Cinayet mi? Willowbrook'ta zaten *hep olduğunu* bildikleri bir şeyi şikâyet

ederse, onu kim dinleyecekti? Sage, titremeye başladı, endişe sivri dişleriyle sinirlerini kemiriyordu sanki.

"Öyleyse neden Wayne'in özel olarak Rosemary ile ve şimdi de benimle konuşmana izin verdiğini düşünüyorsun?"

Eddie omuz silkti. "Çünkü ona zararım dokunmuyor."

"Çünkü bir sakinle yatmanı umursamıyor."

"Bu da var. Burada tam olarak bunun olduğunu düşündüğünden eminim."

"Ayrıca muhtemelen bana inanacağını da düşünmüyor. Peki ya Doktor Baldwin'e ne diyorsun? Onu Rosemary olmadığıma ikna edebilir miyim?"

Eddie kaşlarını çatınca alnındaki çizgi derinleşti. "Beni dinlemez."

"Neden?"

"Çünkü onun kaçmasından beni sorumlu tutuyor. Artık Rosemary her ne yaptıysa... Açıkçası onun ne düşündüğünü bilmiyorum. Ya da nereye gittiğini..."

Sage bir an duraksadı, kafası karışmıştı. "Ama Wayne, Doktor Baldwin'in *onu* suçladığını söyledi. Bu yüzden neredeyse kovuluyormuş."

"Çünkü Baldwin'in ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok, sadece anlamaya çalışıyor."

"Peki, seni neden suçluyor?"

"Bilmem."

Sage onu inceleyerek, "Evet, biliyorsun," dedi. "Lütfen, bana anlatmak zorundasın."

Eddie çenesini sıkıyordu. "Doktor bizim... Yapılmaması gereken şeyler yaptığımızı düşünüyor. Senin ve Wayne'in de düşündüğü gibi..."

"Eh, Rosemary senden hoşlandıysa bunu dert etmem," dedi Sage nazik bir tavırla. "Dürüst olmak gerekirse bu sefil yerde mutluluğu bir nebze de olsa bulduğunu düşünmek kendimi iyi hissettirir. Bu yüzden lütfen... Bana doğruyu söyle."

"Bir keresinde beni koridorda öptü, o kadar. Onu ittim ama çok geçti. Herkes gördü. Bu yüzden Doktor Baldwin onun birlikte olabilmemiz için ayrıldığını düşünüyor. Onu bir yere sakladığımı sanıyor."

"Peki, öyle mi?"

"Elbette, değil."

"Onun nerede olabileceğine dair hiçbir fikrin olmadığına emin misin?"

"Sana söyledim, bilmiyorum," dedi Eddie. "Gerçekten keşke bilseydim. Bir gece konuşabilmemiz için koğuşuna gelmemi istedi ama ona hayır dedim, yakalanırsak başımızın belaya gireceğini ve sonra onu bir daha asla göremeyeceğimi söyledim ama ısrar etti. Gelmezsem kötü bir şey yapacağını dile getirdi. Birinin koğuşa gizlice girdiğini, ona zarar verdiğini ve beni orada görürse duracağını düşündüğünü de..."

"Onu *incitmek* mi?" dedi Sage, kendini kötü hissediyordu. "Sence Wayne miydi?"

"Bilmiyorum. Bana söyleme şansı olmadı çünkü o gece kaybolmuştu. Şimdi en kötüsünü düşünmeden edemiyorum ve bu, beni öldürüyor." Genç adamın gözleri buğulandı ve sesi azaldı. "Kesinlikle sorunları vardı ama o sadece sevilmek istiyordu."

Bu sözler üzerine Sage'in boğazı düğümlendi. Bu korkunç yerde Rosemary'yi umursayan tek kişi bile en kötüsünü

düşünüyorsa, onun ne düşünmesi gerekiyordu? "Doktor Baldwin, Rosemary ile dalga geçtiğini düşünüyorsa," dedi, "neden seni kovmadı?"

"Çünkü her yolu deniyor. Ayrıca annem buraya çok para bağışladığı ve dayım Willowbrook'un program direktörü ve fizik tedavi bölümünün başkanı olduğu için... Rosemary psikotik ve paranoyak olduğu, hayatının geri kalanında her şeyden ve herkesten korkacağı için ondan uzak durmam konusunda beni uyardı ama ben dinlemedim. Ama bence Baldwin'in beni kovmamasının en büyük nedeni dayımın basına gideceğini söylemesiydi."

"Basına gitmek mi? Ne konuda?"

"Rosemary'nin kaybolması hakkında. Ve Willowbrook'ta olan tüm diğer şeyler..."

Sage'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kız kardeşimin kaybolduğunu kimseye söylemediler mi yani?"

Eddie başıyla onu onayladı.

"Polislere bile mi?"

"Elbette hayır, özellikle de polislere! Bu, Willowbrook'un ününü mahveder. Ayrıca yönetim buna izin vermez." Sesinde alaycılık vardı.

"Aman Tanrım. O zaman bir arama ekibi bile kurmadılar mı?"

Eddie başını iki yana salladı. "Personele kampüsteki her binayı kontrol etmesi talimatı verildi. Bazı güvenlik görevlilerini çimlik alanları ve ormanları aramaları için gönderdiler ama o kadar."

"Anlamıyorum. Neden yardım istemediler? Neden köpeklerle, atlarla gelip ne yaptığını bilen memurları görevlendirmediler?"

"Çünkü bu, burada olan tüm kötü şeyleri saklamayı zorlaştıran muhabirleri de beraberinde getirirdi. Sakinlere nasıl davranıldığını sen de kendi gözlerinle gördün. Burası bir okul değil. Tedavi edilemeyecek durumda olanlar için kurulmuş bir kamp. Deney koğuşunda sadece bir avuç çocuk eğitim alıyor ve bu dersler günde yalnızca birkaç saat sürüyor... O dersleri almalarının tek nedeni de ebeveynlerinin, daha iyi şartlar karşılığında Doktor Krugman'ın onlara deneysel aşılar yapmasına izin vermeleri. Bu arada doktorlar çikolatalı sütün içine sarılıklı hastaların dışkısını koyuyor."

Sage kusma korkusuyla bir elini karnına koydu.

"Ama orada daha iyi bakılmıyorlar. Ölüyorlar," diye devam etti Eddie konuşmasına. "Halkın her yıl bu yerde kaç kişinin öldüğü hakkında hiçbir *fikri* yok. Bazıları, berbat su tesisatı yüzünden duşta yanarak ölen on yaşındaki çocuk ve deri kayışlardan kurtulmaya çalışırken kendini boğan on iki yaşındaki çocukla ilgili yerel gazetelere haber çıkarabildi. Ayrıca ilk kaybolan kız kardeşin değil."

Sage, onun susmasını istiyordu. Ancak umutsuzluk onu acımasız bir rüzgâr gibi sürüklerken bile gerçeği bilmek zorundaydı. "Norma'nın söylediği buydu. Ama o... " Sonra sustu. Norma, Karındeşen Jack ve Kara Lagün'deki Yaratık'ın gerçek olduğunu düşünüyordu. "Boş ver. Onun ne dediği önemli değil."

"Açıkçası senin için önemliydi, o yüzden söyle bana."

"Norma, onun Cropsey olduğunu söyledi." Bu sözleri söyler söylemez pişman oldu. Cropsey bir söylentiden başka bir şey değildi. Bunu bilmesine rağmen Willowbrook'ta bulunmak imkânsızı bile gerçek kılıyordu.

Eddie'nin gözleri kedere benzer bir şeyle gölgelendi ya da belki endişeydi. Söylemesi zordu. Norma kadar deli olmadığını düşünmesini sağlamak için bir şey –herhangi bir şey– söylemesini istedi. "Bak, sana önemli olmadığını söylemiştim," dedi. "Çocukken duyduğum aptalca bir şehir efsanesi. Norma bundan bahsettiğinde şaşırdım."

"Saçma olduğunu düşünmüyorum," dedi Eddie. "Ben de Cropsey'yi dinleyerek büyüdüm. Dürüst olmak gerekirse, bu hikâyeler beni çok korkuttu. Ağabeyim ve arkadaşları beni eski Seaview Sanatoryumu'nun altındaki tünellere sürükler, yolumu bulmam için orada bırakırlardı. Cropsey'yi yakalamak istediklerini söylerlerdi. Ben de yemdim."

"Aman Tanrım. Bu çok korkunç!"

Eddie omzunu silkti. "Eh, kardeşim bir pislikti ama ben hayatta kaldım."

Sage, Cropsey düşüncesini zihninden uzaklaştırarak sözü kız kardeşine getirdi. "Rosemary kaybolduğunda herhangi biri Wayne ve diğer personeli sorguya çekti mi?"

"Elbette. Doktor Baldwin bizi soru yağmuruna tuttu, hem de birçok kez, buna ben de dâhilim. Ama bir sonuç çıkmadı."

"Rosemary'nin kaçtığını düşünüyor musun?" En ufak bir umut kırıntısına tutunmak istiyordu ama başka seçeneği yoktu. Gerçeği aramaya devam etmek için yoluna bakmalıydı. Aksi takdirde hem o hem de kız kardeşi kaybolacaktı.

"Bildiğim kadarıyla," diye yanıt verdi Eddie, "sakinlerin Willowbrook'tan ayrılmasının tek yolu ölmek."

Sage yutkundu. "Sen... Rosemary'nin öldüğünü düşündüğünü mü söylüyorsun?"

"Hayır," dedi Eddie, alnı pişmanlıkla kırışırken. "Üzgünüm. Demek istediğim bu değildi. Sadece kimsenin kaçtığını duymadım, hepsi bu."

Sage sinirli, bitkin bir tavırla iç çekti. Cropsey'den ve Willowbrook'la ilgili yanlış olan şeylerden bahsetmek onu serbest bırakmayacak ya da kız kardeşini bulmasına yardımcı olmayacaktı. Harekete geçmek zorundaydı. "Beni buradan çıkaramazsan, benim için başka bir şey yapar mısın?"

"Tabii, elimden geliyorsa."

"Üvey babamı arayıp burada olduğumu söyler misin? Doktor Baldwin onu aradı ama onun doğruyu söylediğini sanmıyorum. Söylese bile sadece Rosemary'nin sağ salim döndüğünü söylemiştir. Üvey babama burada çalıştığını ve beni kız kardeşim sandıkları için buraya kapattıklarını söylersen belki o bir şeyler yapabilir."

"Peki, o senin nerede olduğunu sanıyor?"

"Muhtemelen arkadaşlarımda. Ona bulaşmadığım sürece nerede olduğumu umursamaz. Adı Alan Tern ve numarası 212–567–2345. Numarayı aklında tutabilir misin?"

Eddie, başını olumlu anlamda sallayıp numarayı tekrarladı. "Peki hiç tanımadığı birine inanır mı?"

"Bilmem," dedi Sage. "Ama bir şeyler yapmak zorundayım. Seni uyarayım, tam bir pislik olabilir, özellikle de içkiliyken. Eğer telefonu açarsa alkollü olabilir."

"Ona ne diyeyim?"

"Ona buraya otobüsle geldiğimi ve çantamın çalındığını söyle. Heather, Dawn ya da Noah'larda olmadığımı da..."

"Pekâlâ. Onu ikna edecek başka ne söyleyebilirim?"

Sage, Alan'ın, Eddie'nin telefonuna vereceği tepkiyi hayal etmeye çalıştı. O an alacaklıların aradığını düşündüğünde telefona cevap vermeyi reddettiğini hatırladı ki genellikle hep alacaklılar ararlardı. "Cevap vermezse, bizzat gidip onunla yüz yüze konuşabilir misin?"

"İşe yarayacağını düşünüyorsan..."

"İşe yaramak *zorunda*," dedi Sage. Ona adresi söyledi. Sonra aklına başka bir fikir geldi. "Bana bir kâğıt kalem getirebilirsen ona bir not yazabilirim."

O anda salonda ayak sesleri duyuldu.

"Wayne geri geliyor," dedi Eddie.

Sage, onun yanından uzaklaştı ve daha önce kullandığı sandalyenin arkasında durdu, ona söylemesi gereken başka bir şey var mı diye düşünmeye çalışırken zihni hızla dönüp duruyordu. Ayak sesleri kapının diğer tarafında durdu. Bir anahtar kilide girdi.

"Bir daha ne zaman konuşabileceğiz?" diye sordu Sage.

"Yakında. Bu arada beladan uzak durmaya çalış. Yardım etmek için elimden geleni yapacağım ama çukura gönderilirsen işim zorlaşır."

Sage başını salladı.

Sürgü gıcırdadı, çift kanatlı kapıların bir tarafı açıldı ve Wayne odaya girdi.

"Tamam, muhabbet kuşları," dedi. "İyi geceler deme vakti geldi."

Eddie, Sage'e güven verici bir bakış attıktan sonra gitmek için arkasını döndü. Wayne ise Sage'e yüzünde pis bir gülümsemeyle bakıp Eddie için kapıyı açık tuttu.

"Teşekkürler," dedi Eddie ona.

"Her zaman," dedi Wayne, sırtına vurarak. "İstediğin zaman."

Eddie, koridorda gözden kaybolunca Sage kapıya doğru ilerledi, beklenti ve korku ürpermesine neden oluyordu. Eddie, Alan'a orada olduğunu söyleyene kadar yirmi dört saat daha dayanabilirse, Willowbrook ve kayıp kız kardeşi hakkında basına gidecekti. Eh, Wayne için de tabii.

Dışarı çıkmadan önce Wayne onun önüne geçerek kapıyı kapattı. "Acelen ne?"

Sage, durdu ve bir adım geri çekilerek gözlerini yere indirdi.

"Yokluğunda küçük erkek arkadaşın seni özlemişe benziyor," dedi Wayne. "Aslında artık boynunu kırma isteğim geçtiğine göre ben de seni özledim."

Sage, kapıyı kapatıp peşinden gelirse kaçmaya ya da dövüşmeye hazır bir şekilde bir adım daha geri attı. Çığlık atar ve neredeyse Eddie'ye yaptığı gibi kafasına vurmak için bir sandalye alırdı. Belki de Eddie onu duyar ve geri gelirdi. "Lütfen, beni rahat bırak," dedi.

Wayne, kapı pervazına yaslandı ve bir şey deneyip deneyemeyeceğini görmek için onu bekliyormuş gibi Sage'e baktı. Sonsuz gibi gelen bir sürenin ardından onun geçmesine izin vermek için kenara çekildi. "Şanslısın, bu akşam yapacak daha iyi işlerim var."

Sage, onun etrafından dolanıp kapıdan aceleyle çıktı. Birkaç metre ötede yerleri silen Eddie dışında koridorda kimse yoktu. Hızlı adımlarla ona doğru yürümeye başladı.

"Neden bu kadar ürktün?" Wayne, arkasından seslenerek kapıyı kilitledi. "Peşinden atlı mı kovalıyor?"

Sage, onu umursamadan yoluna devam etti.

"İyi misin?" diye sordu Eddie, Sage ona yaklaşırken.

"Beni koğuşa geri götürebilir misin?" diye fısıldadı Sage. "Onunla yalnız kalmak istemiyorum."

Eddie başını iki yana salladı. "Üzgünüm. Marla öfkeden deliye döner."

Sage, yoluna devam etti. Birilerinin hemşire bankosunda olmasını umuyordu.

"Tanrım, Eddie," dedi Wayne, onu takip ederken gülerek. "Ona ne yaptın? Sanki kıçı yanıyormuş gibi koşuyor."

Eddie paspası sıktı ve yere vurdu. "Hiçbir şey yapmadım, dostum," dedi. "Hiçbir şey yapmadım."

"Hı–hı," dedi Wayne. "Elbette."

Sage, hemşire bankosuna yaklaştığında, Hemşire Vic tezgâhın üzerine eğildi ve koridordan Wayne'e doğru baktı. "Neler oluyor?"

"Sadece şu yarım akıllıyı koğuşuna geri götürüyorum," dedi. "Ben diğerlerini toplarken faaliyet odasında saklanmış."

Hemşire Vic, tezgâhın etrafından dolandı ve ona ulaşmalarını bekledi. "Yine mi kaçmaya çalışıyordu?"

"Gözüm daima üzerinde," dedi Wayne. "Tam bir sinsi."

Sage, yüzündeki korkuyu göreceğini umarak Hemşire Vic ile göz teması kurdu. Hemşire Vic ise ona kısaca baktı ama tepki vermedi. Bunun yerine üniformasının cebinden bir paket sigara çıkardı.

"Çakmağın var mı?" diye sordu Wayne'e.

"Tabii," dedi Wayne. Durdu ve cebinden çakmağını çıkardı.

Sage yürümeye devam etti.

"Hop, ağır ol bakalım," diye seslendi Wayne arkasından. Hemşire Vic'in sigarasını yaktıktan sonra ona yetişmek için koşturdu.

Sage, adamın yaklaşıp yaklaşmadığını anlamak için omzunun üzerinden baktı. Sigarasından uzun bir nefes çekip bir yandan da onları izleyen Hemşire Vic'in, Wayne'in peşinden koridorda gelişigüzel bir şekilde yürümesine şaşırmıştı. Wayne, Sage'e yetiştiğinde yavaşladı ve birkaç metre arkasından onu takip etti. Köşeyi dönüp koğuşuna doğru koridordan aşağı indiğinde tekrar arkasına baktı. Hemşire Vic, D Koğuşu'na ulaşana kadar onları izlemeye devam etti. Wayne kapıyı açar açmaz Hemşire Vic arkasını döndü ve gözden kayboldu.

Sage, koğuşa girdiği anda Wayne, kapıyı arkasından kapatıp kilitledi. Odanın arka tarafında Marla çığlık atan bir kadını bir yatağın üzerinde tutuyor ve mücadeleyi bırakmasını bekliyordu, yüzü kararlılıkla kısılmıştı. Marla'nın geç döndüğünü fark edemeyecek kadar meşgul olmasına minnettar olan Sage, gürültülü, aşırı kalabalık koğuşta olduğu için şaşırtıcı bir şekilde rahatlayarak kardeşinin yatağına doğru koştu. En azından Wayne ona orada ulaşamazdı. Sonra Rosemary'nin Eddie'ye, geceleri oraya gizlice giren biri hakkında söylediklerini hatırladı.

Hiçbir yerde güvende değildi.

Onuncu Bölüm

Sage, ertesi sabah hemşire bankosunda Hemşire Vic ile yeniden konuşma şansı bulmuştu. "Dün akşam Wayne beni koğuşa götürürken beni gözetlediğin için teşekkür ederim," dedi. "Orada olduğunu bilmek kendimi güvende hissettirdi."

Hemşire Vic, her zamanki gibi onu görmezden geldi ve plastik bardaklara turuncu hapları doldurup tezgâhtaki tepsilere yerleştirerek işine devam etti.

"O adam beni gerçekten çok korkutuyor."

Hemşire Vic sessizliğini koruyordu.

"Haklı olduğumu biliyorsun," dedi Sage. "Wayne'in tehlikeli olduğunu ve kardeşime yaptıkları konusunda doğruyu söylediğimi biliyorsun. Bu yüzden dün akşam bizi takip ettin."

Hemşire Vic, çenesini kaldırıp sakinlerin oluşturduğu kalabalığın tepesinden bakındı. "Marla?" diye bağırdı. Marla'yı gördüğünde Sage'i işaret etti. "Buraya gelebilir misin, lütfen? Birini çukura götürmene ihtiyacım var."

Sage, bir anda olduğu yerde donakaldı. "Hayır," dedi. "Beni oraya göndermene gerek yok. Çenemi kapatacağım."

"O zaman sus," dedi Hemşire Vic.

Sage, gözlerini yere indirdi. Eddie haklıydı. Personel birbirini ispiyonlamazdı, iş arkadaşlarının yaptıklarını bilseler bile... Eğer Hemşire Vic'in gözlerindeki ifade bir belirtiyse, o da Wayne'den korkuyordu. Sage gri etekli kadından plastik bardağı alıp ilaçları ağzına attı, ittiği el arabasını tutup ilerlemeye başladı. Öfke âdeta bir asit gibi boğazını yakıyordu.

İlaçları eline tükürdükten sonra odada Eddie'ye bakındı. Alan ile iletişime geçip geçmediğini merak ediyordu. Eğer yapmadıysa Sage ne yapacağından emin değildi. Oturup ağlamalı mıydı? Avazı çıktığı kadar bağırmalı mıydı? Bir geceyi daha Willowbrook'ta geçireceği düşüncesi kaldırabileceğinden çok fazlaydı. Eddie'nin her gün mü yoksa iki günde bir mi çalıştığını hatırlamaya çalıştı, fakat günler ve geceler birbirine karışmıştı. Tıpkı korkutucu bir kâbustan uyanıp daha korkunç bir kâbusta kaybolduğunuzu anlamak gibi...

Ortopedik ayakkabılı hademe, paspas kovasını iterek faaliyet odasının kapısında belirdiğinde neredeyse ağlayacaktı. Ya Eddie kovulduysa? Ya gittiyse ya da bir araba tarafından ezildiyse? Belki de bu işe karışmamaya karar vermişti. Belki başka bir koğuşa nakledilmek istemişti. Hayır. Bu kadar paranoyak olmayı bırakmalıydı. Ya izinliydi ya da başka bir binada çalışıyordu, hepsi bu. Şansı yaver giderse Alan'la birlikte Willowbrook'a geliyor bile olabilirdi. İkisi, tam o anda Doktor Baldwin'in ofisinde durumu ona açıklayarak o adamın hakkından geliyor olabilirdi.

Sage, el arabasını faaliyet odasında bir yere yerleştirdikten sonra uzak köşeye oturdu ve kimsenin dikkatini çekmemeye çalıştı. Neyse ki diğer sakinler onu çoğunlukla yalnız bırakıyordu ama arada sırada biri onunla konuşmaya çalışıyor ya da saçını toplayıp kıyafetlerini çekiyordu. Bu olduğunda sessiz kalıp gitmelerini bekliyor çünkü onları tahrik edecek bir şey söyleyeceğinden ya da yapacağından çekiniyordu, ayrıca yumruklanmak ya da tekmelenmek de istemiyordu. Neyse ki Norma da ondan uzak duruyordu, en azından şimdiye kadar Sage'i haplarını yok ettiği için ispiyonlamamıştı; yani Sage öyle düşünüyordu. Bir an Wayne'e, Eddie'nin nerede olduğunu bilip bilmediğini sormayı düşündü ama vazgeçti.

Uzun, korkunç belirsiz saatler boyunca gözlerini yumup ellerini kulaklarına kapatarak ve başka bir yerdeymiş gibi davranarak kendini korumaya çalıştı. Babasını düşündü. Rosemary'yle birlikte üçünün South Beach'e gittiğini, deniz yeşili suyun kumların üzerinde köpürdüğünü, güneşin gökyüzünde göz kamaştırıcı bir nokta gibi göründüğünü... Uzun boyu ve bronz teniyle, onları dalgaların arasında kovalayan babasını görebiliyordu. Rosemary hendeği, korkuluğu ve deniz kabuklarından yapılmış pencereleri olan bir kumdan kale inşa ediyordu. Babasının onu omuzlarına aldığı, bahçe satışlarından oyuncak seçtikleri ve muz koltuklu bisikletiyle Farrell's Ice Cream Parlour dondurma salonuna gittikleri zamanları düşündü. Lane Theatre'daki karanlık salonda oturup taze patlamış mısır kokusunu içine çekerek filmin başlamasını beklediğini hayal etti. *The Brady Bunch* komedi dizisini izlemek için kanepede kıvrıldığını, A&W'de kök birası içtiğini, dans ettiğini ve arkadaşlarıyla pizza yemeye gittiğini hatırladı.

Hatıralar, öğütülmüş lapa yemek veya başka bir sakinle çatışmadan kaçınmak durumunda kalıp da gerçekliğe geri dönene kadar işe yaradı. Willowbrook'un acımasız iğrençliğine döndüğünde ise Eddie'nin ona yardım edemeyeceğini anlamış ve içini umutsuzluk kaplamıştı. Bu hüzün öyle derindi ki gözleri yaşlarla doldu. Darmaduman olmasına ramak kalmıştı.

Wayne, o öğleden sonra yüzünde pis bir sırıtışla ona doğru yürüdüğünde kendini onunla yüzleşmeye hiç de hazır hissetmiyordu.

"Erkek arkadaşın seni tekrar görmek istiyor," dedi. "Siz ikiniz bugünlerde gerçekten çok ateşlisiniz sanırım, ha?"

Bunu duymasıyla birlikte tuhaf bir rahatlama hissi Sage'in gergin kaslarını gevşetti ve adrenalin ruhunu canlandırdı ama genç kız hiçbir şey söylemedi. Gözlerini yere dikti ve adamın gitmesini bekledi.

Ancak Wayne gitmek yerine ona doğru eğilip parmaklarını genç kızın yanağında gezdirerek çenesini kaldırdı. "O gelmeden önce benimle biraz şu şekerden yemeye ne dersin?"

Sage, sert bir hareketle adamın elini itti. "Çekil başımdan," dedi, ardından ayağa kalkıp sandalyenin arkasına geçti.

Wayne yaklaştı ve sandalyeyi kızın bacaklarına doğru iterek onu bir köşeye sıkıştırdı. "Ah haydi ama artık," dedi. "Eddie sadece bir çocuk. Sana gerçek bir erkekle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlatacağım. Geçen sefer beğenmiştin. Hem de çok. Seni tekrar gizli yerimize götürebilirim ya da tam burada yapabiliriz. Kimse fark etmez bile."

Sage, sandalyenin arkasını kavrayarak kendini iyice köşeye sıkıştırdı, parmak boğumları bembeyaz olmuştu. "Beni rahat bırak yoksa çığlık atarım."

Wayne kahkaha attı. "Burada herhangi birinin bunu önemseyeceğini mi sanıyorsun? İstediğin kadar bağır." Sandalyeyi aralarından çekip çıkardı, kızı gömleğinden yakaladı ve onu kendine doğru çekti, kahkahasının yerini daha şiddetli, daha karanlık bir şey almıştı.

Sage, adamın kaya gibi sert yüzüne, göğsüne ve omuzlarına yumruklarıyla vurmaya başladı. "Bırak beni!"

Wayne, öfke ve neşe karışımından oluşan garip bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Demek bu sefer sert oynamak istiyorsun, ha?" dedi, kızın kolunu kocaman eliyle yakalayarak. Kolunu bükmeye çalıştı ama Sage geri çekildi ve neredeyse yerdeki bir kıza takılıp kaçtı. Wayne, sakinleri yolundan çekerek onun peşinden koştu.

"Zora koşmana bayılıyorum!" diye bağırdı.

Sage, zikzak çizerek ve sürekli değişen kalabalığın arasında savaşarak kabine doğru koştu. Wayne onu yakalamadan önce telefona ulaşabilirse, belki yardım isteyebilirdi. Sonra faaliyet odasının kapısı açıldı ve Eddie içeri girdi. Sage aceleyle ona koşturdu. Wayne ise adımlarını yavaşlattı, bir süre sonra da durdu. Kafasını yumruklayan bir kızı tutup yere oturttu.

"Bana saldırmaya çalıştı," dedi Sage, Eddie'nin yanına nefes nefese vardığında.

"Kim? Wayne mi?"

Sage, başını olumlu anlamda salladı, hâlâ titriyordu. "Bana beni gizli yere götüreceğini söyledi, tıpkı Norma'nın dediği gibi."

Eddie'nin yüz ifadesi sertleşti. İş eldivenlerini çıkardı ve iki kızın birbirinin saçını çekmesini engellemeye çalışan Wayne'e doğru yürüdü. Ardından parmağını ona doğrultarak

bir şeyler söyledi. Sage, duyamayacak kadar uzaktaydı ama görünüşe göre Wayne'e ağzının payını veriyordu. Wayne ise eğleniyormuş gibi görünüyordu. Kızları bıraktı, iri kollarını göğsünde kavuşturdu ve Eddie'ye sırıttı. Sage, nefesini tuttu ve birinin yumruğunu konuşturmasını bekledi. Kavga ederlerse, diğer sakinleri çılgına çevirebilirlerdi. Eddie yaralanırsa ya da kovulursa ona yardım edemezdi. Ortalığı yatıştırmak için çaresizce onlara doğru yürümeye başladı.

Sonra Wayne, Eddie'nin saçlarını karıştırıp güldü. Başını kaldırıp Sage'in geldiğini görünce ona göz kırptı, ardından Eddie'nin omzuna vurdu. Yanından uzaklaşırken hâlâ sırıtıyordu.

Eddie, Sage ile odanın ortasında buluştu, öfkeden alnı kırışmıştı. "Seni bir daha rahatsız ederse bana haber ver," dedi.

"Ona ne söyledin?"

"Eğer bir daha senin yanına yaklaşırsa dayıma gidip onu kovdurmak için elimden geleni yapacağımı söyledim."

Wayne, kapının yanında sakinlere emirler yağdırmaya başlamıştı, onlara tekerlekli sandalyeleri ve arabaları alıp koğuşa dönmeye hazırlanmalarını söyledi. Sakinlerden oluşan bir kitle, aniden ortaya çıkan bir gelgit gibi hızla ona doğru koşmaya başlayarak Sage ve Eddie'nin yanından geçip gitti. Aniden incecik saçlı bir kadın Eddie'nin bileğini yakaladı.

"Beni de götür," dedi kadın.

Eddie, başını iki yana salladı ve yavaşça geri çekildi.

"Lütfen," diye yalvardı kadın. "Gitmem gerek. Gitme vaktim geldi."

"Üzgünüm," dedi Eddie. "Haydi, ilerle."

Kadın yüzünde üzgün bir ifadeyle dönüp kapıya doğru yürüdü.

"Böyle yaptıkları zamanları hiç sevmiyorum," dedi Eddie.

"Neyi yaptıkları zaman?"

"Onları buradan çıkarmamı istemelerinden bahsediyorum. Hepimizden istiyorlar, diğer hademelerden, çamaşırhane çalışanlarından bile..."

Demek Sage haklıydı. Sakinler sürekli ondan yardım istiyordu. İçini bir korku dalgası kapladı. Ya Eddie, Rosemary'yi sevdiği için iş birliği yapıyormuş gibi davranıyorsa? Rosemary'nin "hoş" olduğunu söylemişti ama bu, Sage için işini riske atacağı veya dayısıyla ters düşeceği anlamına gelmiyordu. "Erkenden gelmeyince bana yardım etme konusundaki fikrini değiştirdiğini sandım."

"Affedersin, Sekizinci Ev'de birinin vardiyasını devralmak zorunda kaldım."

Sage, dudağının içini çiğnedi, söyleyecekleri yüzünden gergindi. "Lütfen bana Alan'la konuştuğunu söyle."

"Aradım ama cevap vermedi, ben de o adrese gittim. İçeriden televizyonun sesi geliyordu, beni duyup duymadığını bilmiyorum ama kapıya yarım saatten fazla vurdum ve açan olmadı. Belki de uyuyordu."

Genç kız gözyaşlarına boğuldu. Bu kâbusun içinde daha ne kadar mahsur kalacaktı? "Muhtemelen sarhoştu ve sızdı," dedi. "Ya da arkadaşlarıyla bardaydı. Sana televizyondan bahsetmeliydim. Evde olmadığı zamanlarda bile sürekli açık bırakıyor. Soyulmamızı engellediğini düşünüyor." Alan'ı tanıyordu, artık Sage de gittiğine göre her gece arkadaşlarıyla dışarı çıkıyor olmalıydı. Arkadaşlarına da muhtemelen sırtını

sıvazlamaları, ne kadar üzgün olduklarını söylemeleri ve ona bir bira ısmarlamaları için Sage'in kaçtığını söylemişti. Tıpkı annesinin cenaze yemeğinden sonra Sage, restoranın köşesinde oturmuş ağlayarak eve gitmeyi beklerken herkesin ona içki ısmarlamasına izin vermesi gibi...

"Oradan ayrılmadan önce telefon numaramın yazılı olduğu bir notu kapının altından attım," dedi Eddie.

"Notu benim yazacağımı sanıyordum."

"Kalemle kâğıt getirene kadar seni bekletmemi mi isterdin?"

Sage, bunun kulağa ne kadar aptalca geldiğini fark ederek başını iki yana salladı. Onun el yazısını tanırsa Alan'ın anlamasının daha kolay olacağını düşünmüştü ama tanıyacağını kim bilebilirdi ki? Şimdi önemli olan tek şey, Eddie'nin ona Willowbrook'ta olduğunu söyleyen bir not bırakmış olmasıydı. Alan'ın buna inanması için dua etti.

"Notu bu sabah görmüş olmalı," dedi Eddie. "Bu gece işten çıkınca geri dönüp emin olacağım. Umarım bu sefer kapıyı açar."

Sage, duygularını kontrol etmeye çalışarak gözlerini sildi. Umutsuzca Willowbrook'tan çıkmak için ona ihtiyacı olmasının da ötesinde, nedense Alan'ın gelip kurumun kapılarını kırmasını ve acilen serbest bırakılmasını talep etmesini diliyordu. Bir yanı onu sevmesini umuyordu; bir nebze bile olsa... En azından öldü mü yoksa kaldı mı umursayacak kadar... Ancak durumun farkındaydı. O adam kendinden başka kimseyi umursamazdı. Öz babası onu bir an önce kurtarmak için orada olurdu. Ayrıca Rosemary'yi de asla bir başına buralara göndermezdi.

"Endişelenme," dedi Eddie. "Daha işimiz bitmedi. Dayımdan yardım isteyeceğim. Şu an bir konferansta ama yarın dönmüş olacak."

"Sana inanır mı?"

"Beni belki de yüz kere sakinlerden uzak durmam gerektiği konusunda uyaracağına eminim ama deneyeceğim. Herhangi bir şey bulur bulmaz seni haberdar ederim. Bu arada Hemşire Vic'in arkada kalmış olmandan endişelenmesini istemeyiz, gitsen iyi olur."

Sage, herkesi kapılardan koridora çıkarırken bir gözünü ondan ve Eddie'den ayırmayan Wayne'e baktı. Yüzündeki sırıtıştan Eddie'nin uyarısını dikkate almaya niyeti olmadığı ortadaydı. "Wayne, tehdidin konusunda pek endişeli görünmüyor."

Eddie ona baktı, gözlerinde öfke parlıyordu. "Şaka yaptığımı düşünüyor çünkü ikimiz de çalışanlar birbirini gammazladığında ne olduğunu biliyoruz. Onu ihbar edersem, kovulsa bile arabama tek başına yürürken dikkatli olmam gerekecek."

"Başka bir deyişle," dedi Sage, "yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Eminim dayım ve ben bir şeyleri çözebiliriz ama Wayne'in suçlu olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlasam bile, şu anda dikkatleri senin üzerine daha fazla çekmek istemiyorum. Ayrıca onu kovdurmak istemem. Bir düşün, birbirimizle konuşmamıza izin veriyor. Başkası bunu yapmayabilir. Ayrıca seni sebepsiz yere kolayca çukura gönderebilir, sonra mahvoluruz."

"Ne demeye çalışıyorsun? Onun dediğini yapmam mı gerekiyor?"

"Hayır! Demek istediğim bu değil."

"O zaman ne?" diye sordu Sage. Çenesi titremeye başlamıştı. "Onu kendimden nasıl uzaklaştırabilirim?"

Eddie, usulca genç kızın elini tuttu, parmaklarını avucunun etrafına sardı ve endişeli gözlerle ona baktı. "Bilmiyorum," dedi. "Yapabileceğim tek şey seni buradan bir an önce çıkarmaya çalışmak."

Bir başkası ilk kez ona böyle nazik, rahatlatıcı bir şekilde dokunuyordu ama bu, Sage'in sinirlerini yatıştırmak konusunda pek işe yaramadı. Sage elini çekti. "Üzgünüm. Biliyorum. Ve yardımın için minnettarım."

"Biraz sabret, tamam mı?" dedi Eddie. "Bunu çözeceğiz. Ama geri dönsem iyi olur. Çıkış saatimi kaydettirmem gerekiyor." Kapıya doğru döndü.

Sonra Sage bir şey hatırladı. "Bekle," dedi. "Norma, bazı kadın sakinlerin kısırlaştırıldığını söyledi. Rosemary'ye de yapılmış mıydı? Doktor Baldwin'e yara izimin olmadığını gösterebilirsem o olmadığımı anlayacaktır."

Eddie, bu öneri karşısında şaşırmışa benziyordu. "Bilmiyorum," dedi. "Ancak doktora görünmenin tek yolu ya çok kanamanın olması ya da ölüm döşeğinde olman."

"Biliyorum," dedi Sage. "Marla da aynı şeyi söyledi." Ardından kolunu uzatıp bileğini gösterdi. "O zaman bileğimi kes. Temizlik malzemelerinin arasında bir bıçak ya da benzer bir şey vardır."

Eddie birden geri çekildi. "Ne? Hayır."

"O zaman bana nerede olduğunu söyle de ben yapayım."

Eddie, başını iki yana salladı. "Hademelerin keskin alet taşımasına izin yok. Olsa bile bunu yapmana izin vermezdim."

"O zaman Wayne'in bana vurmasını sağlarım. Lütfen! Buradan çıkmak zorundayım. Nasıl olduğu umurumda değil."

Eddie, onu omuzlarından tuttu ve gözlerinin içine baktı, yüzünden ciddiyet akıyordu. "Bunlardan herhangi birini yaparak elde edeceğin tek şey, çukurda uzun süre kalmak. İstediğin bu mu?"

Sage, yüzünü elleriyle kapadı ve boğazını yırtmakla tehdit eden hıçkırıklarını yutarak başını iki yana salladı.

"Üzgünüm," dedi Eddie. "Korktuğunu biliyorum ama her şey yoluna girecek."

Sage, ellerini yavaşça indirerek genç adama baktı. "Bunu nasıl söylersin? Bir tımarhaneye kapatılmış durumdayım, ölüyormuşum gibi hissediyorum, kız kardeşim hâlâ kayıp ve beni buradan çıkarabilecek tek kişi olan üvey babam nerede olduğumu umursamıyor. Muhtemelen benden kurtulduğuna seviniyordur." Daha fazla dayanamadı, yanaklarından yaşlar süzülüyordu artık. "Beni umursayabilecek tek kişi arkadaşlarım. Onları görmeye gidip burada olduğumu söyler misin?"

"Denerim," dedi Eddie. "Nerede yaşıyorlar?"

Sage, yüzünü elleriyle silerek kendini toplamaya çalıştı. "Dawn, Mariners Harbour'daki Belmont Bulvarı'ndaki konutlarda yaşıyor. 5B dairesinde. Heather da oradan yaklaşık on blok ötede, Starlight Liquor mağazasının yukarısındaki Gooseneck Drive'da yaşıyor. Orayı biliyor musun?"

Eddie, başını olumlu anlamda salladı. "Arabayla oradan geçmiştim."

"Muhtemelen önce Dawn'ın evine gitmelisin çünkü Heather'ın babası bir pislik. Seni tanımıyorsa, ortadan kaybolmanı söyler."

"Tamam," dedi Eddie. "Üvey baban bu sefer kapıyı açmazsa, daha sonra arkadaşlarını görmeye gideceğim."

"Buraya gelirlerse Doktor Baldwin onları dinler mi sence?"

"Bilmiyorum," dedi Eddie. "Ama tek yapabileceğimiz denemek, değil mi?" Sage'in içini rahatlatırcasına gülümsedi.

Sage, başını sallayarak genç adamın gülümsemesine karşılık vermeye çalıştı ama dudakları titrerken gözleri yeniden yaşlarla dolmuştu.

On Birinci Bölüm

Sage'in Willowbrook'taki beşinci gününde, D Koğuşu iki geceyi kaloriferler yanmadan geçirmişti ve geldiği günden beri kimse duş almamıştı. Dört sakin, deli gömleği giydirilerek kim bilir nereye götürülmüştü. İki sakin ölmüş, biri bacağını kırmıştı. Dün onlara öğütülmüş yemeklerin sadece yarısı verilmişti ve Sage'in ayaklarında, ayak bileklerinde garip, kaşıntılı bir kızarıklık başlamıştı. Yüzüne tükürülmüş, çığlık atılmış, yakalanmış, tokatlanmış ve yumruklanmıştı. Bir mahkûm hücresini nasıl bilirse o da koğuştaki her duvarı, köşeyi, mobilyayı ve faaliyet odasının en ince ayrıntısını biliyordu. Yere kimin tuvaletini yaptığını, kimin hizmetlileri kızdırmaktan hoşlandığını ve kimin kirli kıyafetlerini çıkarmayı reddettiğini biliyordu. Kimin televizyon izlediğini ve kimin öyle bir icat yokmuş gibi davrandığını da...

Hap kuyruğunda bekleyip kendini bir kâse daha cıvık yulaf lapası yemeye zorlayarak geçen yorucu bir sabahtan sonra,

faaliyet odasındaki tanıdık köşesinde oturdu. Gözlerini çift kanatlı kapıya dikmiş, Eddie gelecek mi diye bakarken onun Alan, Heather veya Dawn ile konuşmuş olması için dua ediyordu. Doktor Baldwin'in faaliyet odasına geldiğini, özür dilediğini ve onu lobide Alan'la veya arkadaşlarıyla buluşmaya götürdüğünü hayal etti.

Eddie nihayet göründüğünde ise tek yapabildiği, çığlık atıp ona doğru koşmamaya çalışmaktı. Ancak Wayne'in önünde planları hakkında konuşamazlardı. Ne kadar zor olursa olsun, biraz daha beklemesi gerekiyordu. Eddie, çöpü boşalttıktan ve Wayne'le bir sigara paylaştıktan sonra sonunda ona doğru yol aldı.

"İşten sonra yine üvey babana gittim," dedi. "Cevap vermedi. Bu sefer televizyon sesini de duymadım ama kapının altından bir not daha attım, sonra şantiye şefiyle konuştum. Alan'ın arkadaşıyla buzda balık tutmak için Adirondacks'e gittiğini söyledi... Adamın adı neydi ya?"

"Larry mi?"

"Evet, işte o."

Sage, cevap vermek için ağzını açtı ama konuşamadı. Alan'ın onu pek umursamadığını bilmesine rağmen balığa çıktığı haberi, âdeta ciğerlerindeki havayı boşaltmıştı. Eddie'nin kapının altından atmış olduğu ilk notu mutlaka görmüştü. Yine de gitmişti. Sesini tekrar bulduğunda, karmaşık hisleri yüzünden güçlükle konuştu. "Elbette, yaptı," dedi. "Artık etrafta olmadığıma göre istediğini yapmakta özgür. Şefi ne zaman döneceklerini söyledi mi?"

"Hayır, dün sabah bir kamyonu yüklediklerini görmüş. Eminim Alan döndüğünde Doktor Baldwin'i arayacaktır ama bu gece eve gelirlerse diye işten sonra tekrar uğrayacağım."

"Peki Heather ya da Dawn? Onlarla konuştun mu?"

Eddie, başını iki yana salladı. "Dawn'ın evinde kimse yoktu. Heather'a bir mesaj bırakmaya çalıştım ama babası mesajı yırttı ve bana kaybolmamı söyledi."

"Bu tam da onluk bir iş. Dayın ne olacak? Onunla konuştun mu?"

Eddie, başını olumlu anlamda salladı.

"Ve?"

"Düşündüğüm gibi oldu. Bu işe karışmamamı söyledi. Ne yazık ki sen ve Rosemary hakkındaki hikâyeme inansa bile ki inandığından emin değilim, yine de yardım etmek için hiçbir şey yapamaz."

Sage, kelimenin tam anlamıyla boğuluyordu sanki. "Neden? Onun buradaki bazı bölümlerin müdürü olduğunu düşünmüştüm."

"Öyle ama şu an çok dikkatli olmak zorunda çünkü iş arkadaşı Doktor Wilkins işten kovuldu."

"Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Bu, dayımın henüz senin durumunla ilgilenemeyeceği anlamına geliyor... Yani, kız kardeşinin durumuyla çünkü dayımın bir süre ortalarda görünmemesi gerekiyor. Sorumlular zaten onu izliyor çünkü o ve Doktor Wilkins, Willowbrook'un müdürü Doktor Hammond'ı devletten daha fazla yardım talep etmesi için ikna etmeye çalıştılar. Wilkins ve dayım buralarda işleri daha iyi hâle getirmeye çalışıyorlardı. Şimdi kimse onlarla bir şey yapmak istemiyor, ne hemşireler ne de refakatçiler. Ebeveynler dün gözcülük yaptıktan sonra Baldwin, Doktor Wilkins'in hasta hakları ve burada meydana gelen istismar hakkında konuşmak için aile derneğiyle görüştüğünü öğrendi

ve Wilkins'i kovdu. Eğer biri dayımın da ebeveynlerle görüştüğünü öğrenirse, bir sonraki adımda o da kovulacak."

"Buradan kovulmanın imkânsız olduğunu sanıyordum."

"Personelin yönetimi şikâyet etmesi durumunda öyle ama Wilkins ve dayım, yönetimi aile derneğine şikâyet ediyorlardı. Willowbrook'un müdürü, sorumluları korumak için her şeyi yapacaktır. Şimdi de Doktor Baldwin, Doktor Wilkins'in genç kadın sakinlerden birini taciz ettiğine dair söylentiler yayarak gerçeği örtbas etmeye çalışıyor. Saçma bir yalan ama dayım aynı şeyin kendi başına da gelmesini istemiyor. Kariyeri mahvolursa, kimseye yardım edemeyecek."

Sage'in boğazına bir yumru oturdu. "Eh, dayın yardım edemezse ve sen Alan'ı bulamıyorsan ya da arkadaşlarımdan biriyle konuşamıyorsan, ben ne yapmalıyım? Buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum."

"Biliyorum," dedi. "Ama merak etme. Bir şeyler bulacağız, söz veriyorum."

Sage uyanık mıydı, hayal âleminde miydi yoksa ölmüş müydü farkında bile değildi. Kesin olarak bildiği tek şey, yan tarafına döndüğü ve bir zeminde ya da sert bir yatakta yattığıydı. Ayrıca biri sertçe omzunu sarsarak onu sallıyordu. Sage, gözlerini kırpıştırarak göz kapaklarını açtı, çaresizlikle örülü derin bir uykunun derin mahmurluğu zihnini gölgelendirmişti. Cılız ay ışığı eğilip bükülmüş şekillerle dolu demir yatak sırasını aydınlatıyordu. Önce gri ve siyahın tek renkli bir çalışması olan soyut bir tabloya baktığını sandı. Sonra ağlamaları, mırıltıları, çığlıkları ve kahkahaları duyarak tüm olanları hatırladı.

Yatakların üstündeki şekiller insandı. Ve Willowbrook Eyalet Okulu'na kapatılmıştı.

El tekrar omzunu sıktı. "Uyan," diye fısıldadı alçak bir ses. Sıcak bir nefes kulağına üfledi, saçlarını havalandırdı ve titremesine neden oldu.

Sage, başını sesten yana çevirdi. Gelenin Norma olduğundan emindi, bu yüzden ona gitmesini söylemeye hazırlandı ama gelen kişi çok yakındı. Yüz hatları bulanıktı, karanlıkta yüzen bedensiz bir kafa gibiydi, yine de bir şekilde onun bir erkek olduğunu anlamıştı. *Wayne*. Korkuyla doğruldu ve battaniyeyi çenesine çekti. Sonra siyah saçları ve geniş omuzları gördü.

Eddie'ydi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Sage. "Buraya nasıl girdin?"

"Kendi yöntemlerim var," dedi Eddie.

Sage, gölgelerle dolu koğuşa bakınırken birinin onu görüp alarmı çalmasından korktu. Sonra Wayne'in ya da bir başkasının, Rosemary'ye zarar vermek için gizlice girdiğini ve kimsenin onu durdurmak için bir şey yapmadığını hatırladı. Her zamanki gibi, Marla kabinin içinde uyuyordu, başı duvara yaslanmıştı, ağzı açıktı. "Neler oluyor? Alan'la konuştun mu?"

"Hayır, daha dönmemiş ama bir planım var. Seni buradan çıkaracağım."

Sage, derin bir nefes aldı. "Şimdi mi?"

"Hayır ama yakında. Hazırlıklı olman için sana söylemek istedim."

Adrenalin Sage'in vücudunu sararak daha çok titremesine neden oldu. "Ne kadar yakında?"

"Yarın ya da ertesi gün."

"Planın nedir?"

"Birkaç saat önce dayımın Doktor Wilkins ile konuşmasına kulak misafiri oldum. Görünüşe göre Wilkins, Willowbrook'la ilgili her şeyi ona anlatmak için bir muhabirle buluşacakmış. Muhabirin bir kamera ekibiyle gelip buradaki dünyayı göstermesini umuyor. Eğer muhabir bu işe tamam derse Wilkins onu buraya, Altıncı Ev'e getirecek."

"Ama muhabir içeri nasıl girecek? Çocuklarını görmeye gelen ebeveynlere bile izin vermiyorlar."

"Doktor Wilkins'in hâlâ anahtarı var. Hemşire Vic ve Wayne muhabirle kameraların geldiğini görünce şaşıp kalacaklar. Ben de seni çıkarmak için tünellere götüreceğim. Oradan arabama geçeceğiz, tıbbi tedavi merkezinin yanındaki personel otoparkında duruyor."

"Buraya ilk geldiğimde beni geçirdikleri tüneller mi?"

Eddie başıyla onu onayladı. "Binaların altındaki dev bir labirent gibi hepsi birbirine bağlı. Yiyecekler ve çamaşırlar, hemen hemen her şey bu şekilde taşınıyor."

O kahrolası tünellerden nefret ediyordu ama kaçması buna bağlıysa, fareler ve yılanlarla dolu bir mağaradan bile sürünerek geçerdi. Belki de tüneller hatırladığı kadar dar değildi; belki ilaçlar ona *Alice Harikalar Diyarında*'daki kekler ve sıvı şişeleri gibi çarpıtılmış bir gerçeklik algısı kazandırmıştı.

"Bekle," dedi Sage. "Muhabirler içeri girdiğinde, neden onlara iradem dışında burada tutulduğumu söylemiyorum? Onlara Rosemary'den bahserim ve..."

Eddie, başını iki yana salladı.

"Ne?" dedi Sage. "Onlar iyi bir hikâyenin peşinde değiller mi?"

"Onlar zihinsel engeli olan sakinlerin bulunduğu bir akıl hastanesine gizlice girecekler. Sence sana inanırlar mı?"

Kahretsin. Eddie haklıydı. Başka biri olduğunu söyleyen bir Willowbrook sakinine kimse inanmazdı. Tünellere girmek onun tek seçeneğiydi. Ancak her şey, bu korkunç yerde gereğinden fazla bir dakika bile kilitli kalmaktan daha iyiydi.

"Ya biri bizi aşağıda yakalarsa?" diye sordu Sage.

"Bu, almamız gereken bir risk," dedi Eddie.

Sage, seçeneklerini düşündü. Alan dönene ya da Eddie, Heather veya Dawn ile konuşabilene kadar bekleyebilirdi. Ancak arkadaşlarının Eddie'ye inanacağından ve ona yardım edeceğinden nasıl emin olabilirdi? Cropsey konusunda onunla dalga geçtikleri için onlara bir oyun oynadığını bile düşünebilirlerdi.

"Pekâlâ," dedi Sage. "Sonra ne yapıyoruz?"

Eddie omzunu silkti. "Sonra seni eve götürüyorum."

On İkinci Bölüm

Sinirlerini kontrol etmekte güçlük çeken Sage, Eddie'yi dar tünelde takip ederken köşeden biri gelirse dönüp kaçmaya hazırdı. Yakalanma korkusu ve iyice tetiklenen klostrofobi hissinin pençeleri arasında yapabileceği tek şey, bir ayağını diğerinin önüne koyarak adım atmaktı. Tünellerden geçip Altıncı Ev'in akıl almaz cehennemine sürüklenmesi daha dün gibiydi ama aynı zamanda sanki bütün bir ömrü geçmiş, bin yıl yaşlanmış gibi hissediyordu.

Eddie, etrafa kulak kesilmiş bir hâlde ne zaman bir ses duysa elini kaldırarak onun önünde yavaşça yürüyordu. O ana kadar kimseyle karşılaşmamışlardı.

Küf ve ıslak taşın mağaraları andıran kokusu soğuk havayı doldurdu. Şişman fareler, yeşil ve gri çizgili duvarların yanındaki drenaj hendeklerinde birikmiş kumlu su ve küfün arasında koşturuyordu. Paslı metal borular tavan boyunca uzanıyor, kanalizasyon suyunu hatırlatan kahverengimsi bir sıvıyı

beton zemine damlatıyordu. Metal kafeslerdeki tozlu ampuller, bazen her an yanıp sönecek ve onları tamamen karanlıkta bırakacakmış gibi görünen zayıf, titrek bir parıltı yayıyordu. Sage, öyle bir şey olursa çığlık atacağını düşündü. Neyse ki Eddie'nin arka cebinde her ihtimale karşı bir el feneri vardı.

Aslında buraya getirilirkenki karmaşık zihniyle tünellerin dar ve alçak olduğunu sadece hayal ettiğini, gerçekte Manhattan'ın altındaki metro sistemi gibi uzun ve geniş olacaklarını ummuştu. Ne kadar da saftı. Ne yazık ki hafızası onu yanıltmamıştı. Kendini tavşan deliğinde sürünen bir dev gibi hissediyordu. Buradan hemen çıkamayacaktı.

Muhabir ve televizyon ekibinin, Altıncı Ev'in faaliyet odasına girmesinin üzerinden sadece on ya da on iki dakika geçmişti. Paniklemiş hâldeki Hemşire Vic de arkalarındaydı ve onlara gitmelerini emretmekten başka ne yapacağını bilememişti ki tabii bu da hiçbir işe yaramamıştı. Bir kameramanın projektörü loş alanı aydınlattığında adamlardan biri, "Aman Tanrım, bunların hepsi çocuk," demişti.

Başka biri de, "İşte, Willowbrook'a hoş geldiniz," deyiverdi.

Muhabir ve kameraman, gözlerini iri iri açmış bir hâlde karşılarındaki manzaraya bakakalmışlardı. Gördüklerine bir hayli şaşırdıkları ortadaydı. Projektör odayı aydınlatırken, çaresiz figürler doğrudan ışıkla çevrelendi, ardından gölgeli bir bulanıklıkta kayboldu. Parlak, hareketli ışık sakinlere, sıçrayan bir avı gözler önüne seren bir av tüfeğinin dürbünü gibi ürkek, gerçeküstü bir nitelik kazandırdı. Bükülmüş, cılız bir bacak göze çarpıyordu. Fena hâlde şişmiş bir kafa ve duvara yayılmış bir sürü koyu leke vardı. Köşede, üzerinde kirli

beyaz bir deli gömleği olan karanlık bir figür duruyordu. Sırtı onlara dönük şekilde yere çömelmiş olan çocuk, tıpkı yanındaki diğer iki çocuk gibi çıplaktı.

Muhabir kameramana çekime başlamasını emrettiğinde Wayne, onları hemen orayı terk etmeleri için korkutmaya çalıştı. Muhabiri omzundan itti ama adam Wayne'i eğer ona müdahale ederse, yüzünün her haber istasyonunda fail olarak gösterileceği konusunda uyardı. Bunun üzerine Wayne teslim olurcasına ellerini kaldırdı, geri çekildi ve onlara izin verdi.

O kaos sırasında Eddie ile Sage çift kanatlı kapıdan geçip kaçtılar. Koridor boyunca hemşire bankosuna doğru koşarlarken, arkalarındaki faaliyet odasında Hemşire Vic'in bağırdığını duyabiliyorlardı. Muhabir ise etrafında yankılanan ağlama ve çığlık sesleri eşliğinde Willowbrook dehşetini anlatmaya başlamıştı. Hemşire bankosunu aceleyle geçtikten sonra Sage, Eddie'yi malzeme odasına kadar takip etti. Eddie, tünel kapısını açan anahtarı ararken Sage, çığlık atmamak için kendini zor tutuyordu. Sonunda Eddie kilidi açtı ve içeri girdiler. Kapı nihayet faaliyet odasında giderek artan gürültüyü bastırarak arkalarından kapandı. Tünellere inen merdivenin tepesinde büyük bir kâğıt çanta duruyordu. Eddie çantayı alıp Sage'e verdi.

"Bu ne?" diye sordu Sage.

"Kıyafet. Acele et de giy."

Çantanın içinde bir kadife pantolon, uzun bir yün palto ve yıpranmış bir çift erkek botu vardı. Beline fazla bol gelen ve neredeyse dizlerine kadar yıpranan pantolonunu giydikten sonra Sage, kollarını paltonun içine soktu ve çıplak ayaklarını botların içine yerleştirdi. Çizmeler çok büyüktü ama ayağında

yeniden bir şeylerin olması iyi hissettirmişti. Hazır olduğunda, ufalanmak üzere olan taş basamaklardan tünellere indiler.

Saatler gibi gelen dakikalar boyunca tünellerde sola, sağa ve tekrar sola döndükten sonra Sage, "Geldik mi?" diye fısıldadı.

"Henüz değil," diye yanıt verdi Eddie omzunun üzerinden. "Morg ve otopsi odasını geçtikten sonra acil ameliyathane ve dişçi salonlarının altına girmemiz gerekiyor. Sonra hastanenin yanındaki otoparkın yanına varacağız."

Sage ürperdi. "Morg ve otopsi odası mı?"

Eddie, başıyla onu onayladı.

"Tanrım." Sanki yeterince korkmuyormuş gibi bir de bunları duymuştu.

Hemen arkalarında bir motor çalışınca Sage olduğu yerde sıçradı. Taşlama dişlileri, dar şaftta çığlık atan bir hayvan gibi yankılandı. "Neydi o?" dedi, fazlasıyla yüksek bir sesle.

Eddie, arkasına dönüp parmağını dudaklarına götürdü. "Sadece bir jeneratör. Endişelenecek bir şey yok."

Sage, korkunun acı tadını yutkunarak yürümeye devam etti.

Tekrar sağa döndükten sonra, morg yazan bir tabelanın altında sallanan çift kanatlı kapıları geçerek başka bir nemli tünelden aşağı indiler. Sage, kapıların üst yarısındaki pencerelerden bakmamaya çalıştı ama elinde değildi. Paslanmaz çelik otopsi masasının arkasındaki tezgâhın yanında, üç eviyeli uzun bir lavabo vardı. Onun hemen yanında ise üzerinde MUMYALAMA SIVISI yazan şişelerin durduğu bir tezgâh... Uzak köşedeki altı kapılı ceset saklama kasası, odanın neredeyse dörtte birini kaplıyordu; menteşeleriyle kulpları paslıydı ve kararmıştı, her kapının altındaki ahşap, sanki içeride bir

şey çürümüş ve dışarı sızmış gibi katranlaşmış bir şeyle lekelenmişti. Küf, formaldehit ve sıcak bozuk para karışımı gibi bir koku, odanın dışına kadar taşıyordu. Eliyle burnunu ve ağzını kapattı. Mide bulandırıcı, tatlı koku, ona biyoloji dersinde kurbağaları keserken sürekli öğürdüğü için öğretmenin onu hemşireye göndermek zorunda kaldığı zamanları hatırlatmıştı. Gözlerini morg kapılarından çekerek o odada olanları düşünmemeye, kasanın içinde soğuk ve katı bir ceset olup olmadığını merak etmemeye çalıştı.

Tünelin sonunda sola dönüp başka bir tünelin yarısına kadar gittiler, ardından başka bir sağa saparak eski tekerlekli sandalyelerin, tekerlekli arabaların, paslı sedyelerin ve kayışlı, tekerlekli vinil kaplı koltukların etrafından dolandılar. İçeri doğru ilerledikçe atık ekipman yığınları da büyüdü. Küflü karton kutular ve plastik sürahiler yerlere saçılıydı. Çimento ve eski boya parçaları ayaklarının altında çatırdadı.

"Burası neden bu kadar kötü kokuyor?" dedi Sage.

"Sıçanlar," dedi Eddie. "Burada saklanacak daha çok yer var. Birinin buraya inmesinin tek nedeni eşyaları depoya koymak. Çoğu çöp ama onlardan kurtulmamıza izin verilmiyor."

Koridorun sonunda, servis asansörünün girişine benzeyen geniş metal bir kapı duruyordu. Sage, rahat bir nefes aldı. Sonunda oradan çıkıyorlardı ama doğrudan asansöre gitmek yerine Eddie durdu, cebinden feneri çıkardı ve açtı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Sage.

Eddie, fenerini başka bir tünele tuttu. "Bu yoldan gitmemiz gerek," dedi. Çok daha dar ve karanlık görünen koridorun tavanında hiçbir ışık yanmıyordu. El fenerinin ötesinde kalan duvarlar ve zeminler karanlıkta kayboluyordu.

"Emin misin?"

"Elbette, eminim," dedi Eddie. "Burası otoparka giden, kimsenin kullanmadığı bir kestirme."

"Ya asansörler?"

"Çalışmıyor ki," dedi Eddie. "Bu yüzden bu tünel hurda dolu. Bunun sonunda rögar kapağına çıkan bir merdiven var." Dar, gölgelerle dolu geçidi işaret etti. "Bunu bir kez geçtikten sonra özgürüz." Genç kıza bakmak için döndü. "Merak etme. Her şey yolunda gidecek."

Sage, ona her şeyden çok inanmak istiyordu ama tünellerden çıkıp Eddie'nin arabasına binerek Willowbrook'tan uzaklaşana kadar rahat nefes almayacaktı. O zaman bile Rosemary'ye ne olduğunu ve ortadan kaybolmasından kimin sorumlu olduğunu öğrenene kadar kendini güvende hissetmeyecekti. İlk durağı polis merkezi olacaktı ama ya polisler ona inanmazsa? Ya Willowbrook'u ararlarsa ve Doktor Baldwin, onları onun kaçak bir sakin olduğuna ikna ederse? Ya onu geri getirip tekrar kilitlemesi için birini gönderirse?

"Haydi, o zaman acele edelim ve buradan çıkalım, tamam mı?" dedi Sage.

Eddie, başıyla onu onayladıktan sonra döndü ve karanlık tünele yöneldi. Sage, tavanın göründüğünden daha alçak olması ihtimaline karşı başını aşağıda tutarak onu takip etti. Bu geçit, yan yana yürümeyi imkânsız kılan taş kemerleri ve harap, dar duvarları ile diğerlerinden daha eski görünüyordu. Siyah küf pıhtıları zemini kaplarken kötü, küflü bir koku havayı doldurdu. Aşağıda bir şey ölmüş gibi kokuyordu. Eddie'nin arkasında kalmaya devam etti. Tek ışık kaynağı, taş duvarlarda bir aşağı bir yukarı seken el feneriydi.

Arkasında birinin olduğu hissinden kurtulmak imkânsızdı, sanki her an pençeli elleriyle bir çift güçlü kol karanlıktan çıkıp onu gizli bir çukura çekecekmiş gibiydi. Sanki işte o zaman Rosemary'ye ne olduğunu kesin olarak öğrenecekti. İçgüdüsel bir hareketle Eddie'ye uzandı. Gömleğine, kemer tokasına ya da eline, takılıp düşmesin ya da arkadan biri onu kapmasın diye tutunabileceği herhangi bir şeye güvenmek zorundaydı. Sage'in dokunuşunu hisseden Eddie durdu ve genç kızın elini tuttu, ardından yoluna devam etti. Bir yandan da kolunu arkada tutuyordu. Sage'in yüzünde örümcek ağları gezinince onları yüzünden çekti. Artık kimsenin bu tüneli kullanmamasına şaşmamalıydı. Cehennem kadar ürkütücüydü ve ölü hayvanlar gibi kokuyordu. İçeri girdiklerinde koku daha da kötüleşti.

"Ne kadar uzak?" dedi.

"Neredeyse geldik," dedi Eddie. "Haydi."

"Hiçbir şey göremiyorum."

"Sadece bekle. Ben yol göstereceğim."

Eddie, aniden durup Sage'in elini bıraktı. "Aman Tanrım," dedi. "Aman Tanrım." Sesi çatlamıştı. Döndü, el fenerini hâlâ yukarıda tutarak Sage'in ileriyi görmemesini sağlıyordu.

Sage, elini gözlerine siper etti ama Eddie, ışığı aşağıya indirdi ve onun görüş alanını engellemek için bir adım yana kaydı. Delikanlının gözleri fal taşı gibi açılırken teni bembeyaz kesilmişti. "Ne oldu?" diye sordu Sage.

"Hımm, şey..."

"Ne?"

"Dönmemiz gerek," dedi.

"Neden? Orada bir şey mi var? Bırak da göreyim!"

"Bu pek iyi bir fikir değil. Haydi gel, geri dönelim. Başka bir yol daha biliyorum."

"Neden, ne oldu?"

"Sadece dediğimi yap, olur mu?"

Delikanlının alnındaki derin kırışıklık ve tuhaf bakışları genç kızın kalbinin daha hızlı atmasına neden oldu. Ne gördüğünü bilmesi gerekiyordu. El fenerini kaptığı gibi yanından geçti ve ışığı tünelin karanlık boşluğuna tuttu.

Duvarla bir taş arasına sıkışmış genç bir kadının solgun, çıplak vücudu bir çıkıntıya yerleştirilmişti. Sanki orada oturmuş onları bekliyormuşçasına mavi gözleri fal taşı gibi açılmış, yüzü geçide doğru bakıyordu. Birkaç santim kadar kesilmiş olmasına rağmen kızıl sarı saçı, Sage'e kendisininki kadar tanıdık geliyordu. Bu ince bacaklarla uzun parmakları, çukurlu dizleri ve ince ayak parmaklarını çok iyi biliyordu. Sanki kendi vücuduna bakıyor gibiydi. Ancak kızın ağzı sirk kırmızısına boyanmıştı. Kurumuş ruj lekesi, palyaçolarınkine benzer abartılı bir gülümseme gibi kulaklarına doğru uzanıyordu. Bileklerinde siyah yarıklar vardı ve kan, baldırları boyunca koyu nehirler gibi yol yapmıştı. Söğüt gibi boynundan bir başka pürüzlü, siyah çizgi geçerken göğsünden aşağı damlayan kan, göğüslerini ve karnını kırmızıya boyamıştı.

Sage, feneri elinden düşürdü. Yüzü alev alev yanarken, vücudu terden su kesmişti. Kolu bacağı tutmaz olmuştu, birazdan kız kardeşinin yanına, yere düşeceğini sandı. Midesi bulanınca öne eğilip midesinde hiçbir şey kalmayana kadar kustu. Ardından doğrulup tünelin duvarına yaslandı ve atan nabzını yavaşlatmak istercesine bir elini boğazına götürdü.

"Aman Tanrım," diye ağlamaya başladı. "Aman Tanrım." Dizlerinin üzerine çöküp çığlık attı.

Eddie de hemen yanına diz çöktü. "Yapma," dedi. "Lütfen."

Sage, yüzünü ellerinin arasına gömüp hıçkırarak ağlamaya başladı. Çok geç kalmıştı. Rosemary artık yoktu... Hem de bu sefer sonsuza dek... Öldürülmüştü. Ama kim böyle bir şeyi yapardı? Neden?

İnsanlar hâlâ ormanda kayıp çocukların izlerini arıyor.

Heather ve Dawn'ın sözleri zihninde yankılanıyordu. Eddie'ye bakarken acı ve korku nefes almasını engelliyordu. "Sence Cropsey mi?" diye hıçkırdı.

"Hayır." Eddie, şiddetle başını iki yana sallarken yüzünden şoka girdiği anlaşılıyordu.

Sage ani bir farkındalıkla sarsıldı. "Ya Wayne'se?" Bu sözleri söylerken sesi titriyordu.

"Kim olduğunu bilmiyorum ama bunu düşünecek vaktimiz yok." Sage'i kolunun altından tutup ayağa kaldırdı. "Haydi, ayağa kalk. Devam etmek zorundayız."

Sage, onun elinden kurtuldu ve emekleyerek ondan uzaklaştı. Küçük çakıl taşlarıyla keskin kayalar avuçlarına batmıştı. Ayağa kalktı ve ona doğru döndü, nefes nefeseydi. "Neden bahsediyorsun?" diye bağırdı. "Devam *edemeyiz*. Bu *Rosemary*! O, benim kız kardeşim!"

"Biliyorum," dedi Eddie. "Özür dilerim ama gitmemiz gerek."

"Gidemeyiz! Birilerine söylemek zorundayız!"

"Söyleyeceğiz," dedi Eddie. "Söz veriyorum. Ama önce seni buradan çıkarmak zorundayız."

Sage, başını iki yana sallarken gözyaşlarından önünü göremiyordu. "Hayır. Birilerine onun burada olduğunu söylememiz gerek. Onun öldürüldüğünü söylememiz gerek!"

"Kime söyleyeceğiz?" diye sordu Eddie, neredeyse bağırarak. "Willowbrook'ta çalışan kime? Baldwin bunu öğrendiğinde ne yapacak sanıyorsun? Polisleri çağırıp sakinlerden birinin öldürüldüğünün duyulmasına izin mi verecek sence? Hem de kayıp raporu oluşturulmayan bir sakinin?"

"Bilmiyorum," diye bağırdı Sage. "Bilmiyorum." Doğru düzgün düşünemiyordu. Tüm bedeni titriyordu.

"Ama ben biliyorum. Tüm bunları ortadan kaldırıp seni burada tutacak. Rosemary'yi krematoryuma gönderecek ve bu olay hiç yaşanmamış gibi yapacak."

Sage, bayılacağını hissetti. Eddie haklıydı. Kimse Rosemary'nin kayıp olduğunu bile bildirmemişti. Eğer Doktor Baldwin, Willowbrook'ta olanları örtbas etmek için bir doktorun, bir sakini taciz ettiğine dair yalanlar uydurabiliyorsa kim bilir başka neler yapardı? Norma ile Eddie, sakinlerin orada öldüğünü ve kimsenin nasıl veya neden olduğunu araştırmadığını söylemişti. İlk kaybolan Rosemary bile değildi üstelik.

Ancak Rosemary öldürülmüştü. Bu korkunç tünellere indirilmişti ve biri onun bilekleriyle boğazını kesmişti. Cropsey, Wayne ya da başka biri olup olmadığını insanların bilmesi gerekiyordu. Uyarılmaları gerekiyordu. Sonra aklına bir fikir geldi. "Haber ekibinin hâlâ burada olduğunu düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum. Belki."

Sage, ayağa kalkıp geldikleri yoldan geri dönmeye başladı. Bacakları titriyor, düşmemek için nemli tünel duvarlarına tutunuyordu. "Gitmeden önce onlara söylemeliyiz."

"Bekle," dedi Eddie. "Ya onlar çoktan gitmişse ve biri bizi görürse?"

"Denemeliyiz!"

"Tamam ama bu yoldan daha hızlı olur." Eddie, önlerindeki yolun ilerisini gösterdi. "Eğer acele edersek kampüsü koşarak geçer, onları yarı yolda yakalayabiliriz."

Haklıydı. Birçok yerden dönmüşlerdi, sanki yüz kilometre yürümüşler gibiydi. Yerin üstüne çıkmak ve Altıncı Ev'e doğrudan yol almak daha hızlı olurdu.

Ancak bu, ölen kız kardeşinin yanından geçmek demekti. Başka seçeneği yoktu. Eddie'nin durduğu yere döndü. "İlk sen git."

Eddie karşı duvara yakın durarak Rosemary'nin yanından geçti, sonra dönüp Sage'e elini uzattı. "Haydi. Acele etmeliyiz."

Sage, derin bir nefes aldı ve gözlerini ondan ayırmadan Rosemary'nin yanından geçti. Sonra dönüp ona son bir kez baktı.

"Seni burada bırakmayacağım," dedi. "Söz veriyorum. Yapacağım son şey olsa bile, bunu sana kimin yaptığını bulacağım."

Ardından Eddie'yi birkaç metre daha takip etti. Nihayet bir rögar kapağına açılan merdiveni tırmandılar ve tünellerden sürünerek çıktılar.

On Üçüncü Bölüm

Karla kaplı kampüste keskin bir rüzgâr esiyor, koşarken Sage'in gözlerini yakarak gözyaşlarının yanaklarında kurumasına neden oluyordu. Willowbrook'un karanlık duvarlarında çok fazla zaman geçirdikten sonra gözlerini kısarak güneşe, gökyüzünde yanıp sönen ve hızla ilerleyen bulutların arkasında titreşen yüksek ışık noktasına baktı. Ayakları kocaman çizmelerin içinde ileri geri kayıyor, topuklarına ve ayak tabanlarına zımpara kâğıdı gibi sürtünüyordu. Acıyı görmezden geldi ve dört katlı binaları, titreyen ağaçları geçerek karlı yollarda ve bahçelerde ilerlemeye devam etti. Sert bir rüzgârla oluşan kar yığınını yarıp geçtiğinde, neredeyse düşecekti ama öne yuvarlanmadan önce dengesini sağladı, elleri ıslanmıştı. Eddie durdu ve ona yardım etmek için arkasına uzandı.

"Devam et," diye bağırdı Sage. "Gazetecileri yakala!"

Eddie, bir an tereddüt etse de sonra yürümeye devam etti. Sage, ayağa kalkıp yürümeye çalıştı ancak işe yaramıyordu. Yetersiz uyku, yetersiz besin, Rosemary'nin cesedini bulmasının yarattığı şok ve acı neredeyse tüm gücünü tüketmişti. Göğsü keskin havadan dolayı acıyordu. Yan tarafında bir şey dikkatini çekti. Uzakta Altıncı Ev'i görünce duraksadı.

Eddie, binanın ön tarafına park edilmiş bir Chrysler New Yorker arabanın yanında yolda durmuş, sanki kaybolmuş gibi bir eli başının tepesinde kampüsün girişine bakıyordu. Hiçbir haber kamyonu binanın önüne değildi ya da çıkışa doğru yol boyunca ilerlemiyordu. Eddie'yi ya da Altıncı Ev'i çeken kameralar ve mikrofonlar yoktu.

Gazeteciler gitmişti.

"Lanet olsun," dedi Sage nefesini toplamak için durarak. Soğuk hava ciğerlerine bıçak gibi saplanıyordu. Şimdi ne yapmaları gerekiyordu? Eddie, Doktor Baldwin'e Rosemary'den bahseder de doktor da ona inanmazsa ya da bunu örtbas etmeye çalışırsa, Willowbrook'tan çıkıp kız kardeşini kimin öldürdüğünü bulmak imkânsız olurdu. Eddie, kollarını sinirle havaya kaldırarak ona baktı. Sage ıslak yanaklarını buz gibi elleriyle sildi ve ona doğru yürümeye başladı. Baldwin ile şanslarını denemek zorunda kalacaklardı. Odasına gitmeleri ve ona ne bulduklarını söylemeleri gerekiyordu. Başka seçenek yoktu.

Ancak bir anda olduğu yerde kalakaldı. Wayne ve Marla, öfkeden deliye dönmüş Doktor Baldwin ile birlikte Altıncı Ev'in ana kapısından dışarı çıkıyorlardı. Sage karda çömeldi. Baldwin onun kaçtığını düşünürse, Wayne ve Marla'nın onu D Koğuşu'na geri sürüklemesini ve Sage ona derdini anlatamadan uyuşturucu yapılmasını isterdi. Evet, o ve Eddie ona

Rosemary'den bahsedeceklerdi ama önce hikâyelerini doğrulamaları gerekiyordu.

"Sadece işe gidiyormuş gibi yap ve binaya gir, Eddie," dedi Sage nefes nefese. "Hiçbir şey olmamış gibi davran. Sonra dışarı çıkıp beni alabilirsin ve birlikte Doktor Baldwin'in odasına gideriz."

Eddie'nin ne yapacağını görmek için tırnaklarını avuçlarına bastırdı. Umduğu gibi, kaldırımdan aşağı inip kanadın ucundaki kapıya doğru döndü. Ama Doktor Baldwin onu çoktan fark etmişti. Elini kaldırıp seslendi. Eddie durduğunda, Doktor Baldwin ona doğru yöneldi.

Sage nefesini tuttu. Onun Altıncı Ev'den kaçtığını biliyorlar mıydı? Gazeteciler gittikten sonra sakinleri saymışlar mıydı?

Sage, neler konuşulduğunu duyamayacak kadar uzaktaydı ama Doktor Baldwin yumruklarını sıkmış, öfkeli bir hâlde Eddie'ye bağırmaya başlamıştı. Sonra kolunu uzattı ve içeri girmesini emrediyormuş gibi Altıncı Ev'i işaret etti. Eddie bir adım geri attı ama Doktor Baldwin bileğini yakalayarak onu bırakmadı. Wayne ve Marla aceleyle gelip onu kollarından tuttuklarında, Sage keskin bir nefes aldı. Neden ona böyle davranıyorlardı? Muhabirleri içeri alan kişinin o olduğunu mu düşünüyorlardı?

Onu rahat bırakmaları için onlara bağırmak, Eddie'nin yanlış bir şey yapmadığını söylemek istedi ama bir eliyle ağzını kapattı. Doktor Baldwin onu dinlemezdi ve Eddie'nin onun kaçmasına yardım ettiğini düşünürse, ikisinin de başı büyük belaya girerdi.

Willowbrook'un ana girişinin uzaktaki kapısına bakarak oraya doğru kaçıp kaçmayacağını düşündü. Sorun şu ki oraya

görülmeden ulaşabilse bile, gündüz gözüyle nöbetçiyi asla geçemeyecekti. Belki de hava kararana kadar beklemeliydi. Yakındaki binalara ve ağaçlara baktı. Bir şeyin arkasına saklanabilirse akşama kadar yerinde kalabilir, sonra gizlice dışarı çıkabilirdi. O zamana kadar kapılar kapanmış olsa bile, bir şekilde ormanın içinden bir çıkış yolu bulurdu. Serbest kaldığında polise gider, onları buraya getirir ve Rosemary'nin cesedini gösterirdi. Ondan sonra Doktor Baldwin onu serbest bırakmak zorunda kalırdı. Başka seçeneği olmayacaktı.

Altıncı Ev'e yeniden baktığında şaşkınlıktan donakaldı. Wayne ve Marla, kar yığınının üzerinden zar zor ilerliyor, birikintilerin arasından güçlükle geçerek ona doğru geliyorlardı. Sage korku dolu bir ifadeyle öylece durdu. Sonra ayağa fırladı ve büyük boy çizmelerin içinde kayarak bir ağaca doğru koştu. Koşarken, tökezlerken ve neredeyse yuvarlanırken soğuk hava göğsünü deliyordu. Ağaçların yarısına geldiğinde arayı açtığından emindi. Arkasına bakmayı göze aldığında ise çığlık attı. Wayne sadece birkaç metre ötedeydi, soğuk nefesini dışarıya üflerken kaslı kolları ona uzanıyordu. Sage daha hızlı koşmaya çalıştı ama ayakları kara takılınca yüzüstü düştü.

Wayne, âdeta vahşi bir hayvan gibi nefes nefese tepesinde dikiliyordu sonra onu kolundan tuttuğu gibi ayağa kaldırdı. "Sen ve şu küçük erkek arkadaşın bu sefer fazla ileri gittiniz," dedi. "Kimse beni bu hâle düşürüp de kolay kolay bundan sıyrılamaz."

"Bırak beni!" diye bağırdı Sage. "Biz Rosemary'yi bulduk!"

"Kesin bulmuşsundur," dedi Wayne. Parmaklarını kızın koluna batırıp onu Altıncı Ev'e doğru sürüklemeye başlamıştı.

Sage onun yüzüne, omzuna ve göğsüne vursa da ondan kurtulamadı.

Her zamankinden çok daha fazla topallayan Marla, nefes nefese bir hâlde yanlarına vardığında Sage'i diğer kolundan tuttu. "Bu sefer ne halt etmeye çalıştın?"

"Kız kardeşimi bulduk!" dedi Sage. "Ölmüş!"

Marla gözlerini devirdi. "Ah, Tanrım, sen sabır ver. Yine mi kız kardeş hikâyesi!"

Sage, daha fazlasını söylemek istiyor ama zar zor nefes alabiliyordu. Wayne ya da Marla'nın ona inanıp inanmaması önemli değildi. İkna etmesi gereken kişi Doktor Baldwin'di ve bu geri kalan tüm gücünü tüketecekti. Hem fiziksel hem de duygusal olarak kendini bitkin hisseden Sage, âdeta bir sarhoş gibi tökezleyip yalpalıyor, her birkaç adımda bir düşüyordu. Wayne, bu durumdan sıkılarak onu kucakladığı gibi yolun karşı tarafına taşıdı. Sage gözlerini kapatarak bu ellerin Rosemary'nin boğazını kestiğini, bu kollarla kanlı bedenini taşıdığını düşünmemeye çalıştı. Altıncı Ev'in önündeki buzlu yaya yoluna vardıklarında Wayne, onu yere bırakıp öne doğru ittirdi. Eddie, genç kız düşmeden koşup onu yakaladı.

"Böyle kaba davranmana gerek yok," diye söylendi Wayne'e.

"Ne yaparsın, dostum?" dedi Wayne, alaycı bir gülümsemeyle. Eddie'yi kenara çekip Sage'i, Doktor Baldwin'e doğru sürükledi. Doktor, gazetecilerin sürpriz ziyaretinin yarattığı şaşkınlığı üzerinden hâlâ atamamıştı. Saçının bir tarafı dik dik duruyordu ve gömleğinin yakası çarpıktı. Sage'e öfkeyle bakarken yüzünde ciddi ve sert bir ifade vardı.

"Sen dışarıda ne halt ediyorsun?" dedi.

Sage, Eddie'ye baktı. Doktor Baldwin ona da neden dışarıda olduğunu sormuş muydu? Birlikte dışarıda olduklarını biliyor muydu? Eddie'nin yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Eddie'nin yalan söyleyip söylemediği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Ben... Ben Rosemary'yi buldum," dedi. "Biri onu öldürmüş."

Doktor Baldwin, şaşkınlıkla gerileyip Sage sanki üç kafalıymış gibi baktı. "Tanrım," dedi. "Duymadığım şey kalmadı." Karla kapla çimlik alana baktı. "Nerede, ağaçların arkasında mı? Kar yığınının altında bir yerde mi gömülü?" Sesinde alay vardı.

"Bana inanmadığını biliyorum," dedi Sage. "Ama doğru. Tünellerde ve öldürülmüş."

Doktor Baldwin avucunu alnına bastırıp sanki aklını yitirmek üzereymiş gibi sırıttı. "Elbette, öyledir," dedi. "Neden bunu düşünmedim ki? Ne aptalım!" Sonra aynı sert ifadeyle Wayne'den yana döndü. "Şunu içeri götür, çukura at. Kaçmaması gerektiğini bir kez daha öğrenmeye ihtiyacı var. Süresi umurumda değil. Şimdi şu lanet gazeteciler içeriye nasıl girmiş onu öğrenip bu işi halletmem gerek. Sonra onun icabına bakarım."

Wayne, Sage'in kolunu yeniden yakalarken Marla da diğer kolunu tuttu.

"Hayır!" dedi Eddie. "O doğruyu söylüyor. Kız kardeşinin cesedi, hastane yakınındaki çalışan otoparkına çıkan eski ana tünelin içinde." Bunları Doktor Baldwin'e bakarak söylüyordu. "Sana gösterebiliriz."

"Sen nereden biliyorsun?" diye sordu Doktor Baldwin. "Sen de onunla birlikte tünelde miydin?"

Eddie, başıyla onu onayladı.

Doktor Baldwin öfkeden kendini kaybedecekmiş gibi duruyordu. "Sen aşağıda ne yapıyordun? Yine onun kaçmasına mı yardım ediyordun?"

"Sana cesedi gösterdikten sonra açıklayacağım," dedi Eddie.

"Tanrım," dedi Doktor Baldwin. "Bu saçmalıkla uğraşacak hâlim yok. Bir düzine gazeteci Altıncı Ev'e izinsiz girdi ve sen işini yapmak yerine tünellerde mi dolandın? Aklından ne geçiyordu senin?"

"Eğer bana bir şans verirsen ben..."

"Sadece sus," diye bağırdı Doktor Baldwin, yüzü kıpkırmızıydı. "Artık duymak istemiyorum!"

"Ne yapmamızı istersin, doktor?" dedi Wayne.

Doktor Baldwin ondan yana döndü. "Tanrı aşkına," diye homurdandı. "Orada neler olduğunu gördün. Tam bir kaos yaşandı! Birinin yine kaçmaya çalışmasından çok daha büyük bir belanın içindeyim! Sana söyleneni yap ve şu kızı çukura götür." Ardından öfkeyle Eddie'ye baktı. "Sen. Benimle odama geliyorsun. Açıklama yapacaksın."

"Hayır!" dedi Sage. "Lütfen! Beni çukura göndermeyin! Doğruyu söylüyoruz. Kız kardeşim öldü. Sana onun nerede olduğunu gösterelim!" Neredeyse Wayne'in Rosemary'yi öldürdüğünü söyleyecekti ki dilini tuttu. Eğer onu çukura götürecekse, kendisinden şüphelendiğini bilmesi pek de iyi bir fikir olmazdı.

Doktor Baldwin onu görmezden geldi ve ellerini saçlarından geçirip yakasını düzelterek New Yorker model araca doğru yürümeye başladı. Wayne ile Marla, Sage'i Altıncı Ev'e doğru çektiler. Sage, ayaklarını âdeta yere çiviledi ama Wayne,

onu daha sıkı tutarak hızla yürümeye başladı, neredeyse onu ve Marla'yı merdivenlerden yukarı sürüklüyordu. Omzunun üzerinden Eddie'ye baktı. Kaldırımda arabanın yanında duruyor, onun götürülmesini izliyordu, yüzü endişeyle doluydu. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Döndü ve Doktor Baldwin'in arabasına bindi. Sage, kaçmak için çaresizce yeniden mücadele etmeye başladı ama gücünü boşa tüketiyordu, sonraki birkaç saati atlatmak için kalan gücünü koruması gerekiyordu. Eddie, Doktor Baldwin'e Rosemary'nin cesedini gösterdikten sonra herkes gerçeği öğrenecek ve gitmesine izin vereceklerdi. Buna inanmak zorundaydı. Aksi düşünülemezdi.

Altıncı Ev'e girdiklerinde Wayne ve Marla onu kiremitli bir lobiden geçirerek Wayne'in, sol kanada çıkan perçinli çelik bir kapının kilidini açtığı geniş bir koridora götürdüler. Arkalarından çarparak kapanan kapının sesi boş koridorda yankılandı. Wayne kapıyı tekrar kilitledi ve onları D Koğuşu'na götüren iki kilitli kapıdan daha geçirdi. Hemşire bankosuna vardıklarında Hemşire Vic sandalyesinden kalktı ve gözlerini kocaman açarak masasının arkasından onlara baktı.

"Neler oluyor?" dedi. "Gazetecilerle birlikte mi çıkmış?"

"Emin değiliz," dedi Wayne. "Ama Eddie onunlaydı."

Hemşire Vic dişlerini sıkarak nefes aldı. "Küçük baş belası. Aklından ne geçiyormuş?"

"Sorun da bu," dedi Wayne. "Onda bir gram akıl yok. Baldwin onu ofisine götürdü. Başı ciddi belada, bundan eminim."

"Hepimizin başı belada," dedi Marla, sesine endişe hâkimdi.

"Gazetecileri içeri alan Eddie olabilir mi?" diye sordu Hemşire Vic.

"Bilmiyorum," dedi Wayne. "Ama bunu onun yanına bırakmazdım."

Hemşire Vic, olanlara inanamıyormuş gibi başını iki yana sallayarak Marla'ya baktı. "En iyisi D Koğuşu'na git de oradaki zararı bir kontrol et. Şu kameramanlar hepimizi korkuttu. Sakinler tamamen aklını kaçırdı."

Ardından Sage'i gösterdi. "Bunu da yanında götür, sakinleştir. Bugün yeterince heyecan yaşadık."

"Doktor Baldwin onu çukura götürmemi istedi," dedi Wayne.

Sage, başını iki yana salladı. "Beni oraya götürmek zorunda değilsin. Bir daha kaçmayacağım, söz veriyorum. Eddie, Rosemary'nin cesedini gösterdikten sonra Doktor Baldwin beni bırakmak zorunda kalacak. Görürsünüz." Rosemary'nin görüntüsü yine zihninde canlandı; cılız, çıplak cesedi, boşluğa bakan gözleri, kanla kaplı bacakları, göğsü ve karnı... "Lütfen," dedi, boğazındaki düğümü yutkunmaya çalışarak. "Yalvarıyorum."

Hemşire Vic, şaşkınlıkla ona baktı. "Bu yine ne saçmalıyor?"

"O ve Eddie tünelde bir ceset bulduklarını iddia ediyorlar," dedi Wayne. "Bana sorarsan ikisini de birkaç aylığına çukura kapatmak lazım."

"Dalga mı geçiyorsun?" dedi Hemşire Vic.

"Hayır," dedi Wayne. "Bunları söylediklerini duydum."

Marla da onaylarcasına başını salladı.

"Eh, bu yeni bir şey," dedi Hemşire Vic, duyduklarına inanamıyordu. "Ben ilaçları getireyim, seninle çukurda buluşuruz. Sen koğuşa dön, Marla. Bana aynı şeyi bir daha söyletme."

"Peki, hanımefendi," dedi Marla ve koridorun aşağısına, D Koğuşu'na doğru topallayarak yürümeye başladı.

"Lütfen," dedi Sage, Hemşire Vic'e. "Bunu yapmak zorunda değilsiniz. Uslu duracağım, söz veriyorum."

Ancak kimse onu dinlemedi.

Wayne, onu koridor boyunca sürükledikten sonra çukura doğru sağa döndü. Çift kanatlı kapıları açıp kızı içeri aldı ve sağdaki üçüncü inziva odasında durdu. Bir eliyle kızın kolunu mengene gibi sıkarken, diğer eliyle cebindeki anahtarları çıkardı. Diğer çelik kapıların ardından da ağlama, bağırma ve dua sesleri yükseliyordu. Biri ortadaki kapı panellerinden birine o kadar sert vurdu ki kapı çınladı. Sage, ürkerek yerinden sıçradı. Arkalarındaki koridorun sonunda çift kapılar açılıp kapandı ve hızla koşuyormuş gibi duran ayak sesleri onlara doğru ilerledi. Sage, Baldwin'in kendisini kurtarmaya gelmesi için dua ederek dönüp arkasına baktı... Ancak Eddie'nin ona Rosemary'nin cesedini göstermek için yeterli zamanı olmadığını biliyordu. Tam da korktuğu gibi gelen, metal bir tepsi üzerinde şırınga taşıyan Hemşire Vic'ti.

Sage aniden uyandı, başı zonkluyordu ve alnı ter içindeydi. Sanki dua ederken uyuyakalmış gibi elleri çenesinin altında birleştirilmişti ve yan tarafına yatar vaziyetteydi. Deri kayışa benzeyen bir şeyle bilekleri birbirine bağlanmıştı. Ne yatak ne döşek ne de battaniye vardı ama hâlâ Eddie'nin ona verdiği ayakkabılarla paltoyu giyiyordu. Ardından Rosemary'nin cesedinin görüntüsü zihninde canlandı ve ani acı kalbini sıkıştırdı. Kız kardeşi ölmüştü.

Ne kadar zamandır çukurda olduğunu ya da daha ne kadar burada tutulacağını bilmeksizin, başını diğer tarafa çevirip görüşünü netleştirmek için gözlerini kırpıştırdı. Oda zifiri karanlıktı ve hava ağırdı. Saatin kaç olduğunu söylemek imkânsızdı. Sage, gözlerini yumup yeniden açtı. Hiçbir fark yoktu. Karanlık acımasızdı. Etrafını çevreleyen duvarlar âdeta içi pamukla doldurulmuş tabut gibi kalın ve sıkışık hissettiriyordu. Kollarını düzelterek yuvarlandı, bağlı ellerine yaslandı ve dizlerinin üzerine çöktü. Başı dönünce gözlerini kapadı ve geçmesi için dua ederek ona kadar saydı. Dengesini yeniden kazandığında bir duvara dokunmayı umarak körü körüne uzandı. Sanki tuvalle kaplanmış gibi dolgulu ve pürüzlüydü.

"Yardım edin!" diye bağırdı. "Lütfen, biri yardım etsin! Beni buradan çıkarın!"

Kimse yanıt vermedi. Kimse kapıyı açmadı veya odaya girmedi. Tekrar bağırdı. Hâlâ bir şey yoktu. O ve Eddie, Rosemary'nin cesedini bulalı ne kadar olmuştu? İki saat mi? Dört mü? Bir gün mü? Bir hafta mı? Bir panik dalgası onu ele geçirdi. Sonra kendine, geçen zamanı olduğundan daha uzunmuş gibi hissetmesinin hayal gücünün ürünü olduğunu hatırlattı. Ayağa kalktı ve öne doğru eğildi, kollarını uzatarak kapıyı aradı. Elleri kapitone kaplı kapıya değdiğinde kapıyı yumrukladı ama bir faydası yoktu.

"Merhaba?" diye bağırdı Sage. "Kimse var mı?"

Yanıt yoktu.

Ortadaki sürgülü panele odaklanarak kapıya yeniden vurdu. Hiçbir şey olmadı. Karanlıkta dururken –sallanıyormuş gibi hissediyordu ama emin olamıyordu– mantıklı düşünmeye çalıştı. Onu sonsuza kadar çukurda tutmayacaklardı. Elbette,

Eddie şimdiye kadar Doktor Baldwin'e kız kardeşinin cesedini göstermiş olmalıydı. Doktor Baldwin, başından beri doğruyu söylediğini fark ettiğinde çukura gelecek ve onu serbest bırakacaktı... Elbette, bolca özür dileyerek... Tabii Eddie haklı çıkmazsa... Doktor Baldwin için onu Altıncı Ev'de kilitli bırakıp Rosemary'nin cesedinden kurtulması, bir sakinin nasıl öldürüldüğünü açıklamaktan daha kolay değilse. Eddie, Doktor Baldwin ve sorumlu kişilerin işlerini ve itibarlarını korumak için her şeyi yapacaklarını söylemişti. Ayrıca Willowbrook'ta sakinlerin her zaman öldüğünü ve kimsenin umursamadığını da. Rosemary de o ölülerden yalnızca biriydi.

Hayır. Bu şekilde düşünmemeliydi. Eddie, bunun olmasına izin vermezdi. Eğer Doktor Baldwin, Rosemary'nin öldürülmesinin üstünü kapatmaya çalışırsa Eddie polisleri çağırır, onlar da Sage'i özgürlüğüne kavuşturarak katili ararlardı. En nihayetinde bu kâbus sona ererdi. O doktor onu ne kadar bu çukurda tutarsa tutsun, Sage buradan çıkıp kurtulmayı bekleyecekti. Sonra bir şekilde –Eddie'nin yardımı olsun ya da olmasın– buradan çıkacak ve kız kardeşinin katilini bulacaktı.

Tekrar soğuk zemine oturdu. Dolgulu bir duvara yaslanarak kapının açıldığını, Eddie ve Doktor Baldwin'in içeri girip çıkmasına yardım ettiğini ve Wayne, Marla ve Hemşire Vic'in korku ve şaşkınlık içinde bu sahneyi izlediğini hayal etti.

Sonsuz gibi gelen bir sürenin ardından sonunda kapının ortasındaki sürgülü panel tıkırdadı ve ince bir ışık huzmesi içeri girdi. Panel tamamen kayarken metalin metal üzerinde kayan tiz çığlığı, Sage'in sinmesine neden oldu ve salondan gelen parıltıya karşı gözlerini kırpıştırdı. Çok geçmeden Hemşire Vic'in makyajla kaplanmış yüzü açıklığı doldurdu. Koyu renk

kaşları ve kırmızı dudakları bir çizgi film karakterine aitmiş gibi görünüyordu.

"Uyandın mı?" diye sordu Hemşire Vic.

"Evet," dedi Sage. "Ne kadar zamandır buradayım?"

"Dün sabahtan beri."

"Şimdi saat kaç?"

"Akşamüstü altı."

Sage birden doğruldu, bu kadar süre burada kalmasına şaşırmış ve dehşete kapılmıştı. Neden onu hâlâ bırakmamışlardı? Bu kadar uzun süren neydi? Bunun mantıklı bir açıklaması olmalıydı. Belki de kendi ayakları üzerinde durabilmesi için ilaçların etkisinin geçmesini bekliyorlardı. "Beni çıkarmak için mi buradasın?"

"Hayır," dedi Hemşire Vic. "Doktorun emri. Baldwin seninle konuşana kadar burada kalmalısın. Sonra ne yapacağına karar verecek."

"Bu ne zaman olacak?"

"Emin değilim."

"Ama şimdi onunla konuşmam gerekiyor. Acil."

"Üzgünüm, yapamam. Zaten çoktan hastaneden çıktı."

Sage'in içini vahşi bir korku dalgası sardı. "Ne demek çoktan gitti? Bunu nasıl yapabilir?"

"Her gün saat beşte yaptığı gibi. Arabasına biniyor ve evine gidiyor."

"Ama ya kız kardeşim? Peki ya cesedi?"

Hemşire Vic'in kalemle çizilmiş kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti. "Yine bu saçmalığa başlama."

"Saçmalık değil! Doğru!" Panik dalgası onu yeniden ele geçirmek üzereydi. Neden Hemşire Vic, Rosemary'nin

öldürüldüğünü duymamıştı? Neden Willowbrook polislerle dolu değildi? "Eddie'ye ne oldu?" dedi. "Onunla konuşabilir miyim?"

"Hayır. Ayrıca onu bir süre Altıncı Ev civarında pek göremeyeceksin."

"Neden?"

"Seninle ortadan kaybolduktan sonra buraya geri dönemez. Bu, doğru değil."

"Bizim aramızda herhangi bir şey yok..." Sage, bağlı ellerini alnına bastırdı. Endişe ve öfke yüzünden doğru düzgün düşünemiyordu. "Eddie ile ben sadece arkadaşız."

"Hı... hı..."

Sage odaklanmaya çalıştı. Hemşire Vic'in, Eddie ile ilişkisi hakkında ne düşündüğü şu anda önemli olan son şeydi. "Doktor Baldwin polisleri aradı mı?"

"Saçmalama. Polisler bu gazetecilere bir şey yapamaz. Sadece birkaç dakikalığına buradaydılar ve herhangi bir hasar vermediler ya da hiçbir şey almadılar. İçeri girmelerinin üzücü olduğunu biliyorum ama kaçmana gerek yoktu. Kimseyi incitmek için burada değillerdi. Sadece bir hikâye elde etmeye çalışıyorlardı. " Kadının yüzüne endişe hâkimdi. "Yine de bence umduklarından fazlasını aldılar," dedi Sage'den çok kendine.

Sage, çığlık atar gibi oldu. "Muhabirlerden bahsetmiyorum!" diye bağırdı. "Rosemary'den bahsediyorum. Baldwin onun için polisi aradı mı?"

"Tanrım. Kes şunu. Uyandın mı diye bakmaya geldim ama böyle konuşmaya devam edersen, sanırım bir sakinleştiriciye daha ihtiyacın olacak."

"Hayır, anlamıyorsun," diye bağırdı Sage. "Ben gazetecilerden kaçmıyordum. Eddie ile ben... Biz... Gazeteciler içeri

girdiğinde tünellere gittik çünkü o benim kaçmama yardım ediyordu. Sonra Rosemary'yi bulduk... Yani cesedini bulduk demek istedim. Ölmüştü. Biri onu öldürmüştü."

"Ah, çok iyi anlıyorum. Yine kafanda bir şeyler kuruyorsun ama ben de dâhil olmak üzere herkes, bu gazeteciler yüzünden şok geçirdi. Sakinlerin çoğu ne olduğunu bilmiyordu. Bazıları götürüldüklerini düşündüler. Bir kız, kameranın ışığı yüzünden İsa'nın onu cennete götürmeye geldiğini düşündüğü için hastaneye gönderildi. Işığa doğru koştu, ayağı takıldı ve kolunu kırdı, aynen böyle." Parmaklarını yüzünün önünde şıklattı.

"Dinlemiyorsun," dedi Sage. "*Gitmeye* çalışıyordum. Bana inanmıyorsan, Doktor Baldwin'i ara. Eddie ona kardeşimin cesedini gösterecekti. Ona her şeyi anlatacaktı!"

"Hı–hı. Tabii. Doktor Baldwin'e yarın her şeyi anlatabilirsin. Bu arada Wayne'den sana yiyecek bir şeyler getirmesini isteyeceğim." Paneli kapatmaya başladı.

"Hayır!" dedi Sage, başını şiddetle sallayarak. "Wayne olmaz. Lütfen, başka birini çağır. O bana faaliyet odasında tecavüz etmeye kalktı ama Eddie onu durdurdu. Sana onun Rosemary ile yattığını söyledim. Şimdi de Nora ile birlikte oluyor. Onu, koridorun sonundaki malzeme odasının arkasındaki gizli bir yere götürüyor. Rosemary'yi o öldürdüyse şaşırmam."

"Daha önce de söylediğim gibi," dedi Hemşire Vic kararlı bir sesle. "Bunu benimle değil, Doktor Baldwin'le konuşmalısın. Ancak daha iyi hissetmeni sağlayacaksa yemeğini kendim getireceğim." Genç kız, yanıt veremeden Hemşire Vic paneli kaydırdı ve ortadan kayboldu. Karanlık okyanusunda boğulan Sage'i bir kez daha yapayalnız bıraktı.

On Dördüncü Bölüm

Üst üste dizilmiş siyah dosya dolapları, metal bir sehpa üzerindeki on üç inçlik televizyon, alçak ve arkası yuvarlak sandalyenin bulunduğu hantal masa ve iki katlanır sandalye dışında, Doktor Baldwin'in ofisi boş bir muayene odası gibiydi. Beyaz badanalı duvarlarda süslemeler, aile fotoğrafları veya manzara resimleri, ilham verici posterler veya çerçeveli dereceler yoktu. Devasa eski saat 5.15'i gösteriyordu ama Sage'in sabah mı yoksa gece mi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Willowbrook'un sınırlı, ürkütücü dünyasında bunların hiçbiri önemli değildi. Her dakika, her saat, her gün ve her hafta, topyekûn, sonsuz bir dehşet içinde birbirine karışmıştı. Yalnızca tek bir camın ardında dışarıdaki karanlık seçilebiliyordu.

Doktor Baldwin'in masasının önündeki katlanır sandalyelerden birine oturan Sage, parmaklarının arasındaki gözyaşlarıyla ıslanmış mendili buruşturuyor, küçük beyaz parçalara

bölüyordu. Burnu ağlamaktan şişmiş, gözleri kızarmıştı. Doktor Baldwin'e göre Sage, elli altı saat çukurda kapalı kalmıştı ama ona elli altı gün gibi gelmişti.

Zifiri karanlıkta yapayalnız kaldığı o uzun, umutsuz saatler boyunca bir öğün yemek yemiş ve çok az uyumuştu. Kendini Cropsey'nin Rosemary'yi öldürdüğüne inandırmıştı. Cropsey, Sage'in, kız kardeşinin cesedini bulduğunu biliyordu ve bir sonraki adımda onu susturmak için gelecekti; ayrıca Eddie'yi de, artık şu an her neredeyse. Sonsuzluk kadar uzun bir zaman sonra kapıdaki panel ikinci kez açılınca, gelenin Cropsey olduğundan emin olarak neredeyse çığlık atacaktı. Onu gizli odaya çekmeye ve boğazını kesmeye gelmişti. Ya da gelen, Cropsey onu öldürmeden önce ona tecavüz edecek olan Wayne'di. Hemşire Vic'in pudralı yüzü tekrar boşluğu doldurduğunda Sage rahatlayarak gözyaşlarına boğuldu.

Şimdiyse Doktor Baldwin sandalyesinde arkasına yaslanmış, ona ciddi bir ifadeyle bakıyordu. "Tünellerde ne yapıyordun?" diye sordu.

"Sana anlattım, buradan çıkmaya çalışıyordum."

"Peki, üzerindeki paltoyla ayakkabılara ne demeli? Onları nereden buldun?"

"Onları bana Eddie verdi."

"Yani onları diğer sakinlerden çalmadın?"

"Elbette, hayır. Ben asla öyle bir şey yapmam."

"En sonra ortadan kaybolduğunda saklandığın tünellerde miydin?"

Sage, başını öyle şiddetli salladı ki gözleri acıdı. "Hayır, ben hiçbir yerde saklanmıyordum çünkü o, ben değildim. Sen beni Altıncı Ev'e gönderdikten sonra tünellerden geçene

kadar onların varlığından bile haberim yoktu. Eddie beni oraya götürdü çünkü Rosemary olmadığımı biliyor, bu yüzden bana yardım ediyordu. Sana her şeyi anlattığını biliyorum."

"Eddie ile bu durum hakkında konuştuk ve ona ne yapması gerektiğini düzgünce anlattım. Seninle bir ilişki kurmaması için onu uyarmıştım çünkü bu sadece bela getirirdi ama dinlemedi. Pek çok insan burada neler olup bittiğini bilmediğimi düşünüyor, ancak ikinizin bir süredir arkadaş olduğunuzun gayet iyi farkındayım, siz bu sefer ortadan kaybolmadan çok daha önce..."

"O Rosemary ile arkadaştı, benimle değil. Ben onunla daha yeni tanıştım..." Bir an duraksadı. Willowbrook'taki o ilk korkunç sabahtan bu yana birkaç gün mü geçmişti? Birkaç hafta? Bir ay? Emin değildi. "Ben onunla buraya kız kardeşimi aramaya gelip sen beni Altıncı Ev'e kapattıktan sonra tanıştım. Eddie, Rosemary'yi sen dâhil buradaki herkesten çok daha iyi tanıyor. Bu yüzden ikimizin arasındaki farkı anlayabiliyor. Bu yüzden benim o olmadığımı biliyor."

"Bayan Winters, hayallerini yıkmak istemem ama Eddie bir doktor ya da psikiyatr değil. O, bu ayrımı yapacak yetkide biri değil."

Sage, ona bağırmamak için kendini zor tutarak oturduğu yerde öne doğru eğildi. "Polise kız kardeşimden bahsettiniz mi? Onlara katilinin hâlâ serbest olduğundan bahsettiniz mi?"

"Polisi aramak için bir sebep yoktu."

"Ne demek polisi aramak için bir sebep yoktu? Biri Rosemary'yi öldürdü!" Sage, duyduklarına inanamıyordu. Eddie haklıydı. Doktor Baldwin, sadece Willowbrook'u ve işini önemsiyordu.

"Evet, sürekli bana bunu söyleyip duruyorsun."

"Çünkü doğru!" diye bağırdı. "Eddie ile birlikte onun cesedini bulduk. Eddie'nin cesedi sana gösterdiğini biliyorum."

"Haydi doğruyu söylediğini varsayalım. 'Kız kardeşin' tünele nasıl gitsin?" Kız kardeşin kelimesini söylerken parmağıyla soru işareti yapmayı ihmal etmemişti. Sage, o anda onun yüzüne yumruk atmamak için kendini zor tutuyordu.

"Bilmiyorum," dedi Sage, ellerini havaya savurarak. "Katil onu aşağıya götürmüş olmalı."

"Biraz ağırdan alalım, olur mu?"

Sage'in yüzü alev alev yanıyordu. "Ağırdan mı alalım? Bu ne işe yarayacak? Kız kardeşimi kimin öldürdüğünü bulmalı ve aptalca sorular sormayı bırakmalısın."

"Soru sormak işimin bir parçası, Bayan Winters. Şu anda tüm bunların nereden geldiğini anlamaya çalışıyorum."

"Ne nereden geliyor?"

"Bütün bu öfke ve düşmanlık," dedi doktor. "Yıllardır bunun üzerine çalıştığımızı düşünüyorum. Biraz geliştiğini görmekten memnunum, artık kollarını çırpıp çığlık atmıyorsun ama kız kardeşinin ölümüyle ilgili bu hikâye, bunun bir tür ilerleme olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. Belki de kişiliğinin bu kısmını gölgeliyordun."

Sage, yerinden fırlayıp ellerini masaya vurdu. Hayatında kimseye vurmamıştı ama şimdi bunu yapmak istiyordu... Ve iyi geleceğini biliyordu. "Benim bir şeyi gölgelediğim falan yok. Kız kardeşim öldü. Bunu kendi gözlerimle gördüm. Eddie de onu gördü!"

"Lütfen otur, Bayan Winters. Aksi takdirde seni bağlamak zorunda kalacağım."

Sage, masanın üzerine çıkıp ellerini adamın boynuna dolama dürtüsüyle savaşarak ona baktı. "Neden beni dinlemiyorsun? Ne yapıyorsun? Bu bok çukurunda olan diğer tüm korkunç şeyleri örtbas ettiğin gibi bunu da örtbas etmeye mi çalışıyorsun?"

Doktor, bu sözleri duyar duymaz interkomda bir düğmeye bastı, yüzü öfkeyle yanıyor gibiydi. Sekreteri cevap verdiğinde, "Leonard'ı odama gönder ve ona bir deli gömleği getirmesini söyle," dedi.

"Tamam, doktor," dedi sekreter. "Bayan Winters için mi?"

"Evet, Evie." Sonra düğmeyi bıraktı, arkasına yaslandı ve öfkeli gözlerle Sage'e bakarak yapacağı hamleyi bekledi. "Bundan sonra ne olacağı senin kararın. Ya bu konuşmaya sakince devam ederiz ya da iş birliği yapmaya karar verene kadar seni çukura geri yollarım."

Sage, ellerini masadan kaldırıp geri çekildi, kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki nefes nefeseydi. Başı da dönüyordu. Belki de dönüp odadan kaçmalı, sekreteri kenara itmeli ve çığlık atarak ön kapıdan dışarı çıkmalıydı. Bunun dışında, bu ihtimal hayalden başka bir şey değildi, aklı ona oyunlar oynuyordu. Her kapı kilitli ve sürgülenmişti, her oda bir hapishane gibiydi. Geri çekildi ve gerekirse kaçmaya ya da savaşmaya hazır bir şekilde sandalyenin kenarına oturdu. Tam o sırada arkasındaki kapı açıldı. Leonard bir elinde deli gömleğiyle içeri girdi, Doktor Baldwin'in masasına yürüdü ve emir bekleyen bir asker gibi duvarın yanında durdu. Doktor, Sage'e şüpheyle bakıyordu.

"Tartışmamızı burada sonlandırmaya hazır mısın, Bayan Winters?" dedi Doktor Baldwin.

Sage derin, titrek bir nefes alıp başını olumlu anlamda salladı.

"Güzel," dedi. "Şimdi söyleyeceklerimi dikkatle dinlemeni istiyorum. Bunu sana güzellikle anlatmak niyetindeydim ama bana hiç şans vermedin. Tünellerde ceset falan yoktu."

Sage'in nefesi kesildi. "Neden ceset yoktu? Elbette, var. Eddie sana gösterdi!"

"Eddie ile birlikte yanımızda güvenlik görevlileriyle tünellere inip araştırma yaptık. Hiçbir şey bulamadık. Anladığın üzere, bu, gerçek değil. Hastalığının sebep olduğu, koğuşa giren gazetecilerin yarattığı stres kaynaklı bir halüsinasyon."

"Hayır!" diye bağırdı Sage. "Bu, doğru değil. Onu gördüm! Saçı ve boğazı kesilmişti. Ölmüştü. Bunu uydurmuyorum. Ayrıca ben hasta falan değilim. Deli değilim. O oradaydı ve biri onu öldürdü!"

"Üzgünüm Bayan Winters ama korkarım yanılıyorsun. Bir ceset görmek *istedin* çünkü bu, senin sanrılarını güçlendirdi."

"Hayal falan görmüyorum!" Sage'in bedeninde gezinen basınç hissi, öldürücü bir öfkeye dönüşüyordu. Sandalyede kalabilmek için kendisiyle savaştı. "Ne yaptın?" diye bağırdı. "Hiç kimse onun kaybolduğunu bildirmediğinizi öğrenmesin diye cesedinden kurtuldun mu?"

"Seni temin ederim böyle bir şey yapmadım," dedi doktor.

Bu çılgınlıktı. Tüm kâbusları sona erdirecek bir kâbus... Karşısındaki bu adam söylediği hiçbir şeye inanmıyordu. Tek kelimesine bile. Onu dinlemesi için ne söyleyebilirdi? Çaresiz gözlerle sanki cevap orada saklıymış gibi yeri, masayı, karanlık pencereyi taradı. Başının döndüğünü hissetti. Panikledi. Aklı karışmıştı. Çaresizdi. Tek bildiği, katilin şu

anda pencerenin dışında bu konuşmayı izlediği ve onun da boğazını kesebilmek için serbest bırakılıp bırakılmayacağını görmeyi bekliyor olabileceğiydi. Belki de farklı bir yaklaşım denemesi gerekiyordu. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama Cropsey'yi hiç duydun mu?"

Doktorun yüzünde beliren anlık gülümseme kayboldu. "Elbette, Cropsey'yi duydum ama o, gerçek değil. Şunu belirtmeden edemeyeceğim, bu saçma söylentiden bahsettiğini duymak, yeni bir tür nevrozun içine düşüp düşmediğini merak etmeme neden oluyor ki bu, dürüst olmak gerekirse, oldukça endişe verici."

Sage, başını iki yana salladı. "Bir şeyin içine düştüğüm falan yok," dedi. "Benim aklım başımda. Kim olduğumu ve ne gördüğümü biliyorum. Eddie de Rosemary'yi gördü. O, sana gerçeği söyledi. Sana bunu anlattığını biliyorum. Ayrıca haklısın, Cropsey gerçek değil ama buradaki bazı sakinler onun gerçek olduğunu düşünüyor ve *biri* benim kız kardeşimi öldürdü. Burada çalışan herhangi biri olabilir, Wayne gibi... Onun kız kardeşimle ve şimdi de Norma ile yattığını biliyor muydun? Uyuşturucu bağımlısı olduğunu ve bana tecavüz etmeye kalktığını peki? Tüm bunlar umurunda mı? Elbette değil çünkü kimseyi dinlemiyorsun, bu da bana Eddie'nin haklı olduğunu düşündürtüyor. Sen burada olup biten tüm taciz ve işkenceleri saklamak istiyorsun, kimin ne kadar zarar gördüğü umurunda değil."

"Böyle hissetmene üzüldüm ancak seni temin ederim ki bir şey saklamak için herhangi bir nedenim yok. Eddie'ye gelince, bir daha seni rahatsız etmesinden endişelenmene gerek yok. Artık senin yakınlarında olmayacak."

"O, beni rahatsız etmiyordu. Bana *yardım* ediyordu, bu yüzden tünellerdeydik. Eddie benim bu yere ait olmadığımı biliyor."

"Dediğim gibi buna karar verecek olan kişi Eddie değil. Onu bir daha görmeyeceğini bilmeni isterim."

Oda Sage'in etrafında dönmeye başladı. Eddie kovulduğuna göre ona kim yardım edecekti? Dalgın bir tavırla sandalyeye yaslandı ve yere kayıp düşmemek için soğuk metale tutundu. Bu adama yanıldığını nasıl kanıtlayacaktı? Doğruyu söylediğine nasıl ikna edecekti? Duyduğu şeylere verdiği tepkiyi görmek için Leonard'a baktı. Gözlerini yerde dikmiş, ona bakmayı reddediyordu.

"Leonard'a sor," dedi Sage, Doktor Baldwin'e. "O bilir. O ve Hemşire Vic, Wayne'in Rosemary'nin nerede saklandığını bilebileceği hakkında konuşuyorlardı. Belki kız kardeşimi kimin öldürdüğünü de biliyordur. Belki o ve Wayne, geçmişlerini araştırmadan işe aldığınız eski suçlulardan ikisidir."

Leonard ona baktıktan sonra kıpırdanmaya başladı. Huzursuz olduğu ortadaydı.

"Saçmalama," dedi Doktor Baldwin. "Eski suçluları işe almıyoruz."

"Evet, alıyorsunuz. Eddie bana anlattı. Ayrıca Doktor Wilkins'in, bazı ailelere çocuklarının burada kötü muamele gördüğünü söylediği için kovulduğunu da anlattı. Gerçeği örtbas etmek için kendisine bir sakini taciz ettiğine dair iftira atılmış. Bana bir şeyler saklamaya çalışmadığını söyleme."

Doktor Baldwin'in şakakları zonkluyordu. "Eddie'nin neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yok. Burada yaptığı tek şey durmadan ortalığı karıştırmak."

"Eddie sana Rosemary hakkında bir şey söyledi mi?" dedi Sage, her yolu deneyerek. "Sana aslında birbirimizden ne kadar farklı olduğumuzu söyledi mi?"

Doktor Baldwin başını iki yana salladı. "Böyle bir şeyi tartışmaya gerek yoktu."

"Rosemary'de kısırlaştırılma operasyonundan kalan bir iz var mıydı?"

"Ben bir psikiyatristim, Bayan Winters, pratisyen hekim değil. Yani bilmiyorum."

"Bu tür operasyonları yapan doktor kimdi?"

"Bunu da bilmediğimi belirtmek isterim. Burada birçok doktorumuz var. Hiçbiri belli bir sakinle özel olarak ilgilenmiyor."

Sage, titreyen bacaklarıyla ayağa kalktı, gömleğini yukarı sıyırıp kadife pantolonun belini indirdi. "Yara izim yok."

"Lütfen kıyafetini düzelt, Bayan Winters."

"Sadece bak!" diye bağırdı Sage. "Yaranın neye benzediğini biliyorsun, değil mi?"

Doktorun yüzü öfkeden kıpkırmızı kesildi. "Bu tartışmaya devam etmek istiyorsan kıyafetini düzelt ve otur."

Sage, gömleğini düzeltip yerine geçti. "Eddie benimle kız kardeşim arasındaki farkı nasıl bildiğini açıklamadıysa, o zaman sana ne söyledi?"

"Seninle birlikte tünele gittiğini söyledi ve bizi bir ceset gördüğünü iddia ettiğin yere götürdü."

"O da cesedi gördü. Wayne ve Marla beni Altıncı Ev'e sürüklemeden önce sana bunu söylediğini duydum."

Doktor Baldwin, neyi nasıl söyleyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi gergin bir ifadeyle ona baktı. "Eddie

gerçekten kaçmana yardım etmeye çalışıyorsa, neden söylediği şeye inanayım? Her iki durumda da ceset olmadığı gerçeği ortada."

Sage, yine başını iki yana salladı. "Yalan söylüyorsun," dedi. "Yalan söylüyorsun çünkü kimsenin Rosemary'nin öldürüldüğünü öğrenmesini istemiyorsun, ayrıca onun kayıp olduğunu bile bildirmedin." Sonra aklına başka bir düşünce daha geldi ve âdeta kanı dondu. Neden bunu daha önce düşünememişti ki? "Belki de onu *sen* öldürdün!"

"İşte, şimdi tamamen mantıksız davranıyorsun, Bayan Winters. Bu konuşma bana iki şey gösterdi: Yapacak daha çok işimiz var ve ayrıca artık tamamen güvenilmezsin." Sesindeki sert tını niyetini açıkça ortaya koyuyordu: Eğer sakinleşmezse onu çukura geri gönderirdi.

Sage, yaşlarla dolan gözlerini yere indirdi. Yapabileceği ya da söyleyebileceği bir şey olmalıydı, bu adamın onu dinlemesini sağlayacak bir şey. "Haber ekibinin Altıncı Ev'e nasıl girdiğini biliyorum."

"Elbette, biliyorsundur," dedi doktor.

"Bu doğru, yemin ederim. Eddie bana olaydan önceki gece anlattı."

Doktor şüphelenmişe benziyordu. "Eddie'nin bu konuda bir şey bilmesine imkân yok."

"Yanılıyorsun. Birkaç doktorun bunun hakkında konuştuğunu duymuş. Haber ekibinin ne zaman geleceğini bildiğimiz için tünellere kimse fark etmeden girebileceğimizi düşündük."

Doktor, başını hafifçe yukarı kaldırırken etkilenmemiş gibi davranıyordu ama Sage, gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordu. "Eddie ne duymuş?"

"Sana söyleyeceğim ama eğer benim için bir şey yaparsan."

"O neymiş?"

"Üvey babamı ara."

"Üvey babanı döndüğün gün bulunduğunu haber vermek için aradım. Onu tekrar arama ihtiyacı hissedersem, ararım."

"Ama onu araman doğru söylediğimi kanıtlar. Bu kadar basit bir şeyi bile yapmıyorsun. Onu aradığında Rosemary'nin ikizi olup olmadığını sordun mu?"

Doktor Baldwin başını iki yana salladı. "Konusu geçmedi. Ona senin sağ salim bulunduğunu söylediğimde rahatladı. Önemli olan buydu."

"Üvey kızının kaçtığından bahsetmedi mi?"

"Hayır."

"O zaman onu yeniden ara. Tam şimdi, ben burada otururken. Ona Rosemary'nin ikizi olup olmadığını sor."

"Bunun yarardan çok zarar getireceğine eminim, Bayan Winters. Umutlarının yıkılmasını istemiyorum."

"Bence sen onun diyeceklerinden korkuyorsun."

"Korkmadığımı söyleyebilirim."

"O zaman ara onu. Tabii, gazetecilerin içeriye nasıl girdiğini öğrenmek istiyorsan..."

Doktor çenesini sıkarken öfkeyle soluyordu. Uzun bir süre sonra interkomun düğmesine tekrar bastı. Sekreteri cevap verdiğinde, "Alan Tern'ü benim için hatta bağla, olur mu Evie?" dedi.

"Tabii, doktor."

"Ona ulaştığında beni geri ara." İnterkomun tuşunu bıraktıktan sonra ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. "Tamam oldu. İstediğin şeyi yaptım. Şimdi söyle bana, haber ekibi içeri nasıl girdi?"

"Onunla konuşana kadar olmaz," dedi Sage.

"Anlaşma bu değildi. Evie onu hatta bağlayacak, bu yüzden pazarlığın bana düşen kısmını erteliyorum. Ona ulaşmadan önce bildiklerini paylaşmazsan, onu yanlışlıkla aradığını söylemesini sağlarım."

Sage, dudağını ısırdı. Eddie'nin dayısı kovulursa, o ve Eddie ona asla yardım edemeyecekti. Ayrıca Doktor Baldwin'e bildiklerinin sadece *bir kısmını* anlatmak zorundaydı, her şeyi değil.

"Ama cevap vermeden önce," dedi Doktor Baldwin, "birkaç yıl önce o görevliye saldırdığında seni nereye gönderdiğimi hatırlıyor musun?"

"Hayır," dedi. "Çünkü o, ben değildim. O, benim kız kardeşimdi."

Doktor kaşlarını çattı. Sabrı tükeniyormuş gibi görünüyordu. "Seni devlet güvenlik hastanesine gönderdim ve bir yıl boyunca orada kaldın. Belli ki bu deneyim sana hiçbir şey öğretmemiş ama muhabirlerin içeri nasıl girdiği konusunda yalan söylersen, sabah seni alıp yeniden oraya götürmesi için birini göndermelerini sağlarım."

Sage yutkundu. Devlet güvenlik hastanesi *ceza* olarak kabul ediliyorsa, Willowbrook'tan ne kadar daha kötü olabilirdi? "Doktor Wilkins'ti," dedi. "Muhabir arkadaşı varmış. Bir restoranda buluşmuşlar ve Doktor Wilkins, ona Altıncı Ev'in anahtarını vermiş."

Doktor Baldwin dudaklarını birbirine bastırdı. Daha cevap veremeden masanın üzerindeki telefon çalarak Sage'in yerinden sıçramasına neden oldu. Baldwin öfkeyle ona baktıktan sonra ahizeyi aldı.

"Evet?" Bir an dinledi, ardından yeniden kaşlarını çattı. "Anlıyorum," dedi. "Evet tamam. Daha sonra tekrar deneyebiliriz. Teşekkürler, Evie." Telefonu kapatıp Sage'e baktı. "Üvey baban cevap vermiyor."

"Belki de hâlâ iştedir."

"Cumartesi akşamı mı?"

Sage'in yanakları alev alev yanıyordu. Haftanın hangi günü olduğu bir yana, günün hangi saati olduğunu bile bilmiyordu. Biri odanın kapısını çaldığında Alan'ın muhtemelen bir barda olduğunu söylemek üzereydi.

"Evet?" dedi Doktor Baldwin.

Kapı açıldı ve kireç rengi elbisesi, platin saçıyla odayı aydınlatan Evie, içeri girdi. "Böldüğüm için üzgünüm ama bunu görmen gerek," dedi. Hızla televizyonun başına geçti ve açtı.

"Bu da ne?" dedi Doktor Baldwin.

Evie onu susturup sesi açtı ve doktorun ekranı daha iyi görebilmesi için televizyondan uzaklaştı.

"Bu o lanet olası muhabir mi?" diye sordu Doktor Baldwin. "Haber ekibini Altıncı Ev'e götüren mi?"

Evie, manikürlü başparmağını çiğneyip ekrana bakarak başını salladı.

Doktor Baldwin'in yüzü, bir bahiste son dolarını kaybetmek üzere olan bir adamınki gibi bembeyaz oldu. Ayağa kalktı, masanın etrafından dolandı ve elini onun sırtına koyan Evie'nin yanında durdu. Endişeden alnı kırış kırış olmuştu. Yan yana durduklarında sekreter ve patronundan çok bir çift gibi görünüyorlardı.

Televizyon ekranındaki görüntüde, masanın arkasındaki bir muhabir, "Ve şimdi Görgü Tanığı Haber Muhabiri Geraldo Rivera'dan özel bir haberimiz var," dedi.

Willowbrook'un altı katlı binası, ekrandaki manşetin arkasında belirdi: WILLOWBROOK: SON BÜYÜK REZALET, uğursuz görünümlü bina kamera yaklaştıkça büyüyordu. Bir saniye sonra siyah saçlı ve bıyıklı bir muhabir geldi ve elindeki mikrofona şunları söyledi: "Robert Kennedy'nin Willowbrook'taki koğuşlara girip orada gördüğü dehşeti gazetecilere anlatmasının üzerinden altı yıl geçti. O zamanlar engelli çocukların bir 'yılan çukurunda' yaşamasına izin veren sistemin elden geçirilmesi için yalvarmıştı. Ama bu 1965 yılındaydı ve bir şekilde hepimiz unutup gittik. Kulağa hoş gelen bir isme sahip bu büyük yeri ilk kez Willowbrook personelinin bir üyesinden aldığım bir telefonla duydum. Doktor bana, burada kalan çocukların ebeveynlerini, çocukları için daha iyi koşullar talep edebilmek üzere organize olmaya çağırdığı için kovulduğunu söyledi. Bahsettiği koşulları görmem için beni davet etti, bu yüzden okul yönetimi tarafından habersiz bir şekilde altı numaralı binayı gezdik."

Ekranda, o ve başka bir adam ağaçların arasından geçtiler. Beton bir bariyeri aşarak aşağı atlarken paltoları havada uçuştu. Bir yolu ve çimenliği geçtikten sonra U şeklindeki tuğla binaya doğru yürüdüler: Altıncı Ev.

Muhabir devam etti. "Doktor beni bunun kötü olacağı konusunda uyarmıştı fakat bu, korkunçtu. İleri derecede hasta olan belki de elli çocuk için sadece tek bir refakatçi vardı. Yerde çıplak yatan ve kendi dışkılarına bulanmış çocuklar... Hepsi acınası sesler çıkarıyordu. Unutulması imkânsız olan o kederli feryatlar..."

Aniden Altıncı Ev'in karanlık iç kısmı göründü ve televizyon hoparlöründen, uzaydan ya da devasa bir yer altı

mağarasından yankılanan milyonlarca işkence çığlığına benzer korkunç bir feryat yükseldi. Kamera ışıkları, gece tüfeklerinin menziline yakalanmış av hayvanları gibi görünen soluk figürleri gösteriyordu; yarı çıplak kızlar sandalyelere ve yere yığılmışlardı, tamamen çıplak bir genç kadın aşağı yukarı zıplıyor, bir diğeri duvara çömelmiş, parmaklarıyla yüzüne dokunuyordu. Bir hemşire onu sakinleştirmeye çalışırken, iskelet gibi bir kız kolları çarşafa benzeyen bir şeye bağlı şekilde yerde oturuyordu. Bir duvara dayalı bir dizi lavabonun altında yatan ve pantolonları ayak bileklerine indirilmiş, kalçaları ve bacakları pislik içinde çömelmiş çocuklar da ekrandaydı.

"İşte böyle görünüyor," dedi muhabir. "İşte böyle işitiliyor ama nasıl koktuğunu size nasıl anlatsam? Pislik, hastalık ve daha çok ölüm gibi kokuyor."

Sage, arkasına yaslandı ve sandalyenin içine gömülüp kaybolmayı dileyerek gözlerini kapadı. Willowbrook'un hem içinde olmanın hem de aynı anda televizyon ekranında görmenin tuhaf karışımı, bayılacakmış gibi hissetmesine neden oluyordu. Bir devin ya da ölmek üzere olan bir hayvanın çıkardığı sese benzer o korkunç ses, hoparlörden sanki televizyon patlayacakmış gibi titreşiyordu. Hayatta kalsa ve oradan çıksa bile, hayatının geri kalanında o akıldan çıkmayan, acı dolu feryadı duyacağını biliyordu. Düşüncelerini ve kâbuslarını istila edecekti. Kulaklarını tıkama dürtüsüne karşı savaşarak –muhabirin söylediklerini duymak istiyordu– bir taş gibi kıpırdamadan oturdu, kalbi göğsünde şiddetle çarpıyordu.

"Az önce muhtemelen hayatımda gördüğüm en korkunç şeye şahit olduk," dedi muhabir. "Bu, tipik bir koğuş hayatı mı?"

Ekrandaki bir adam, "Evet, dünyadaki en büyük zihinsel engelliler kurumu olan Willowbrook'ta beş bin üç yüz hasta var. Gördüklerimiz ciddi boyutlarda zekâ geriliği olan çocuklar. Okula gitmeyen, bütün gün koğuşta oturan, kimseyle konuşmayan bunun gibi binlercesi var. Bir koğuşta yetmiş kişiye bakmak için sadece bir, iki veya üç kişi bulunuyor. Aynı tuvaleti paylaşıyor, aynı hastalıklara yakalanıyorlar. Willowbrook'taki hastaların yüzde yüzü, kurumda kaldıktan sonraki altı ay içinde hepatite yakalanıyor. Çoğu hasta, hayatlarının bir döneminde parazitlerle savaşıyor. Zatürrenin görülme sıklığı, bu ülkede var olduğunu düşündüğüm diğer insan gruplarından çok daha fazla. Travma şiddetli çünkü bu hastalar bir koğuşta başıboş bırakılıyor, küçük bir kâğıt parçası için bile kavga ediyorlar, onları temizlemek, beslemek, giydirmek için çok çalışan görevlilerin dikkatini çekebilmek uğruna savaşıyorlar. Normalde iyiye gitmeleri için onlarla gerçek anlamda ilgilenilmesi gerekir. Ancak burada tekeri patlamış bir kamyon gibi yokuş aşağı gidiyorlar."

Sage, daha fazlasını dinleyip dinleyemeyeceğini bilmiyordu. Rosemary'nin, anlatmaya kelimelerin yetersiz kaldığı bir yerde hayatta kalmak için bunca yıl mücadele ettiğini bilmek bile yeterince kötüydü ama şimdi o da Willowbrook'a kapatılmıştı, kaçma umudu çok azdı. Televizyondan gelen sesleri duymazdan gelmeye çalışarak zihninde geriye doğru saydı ama arada bir hâlâ söylenenlerin birazını duyabiliyordu: "Willowbrook iki yılda sekiz yüz çalışanını kaybetti... Görevliler ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlar ancak personel çok az... Ülkenin her yerindeki ceza infaz kurumlarını ziyaret

ettim. Ülkenin her yerindeki hastaneleri dolaştım. Ordudaki en kötü birlikleri gezdim. Hiç böyle bir şey görmedim."

Haber bittiğinde Sage, yanaklarındaki gözyaşlarını silerken hareket edemedi. Şok ve dehşet onun hareket etmesini engelliyordu. Rosemary'nin cesedi bulunmadıkça kaçamayacağını bilmek, kusacakmış gibi hissetmesine neden oldu.

Doktor Baldwin, bir dizi küfür savurarak televizyonu kapatıp masasına geri döndü ve başını ellerinin arasına aldı.

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı, doktor?" dedi Evie.

Doktor ona bakarak başını iki yana salladı. Sonra hâlâ aynı yerde bir asker gibi duran Leonard'a seslendi. "Bayan Winters'ı Altıncı Ev'e geri götür," dedi. "Şu an onunla uğraşamam."

On Beşinci Bölüm

Susuzluk ve neredeyse bin gün sürmüş gibi gelen ağlama nöbetleri arasında Sage'in dökecek gözyaşı kalmamıştı. Ya ciddi şekilde susuz kalmıştı ya da gözyaşlarının hepsini tüketmişti. Kız kardeşinin D Koğuşu'ndaki yatağında duran kirli battaniyenin altına yattı, şoktaydı, çaresizdi, düşünemiyor ve hissedemiyordu. Uyuşmuştu.

Hayatının geri kalanını Willowbrook'ta geçirme düşüncesine katlanamıyordu. Ölmeyi tercih ederdi. Cropsey'nin –ya da Wayne'in ya da Rosemary'yi kim öldürdüyse onun– boğazını kesmesine izin vermeyi tercih ederdi. Zaten onun peşinden gelmesi an meselesiydi, öyleyse neden bu işi bitirmiyordu ki? Belki de yemek yemeyi bırakmalıydı.

Sadece…

Sadece henüz pes etmemişti. Şu an yapamazdı. Eddie hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi ve gerçeği biliyordu. Hâlâ Alan'a olanları anlatabilirdi. Hâlâ polisle konuşabilirdi. Hâlâ onu

kurtarabilir ve Rosemary'yi kimin öldürdüğünü bulmaya yardım edebilirdi. Bir süre daha dayanması gerekiyordu.

Aniden yatağın yanında birinin olduğunu hissetti ve battaniyeyi başından çekti. Gölgeli şekil hareket ediyor, gittikçe yaklaşıyordu. Sage, yatağın diğer tarafına çekildi, Wayne'in onu sonsuza kadar susturmaya geldiğinden emindi.

"Sakin ol," diye fısıldadı bir ses. "Sadece benim."

Sage, gelenin kim olduğunu görmeye çabalayarak karanlığa karşı gözlerini kısarak baktı. Pleksiglastan süzülen solgun bir ay ışığı huzmesi, Eddie'nin yüzünün bir yanına düşerek tanıdık simasını ortaya çıkardı. Sage, rahat bir nefes alarak doğruldu. Ona sarılmamak için yapabileceği tek şey buydu. "Beni çok korkuttun," dedi. "Doktor Baldwin'in seni kovduğunu sanıyordum."

"Öyle yapmak istedi ama onun yerine beni başka bir binada görevlendirdi."

"Tanrım, ucuz yırttık. Ceset falan olmadığını söyleyerek bana yalan söylemeye devam etti."

Eddie elini Sage'in omzuna koydu. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum," dedi ciddi bir sesle. "Ama doğruyu söylüyordu."

"Ne demek istiyorsun? İkimiz de Rosemary'nin cesedini gördük! Onu doğru tünele mi götürdün? Ona tam yerini gösterdin mi?"

"Elbette, öyle yaptım," dedi Eddie. "Nasıl olduğunu bilmiyorum ama tünele vardığımızda ceset yoktu. Yani onu her kim öldürdüyse cesedini de götürmüş."

Panik Sage'i bir bıçak gibi delip geçti. Eddie'nin gömleğine uzanıp çekiştirdi ve sanki söylediklerini değiştirebilecekmiş

gibi başını salladı. "Hayır. Hayır. Bu olamaz! Bu nasıl mümkün olabilir? Sen Baldwin'i tünellere götürürken Wayne ve Marla beni buraya getirdi. Katilin onu taşımak için yeterli zamanı yoktu."

Eddie, genç kızın ellerini tişörtünden çekip avuçlarının arasına aldı. "Maalesef öyle olmadı. Onu hemen oraya götürmeye çalıştım ama gazeteciler yüzünden çok sinirliydi ve önce telefon etmek için ısrar etti. Polisi aramamız gerektiğini, o aramaları yaparken cesedi başka birine gösterebileceğimi söyledim ama beni duymadı. Bir an önce hasar kontrolü yapması gerektiğini söyleyerek beni ofisinin dışında bekletti. Telefonda bağırdığını duyabiliyordum, muhabirlerin içeri nasıl girdiğini bulmaya ve çektiklerini yayınlamalarını engellemeye çalışıyordu."

"Ne kadar beklemek zorunda kaldın?"

Eddie omzunu silkti. "Yirmi dakika, belki daha fazla. Baldwin odasından çıktığında kalp krizi geçirecekmiş gibiydi."

"Onu o zaman mı tünellere götürdün?"

Eddie yine başını iki yana salladı. "Hayır, yüzü kıpkırmızı ve terle kaplı olduğu için sekreteri önce onu oturtup biraz su içirdi. Aşağıya indiğimizde Rosemary gitmişti. Buna inanamadım. Elbette, Baldwin yalan söylediğimi düşündü ve ondan sonra onunla konuşamadım."

"Aman Tanrım," dedi Sage, aniden başının döndüğünü hissederek.

"Üzgünüm," dedi Eddie, yüz hatları gölgelenmişti. "Ama başka bir şey daha var."

Sage, ellerini onun elinden çekip doğruldu. "Ne?"

"Beni kovmamasının nedeni ona yalan söylememdi."

"Ne hakkında?"

"Eski ekipmanlardan kurtulmak için tünellerde olduğumu ve seni kaçmaya çalışırken yakaladığımı söyledim. Benden kaçtığından, Wayne'i çağırmak için Altıncı Ev'e gittiğimden bahsettim. Onu beni kovmaması için ikna etmemin tek yolu buydu. Ama ana binada bir pozisyon almam gerekiyordu, yoksa şu an burada olamazdım."

Sage ürperdiğini hissetti. "Tanrı'ya şükür ki bu yalanı uydurdun, yoksa mahvolur ve bunu kendi başıma çözmeye çalışırdım. Polise gitmedin mi henüz?"

"Onlara ne söyleyecektim? Birinin akıl hastanesinden kaçmasına yardım etmeye çalıştığımı ve artık orada olmayan bir ceset bulduğumu mu?"

"Evet. Ve buraya ait olmadığımı..." Kulağa çılgınca geliyordu ama bu Sage'in umurunda değildi.

"Bana asla inanmazlar. Ayrıca Doktor Baldwin'i arasalar bile onlara yalan söylerdi. O zaman beni kesin kovardı."

"Bu yüzden onlara kim olduğunu söyleme. Bir suçu kimliğini açık etmeden ihbar edebilirsin, değil mi?"

"Bilmiyorum. Daha önce kimseyi ihbar etmek durumunda kalmadım."

"Eğer sana isim sorarlarsa bir şey uyduruver. Buradaki telefonlardan birini kullan ve onlara Doktor Baldwin olduğunu söyle."

"Bu işe yarayabilir ancak ofislerden birinde veya hemşire odasında biri beni görmeden telefon kullanmam gerekecek, bu göründüğü kadar kolay olmayacak."

"Ya Alan? Onunla tekrar konuşmayı denedin mi? Doktor Baldwin sekreterine onu arattı ama cevap vermedi."

Eddie, başını olumlu anlamda salladı. "Yine senin dairene gittim. Hâlâ evde değil ama denemeye devam edeceğim."

"Heather ya da Dawn'ı görmeye çalıştın mı?"

"Evet, onlar da ortalıkta yoktu. Dawn'ın annesi bovling oynamaya gittiklerini sanıyordu ama nereye gittiğinden emin değildi."

Sage homurdandı. Ebeveynlerine bovlinge gittiklerini söylemek, parkta içki içmek ya da etrafta araba sürmek veya kafayı bulmak gibi başka bir şey yaptıkları anlamına geliyordu. Yıllardır bovling oynamamışlardı. "Şu Alan nerede?" dedi. "Hâlâ buz balıkçılığı yapıyor olamaz, değil mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama er ya da geç dönmek zorunda."

"Sanırım. Şansı varken şehri terk etmediyse, tabii."

"Böyle düşünme. Muhtemelen balığa çıkmak için birkaç gün izin almıştır. Baldwin'in onu aramasını sağladığına inanamıyorum."

Sage korkuyla büzüldü. Doktor Baldwin'e, Doktor Wilkins'in muhabire bir anahtar verdiğini söylediğini itiraf ederse, Eddie ona yardım etmeyi bırakabilirdi. Dayısından bahsetmediğine onu ikna edebilse bile, Sage'i terk edecek kadar öfkelenebilirdi. Şimdilik bu riski göze alamazdı. Eğer gerçek gün yüzüne çıkarsa, Eddie'ye hayatı için savaştığını hatırlatabilirdi.

"Ben de kabul ettiğine inanamadım," dedi Sage. "Belki de Willowbrook'la ilgili hikâye haberlerde çıktığı için korkmuştur. Ben odasındayken sekreteri haberleri açtı ve oldukça üzgündü. Bunu gördün mü?"

Eddie başıyla onu onayladı. "Şanlıysak o haber buradaki düzeni değiştirecek ama yine de çok umutlanmıyorum."

"Peki ya dayın? Rosemary'ye ne olduğunu ona anlattın mı?"

"Ona seninle birlikte tünellerde olmamla ilgili tek kelime söylersem, beni buradan çekip alır. Kız kardeşinin cesedi ortadan kaybolmuşken onu nasıl inandırabilirim?"

"Bilmiyorum," dedi Sage, sesi çaresizlikle doluydu. Rosemary'nin sıkışık tünelde bulunmayı bekliyormuş gibi nasıl oturduğunu düşünmeden edemiyordu. Sage, onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Yine. Eddie'ye baktı. "Sence haklı mıyım? Sence Wayne mi yaptı? Belki de Rosemary onu, yaptıklarını birisine söylemekle tehdit etti."

"Bunun Wayne'in onu öldürmesi için yeterli bir sebep olacağını sanmıyorum. Kimsenin ona inanmayacağını biliyor, bu yüzden yaptığı şeyler yanına kâr kalıyor."

"Ya başka bir nedeni varsa?"

Eddie kaşlarını çattı. "Ne gibi?"

Sage bir an düşündü, sonra nefesi kesildi, bunun daha önce aklına gelmemiş olmasına şaşırdı. "Belki o ameliyatı olmamıştır. Belki de onu hamile bırakmıştır."

"Eh, onu öldürdüyse cesedini de onun kaldırması gerekirdi. Marla ile birlikte seni içeri aldıktan sonra Wayne ne kadar süre Altıncı Ev'de kaldı?"

"Hemşire Vic ile konuşmak için hemşire bankosunda durdu, sonra beni çukura götürdü ve hemşire bana iğne yaparken beni tuttu. Biri bileklerimi birbirine bağladı ama sonra ne olduğunu bilmiyorum." Sage, midesinin kasıldığını hissetti. Uyuşturulduktan sonra hiçbir şey hatırlayamayacağı gerçeğini düşünmemişti. Uyandığında hâlâ pantolonunu giyiyordu ve görebildiği kadarıyla tecavüze uğramamıştı. Ancak baygınken Wayne'in ona neler yapmış olabileceğini kim bilebilirdi?

"Hemşire Vic'in onu orada benimle yalnız bırakacağını sanmıyorum. Yani umarım öyle olmamıştır."

"Bunu yaptıysa Baldwin ve ben oraya gitmeden önce Rosemary'nin yanına gidip onu taşımak için zamana ihtiyacı olmuş olmalı. Hemşire Vic'in yokluğunu fark etmemesi için yapabileceği tek şey, faaliyet odasını gündüz vakti başıboş bırakıp gitmek."

Sage başını salladı. "Kulağa tam olarak onun yapacağı bir işmiş gibi geliyor."

On Altıncı Bölüm

Sage, ertesi gün Doktor Baldwin'in odasında otururken endişeden içi içini yiyordu. O sabahın erken saatlerinde Leonard onu koğuştan almış ve nereye, neden gittikleriyle ilgili sorularına cevap vermeyi reddederek onu tünellerden geçirmişti. Sage, ilk başta Leonard'ın, kız kardeşini teşhis etmek için onu morga götürdüğünü, bir şekilde Rosemary'nin cesedinin bulunduğunu sandı. Ancak sonra Sage'i diğer yöne yönlendirerek onu ana binaya götürdü ve bir dizi koridordan, asansörden geçirip Doktor Baldwin'in odasına getirdi. Evie onları içeri alınca Leonard, Sage'e oturmasını söyledi. Onu odada bırakıp çıkarken Evie arkalarından kapıyı kilitledi.

Sage, odada yalnız kalınca sandalyeden fırladığı gibi masanın diğer tarafına geçip telefonu eline aldı. Elleri titrerken düşünmeye çalışıyordu. Doktor Baldwin geçen akşam Evie'den, Alan'ı aramasını istediğinde o günün cumartesi olduğunu söylemişti. Yani bugünün pazar olduğu anlamına geliyordu.

Alan'ı yeniden aramaya çalışmanın bir faydası olmayabilirdi ama Heather veya Dawn evde olabilirdi. Lütfen biri evde olsun! Sage, ahizeyi kulağına kaldırdı, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi hızla atıyordu. Ancak nedense Heather'ın numarasını hatırlayamadı. Hâlbuki o numarayı binlerce kez tuşlamıştı. *Kahretsin.* Derin bir nefes alıp gözlerini kapadı ve zihinini sakinleştirmeye çalıştı. Sonunda numara aklına geldi ve çevirmeli telefonun sesi kulaklarında çınlayarak titreyen parmaklarıyla numaraları tuşladı. Ahizeyi yumruğunun içinde sıkıca tutarken, birinin içeri girmesi ihtimaline karşılık gözlerini kapıdan ayırmıyordu. Ancak hattın diğer ucundan zil sesi gelmedi. Kimse açmadı veya merhaba demedi. Kısa bir süre sonra telefonu kapattı ve tekrar denemeye hazırlandı, o an çevir sesi olmadığını fark etti. Çılgına dönmüş bir şekilde defalarca kapatma düğmesine bastı. Hâlâ bir şey yoktu. Numara çeviricinin altındaki dâhili düğmeleri tarayarak bunlardan birinin, telefonu bir dış hatta bağlaması için dua etti. Kırmızı BEKLEME tuşunun yanındaki tuşa bastı. Sonsuz gibi gelen bir sürenin ardından hattın diğer ucunda telefon çaldı. Bir, iki, üç kez. Sonunda biri açtı.

"Doktor Hammond'ın ofisi," dedi bir kadın sesi.

Sage, ne diyeceğini bilemeyerek öylece donakaldı. Sonra en kararlı sesiyle, "Özür dilerim. Dışarıdan hat almaya çalışıyorum. Beni bağlayabilir misiniz?" dedi.

"Burası yönetim daire başkanı ofisi, santral değil," dedi kadın.

"Hat nasıl alabilirim?" diye sordu Sage. *Lütfen kiminle konuştuğunuzu sormayın.*

"Sıfırı çevirmeniz gerekiyor."

"Teşekkür ederim," dedi Sage ve telefonu kapattı.

Aniden Evie'nin sesi interkomdan yükselerek onun sıçramasına neden oldu. "Telefonu kapat, Bayan Winters. Onu kullanmaya çalıştığını görebiliyorum."

Sage, onu görmezden gelerek ahizeyi yeniden aldı ve sıfırı çevirdi.

Başka bir kadın sesi cevap verdi. "Operatör, aramanızı nasıl yönlendirebilirim?"

"Ben... Ben dışarıya hat almak istiyordum," dedi Sage.

Sonra hatta bir ses daha duyuldu. Bu, Evie'ydi. "Operatör, ben Doktor Baldwin'in sekreteri. Şu an için doktorun hattından dışarıya arama yapılmayacaktır. Kendisi odasına döndüğü zaman size haber veririm, o zaman yeniden bağlarsınız."

"Peki, hanımefendi," dedi operatör. "Anlıyorum." Sonra hat kesildi.

"Alo?" dedi Sage. "Alo, operatör?" Arama tuşuna tekrar bastı ama hat kesilmişti. Ahizeyi sert bir şekilde kapadı. "Kahretsin!" diye bağırdı, öfke gözyaşları gözlerini yakıyordu. Ardından interkom düğmesine bastı. "Lütfen Evie. Sadece bir telefon görüşmesi yapmam gerek, o kadar. Sadece bir tane. Lütfen."

"Üzgünüm," dedi Evie. "Ama buna izin veremeyeceğimi biliyorsun."

"En azından Doktor Baldwin'in neden beni buraya çağırdığını söyler misin? Lütfen?"

Evie hiçbir şey söylemedi.

Sage, çaresiz bir şekilde parmağını interkomdan çekip ahizeyi tekrar aldı ve zaman kaybı olduğunu bilse de bir mucize umarak Heather'ın numarasını çevirdi. Hiçbir şey olmadı.

Hattın diğer ucunda zil sesi yoktu. Çevir sesi yoktu. Tıklama veya başka ses yoktu. Ahizeyi kapattı, sonra ayağa kalktı ve sararmış bir güneşliğin altından bir güneş ışığı huzmesinin süzüldüğü pencereye gitti. Pencereyi açabilir veya camı kırabilirse, aşağı inebilir ya da dışarı atlayabilir ve polise gidebilirdi. Sonra güneşliği çekti ve doktorun odasının en az beş kat yukarıda olduğunu fark etti. Aşağıdaki kar örtüsü ve temizlenmiş kaldırım yüz mil ötede duruyor gibiydi. Düşerse, kafatasını veya bir bacağını kırar, bu da koşmasını imkânsız hâle getirirdi.

Sage, temiz hava alabilmek için pencereyi açmayı denedi fakat işe yaramadı. Sessizce küfrederek döndü ve aklında türlü senaryolarla odayı arşınlamaya başladı. Acaba Rosemary'nin cesedi bulunduğu için mi Doktor Baldwin'in odasındaydı? Alan onu almaya mı geliyordu? Kaçmaya çalıştığı için ceza olsun diye onu devlet güvenlik hastanesine mi göndereceklerdi?

Sage, doktorun masasını inceledi. Kayıt defterinde herhangi bir dosya yoktu. Neden orada olduğunu anlamasına yardımcı olabilecek hiçbir belge ya da ipucu yoktu. Tekrar masanın arkasına koştu, koltuğa oturdu ve orta çekmeceyi açmayı denedi. Kilitliydi. Diğer çekmeceleri denedi. Hepsi kilitliydi. Ayağa kalktı ve siyah dosya dolaplarına baktı. Neden orada olduğunun cevabı burada olmayacaktı ama belki Rosemary hakkında bazı yararlı bilgiler *–eğer* dosya dolaplarının kilidi açıksa– bulabilirdi. Yırtık etiketlere baktığında üzerinde "W" yazan çekmeceyi buldu ve çekti. Çekmecenin kayarak açılmasına şaşırmıştı.

Uzun çekmeceyi sanki binlerce buruşmuş dosya doldurmuştu, öyle sıkı bir şekilde yerleştirilmişlerdi ki geri koymak

şöyle dursun, bir tanesini çıkarmak bile imkânsız görünüyordu. Sekmelerdeki solmuş isimleri çabucak tarayarak, "Winters" etiketli olanı aradı. Ofis kapısının diğer tarafından gelen en ufak seste, bekleme odasındaki bir sandalyenin sürtünmesinde, bir çekmecenin her vuruşunda çekmeceyi kapattı, hızla masanın önüne doğru koştu. Doktor Baldwin'in onu yakalayacağından emindi.

Sonunda "Winters" adında iki dosya buldu ve ilkini çekerek çıkarmaya çalıştı. Sayfa yırtılmaya başladı. Durdu ve doğru düzgün tutabildiği bir sonraki dosyayı çıkardı. Dosyayı açtı. İlk sayfaya, şaşı gözlü ve yarık dudaklı küçük bir çocuğun siyah beyaz fotoğrafı yapıştırılmıştı. Başının arkasındaki duvarda duran beyaz tabelada beş rakam vardı. Fotoğrafın altında bir tarih yazıyordu: 3 Kasım 1955; isim "Gregory Winters"; ve kalın harflerle yazılmış kelimeler: "CİDDİ ZEKÂ GERİLİĞİ." Gregory, fotoğrafta gülüyormuş gibi görünüyordu, süt dişleri koca gülümsemesinden seçilebiliyordu, burnu keyifle buruşmuştu. Sage, Gregory'nin hâlâ hayatta olup olmadığını merak ederek yutkundu. Dosyayı kapattı ve üzerinde "Winters" yazan diğerini çıkardı. Kapağı açtığında neredeyse düşürüyordu.

Rosemary, ürkek gözlerle fotoğraftan ona bakarken ağlamamak için kendini zor tutuyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırmıştı. Adının altında kalın harflerle "MANİK–DEPRESİF ŞİZOFRENİK, BÖLÜNMÜŞ KİŞİLİK BOZUKLUĞU" yazıyordu. Dehşete düşmüş ifadesine rağmen Rosemary, yarı saydam teni ve zarif hatlarını çevreleyen hafif saç tutamlarıyla tam olarak Sage'in hatırladığı gibi görünüyordu. Sanki kendi fotoğrafına bakıyordu. Ağlamamak için kendini zor tutarak sayfayı çevirdi ve okumaya başladı.

10 Aralık 1965: Sakin, fiziksel olarak iyi konumda. Koğuşa hemen yerleştirilemedi. Sakinleştiriciye olumlu yanıt verdi. Halüsinasyonlar ve sanrılar oluşmaya devam etse de üç günlük tedaviden sonra artık düşmanca tavırlar içinde değil. Kesintisiz günlük tedavi önerilir.

12 Mayıs 1966: Sakin, oldukça iş birlikçi ve iyi yemek yiyor, uyuyor. Personelin şikâyeti yok. Kesintisiz günlük tedavi önerilir.

Sage, keskin bir nefes aldı. Kabul edildikten sonra altı ay boyunca kimse Rosemary'yi yeniden muayene etmemiş miydi? İnanılır gibi değildi. Bekleme odasındaki Evie'nin telefonunun çalmasıyla Sage yerinden sıçradı. Sonraki birkaç sayfaya göz gezdirerek olabildiğince hızlı okudu.

2 Haziran 1967: Sakinin, kesinlikle hâlâ paranoyakça düşünceleri ve kuruntuları var. Kardeşi olduğunu iddia ettiği başka bir hasta üzerinde saplantı geliştirdi. Kesintisiz günlük tedavi önerilir.

10 Temmuz 1968: Sakin, paranoyak ve hayal kurmaya devam ediyor. Ayrıca şu ana kadar tespit edilen üç ayrı kişilikle bölünmüş kişilik bozukluğu geliştirmiş gibi: Trixie, Belinda ve Sage. Personel onunla çatışılmamasını tavsiye etti. Gerektiğinde sakinleştirici doz ile birlikte günlük tedaviye devam edilmesi önerilir.

1 Eylül 1969: Sakin devam eden paranoya, şizofreni ve bölünmüş kişilik bozukluğu ile birlikte şiddet eğilimleri geliştirdi. Faaliyet odasında bir görevliye saldırdığı ve diğer birkaç sakinin yaralandığı bir karmaşaya neden olduktan sonra, paranoyayı düzeltmek için dört gün boyunca tecritte tutuldu.

Gerektiğinde Prolixin dozu ile birlikte günlük tedaviye devam edilmesi önerilir.

6 Eylül 1969: Tecrit, şiddet eğilimlerini engelleyemedi. Geçici olarak devlet güvenlik hastanesine nakledildi.

12 Ekim 1970: Sakin, kaçmaya çalıştı. Sekiz gün boyunca tecritte tutuldu. Kesintisiz günlük tedavi önerilir, gerektiğinde Prolixin dozu eklenir.

6 Ocak 1971: Sakin kayboldu. İki gün sonra On Dördüncü Ev'de sersemlemiş ve fazlasıyla paranoyak hâlde bulundu. Kesintisiz günlük tedavi önerilir, yeniden düzenleme yapılana kadar ek prolixin dozu önerilir.

Sakinlerin doktorları nadiren gördükleri söylenmesine rağmen, bunu kanıtlarıyla görmek Sage'i daha da öfkelendirdi. Doktorlar değerlendirmeler arasında koca bir yılın geçmesine nasıl izin verebilirlerdi? Bu durum fazlasıyla çirkin ve acımasızdı. Willowbrook bu yöntemle asla kimseye yardım edemezdi. Son sayfaları çevirerek ona daha fazlasını anlatabilecek bir şeyler aradı. Bir düzine farklı dosyadaki diğer girdiler arasında ilaç günlükleri, boy ve kilo gibi fiziksel özellikler ve dikkat gerektiren tıbbi durumlar, bileşik kırık, dizanteri, göz yaralanması, hepatit testi, intihar düşüncesi tarzı notlar yer alıyordu.

Sage'in boğazı düğümlendi. Rosemary kendini öldürmek mi istemişti? Bu hiç de ona benzemiyordu. Rosemary hayatı her zaman sevmişti. Sonra hayatının geri kalanını Willowbrook'ta geçirmek zorunda kalacağını düşündüğünde hissettiği tam ve mutlak ıstırabı hatırladı. Bazı açılardan kız kardeşinin neden acılarına son vermek istediğini anlayabiliyordu.

Rosemary'nin dosyasını kapattı ve zavallı, küçük Gregory'ninkiyle birlikte buruşmalarını veya yırtılmalarını umursamadan çekmeceye geri tıktı. Dolabı kapattıktan sonra masanın etrafından dolandı ve Doktor Baldwin'i beklemek için oturdu. Ne yazık ki Rosemary'nin dosyasını bulmak, kız kardeşini kaybetmenin üzüntüsünü derinleştirmiş ve kısa, trajik hayatıyla ilgili umutsuzluğuna bir yenisini eklemişti. Şimdiyse önümüzdeki birkaç dakika içinde serbest bırakılıp bırakılmayacağını veya devlet güvenlik hastanesine gönderilip gönderilmeyeceğini öğrenmek üzereydi. Bu da hayatının Rosemary'ninki kadar feci olacağı anlamına geliyordu.

Hayır, bu doğru değildi. Kız kardeşinin aksine okula gidip arkadaş edinme, danslara, balolara, maçlara, müzelere gitme, dünya ve içindeki insanlar hakkında bilgi edinme şansına sahipti. Sinemaya ve bütün gece partilerine gitmişti; en iyi kız arkadaşlarıyla gülmüş ve dedikodu yapmıştı. Gece yarısı şarap içerken yıldızların altında yürümüş ve olasılıklarla dolu bir dünyadaki o sonsuz umudu hissetmişti. Âşık olmuş ve yakışıklı bir çocukla sevişmişti. Hayatı, Willowbrook sakinlerinin çoğunun şimdiye kadar deneyimlediğinden çok daha fazla deneyimlemişti. Her şeyi olduğu gibi kabul etmişti.

Gözyaşlarını durdurmak için gözlerini sımsıkı kapadı ve yanaklarını sildi, bunun son olduğunu düşünmekten vazgeçmeye kararlıydı. Biri onu devlet güvenlik hastanesine götürmeye gelseydi, onu koğuştan alırlardı. Doktor Baldwin, onunla yeniden konuşmak istediği için Leonard onu buraya getirmiş olmalıydı. Ancak her şeyden çok bunun nedenini bilmeye ihtiyacı vardı.

On dakika geçti. On beş. Otuz. Sage daha fazla sabredemeyecekti. Ayağa kalktı ve kapıya vurdu.

"Kimse var mı?" diye seslendi Sage. "Evie? Doktor Baldwin nerede?"

Yanıt yoktu. Sadece daktilonun tıkırtısı duyuluyordu.

Sage, kapının kulbunu oynatıp kapıyı yeniden yumrukladı. "Orada olduğunu biliyorum. Doktor ne zaman gelecek?"

Hâlâ ses yoktu.

Sage, masanın başına gerdi döndü ve interkoma bastı. "Lütfen, benimle konuş, Evie."

Evie yanıt verdiğinde, "Birazdan gelir. Sabırlı olmalısın," dedi.

"Neler olduğunu biliyor musun? Beni almaya biri mi geliyor?"

"Üzgünüm," dedi Evie. "Ama sana yardım edemeyeceğimi biliyorsun."

"En azından bunun üvey babamla bir ilgisi olup olmadığını söyleyebilir misin?"

"Bunu Doktor Baldwin'e sormalısın."

Sage, parmağını düğmeden çekti ve kendini Doktor Baldwin'in sandalyesine bıraktı.

Tam o sırada bir kapı kapandı ve bekleme odasından ayak sesleri işitildi. Bir erkek sesi telefon gelip gelmediğini sordu. Sage, yerinden fırlayıp hemen katlanır sandalyeye geçti. Kapıdaki kilidin tıkırdamasının ardından kapı açıldı ve Doktor Baldwin içeri girdi.

"Neler oluyor?" diye sordu Sage. "Neden beni görmek istedin?"

Doktor Baldwin, masasının etrafından dolanıp sandalyesini çekti ve ceketinin eteklerini geriye doğru atıp oturdu. Sonra Sage'e baktı, yüzünden hiçbir şey okunmuyordu.

Sage'in kalbi hızla atıyordu. "Rosemary'yi mi buldun?"

"Bulmadığımızı biliyorsun."

"Üvey babamla mı konuştun?"

Doktor Baldwin başını iki yana salladı. "Evie'ye birkaç kez arattım. Hâlâ yanıt yok."

"O zaman neden buradayım?"

"Birazdan öğreneceksin."

Biri odanın kapısını tıklattı.

"Evet?" dedi Doktor Baldwin.

Kapı aralandı ve Evie başını içeriye uzattı. "Geldiler."

Sage, sanki beyni bir şoka hazırlanıyormuş gibi kafasının içinde bir şeyin tıkırdadığını hissetti. Oradaki kimdi? Devlet güvenlik hastanesinden biri mi? Ayağa kalktı ve duvara doğru ilerledi, elleri sanki gizli bir çıkış arıyormuş gibi arkasına uzandı. "Beni gönderemezsiniz. Ben yanlış bir şey yapmadım."

Doktor Baldwin onu görmezden geldi. "Onları içeri al, Evie," dedi.

Sage, duvara yaslandı, bin parçaya ayrılacağından ve parçalanmış camlar gibi yere düşeceğinden emindi. "Hayır," dedi. "Doktor Wilkins hakkında doğruyu söylüyordum. Söz veriyorum daha fazla belaya neden olmayacağım."

Evie, kapıyı sonuna kadar açtığında biri polis üniformalı, diğeri yün paltolu ve siyah ayakkabılı iki adam odaya girdi. Sage, olduğu yerde donakaldı. Sakinleri devlet güvenlik hastanesine götürmek için polis mi gönderiyorlardı? Kelepçelenip götürülmek üzere miydi?

Sonra aklına başka bir şey geldi ve içinde küçük bir umut kıvılcımı belirdi. Belki Eddie, Rosemary'nin cinayetini bildirmek için isimsiz arama yapmıştı.

Evie, kapının eşiğinde durmuş, bir eli kapının üzerindeyken diğer elinin başparmağını dişliyordu.

"Artık gidebilirsin, Evie," dedi Doktor Baldwin.

Evie, başıyla onaylayıp isteksizce kapıyı kapattı, yüzüne endişe hâkimdi. Yün paltolu adam Sage'e elini uzatarak Doktor Baldwin'in masasına doğru ilerlerken onunla da tokalaştı. Asi saçları ve yüzündeki kirli sakalıyla otuzlarının ortalarında görünüyordu. Üniformalı polis ise kapının yanında omuzlarını dikleştirmiş hâlde duruyordu.

"Ben NYPD, 121. Bölge'den Dedektif Sam Nolan," dedi yün paltolu adam. "Bu benim ortağım Çavuş Clark."

Sage rahat bir nefes aldı. Bunlar diğer enstitüden gelmiyordu.

Baldwin ayağa kalktı, dedektifin elini sıktı ve çavuşa kısaca başını salladı. "Doktor Donald Baldwin, Willowbrook'un psikiyatri direktörü."

"Hassas olabilecek bir konu için buradayım," dedi Dedektif Nolan, Sage'e bakarak. "Rahatça konuşabilir miyim?"

"Evet, lütfen konuşun," dedi Dr. Baldwin. "Saklayacak hiçbirşeyim yok."

"Sekreterinize daha önce de söylediğim gibi," dedi dedektif. "Bu sabah erken saatlerde çalışanlarınızdan birinden isimsiz bir telefon aldık. Bodrumda bir ceset bulduğunu söyledi, Rosemary Winters adında genç bir kadın. Bununla ilgili bir şey biliyor musunuz?"

Sage neredeyse rahatlayarak haykıracaktı. Eddie yapmıştı. Polisi aramıştı. *Tanrı'ya şükürler olsun.* Şimdi sadece Doktor Baldwin'in yalan söylemediğinden emin olması gerekiyordu. Ayağa kalktı ve dedektife baktı, gerçeği onun gözlerinden okumasını istedi.

Doktor Baldwin gönülsüz bir kahkaha attı. "Bana da öyle söylendi," dedi. "Ama sizi temin ederim ki bodrumumuzda hiç ceset yok. Ya da çatı katımızda." Zoraki bir şekilde gülümsedi. "Güvenlik şefimiz ve ben, kapsamlı bir arama yaptık ve yanlış veya şüpheli hiçbir şey bulamadık."

"Kız kardeşimdi," dedi Sage. "Cesedini tünellerde gördüm ama biri onu oradan taşıdı."

Nolan ondan yana döndü. "Peki, siz kimsiniz?"

"Sage Winters. Rosemary benim ikizim." Ardından Doktor Baldwin'e baktı. "Ama o bana inanmıyor."

"Dedektif," dedi Doktor Baldwin gülümseyerek. "Bayan Winters'ın malum sebeplerden ötürü Willowbrook sakini olduğunu hatırlatmama izin verin. Gerçeklik kavramı kendisinde yok."

"Yalan söylüyor!" diye bağırdı Sage. "Ben buraya kız kardeşimi aramaya geldim çünkü kendisi kayıptı ve beni o sandığı için buraya kapattı!"

"Konumuz bu değil," dedi Doktor Baldwin. "Bayan Winters şizofreni hastası. Ben dâhil herkesin ona 'kötülük etmeye çalıştığını' düşünüyor."

Dedektif Nolan, endişeli bir bakışla cebinden bir kâğıt parçası çıkardı, bir şeyler karaladı ve sonra dikkatini Doktor Baldwin'e çevirdi. "Aşağıda bir ceset olduğu haberini aldığınızı söylemiştiniz," dedi. "Bunu size kimin söylediğini sorabilir miyim?"

"Kesinlikle. Bayan Winters'tı." Baldwin, Sage'i işaret etti. "Geldiğinizde onun da ofisimde olmasını istememin nedeni bu. Tuhaflıklarının gerçek hayatta sonuçları olduğunu öğrenmesi gerekiyor. Aslında onu kaçmaya çalışırken yakaladık, ilk defa değil, bu yüzden dikkatimizi dağıtmak için tünellerde ikiz kardeşinin cesedini bulmakla ilgili detaylı bir hikâye uydurdu."

"Bu, doğru değil," dedi Sage, sesi öfkeyle titriyordu. "Oradaydı! Onu gördüm!"

Nolan bir an için doktora baktı. "Yani bana ceset olmadığını mı söylüyorsunuz?"

"Kesinlikle öyle söylüyorum. Ceset yok. Bayan Winters yıllardır sayısız isimle anılıyor. Diğer sakinlerden birinin kız kardeşi olduğunu iddia etti ama sanırım şimdi kavgalılar. Sonra da birdenbire ikiz kız kardeşi olduğunu söylemeye başladı. Ölü bir ikiz kardeş. Böyle davranmasının rahatsızlığıyla ilgisi olduğunu unutmayın. Birçok diğer problemin yanı sıra, bölünmüş kişilik bozukluğu denilen hastalıktan da mustarip."

Sage, sinirle başını salladı. "Ne dediğini bilmiyor. Kız kardeşim hastaydı ama size yemin ederim, ben hasta değilim. Tamamen aklım başımda. Size söylediği hiçbir şeye inanamazsınız çünkü burada olanları örtbas etmeye çalışıyor. Burası bir okul değil. Toplama kampı gibi! Bir hapishane! Haberlerde görmediniz mi? Personel sakinleri taciz ediyor ve..."

"Bayan Winters," diye araya girdi Doktor Baldwin, sesi sertti. "Sizi bekleme odasına göndermeme gerek var mı?"

Sage, bir an duraksadı. Dikkatli olması gerekiyordu. "Lütfen," dedi ona dönerek, gözleri dolmuştu. "Sana yalvarıyorum. Sadece onlara gerçeği söyle."

"Doğru *söylediğimi* çok iyi biliyorsun," dedi doktor. "Ama sana karşı sabrımı da kaybediyorum. Bu yüzden bir görevli seni koğuşuna geri götürmek için gelene kadar sessiz kalmanı öneririm." Dedektife baktı. "Lütfen, devam edin, Dedektif Nolan."

"Yani Bayan Winters'ın tünellerdeki ceset hakkında bir hikâye uydurduğunu söylüyorsunuz, öyle mi?"

"Ya uydurdu ya da gerçekten gördüğüne inanıyor. Böylesi bir rahatsızlık söz konusu olduğunda bunu söylemek zor."

"Ama merkezi arayan kişi bir çalışan olduğunu söyledi. Ve erkekti. Bunu nasıl açıklıyorsunuz?"

Doktor Baldwin omzunu silkti. "Bana bir isim veremezseniz açıklama yapmam da mümkün olmaz."

"Arama isimsiz olarak yapıldı."

Sage, onlara Eddie olduğunu söylemek için ağzını açtı ama sonra durdu. Polisi aradığı için kovulmasını istemiyordu.

"Çalışanlarımızdan birinin Bayan Winters'ın hikâyesini duyması oldukça olası," dedi Doktor Baldwin. "Çünkü tahmin edebileceğiniz gibi böyle bir yer dedikodularla doludur. Ne yazık ki sorumlularımıza sorun çıkarmaktan hoşlanan çalışanlar var." Sage'e baktı. "Bu çılgın fikrinden başka kime bahsettin?"

Sage, onu görmezden gelerek gözlerini dedektiften ayırmadı. "Tünelleri tekrar kontrol etmeniz gerekiyor. Ya da morgu. Burada sürekli insanlar ölüyor, tüm kötü olayların üzeri kapatılıyor, ölen bir kız kimsenin umurunda olmaz. Kız kardeşim aşağıdaydı ama biri onu oradan götürdü. Yemin ederim doğruyu söylüyorum."

Kapıda bir tıkırtı daha duyuldu ama Sage duymazlıktan geldi. "Lütfen, beni dinlemek zorundasınız."

"Ne var?" Doktor Baldwin, kaşlarını çatmış bir şekilde kapıya doğru bakarak bağırdı.

Karşı taraftan bir adamın boğuk sesi duyuldu. "Almaya geldim."

"Gir." Baldwin, Nolan'a baktı. "Affedersiniz dedektif ama bir hizmetli Bayan Winters'ı koğuşuna geri götürmek için burada. Sadece başımıza açtığı sıkıntıları görecek kadar uzun süre burada kalmasını istedim. Yanlış rapor vermenin sadece yanlış olmadığını, yasalara aykırı olduğunu da bilmesi gerekiyor."

Kapı açıldı, üniformalı polis kenara çekildi ve Leonard odaya girdi. Polisi gördüğünde bir an tereddüt etti, ardından bakışlarını indirdi ve Sage'e doğru yalpaladı. Sage, sandalyenin arkasına yaslanıp kolçağına sıkınca tutundu, eklemleri bembeyazdı. Eğer Doktor Baldwin onun gitmesini istiyorsa, onu sandalyeden zorla kaldırması gerekecekti.

"Lütfen," diye yalvardı Sage, Nolan'a. "Bunu yapmalarına izin vermeyin. Ben deli değilim." Leonard, onu kolundan tuttu ve parmaklarını sandalyeden kaldırmaya başladı. Sage dayanmaya çalıştı, gözleri dedektife kilitlenmişti. "İkiz kardeşime benzediğim için beni burada kendi isteğim dışında tutuyorlar. Ama onun öldüğünü öğrendim ve sanırım onu kimin öldürdüğünü biliyorum. Cesedini tünellerde gördüm. Hayatım üzerine yemin ederim."

Leonard, genç kızın elini sandalyeden çekip kolundan tutarak onu kendine doğru kaldırdı. Sage, gitmemek için dizlerini bükerek karşı koymaya çalıştı.

"Lütfen, söyleneni yap, Bayan Winters," dedi Doktor

Baldwin. "Yoksa seni sakinleştirmesi için bir hemşire çağıracağım."

Sage, tekrar ayağa kalkamadan Leonard onu doğrulttu. Kolunu beline doladı ve onu kapıya doğru yönlendirdi. Bunu yaparken parmakları genç kızın omurgasına batıyordu. Sage, acı içinde ciyakladı ve elinde kalan tüm gücü kullanarak ondan sıyrılmaya çalıştı.

Nolan, alnını endişeyle kırıştırarak Doktor Baldwin'e baktı. "Onu böyle hırpalamak gerekli mi?"

"Bazen evet," diye yanıt verdi Doktor Baldwin. "Bir sakin zorluk çıkarıyorsa, başka seçeneğimiz kalmıyor."

Nolan elini kaldırdı. "Bir dakika bekle," dedi. "Burada neler olduğundan emin değilim ama bu kızın söyleyeceklerini duymak istiyorum." Çavuş Clark çıkışı kapatmak için yana doğru bir adım attı. Leonard, Sage'i kapıya doğru itmeyi bıraktı ve bir sonraki emri bekleyerek Doktor Baldwin'e baktı.

İki büklüm bir hâlde, acı içinde olan Sage, başını dedektife çevirdi ve nefesini düzenlemeye çalıştı. "Kız kardeşimin boğazı ve bilekleri kesilmişti," dedi. "Saçları da kesilmişti ve dudakları kırmızıya boyalıydı. Sanırım görevlilerden biri onu öldürdü. Adı Wayne. Lütfen, bana yardım etmelisiniz. Doktor Baldwin onun öldürüldüğünü kimsenin bilmesini istemiyor çünkü kaybolduğunu bile bildirmedi."

"Affedersiniz, dedektif," dedi Baldwin. "Buna tanıklık ettiğiniz için gerçekten çok üzgünüm. Dediğim gibi Bayan Winters şiddet eğilimleri olan manik–depresif bir şizofren ve bugün pek iyi gününde değil. Karındeşen Jack'ten Cropsey'ye kadar herkesin ona zarar vermeye çalıştığına inanıyor. Ziyaretinizin nedeni hakkında daha fazla konuşmadan önce, muhtemelen

gitmesini beklemeliydim ama bu tepkiyi beklemiyordum. Bir an önce koğuşuna dönmezse kahvaltıyı kaçıracak."

"Yalan söylüyor!" dedi Sage. "Üvey babamı arayın ve ona beni sorun. Adı Alan Tern ve numarası 212–567–2345."

Doktor Baldwin, biraz eğlenmiş gibi görünerek başını salladı. "Üvey babasıyla defalarca konuştum ve sizi temin ederim ki ikiz üvey kızları olduğundan hiç bahsetmedi. İsterseniz onu arayın ama Bayan Winters daha önce de ortalıktan kayboldu ve biz onu her zaman D Koğuşu'na sağ salim geri getirdik."

"Yani *kayıp* mıydı?"

Doktor Baldwin, hazırlıksız yakalanmış gibi tereddüt etti. "Bir... ya da birkaç günlüğüne... evet."

"Ama bunu bildirmediniz, öyle mi?"

"Gerek yoktu," dedi Doktor Baldwin, ses tonunu yeniden düzeltmiş, kendine güvenen bir tavır takınmıştı. "Kampüste bir yerlerde olduğunu biliyorduk ve neyse ki bu sefer kendi isteğiyle geri döndü."

"Bu, doğru değil," dedi Sage. "Rosemary'nin kaybolduğunu öğrendikten sonra buraya otobüsle geldim."

Nolan, ne yapacağına karar vermeye çalışarak bir Baldwin'e, bir Sage'e bakıyordu. Sage, dedektife nasıl bir izlenim verdiğini hayal etmeye çalıştı; ayaklarında erkek botları olan, büyük bir ceket giymiş, ürkek bakışlı, dağınık saçlı, pis suratlı bir kız. Doktor Baldwin'e inanmak kolay olurdu. Dedektif, Çavuş Clark'a kapıyı açmasını söylediğinde neredeyse bayılacaktı.

"Hayır! Lütfen!" diye bağırdı Sage. "Size söylediği hiçbir şeye inanamazsınız! Sadece işi için endişeleniyor! Otobüs

terminalini arayın! Çantam buraya gelirken çalındığı için adımı ve numaramı aldılar!"

Ancak kimse onu dinlemedi. Çavuş Clark söyleneni yaptı, kapıdan uzaklaştı ve Leonard, Sage'i odadan çıkıp bekleme alanına girmeye zorladı. Sage, ayaklarını sürüyerek ondan kaçınmaya çalıştı ama faydasızdı. Leonard onu danışma alanından çıkarıp koridorlardan oluşan bir labirentten geçirerek tünellere ve Altıncı Ev'e doğru sürüklerken, Evie arkalarından kapıyı kapatıp tüm sesleri susturdu.

On Yedinci Bölüm

Sage, üç gün boyunca bekledi; Eddie'nin yeni haberlerle koğuşa gizlice girmesini, Doktor Baldwin'in polislerin Rosemary'nin cesedini bulduğunu ona söylemesini, Alan'ın ortaya çıkıp onu buradan kurtarmasını…

Dayanmaya ve zar zor yemek yemeye çabalayarak sefil, karanlık geceleri ve uzun, hain günleri sessizlik içinde geçirdi. Uzayıp giden her saat umutlarını parçalıyordu. Neyse ki Wayne onu sadece izledi, sanki tekrar kaçmasını ya da saklanmasını bekliyormuş gibiydi. En azından bir kez daha duş aldığı, uzun pantolonu ve onu sıcak tutacak bir paltosu, ayaklarını insan atıklarından ve yerdeki yüzey temizleyiciden koruyacak çizmeleri olduğu için minnettar olmaya çalıştı. Ama daha ne kadar dayanacaktı?

Dördüncü gün, Marla sabah geç saatlerde koğuşa girip Wayne ile kısaca konuştuktan sonra Sage'e doğru yol aldı.

"Benimle gelmen gerek."

"Ne için?" diye sordu Sage.

"Doktor Baldwin seni görmek istiyor. Keşke bilsem. Ben sadece bana söyleneni yapıyorum."

Sage, bir an hareket edemedi. İşte, sona yaklaşmıştı. Ya serbest kalacağını ya da sonsuza kadar burada tıkılı kalacağını öğrenecekti. Kalbi ağzında atarken Marla'yı takip ederek odadan dışarı çıkıp tünellerden aşağıya indi, sonra ana binadaki koridor ve asansör dizisini geçti. Marla, topallamasına rağmen her zamanki gibi hızlı adımlarla ilerliyordu, yine de bu manzara insana sürenen bir yılanı hatırlatıyordu. Sage koşmak istedi. Bir an önce Doktor Baldwin'in odasına ulaşmalıydı.

Sonunda odanın dışındaki bekleme alanına vardıklarında, Evie'nin masasının boş olduğunu gördüler. Marla, Sage'e çağrılmayı beklemesini söylemek yerine odanın kapısını tıklattı. Doktor Baldwin'in boğuk sesi onlara girmelerini emrederken Sage nefesini tutuyordu. Kesinlikle ondan özür dileyecek ve Rosemary'nin cesedinin bulunduğunu söyleyecekti. Alan da onu eve götürmeye gelmişti. Ancak Marla kapıyı açıp onun içeri girmesini sağladığında Sage, ne düşüneceğini bilmiyordu.

Dedektif Nolan, Doktor Baldwin'in masasının karşısında otururken Çavuş Clark, pencerenin önünde durarak ışığın içeri girmesini engelliyordu. Doktor Baldwin ise yerinde oturmuş bir şeyler yazıyordu. İşini bitirdiğinde başını yukarı kaldırdı. Yüzü bembeyazdı ve sanki bir şeyden korkmuş gibi alın çizgileri belirgindi.

"Buradaki işimiz bitince Leonard ile onu D Koğuşu'na gönderirim," dedi Marla'ya.

"Peki, doktor," dedi Marla ve odadan çıkıp kapıyı ardından kapattı.

Sage, odanın ortasında durmuş, neredeyse zar zor nefes alıyordu. Buradaki işi bittiğinde onu koğuşa geri gönderecekse serbest bırakılmayacaktı. "Kız kardeşimi buldunuz mu?" diye sorabildi.

Dedektif Nolan, ayağa kalkıp ona sandalyesini verdi.

Sage, başını iki yana salladı. "İyiyim. Lütfen, sadece bana neler olduğunu anlatın."

"Otur, Bayan Winters," dedi Doktor Baldwin kararlı bir sesle. Ardından doğruldu ve sanki bir konuşma ya da duyuru yapmaya hazırlanıyormuş gibi masasındaki kahveden bir yudum aldı.

Sage'in en son isteyeceği şey oturmaktı ama tartışmanın bir anlamı yoktu. Kendisine söyleneni ne kadar erken yaparsa, neden orada olduğunu o kadar çabuk söylerlerdi. Sandalyenin kenarına tünedi. Nolan duvara yaslanıp bir sigara yaktı. Sigarasından uzun uzun çekip dumanını üfledi ve bir başparmağını alt dudağında gezdirerek genç kızın hüzünlü gözlerine baktı.

"Seni buraya Dedektif Nolan'ın isteği üzerine çağırdım," dedi Doktor Baldwin. "Seninle neden konuşmak istediğinden emin değilim ama polis soruşturmasını engellemekle suçlanmak istemiyorum." Eline bir kalem alıp tepesine bastırarak kalemi açıp kapatmaya başladı. *Tık. Tık. Tık.*

"Soruşturma mı?" dedi Sage.

"Evet," dedi dedektif doğrularak. "İki gün önce kocası tarafından, Doktor Baldwin'in sekreteri Evie Carter'ın kayıp olduğu bildirildi. Arabası ana binanın arkasında, kapısı açık ve

anahtar kontaktayken bulmuş. Çantası yerdeymiş ve boğuşma belirtileri varmış."

Sage, dinlediğini göstermek için başını salladı ama içinde bir fırtına kopuyordu. Kız kardeşi ne olacaktı? Neden onu aramıyorlardı? Dedektif, Alan'ı aramış mıydı yoksa Doktor Baldwin'in söylediği her şeye inanıyor muydu? Bir yandan şunu da merak etmeden duramıyordu: Evie'yi kim, neden incitsindi ki? Rosemary'yi öldüren de aynı kişi olabilir miydi?

"Binaların hiçbirinde veya çevresindeki çimlik alanlarda Bayan Carter'a dair hiçbir iz bulunamadığından," diye devam etti Dedektif Nolan, "onu aramak için bir arama ekibi gönderildi."

Sage derin bir nefes aldı ve Rosemary için arama ekibi gönderilmediğini belirtme dürtüsüne karşı koyarak nefesini tuttu.

"Uzun lafın kısası, cesedini ormanda, Willowbrook kampüsünün uzak ucundaki bir açıklığın yakınında bulduk."

Sage, uzun ve sert bir şekilde iç çekip Doktor Baldwin'e baktı ve sonraki sözlerini dikkatle seçmeye çalıştı. "Bu çok korkunç," dedi. "Gerçekten çok üzüldüm. Onu özleyeceğinize eminim." Ardından Nolan'a döndü. "Nasıl öldürülmüş? Belki de Rosemary'yi öldüren aynı kişiydi."

"Öldürüldüğünü nereden biliyorsun?" Doktor Baldwin, başparmağıyla hâlâ kalemi tıklatıyordu. "Belki rahatsızlandı ve etrafta dolaşmaya kalktı." *Tık. Tık. Tık.*

Sage kaşlarını çatıp Nolan'a baktı. "Ah. Ben sandım ki..."

"Sen doğru sandın," dedi. "Bu yüzden seninle konuşmak istedim. Evie Carter'ın yaraları ve diğer bulgular, son ziyaretimde senin tarif ettiklerinle aynı."

Baldwin kalemi atıp ayağa kalktı. "Bu çok saçma," dedi. "Akli dengesi yerinde olmayan birinden araştırmanıza yardım etmesini istediğinizi mi söyleyeceksiniz? Gördüğünü sandığı şey, aşırı çalışan hayal gücüydü, başka bir şey değil."

"Endişenizi anlıyorum," dedi Nolan. "Ama ondan tam olarak yardım etmesini istemiyorum. Sadece o detayları nasıl bildiğini anlamam gerekiyor." Sage'e tekrar baktı. "Eğer yapabilirsen, onları bana tekrar tarif etmeni istiyorum." Dedektif daha önce onu acıyarak incelerken şimdi bakışlarındaki bir şeyler değişmişti. Sage'in tenine iğneler batıyordu sanki. Yardımını istemiyordu... Evie'yi onun öldürdüğünü düşünüyordu.

"Ben... Elimden geldiğince yardım ederim," diyebildi.

"Bana tünelde gördüğün cesetten bahset. Hatırlayabildiğin her şeyi anlat."

Doktor Baldwin, küçümser bir tavırla başını iki yana sallayarak sandalyesine sert bir hareketle oturdu.

Sage yutkundu. "O benim kız kardeşim Rosemary'ydi. Saçı sanki bir bıçak ya da kör bir makasla kesilmiş gibi bölük pörçüktü. Dudakları kırmızıya boyanmıştı. Normal durmuyordu, daha çok bir palyaçonunki gibiydi, ruj yanaklarına kadar uzanıyordu, aynen şu şekilde..." Dudaklarının köşelerine dokunup kulaklarına kadar çekiştirdi.

"Peki, yaraları?"

"Bilekleri ve boğazı kesilmişti. Kan göğsünden ve bacaklarından akmıştı."

Nolan, yüzünde bilmiş bir ifadeyle Çavuş Clark'a baktıktan sonra gözlerini yeniden Sage'e dikti. "Kız kardeşini kimin öldürmüş olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

Baldwin bir elini masaya indirdi. "Bu kadarı yeter, dedektif," dedi. "Bu tür sorulara izin veremem. Sanrısını besliyorsunuz."

Nolan onu önemsemedi. "Bayan Winters? Sizce Rosemary'yi kim öldürdü?"

Sage, kızgın bir tavırla Doktor Baldwin'e göz attı. Eğer Eddie haklıysa ve cesedinden kurtularak Rosemary'nin cinayetini örtbas etmeye çalışıyorsa, bunu ona ödetirdi. Öte yandan eğer Nolan, Sage'in, Evie'yi öldürdüğünü düşünüyorsa hapishaneyi boylayabilirdi. "Ben... Tam olarak emin değilim. Keşke emin olabilseydim, o zaman size söylerdim. Ancak daha önce de dediğim gibi, tahmin edecek olursam, hizmetli Wayne'in adını verirdim. Soyadını bilmiyorum."

Nolan, Baldwin'den yana döndü. "Wayne'in soyadı nedir?"

Doktor Baldwin, yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle homurdandı. "Bu saçmalık."

"Belki. Ama onun soyadına ihtiyacım var."

"Emin değilim," dedi Baldwin. "Bakmam gerek."

Nolan kaşlarını kaldırdı. "Hastalarınızla ilgilenen kişileri tanımıyor musunuz?"

"Bu kampüste çalışan tam iki bin çalışanımız var, dedektif. Herkesin ismini bilmemi bekleyemezsiniz. Ayrıca biz onlara *hasta* değil, *sakin* demeyi tercih ediyoruz."

Nolan, ona bezgin bakışlarla baktı. "Adamın soyadını öğrenmenize ihtiyacım var," dedi. "Ayrıca Bayan Winters'ın ilk başta tünellere nasıl gittiğini de öğrenmek istiyorum. Bir hasta için... Affedersiniz, yani bir *sakin* için fark edilmeden aşağıya inmek çok mu kolay?"

"Elbette, değil," diye söylendi Baldwin. "Tüm kapıları kilitli tutuyoruz. Sadece çalışanların bodruma ve tünellere inme izni var." Kahvesinden bir yudum daha aldı. Fincanını geri koyduğunda elleri titriyordu.

"Yardım aldım," dedi Sage.

"Kimden?" diye sordu Nolan.

Sage, Baldwin'e göz attı. "Söylememeyi tercih ederim. En azından şimdilik."

"Kimden bahsettiğini biliyor musunuz?" diye sordu Nolan, Baldwin'e.

Baldwin, başparmağı ve işaret parmağı yardımıyla şakaklarını sıktı, sanki başı ağrıyormuş gibi gözlerini kapadıktan sonra kendini toparladı ve bakışlarını tekrar Nolan'a çevirdi. "Bakın, bir şeyi anlamanız gerekiyor. O gün Bayan Winters'ın binasına bir haber ekibi girdi ve kıyamet koptu. Kaçmaya çalıştı ama yakalandı ve şimdi bir ceset bulduğunu iddia ediyor. Hiçbir yerde *bulamadığımız* bir ceset. O günkü karmaşada birileri kapıyı açık bırakmış olmalı. Doktoru olarak size söylüyorum, bana ya da size anlattığı ne varsa, hepsinin onun hayallerinin bir parçası olduğunu anlamanız gerekiyor. Bu, onun hikâyesi."

"Durumunuzu anlıyorum," dedi Nolan. "Ama ne olursa olsun, kız kardeşinin cesedi olarak tanımladığı cesedin durumu ile Evie Carter'ın cesedi arasındaki benzerlikler görmezden gelinemeyecek kadar büyük bir tesadüf. Bayan Carter'ın cesedi Willowbrook arazisinde bulunduğu için tam bir soruşturma olacağı fikrine alışsanız iyi olur. O yüzden bugünden itibaren, gerekirse çalışanlarınızla ve sakinlerinizle konuşacağım. Size de bazı sorularım olacak, Doktor Baldwin, hazırlıklı

olun. Tünelleri kontrol etmesi için birini göndereceğim. Bu arada Bayan Winters'ın, Bayan Carter'ın cesedini teşhis etmeyi kabul etmesini umuyorum." Gözleri Sage'deydi. "Bunu yapabilir misin? Elbette, sadece benzerliklere dikkat çekmek için."

"Tanrım," dedi Baldwin. "Gittikçe mantıksızlaşıyorsunuz, dedektif. Bayan Winters *iyi* değil. Onu binadan çıkarmanıza asla izin vermem. Bu çok büyük bir risk, o çok dengesiz. Onu birkaç kez kaçmaya çalışırken yakaladığımızdan bahsetmiyorum bile. Dilerseniz incelemesi için cesedi morgumuza getirebilirsiniz ama hepsi o kadar."

"Korkarım bu, bir seçenek değil," dedi Nolan. "Evie Carter, Willowbrook'un morguna getirilmeyecek. Adli tabip cesedini şehir morguna götürecek. Ancak şu anda bunun bir önemi yok çünkü hâlâ cesedin de içinde bulunduğu olay yerini araştırıyor ve fotoğraflıyoruz. *Bu* da Bayan Winters'ı bölgeden çıkarmam gerekmediği anlamına geliyor."

Baldwin karşı çıkarak, "Ona cinayet mahallini göstereceğinizi mi söylüyorsunuz?" dedi.

"Tam olarak bunu söylüyorum, evet," dedi Dedektif Nolan. "Elbette, kendisi de isterse. Onu huzursuz edecek hiçbir şeyi zorla yaptırmak istemem."

"Onun doktoru olarak buna izin veremem," dedi Doktor Baldwin. "Onu başka bir psikotik safhaya yönlendirebilir."

Nolan, sinirli bir şekilde içini çekti. "Otobüs garını aradığımdan ve gerçekten de Bayan Winters'ın adının ve Alan Tern'ün telefon numarasının kayıtlı olduğundan bahsetmiş miydim? Sanırım çalıntı bir çantayla ilgiliydi."

Sage, nefesini tuttu. Dedektif geçen seferki gelişinde onu gerçekten dinlemişti.

Doktor Baldwin, gözlerini devirdi. "Bu, bir şey ifade etmez. Kampüsteyken de otobüse kolayca atlayabilir ve bir gezintiye çıkabilir."

"Sakinler otobüse ücretsiz mi biniyor?"

"Aslında ara sıra akrabalarını ziyaret etmek için evlerine giden birkaç sakinimiz var ve onlar için her zaman otobüs ücretlerini biz ödüyoruz. Belki de şoför yanlışlıkla binmesine izin verdi ve ona da hayali hikâyelerinden birini anlattı."

Sage, içten içe homurdandı. Şu doktorun her zamanki gibi her şeye bir cevabı vardı. Dedektif Nolan'a baktı. "Size verdikleri numarayı aradınız mı?"

"Aradım," dedi Nolan. "Birkaç kez hem de ama açan olmadı."

Sage başını salladı, şaşırmamıştı. Artık onu kurtaracak kişinin Alan olmayacağını anlamıştı. Kendini kurtarmak zorundaydı. Eğer başka bir cesede bakmak Rosemary'nin katilini bulmaya yardım edecekse, bununla başa çıkabilirdi. Her şeyi halledebilirdi. "Sizinle geleceğim," dedi. "Elimden geldiğince yardım etmek istiyorum."

"Yine," dedi Doktor Baldwin, "doktoru olarak bunun akıllıca olacağını sanmıyorum."

"Bayan Winters'ın soruşturmamızı engellemesini mi tavsiye ediyorsunuz, doktor?" dedi Nolan. "Sizi uyarmak zorundayım, özellikle Evie Carter'ın kocasının verdiği ifadeden sonra durum hiç iyi görünmüyor."

"Ne ifadesi?" dedi Doktor Baldwin, yüzü kızarmıştı.

"Bunun ayrıntılarına şimdi girmemeyi tercih ederim," dedi Dedektif Nolan. "Karısının Willowbrook'tan biriyle romantik bir ilişki içinde olduğuna inandığını bilin yeter."

"Kiminle?" dedi Doktor Baldwin. "Onu hemen kovayım."

"İşte tam da bu yüzden size söylemeyeceğim. Söz konusu kişinin onu takip ettiğimizi bilmesini istemiyorum."

Hayal kırıklığı, Doktor Baldwin'in yüz ifadesini sertleştirdi. "Tamam, Bayan Winters'ı suç mahalline götürmenize izin vereceğim ama sadece yoğun güvenlik altında. Birçok kez kaçmaya çalıştı ve bunun tekrar olması riskini göze alamam."

"Elbette," dedi Nolan. "Sorun değil."

"Eddie peki?" dedi Sage. "O da gelmeli mi? O da benim yanımdaydı..."

"Hayır," diyerek araya girdi Doktor Baldwin. "Yeterince saçmaladınız. Bunu duymak istemiyorum."

"Eddie kim?" diye sordu Doktor Nolan. "Bu konuyla ne alakası var?"

"Eddie King," dedi Doktor Baldwin. "Bayan Winters'ı kaçmaya çalışırken yakaladığını iddia ediyor ama gerçek bu değil. Her neyse, onunla düzgün bir şekilde ilgilenildi, sizi temin ederim."

"Ne şekilde?"

"Artık başka bir binada yerleri silip çöpleri boşaltıyor. Ayrıca eylemleri dosyasına not edildi."

"Sana yardım eden kişi o mu?" diye sordu Dedektif Nolan, Sage'e.

Sage, başını olumlu anlamda salladı. "Evet ama şu ana kadar bir şey söylemek istemedim çünkü başını daha fazla belaya sokmak istemedim."

Dedektif Nolan bir not defteri çıkardı ve Eddie'nin adını yazdı. "Eddie King tünellerde bir ceset olduğunu da söyledi mi?"

"Evet," dedi Sage. "Bunu Doktor Baldwin'e de anlattı."

Doktor Baldwin, küçümseyici bir ses tonuyla, "Eddie, sayısız kez onu uyarmamıza rağmen Bayan Winters'la birlikteydi," dedi. "Yani açıkça onu korumaya çalışıyordu."

"Neden daha önce ondan bahsetmediniz?"

Doktor Baldwin omuz silkti. "Gerekli değildi. Bu davranışından dolayı kınandı. Ayrıca ceset falan yok."

"Soruşturma sırasında önemli bilgileri açıklamadığınız için peşinize düşebileceğimin farkındasınız, değil mi?" dedi Dedektif Nolan öfl-eli bir sesle.

"Sizi temin ederim, Eddie'nin bunların hiçbiriyle ilgisi yok."

"Buna karar verecek olan kişi benim. En kısa zamanda Bay King ile konuşmam gerekecek. Şu Wayne denen kişi, onun kim olduğunu da öğrenin."

"Halledeceğim."

"Hayır, kimseye haber vermek istemiyorum. Suç mahallinde işimiz bittikten sonra beni doğrudan onlara götürebilirsiniz."

"Pekâlâ," dedi Baldwin. "Ancak şunu belirteyim boşuna uğraşıyorsunuz, dedektif. Onun ya da onların, tünellerde gördükleri şey ya bir halüsinasyon ya da düpedüz bir yalan."

"Umarım haklısınızdır, doktor. Çünkü aksi takdirde elimizde bir seri katil olabilir."

On Sekizinci Bölüm

Eddie'nin kendisine verdiği yün paltoya sarılıp bağcıklarını sıkıca bağladığı büyük çizmeleri giyen Sage, Dedektif Nolan ve Doktor Baldwin'i sisli ormanda, donmuş ağaç köklerinin ve buzlu kayaların etrafında dolanan su dolu patikalar boyunca takip edip kaygan setlerden yukarı çıktı ve yeniden aşağıya yürüdü. Ağaçların gölgelerinde daha önceki bir fırtınadan kalan sulu kar taneleri toplanmıştı ancak dallardaki ve zemindeki kar eriyerek yere damlıyor, havayı toprak ve ıslak çam kokusuyla dolduruyordu. Sage, yürürken temiz havayı derin derin içine çekti ve uzak okyanusun tuzlu kokusu ile taze kış havasının, Willowbrook'un ağır kokusunu ciğerlerinden temizlemesine izin verdi. Soğuk hakkında mırıldanan Marla, herhangi bir soruna neden olursa Sage'i dizginlemek için taşıdığı bir avuç dolusu deri kayışla onu yakından takip ediyordu.

Sage, ara sıra kar ve çamur bulamacında kaydı ama düşmeden önce bir ağaca tutunmayı ya da dengesini bulmayı başardı. Öte yandan üzerinde yün bir palto ve tüvit kasket bulunan Doktor Baldwin, kahverengi deri ayakkabılarının tabanı yüzünden yağ gibi kayıp duruyordu. Sage, her kaydığında yüzünün üzerine düşmesini istedi ama bu asla olmadı. Dedektif Nolan, durup onların yetişmesini beklemek zorundaydı ve sabrının tükendiği açıktı.

Kayalık bir tepeye tırmandıktan ve ormanda birkaç dönüş daha yaptıktan sonra uzun çamlar, yapraksız meşeler ve kalın çalılarla çevrili bataklık bir açıklığa geldiler. Sarı polis bandı, alanın bir kısmını çevirerek ağaç dallarını ve çalıları sarmıştı. Açıklığın kenarındaki bir polis onların geldiğini görünce elini kaldırdı.

"Arkanızı dönün millet," dedi. "Bunu görmek istemezsiniz."

Dedektif Nolan, cüzdanını çıkardı ve ona rozetini gösterdi. "Durun memur bey. Bu yüzden buradayız."

"Üzgünüm, dedektif," dedi polis ve geçmelerine izin vermek için geri çekildi.

Nolan ve Baldwin, açıklığa aceleyle girdiler ama Sage yavaşladı, kalbi hızla atıyordu. Başka bir ceset görmek istemiyordu ama seçeneği de yoktu. Evie'nin boğazının kesilip kesilmediğini görmesi gerekiyordu. Saçlarının kesilip kesilmediğini, dudaklarının bir palyaço gülümsemesiyle gerilip gerilmediğini de...

Nolan ve Baldwin, polis bandının altından geçtiler ve başka bir polisle arama ekibinin bir parçası gibi görünen iki adamın konuştuğu olay yerine gittiler. Oraya vardıklarında Doktor Baldwin, kusacakmış gibi hemen arkasını döndü. Nolan

dönüp Sage'e baktı ve onu takip etmesini işaret etti. Bunun üzerine Marla da genç kızı sabırsızca arkadan dürttü.

"Yürü de şu işi bitirelim ve ben de bu lanet soğuktan kurtulayım," dedi dişleri tıkırdayarak.

Korkusunu yutan Sage, polis bandının altından girdi ve Dedektif Nolan'a yaklaştı.

Evie, devrilmiş bir ağaçla sivri uçlu bir kaya çıkıntısı arasındaki sığ bir mezarda yatıyordu, omuzları sanki dar alana katıksız bir güçle sıkıştırılmış gibiydi, kolları dümdüz önünde uzanıyor, kesilmiş, kanlı bilekleri birbirine değiyordu. Boynunun dibindeki kırık köprücük kemikleri arasında, bir kulağından diğer kulağına ulaşan koyu renkli, yapış yapış kan birikmişti. Başında birkaç santimlik platin saç kalmıştı ve buz parçaları rastgele yüzünü ve gözlerini örtmüştü. Islak yaprak yığını bacaklarını beline kadar kaplıyordu ve oyulmuş bir ağaçtan çıkarılmış uzun bir ağaç kabuğu parçası, yeni açılmış bir tabut kapağı gibi ayaklarının ve bileklerinin üzerinde duruyordu.

Sage geri çekildi, gözlerini Evie'nin bükülmüş dudaklarından ve palyoça makyajı gibi kulaklarına kadar ulaşan sirk kırmızısı rujdan alamamıştı. Sonunda polis bandına geri dönüp altından geçti ve buzlu hava aniden yün paltosunun içinden vücuduna işlerken Marla'nın yanında durdu.

"Bayan Evie miydi?" dedi Marla.

Sage, başıyla onu onayladı.

"Lanet olsun," dedi Marla. İstavroz çıkarıp başını iki yana sallayarak dua mırıldandı.

Dedektif Nolan ve Doktor Baldwin, Sage'in Marla ile birlikte durduğu yere geri döndü.

"Ee," dedi Dedektif Nolan, Sage'e yakından bakarak, "Bayan Carter'ın cesedi sizin daha önce gördüğünüz cesetle aynı şekilde mi?"

Sage başını salladı. "Evet, saç, ruj, her şey... Tamamen aynı."

Doktor Baldwin, alaycı bir tavır takındı. "Onun ne söylemesini bekliyordunuz?" Cebinden bir mendil çıkarıp ağzını sildi. "Hikâyesini desteklesin diye her şeyi onaylayacak."

"Diğer cesedi Bayan Carter hayattayken tarif etmişti. Buna bir açıklamanız var mı?"

"Düşünebildiğim tek bir açıklama var."

"Nedir?"

"Ne olduğunu gayet iyi biliyorsunuz," diye çıkıştı Doktor Baldwin. "Size daha önce Bayan Winters'ın şiddet eğilimli olduğunu söylemiştim."

Nolan'ın kaşları havaya kalktı. "Ne diyorsunuz? Evie Carter'ı *onun* öldürdüğünü mü düşünüyorsunuz?"

"Mantıklı olan tek açıklama bu," dedi Doktor Baldwin. "Diğer sakinlerin güvenliği için tam bir soruşturma yapılana kadar onu devlet güvenlik hastanesine göndereceğim."

Sage, kaskatı kesildi, korku ve öfke kanında âdeta şimşek gibi çakıyordu. Doktor Baldwin'e baktı. "Gerçekten o kadar alçalacak mısın? Evie'ye dokunmadım, sen de bunu biliyorsun. Kendi kıçını örtmek için yalan uyduruyorsun!"

"Sanırım kimin yalan söylediğini bulacağız, değil mi?"

"Bayan Winters şu anda hiçbir yere gitmiyor, doktor," dedi Dedektif Nolan. "Bu işi en ince ayrıntısına kadar araştırmadan olmaz."

Zor nefes alan Sage sakinleşmeye çalıştı. Baldwin'e bağırarak hiçbir yere varamazdı. "Şimdi bana inanıyor musunuz, dedektif? Kız kardeşim konusunda?"

"Kesin bir şey diyemem ancak hikâyen kesinlikle daha fazla güvenilirlik kazandı."

Nolan, Doktor Baldwin'den yana döndü. "Willowbrook sakinleri gazete okur mu?"

Soru karşısında şaşıran Doktor Baldwin, başını iki yana salladı. "Çoğu okuma bilmez. Bilseler bile gazete onlar için daha çok sıkıntı demek. Neden sordunuz?"

"Ya televizyon?" dedi Nolan. "Haberleri izliyorlar mı?"

"Hayır. Haber saati geldiğinde görevliler televizyonları kapatıyor ve sakinlerin dikkatini başka yöne çekiyor."

"Bu saçmalık," dedi Sage. "Görevliler televizyonu asla kapatmaz. Ne isterlerse onu yaparlar. Faaliyet odalarında neler olup bittiği hakkında hiçbir fikri yok."

"Asıl *senin* neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok," dedi Doktor Baldwin. "Her binada tam olarak ne olup bittiğini bilmek benim *işim.* Bu yüzden hemşireler ve görevliler her gün bana rapor veriyor. Öyle değil mi, Marla?"

"Evet, efendim," dedi Marla.

Nolan elini kaldırdı. "Tamam tamam. Sadece Bayan Winters'ın bulduğumuz diğer kurbanları bir şekilde daha önceden okuyup okumadığını merak ettiğim için soruyorum, yani o..." Gözlerini yere indirdi ve kafasının içindeki düşünceyi dile getirmemeye karar verdi. Sonra tekrar onlara baktı. "Tamamen aynı şekilde öldürülmüş."

"Başka kurbanlar mı?" Bir anda başının döndüğünü hisseden Sage, üzerine oturacağı bir kütük ya da bir kalas bulabilmek için etrafına bakındı ama göremedi.

"Evet," dedi Dedektif Nolan. "Adada son birkaç hafta içinde aynı durumda olan üç kadın daha bulduk. Aslına bakarsanız, buradan çok uzakta değil." Gözleri Baldwin'deydi. "Yani Bayan Winters düzenli olarak binayı terk etmiyorsa, onun bununla bir ilgisi olduğuna dair teorinizin neye dayandığını anlayamıyorum."

"Ne yaptığını kim bilir?" dedi Doktor Baldwin. "Bize bu kadar zahmet veren bir sakinim hiç olmamıştı."

"Kusura bakmayın ama doktor, bu biraz çelişkili gibi görünüyor. Bir dakika önce Willowbrook'un içinde olan her şeyi bildiğiniz konusunda kararlıydınız ama şimdi Bayan Winters'ın ne yaptığını bilmediğinizi söylüyorsunuz. Peki, hangisi doğru?"

"Ben..." diye söze başladı Doktor Baldwin, sonra derin bir nefes aldı. "Demek istediğim, son derece hilekâr biri olduğu."

Sage, hissettiği rahatlıkla neredeyse yere düşecekti. Sonunda biri, söylediği her şeye inanmak yerine Doktor Baldwin'in otoritesine meydan okuyordu. Sonunda yanında ona yardım edebilecek biri varmış gibi görünüyordu.

Açıklığın diğer tarafında kırılan dallar herkesin dikkatini o yöne çekiyordu. Birkaç saniye sonra, arka tarafında ADLİ TABİP yazan siyah ceketli bir adamla birlikte bir avuç polis ağaçların arasından çıktı. Bir Alman çoban köpeğinin tasmasını tutan bir polis, polis bandının dışındaki alanı kontrol etmeye başladı. Sage, Marla, Doktor Baldwin ve Dedektif Nolan'ı da yoldan çekilmeye zorladı. Ardından takım elbiseli ve uzun paltolu üç adam açıklığın kenarına geldi, parlak ayakkabıları çamur ve kar üzerinde kayıyordu. Öfke, kafa karışıklığı ve korku gibi görünen bir ifade yüzlerini kaplamıştı. O sırada bir

tür işaretmiş gibi gökyüzünde gri bulutlar toplanmaya başladı ve zaten loş olan hava iyice karardı.

"Onlar kim?" diye sordu Nolan.

"Yönetim," dedi Doktor Baldwin mağlup bir sesle. "Ve Willowbrook'un kralı Doktor Hammond."

Takım elbiseli adamlar açıklığa girmeye başladılar ama kot pantolonlu ve yürüyüş botlu bir adam, onların yanından geçip polis bandının altından girdi ve Evie'nin derme çatma mezarına doğru koştu. Bir polis yolunu kesmek için önüne geçti.

"Bu da," dedi Doktor Baldwin, sesi daha da perişan bir hâldeydi, "Evie'nin kocası, Willowbrook'un program direktörü Doktor Douglas Carter."

"Kahretsin," dedi Dedektif Nolan. "Burada kal." Polis bandının altından eğilip geçti ve yolunu engelleyen polisi aşmaya çalışan Doktor Carter'ın yanına gitti. Adamın Eddie'nin dayısı olduğunu anlayan Sage, bir benzerlik aradı. Aynı siyah saçlara sahiptiler ama bu mesafeden Eddie'ye ne kadar benzediğini söylemek zordu, özellikle de Doktor Carter'ın yüzü acıyla buruşmuşken... Doktor Carter'ın omzuna elini koyup onunla kısaca konuştuktan sonra Nolan, kenara çekilen polise bakıp bir kez başını salladı. Doktor, ölü karısını gördüğünde saçlarını tuttu ve boğazının derinliklerinden bir ses çıkardı, alçak, düz bir umutsuzluk iniltisi... Bu ses neredeyse Sage'i ağlatacaktı. Sonra dizlerinin üzerine çöküp kollarını iki yana açtı ve şaşkın, kalbi kırık bir hâlde hıçkıra hıçkıra ağlayarak kadının vücuduna baktı.

İş kıyafetleri ve çamurlu ayakkabıları içerisinde olan kişiler yaklaşırken Nolan da Sage, Doktor Baldwin ve Marla'nın yanına geri döndü. Öndeki adam öfkeyle Doktor Baldwin'e baktıktan sonra Dedektif Nolan'a döndü.

"Biri bana burada neler olduğunu anlatabilir mi?" dedi, sesine otorite hâkimdi.

"Siz kimsiniz?"

"Doktor Hammond, yönetim başkanı."

"Pekâlâ Doktor Hammond," dedi Nolan, "Willowbrook arazisinde yakın zamanda hayatını kaybetmiş bir kadın cesedi bulduk ve onun öldürüldüğünü düşünüyoruz. Ayrıca kendisi sizin bir çalışanınız."

"Benim sekreterim," dedi Baldwin. "Evie Carter."

Hammond'ın yüzü kızardı. "Kocası şu Wilkins ve aile birliği rezaletine karışmamış mıydı?"

Doktor Baldwin onu başıyla onayladı. "Evet ve Doktor Wilkins'in gazetecilerin Altıncı Ev'e girmesinden sorumlu olduğuna dair şüphelerim var."

"Tanrım," dedi Hammond. "Kanıtın var mı?"

"Hayır," dedi Doktor Baldwin, Sage'e göz atarak. "Ama Doktor Carter'ın bizi aydınlatacağına eminim."

"Affedersiniz, beyler," dedi Nolan öfkeyle. "Ama şu an dikkatinizi vermeniz gereken daha önemli bir meseleniz var. Enstitünüzün etrafındaki ormanlık alanda bir çalışanınızın cesedinin bulunduğu gerçeğine odaklanmanızı tavsiye ederim."

"Evet, evet, elbette, dedektif," dedi Doktor Hammond. Ardından onu ilk kez görüyormuş gibi Sage'e baktı. "Bu sakinin burada ne işi var? Onun bu olayla ilgisi ne? Ona dışarıda gezmesi için mi masraf yapıyorum?"

"Kız kardeşimin cesedini tünellerde buldum," dedi Sage. "Kendisi kaybolan bir sakindi ama Doktor Baldwin'in size bundan bahsetmediğine bahse girerim."

Hammond öfkeyle Doktor Baldwin'e baktı. "Bu kız neden bahsediyor böyle?"

Doktor Baldwin, cevap veremeden Doktor Carter ona doğru koşarak geldi. "Ona ne yaptın?" Polis bandının altından geçip Baldwin'e doğru atılırken yüzü öfke ve kederle buruşmuştu.

Kireç gibi bembeyaz olan Doktor Baldwin, bir adım gerilerken neredeyse kara düşüyordu ama Marla onu düşmeden yakaladı. O sırada Nolan da Doktor Carter'ı yakaladı ve spor ceketinin yakasını kavrayarak onu geride tuttu. Carter, ondan kurtulmak için savaşarak kollarını savuruyor, doktoru yakalamaya çalışıyordu. "Seni öldüreceğim!" dedi öfkeyle. "Onu becerdiğini biliyorum! Sendin o *biliyorum*! Yaptığın şey için seni öldüreceğim!"

Baldwin, başını iki yana salladı ve gergin bir şekilde meslektaşlarına baktı. "Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bununla hiçbir ilgim yoktu."

Doktor Baldwin, bahaneler üretmeye devam ederken, iki polis koşarak Carter'ı yakaladı. Açıklığın diğer tarafına götürüp onu karın üzerine oturttular. "Sana kelepçe takmak zorunda kalmayayım," dedi biri.

Carter, ellerini başına koyup hıçkırarak ağlamaya başladığında polisler başından ayrıldı. Sage, bu adam hakkında hiçbir şey bilmemesine rağmen yanına gidip onu teselli etmek, aynı acıyı kendisinin de yaşadığını ve Evie'nin katilini bulmak için elinden geleni yapacağını çünkü aynı kişinin kardeşini de öldürdüğünü söylemek istiyordu ama bu, beklemek zorundaydı.

Nolan, bakışlarını Carter'ın olduğu taraftan çekip Hammond ile konuşmaya başladı. "Bayan Winters ve Evie Carter hakkında sorularınızın olduğunu biliyorum," dedi. "Burada işimiz bitince size her şeyi açıklayacağım, benim de sormam gereken sorular var. Ayrıca size de sorular sormam gerekiyor. Şu an için sizi nerede bulabileceğimi öğrenmem yeterli."

Doktor Hammond, başını öne eğerek dedektife baktı. Sorgulanmaya alışık olmadığı her hâlinden belliydi. "Ofisim yönetim binasında," dedi. "En üst katta. Eğer orada değilsem malikânemdeyimdir, Willowbrook kampüsünün diğer ucunda Victoria tarzı iki katlı bir ev."

"Anladım," dedi Nolan. "Soruşturmamın bir parçası olarak sizin de ifadenizi almam gerek."

"Nasıl yardım edebileceğim konusunda emin değilim. Ancak elimden geleni yaparım."

"Her birinizden de ifade alacağım," dedi Nolan, Doktor Baldwin ve Sage'e dönerek. Ardından başını gökyüzüne doğru kaldırıp toplanan bulutlara kaşlarını çatarak baktı. "Şimdi izninizle Doktor Hammond, hava bozmadan şu işi sonlandırmak istiyorum."

"Ben size mani olmayayım," dedi Doktor Hammond. "Ama tam bir rapor istiyorum. Her şeyiyle." Öfkeyle Doktor Baldwin'e baktı.

"Elimden geldiğince topladığım tüm bilgiyi sizinle paylaşacağım," dedi Dedektif Nolan, polis bandının altından geçerek. Doktor Hammond'ı öfkeli ve aklı karışmış bir hâlde karın ortasında bırakarak olay mahalline geri dönüyordu.

Hammond sıkıntılı bir ifadeye bürünen Doktor Baldwin'den yana döndü. "Senin de odamda olmanı istiyorum. Tanrı aşkına,

enstitüme daha fazla bela bulaştırmamış olmanı umut ediyorum." Ardından döndü ve ıslak yolda yürüyerek alanı terk etti. Diğer adamlar da peşindeydi.

Onlar gittikten sonra Sage, Doktor Baldwin ve Marla, sessizce adli tabip fotoğrafçısının cesedi fotoğlamasını, diğer polislerin etrafı incelemesini izlediler. Sağlık görevlileri bir sedyeyle geldiğinde, biri yüzü bembeyaz kesilmiş hâlde hâlâ karda sessizce oturan Doktor Carter'ın yanına gitti ve omuzlarına bir battaniye sardı. Nolan, Carter'a baktıktan sonra Sage ve diğerlerinin de orada olduğunu fark etti, başını salladı ve yeniden yanlarına geldi.

"Üzgünüm," dedi dedektif. "Doktor Hammond'dan bir an önce uzaklaşmaya çalışırken daha fazla burada kalmanıza gerek olmadığını söylemeyi unuttum. İşimiz biter bitmez rapor vereceğim." Sage'e baktı. "İyi misin?"

"Ben mi?" dedi Sage, birinin onun için gerçekten endişelendiğini duyunca şaşırmıştı.

"Evet," dedi Dedektif Nolan. "Sen."

Düşünmeye çalıştı. O iyi *miydi*? Keşke bilseydi. Dedektif Nolan, Evie'nin yaralarını anlattıktan sonra Rosemary hakkındaki hikâyesine inanmaya başlamış gibi görünüyordu ama gerçekten ne düşünüyordu? Doğruyu söylediğini mi? Yoksa Evie'yi öldürdüğünü mü? Zavallı kız kardeşinin cesedi olmadan her şeyi nasıl kanıtlayabilirdi? Ayrıca hepsi bir yana, eğer katil Eddie ile peşine düştüklerini fark ederse sıradaki onlar olabilirdi. Kafasının içindeki duygu fırtınasını açıklayacak hiçbir kelime yoktu, bu yüzden sadece başını salladı.

"Emin misin?" dedi. "Yüzün bembeyaz olmuş. Şokta olmalısın."

Birden polislerden biri bağırdı. "Buraya!"

Herkes o yöne bakarken Sage irkildi. Açıklığın uzak ucundaki polis bandının hemen dışında duran karışık bir asma ve sumak kütlesinin yakınında, Alman çoban köpeği karı ve toprağı kazıyordu. İki polis ne olup bittiğini görmek için koştu, sonra ekipman çantalarından kürek almak için aceleyle geri döndüler. Nolan, Alman çoban köpeğinin kazdığı yere koştu, sonra döndü ve omzunun üzerinden bağırdı. "Bir tane daha bulduk!"

Sage, olduğu yerde donakaldı. Başka bir tane ne? Başka bir ceset mi?

Adli tabip Dedektif Nolan'ın yanına giderken Sage, orada ne olduğunu bildiğini hissetti. Polis bandının dışından dolanmaya başladı, bacakları aniden tutmaz olmuştu. Marla, onu kolundan yakaladığında sadece birkaç adım atmıştı.

"Nereye gittiğini düşünüyorsun?" dedi Marla.

"Bırak beni," dedi Sage. "Kim olduğunu görmem gerek."

Marla soru sorarcasına Doktor Baldwin'e baktı.

"Sorun değil," dedi doktor yorgun bir sesle. "Etrafta bu kadar polis varken hiçbir yere kaçamaz."

Sage ondan uzaklaştı ve açıklığın uzak ucuna doğru aceleyle koşmaya başladı. Sulu karda kaydı, böğürtlenlere ve kütüklere takıldı. Polislerin hâlâ kazdığı asma ve sumaklara yaklaşınca yavaşladı. Ya küçük bir çocuksa? Ya polisler Cropsey'nin –ya da Wayne'in– kurbanlarının mezarlığını bulmuşsa? Ya köpek yanılmışsa ve ölü bir geyikten başka bir şey değilse? Titreyerek paltoya iyice sarındı ve Dedektif Nolan'a yaklaştı. Dedektif dönüp onu gördüğünde, onu nazikçe geriye doğru yönlendirdi ama Sage, buzlu topraktan çıkan solgun kolu görebilmişti.

"Sadece bekle," dedi. "Bakabilecek gücü kendinde bulduğunda sana izin vereceğim."

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından polisler kazmayı bitirdi ve Nolan ile adli tabibe yer açmak için geri çekildiler. Sage, dedektifin bir şey söylemesini beklerken çığlık atacağını düşündü. Sonunda dedektif donuk bir ifadeyle ona doğru dönerek onu çağırdı. Sage, midesinin bulanacağından emin bir şekilde bir elini karnına koyduktan sonra çamur ve çalı çırpı yığınına doğru yürüyüp kenardan baktı.

Sığ mezarın içine atılmış bir bez bebek gibi yatan kişiyi görünce dizlerinin üzerine çöktü.

On Dokuzuncu Bölüm

Çavuş Clark'ın yanında, morgun dışında bekleyen Sage, kapının üst tarafından lekesiz çelik otopsi masasına ve mumyalama sıvısının olduğu şişelerle dolu tezgâha ürpererek baktı. Formaldehit ve sıcak metalin rahatsız edici tatlı kokusu, tünelin dışındayken bile midesini bulandırıyordu. Yine de oraya gitmeyi her şeyden çok istiyor, şuradan bir an önce çıkmak için bu kâbusu bir an önce bitirmek istiyordu.

Doktor Baldwin ve Dedektif Nolan, morgda sırtları girişe dönük bir şekilde depo kasasının önünde duruyorlardı. Beyaz önlüklü üçüncü bir adam bir kasa kapısını açtı ve çelik bir levha üzerinde yatan, üzeri örtülü bir ceset çıkardı. Nolan dönüp ona işaret ettiğinde Çavuş Clark, kapıyı iterek açtı ve onun geçmesini bekledi. Sage ise aniden donup kalmıştı. Herkes sessizce bekledi. Muhtemelen onun kaba ya da deli olduğunu düşünüyorlardı ama buna engel olamıyordu. Rosemary'nin parçalanmış cesedini ikinci kez görmek, yeterince kötü bir deneyimdi.

"Çok üzgünüm," dedi Nolan. "Ama resmi teşhise ihtiyacımız var."

"Elimden geldiğince onu temizledim," dedi beyaz önlüklü adam.

"Bunu, onun için yaptığın bir şey olarak düşünmeye çalış," dedi Dedektif Nolan. "Son görev gibi... Onu teşhis edecek kadar bakman yeterli. Bir saniyeden fazla sürmez."

Doktor Baldwin, Sage'e perişan gözlerle baksa da bir şey demedi.

Sonunda Sage derin bir nefes alıp bir eliyle ağzını, burnunu kapadı ve soğuk odaya girdi.

"Hazır mısın?" diye sordu Nolan.

Sage, hâlâ nefesini tutarak başını olumlu anlamda salladı.

Beyaz önlüklü adam örtüyü kaldırıp kenara çekildi. Sage, dizlerinin bağı çözülünce düşmemek için istemsizce dedektifin koluna tutundu.

Dedektif, bir elini genç kızın ellerinin üzerine koydu. "İyi misin?"

Sage, yeniden başını salladı ancak iyi olup olmadığından hiç emin değildi.

Bedeninde daha fazla çürüme belirtisi oluşmuş olmasına rağmen, sadece birkaç santim uzunluğundaki tırtıklı kızıl sarı saçları ve ikiz kız kardeşinin ince, solgun yüzü yanılmaya imkân vermiyordu. Rosemary'nin bir zamanlar inanılmayacak kadar uzun olan kirpikleri yok olmuştu ve üzerine yapışmış palyaço ruju olmadan dudakları bir fare tarafından çiğnenmiş gibi görünüyordu. Morgun floresan ışıklarının altında, boynundaki kanın karanlık kalıntıları ve kâğıt gibi ince tenindeki siyah çürük, kar üzerindeki mürekkep gibi kendini

gösteriyordu. Tüm bunlar Sage'in kaldırabileceğinden daha fazlaydı. Arkasını döndü, midesi ağzına gelmişti.

"Bu o," diyebildi. "Kız kardeşim Rosemary." Akkor bir acı göğsünü sıkıştırınca yüzünü ellerinin arasına gömdü. Dedektif Nolan, bir elini onun sırtına koyup genç kızı morgdan dışarı çıkardı.

Nolan, omzunun üzerinden peşlerinden gelen Doktor Baldwin'e bir göz attı. "Duruma bakılırsa birkaç telefon etmeniz gerek," dedi, düz bir sesle.

Doktor Baldwin kendini koltuğuna bıraktı, alnı stresten kırış kırış olmuş, dudağının üstünde ter damlaları birikmişti. Sanki on yıl yaşlanmış gibi duruyordu. Dedektif Nolan ise masanın diğer tarafında Sage'in karşısında oturmuş notlar alıp sorular sorarken Çavuş Clark, sanki biri bir şey yapabilirmiş gibi bir eli tabancasında kapının yanında duruyordu. Sage morgda Rosemary'yi teşhis ettikten sonra onlara, Eddie ile birlikte cesedi buldukları taş çıkıntının olduğu tüneli göstermişti. El fenerleriyle hızlıca etrafa bakınmış ama hiçbir şey bulamamışlardı. Ne düşürülmüş bir bıçak ne kesik saç ne sigara izmariti ne de ayırt edici ayak izleri... Baldwin'in ofisine döndüklerinde Nolan, Sage'e gözlerinden hiçbir şey kaçmaması için bir araştırma ekibi göndereceği konusunda teminat verdi.

Doktor Baldwin'e ise artık öfke ve aşağılamanın da ötesinde bir tavırla yaklaşıyordu. "Neden Rosemary'nin kayıp olduğunu bildirmediğinizi tekrar açıklar mısınız?" dedi Nolan.

"Çünkü ilk kez kaçıp kampüste kaybolmuyordu. En son onun yanlış koğuşta olduğunu anlamamız tam iki günümüzü

almıştı. Maalesef bütçe kesintisi yüzünden personel azlığımız var, bu da her binada istediğimiz düzeni sağlamak için yeterli insan gücüne sahip olmadığımız anlamına geliyor. Bu daha önce de oldu, hem de birçok kez ve her seferinde kendimiz başa çıkabildik."

Nolan kaşlarını yukarı kaldırdı. "Yani daha önce de tünellerde ölü kızlar buldunuz mu?"

Doktor Baldwin başını iki yana salladı, artık çok daha perişan görünüyordu. "Elbette hayır," dedi. "Demek istediğim bu değildi. Daha önce de hastalarımız etrafta dolaşmıştı ama onları hep bulmuştuk ve sağ salim koğuşlarına getirmiştik. Bu sefer Bayan Rosemary'nin üç gün boyunca nerede ve kim bilir ne yapmak üzere olduğunu bilmiyorduk. Bayan... Yani kız kardeşi Sage'i gördüğümde Rosemary'yi muayene etmemin üzerinden biraz zaman geçmişti, bu yüzden diğer iş arkadaşlarım gibi geri geldiğinde onu Rosemary sandım. Dediğim gibi yeterli personelimiz yok. Hükümet ve yöneticiler daha fazla sakin için yer ayarlamamız konusunda bize baskı yapıyor ama sonra ücret kesintisi uyguluyorlar çünkü Vietnam'a kurşun ve silah göndermenin daha önemli olduğunu..."

"Konuyu dağıtmayalım."

"Evet, evet. Elbette." Endişesini gizlemeye çalışan Baldwin, o gün erken saatte hazırlanmış kahvesinden yudumladı, soğuk olduğunu fark edince yüzünü buruşturdu. Fincanını kenara koyup bir kalem aldı ve kalemi koymak için çekmeceye uzandı. Çavuş Clark'ın eli silahındaydı.

"Lütfen, masanıza dokunmayın, efendim," dedi.

Doktor Baldwin, ürkek bir tavırla başını olumlu anlamda sallayarak kalemi masaya bıraktı ve ellerini defterinin üzerine yerleştirdi.

"Sage'i, Rosemary sanan meslektaşlarınızın isimlerine ihtiyacım var."

"Öncelikle Doktor Whitehall, Hemşire Moore ve birkaç hizmetli. Ancak Hemşire Vic, Marla ve Wayne, Rosemary'yi her gün görüyorlardı, buna rağmen onlar da aynı şeyi düşündü. En önemlisi ne Rosemary'nin annesi ne de üvey babası bize bir kız kardeşi olduğundan bahsetti. Onun tek çocuk olduğu izlenimine kapıldım. Winters kızlarının tek yumurta ikizi olduğunu bilmediğimiz için hiçbirimizi suçlayamazsınız."

"Hı–hı," dedi Nolan, isimleri not ederek. "Onlarla konuşmam gerek." Ardından dikkatini Sage'e verdi. "Kız kardeşinin kayıp olduğunu öğrendiğin zaman hemen buraya geldin, doğru mu?"

Sage, başını olumlu anlamda salladı. "Üvey babamın bu konudan bahsettiğini duyduktan sonraki sabah otobüsle buraya geldim."

"Bu ne kadar zaman önceydi?"

Sage düşünmeye çalıştı. Sanki yüz yıldır bu kâbusu görüyor gibiydi. "Bugünün hangi gün olduğundan emin değilim ama buraya 27 Aralık'ta geldim."

"Yani on dört gün." Nolan tarihi not etti, sonra bakışlarını yeniden Baldwin'e çevirdi. "Peki, neden polisi çağırmak yerine cesedi ortadan kaldırdınız?"

Doktor Baldwin, bembeyaz kesildi. "Ben böyle bir şey yapmadım."

"O zaman kim yaptı?"

"Sizi temin ederim hiçbir fikrim yok."

"Yani Rosemary Winters'a ya da Evie Carter'a zarar vermek isteyen kişi hakkında da bir fikriniz yok, öyle mi?"

"Elbette, hayır."

Nolan yeniden Sage'e baktı. "Peki sen? Kız kardeşine zarar vermek isteyen kişinin kim olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Daha önce söylediğim gibi düşünebileceğim tek kişi Wayne. Rızası olmadan kız kardeşimle birlikte olduğundan eminim. Ayrıca D Koğuşu'ndan Norma adındaki başka bir sakinle de birlikte olduğunu öğrendim. Böyle daha kaç kişi var, kim bilir. İstediğini yapabilmesi için elinde çok fırsat olan biri. Sakinlerle hep yalnız kalıyor."

"Bir sakinle birlikte olduğuna dair bir kanıtın var mı?"

"Hayır ama tenha yerdeki gizli bölmeyi gösterebilirim. Norma beni oraya götürdü ve bana Wayne'in ona neler yaptığını anlattı."

Nolan gözlerini Doktor Baldwin'e çevirdi. "Siz bunu biliyor muydunuz?"

"Bayan Winters bahsetmişti ama yalan söylediğini ya da uydurduğunu sandım."

"Buradaki işimiz biter bitmez beni Wayne'in yanına götürmenizi istiyorum."

"Nasıl isterseniz," dedi Doktor Baldwin.

"Daha önce bahsi geçen şu Eddie King için de aynısı geçerli," diye devam etti Dedektif Nolan. Ceketinin cebinden bir paket Camels sigara çıkarıp bir dal aldı ve yaktı, ardından Sage ile konuşmaya başladı. "Bu Eddie King'i ne kadar tanıyorsun?"

"Buraya geldikten sonraki gün tanıştım. Sonrasında birkaç kez konuştuk. Bu kadar."

"Ama onu birlikte bodrum kata gidecek kadar iyi tanıyorsun, öyle mi?"

"Benim kaçmama yardım edecekti."

Dedektif Nolan, sigarasından bir nefes alıp üflediği dumanın arasından onu inceledi. "Bunu neden yapacaktı?"

"Çünkü benim Rosemary'nin ikizi olduğumu ve buraya ait olmadığımı biliyordu."

"Eddie onu *kaçarken* yakaladı," diye araya girdi Doktor Baldwin. "Ona yardım etmiyordu."

Nolan ona öfkeli bir bakış attıktan sonra dikkatini yeniden Sage'e verdi. "Kız kardeşinle bir ilişkisi mi vardı?"

"Şöyle söyleyebilirim," dedi Sage, "bence sadece arkadaşlardı."

"Yerleri silen biri bir sakinle tam olarak nasıl arkadaş olabilir?"

Sage, adama kaşlarını çatarak baktı. "Ne demek istiyorsunuz? Etrafa baktınız mı? Altıncı Ev'de bulundunuz mu?"

Dedektif başını iki yana salladı.

"İyi, bana böyle bir soru sormadan önce bunu yapsanız iyi olur," dedi. "O zaman kız kardeşimin bu cehennem çukurunda bir parça nezaket görebilmek için çabaladığını anlarsınız."

"Affedersin," dedi dedektif. "Ama kız kardeşinin katilini bulacaksam böyle sorular sormak zorundayım."

Sage, gözlerini yere indirdi, öfkeden yüzü kızarıyordu. Dedektif onun yanındaydı ve bunun için minettardı ancak bir gününü Willowbrook'ta kilit altında geçirmeyen biri, sakinlerin bu duvarlar ardında sadece benlikleri için değil aynı zamanda

yaşamları için de mücadele verdiklerini anlayamazdı. Neyse ki dedektif onun bu ani çıkışına karşı soğukkanlılığını korumuşa benziyordu.

Dedektif yeniden Baldwin'e döndü. "Neden Sage ve Eddie size tünelde bir ceset bulduklarını söylediklerinde onları dinlemediniz? Fazlasıyla dikkat etmeniz gereken bir konu aslında."

"Daha önce de dediğim gibi o gün gazeteciler Altıncı Ev'e gizlice girmişti. Sakinleri çekmişlerdi ve muhabir buradaki durum hakkında korkunç şeyler söylemişti. Sonrasında o ve Eddie, Altıncı Ev'in bahçesinden yanımıza gelerek bir ceset bulduklarını söylediler. O an mantıklı düşünüyordum desem yalan söylemiş olurum."

"Peki, Sage'in bundan ikinci kez bahsetmesine ve bu konuda ısrar etmesine ne demeli?"

"Elbette, ona inanmadım çünkü ben onun... Ee, ben onun Rosemary *olduğunu* sanıyordum. Ayrıca şunu belirtmem gerekir ki sürekli Eddie'nin ona tünellerde yardım ettiğini söylüyor ama Eddie, bana onu yakaladığını belirtmişti. Emin olduğum tek şey, buralarda denetimi sıkı tutmak için elimden geleni yapmaya çalıştığım ve ihtiyacım olan son şeyin bir skandal olduğuydu. Tünellerde gerçek bir ceset olsaydı polisi arardım ama yoktu. Peki, sizce ne düşünmem gerekiyordu?"

"Ama neden beklemek yerine hemen kontrol etmediniz?"

"Size zaten söyledim, aniden ortaya çıkan muhabirlerle uğraşmaya çalışıyordum. Willowbrook yöneticilerine ve haber kanallarının başkanlarına telefon ediyor, hikâyeyi yayınlayıp yayınlamadıklarını ya da bunu ne zaman yapacaklarını öğrenmeye çalışıyordum. Aşağıya indiğimde ceset çoktan götürülmüştü."

O sırada biri sert bir şekilde kapıyı çaldı. "Ah, Tanrı aşkına," dedi Doktor Baldwin. "Ne var?"

Çavuş Clark kenara çekilince Hemşire Vic içeri girdi. Nolan ve Clark'ı görünce gözleri iri iri açıldı ama hemen soğukkanlılığını ele alıp neden geldiğini dile getirdi.

"Affedersiniz, Doktor Baldwin, rahatsızlık veriyorum ama Altıncı Ev'den Wayne Myers ortalıklarda yok."

Doktor Baldwin'in suratı asıldı. "Ne demek ortalıklarda yok?"

"Dolabını boşaltıp gitmiş, efendim. Yok."

Sage'in kalp atışları hızlandı. Demek en başından beri haklıydı.

"Bu bahsettiğin hizmetli mi?" diye sordu Nolan, Sage'e.

Sage, başını olumlu anlamda salladı.

"Kahretsin," dedi Baldwin ve Nolan aynı anda.

"Ne kadar zaman önce ayrılmış?" diye sordu Nolan.

"Emin değiliz," dedi Hemşire Vic. "Bir konu hakkında onunla konuşmak için Altıncı Ev'deki faaliyet odasına girdiğimde orada değildi. Sakinlerin başında kimse olmadığından, uzun süre yalnız kaldıklarından çılgına dönmüşlerdi. Üçünü revire göndermek durumunda kaldım."

"Aman ne güzel," dedi Doktor Baldwin, kasvet dolu bir sesle. "Onun yerine bakacak başka bir hizmetli ayarlayabildin mi?"

"Evet, efendim. Hemen o konuyla ilgilendik."

"Peki, sakinler kontrol altında mı?"

"Şimdilik evet. Ancak onları koğuşlarına geri götürüp birçoğunu sakinleştirmek zorundayız."

"Pekâlâ. Teşekkür ederim, Hemşire Vic. Buradaki işim biter bitmez oraya geleceğim."

"Tamam, doktor," dedi hemşire ve odadan ayrıldı.

O gittikten sonra Sage, Nolan'a döndü. "O olduğunu söylemiştim."

Öfkeden yüzü kıpkırmızı kesilen Baldwin, masasındaki belgeleri toparlamaya başladı. "Gördüğünüz gibi dedektif, fazlasıyla meşgul bir adamım. Hemen Altıncı Ev'de neler olup bittiğini kontrol etmem gerek. Buna daha sonra devam etsek olur mu?"

"Meşgul olduğunuzu görüyorum," dedi Dedektif Nolan. "Ancak çalışanlarınızdan biri öldürüldü ve kocası da sizin bu işte bir parmağınız olduğunu düşünüyor. Ayrıca ne tesadüfse Willowbrook mülkünde iki ceset bulduğumuz gün, çalışanınız da ortadan kayboluyor. Bu da yaşadığı yeri kontrol etmesi için birini gönderebilmek adına çalışan kaydına bakmam gerektiği anlamına geliyor. Bu arada sizin de Bayan Winters'ın üvey babasını arayıp burada olan biteni kendisiyle paylaşmanız gerekiyor. Sonra onun temiz raporunu imzalayabilirsiniz. Artık kız kardeşinin cesedi bulunduğuna göre onu daha fazla burada tutmanın bir anlamı yok." Sage'e baktı. "Eve gitmeye hazır mısın?"

Sage'in boğazı düğüm düğümdü. Uzun bekleyişin ardından Willowbrook'tan çıkacaktı. Bu, binlerce gün denizde kaybolduktan sonra kurtulmak gibiydi ama son anda bile işlerin ters gittiği filmler de görmüştü. Bu kapının diğer tarafına geçene kadar bu kâbusun bittiğine inanamayacaktı. Bir kedi yavrusu kadar zayıf ya da bir köpek gibi hasta hissetse de fark etmezdi, bunu asla söylemezdi. Gerekenden bir saniye daha fazla kalmayı reddetti.

"Evet," diyebildi. "Hazırım."

"Emin misin? Oldukça zorlu bir sınavdan geçtin. Eminim Doktor Baldwin, sen ayrılmadan önce meslektaşlarından birinden seni muayene etmesini isteyecektir."

Sage başını iki yana salladı. "Hayır, gayet sağlıklıyım. Sadece buradan çıkmam gerek."

"Üvey babanın seni almasını istersin misin yoksa memurlarımdan biri seni eve götürsün mü?"

"Lütfen, biri beni eve götürsün. Bir an önce ayrılmak istiyorum."

"Pekâlâ. Doktor Baldwin eve döndüğünü haber vermek için üvey babanı arayacak ve..."

Sage araya girdi. "Kendisi evde mi bilmiyorum, umursayacağını da sanmıyorum. Kendi başımın çaresine bakmaya alışkınım."

Doktor Baldwin, bitkin gözlerle ona baktı. "Burada olan her şey için üzgün olduğumu bilmeni isterim. Ben sana ya da kimseye zarar vermek istemedim. Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. Rosemary'nin ölüm belgesini adli tabipten alır almaz üvey babana yollayacağım, bir kopyasını da dosyasına ekleyeceğim."

Sage, belki tüm bunları hayal ediyordu ama adamın sesindeki pişmanlık yapmacık geliyordu. Onun gözetimi altında pek çok kişinin acı çekmesine izin veren bir adam olduğu düşünülürse, bu aldatmacası onu şaşırtmamalıydı ama Sage, onun aynı zamanda korktuğunu da söyleyebilirdi. Cinayetler duyulduğunda olacaklardan korkuyordu. Onu orada kendi rızası dışında tuttuğu için ona yapabileceklerinden korkuyordu. Belki de onu dava edebilirdi. Onca şeyden sonra söyleyebileceği tek şeyin bu olup olmadığını sormak istiyordu ama

enerjisi yoktu. Sadece eve gitmek istiyordu. Korktuğunu bilmek yeterli olmalıydı; en azından şimdilik.

Baldwin konuyu değiştirerek Nolan'dan yana döndü. "Wayne'in çalışan kaydını görmek istemiştiniz, değil mi?"

"Evet, onun adresini bilmem gerek."

Baldwin silahına davranmadığından emin olmak için Çavuş Clark'a göz attıktan sonra ayağa kalktı ve arkasındaki siyah dosya dolabına gidip çekmecelerden birini çekti.

Doktor arkasına döndüğünde Nolan, sigara izmaritini Baldwin'in masasındaki kahve fincanına attı.

Doktor Baldwin kısa bir araştırmadan sonra bir dosya çekip yerine oturdu ve dosyayı açtı. Belgeleri incelerken alnı kırışmıştı, yüzü gittikçe kızarıyordu.

"Bir sorun mu var, doktor?" dedi Dedektif Nolan.

"Sanırım öyle," dedi Baldwin. "Wayne Myers'ın çalışan kaydı falan yok."

Yirminci Bölüm

Sage, resmi olarak serbest bırakıldığında solgun güneş gökyüzünde alçalmıştı ve daha önceki gri bulutların yerini yaklaşan kış alaca karanlığının derin, soğuk mavisi almıştı. Doktor Baldwin, Alan'ı, Rosemary'den bahsetmek için daha önce aramış ama cevap alamamıştı. Bu, hiç sürpriz değildi. Muhtemelen işteydi; tabii şehri terk edip onu tamamen sokakta bırakmadıysa. Belki bir sürtük ile birlikteydi ya da hâlâ Larry ile balık tutuyordu. Bu, pek olası görünmüyordu ama Sage için iyi olurdu. Onunla uğraşmak zorunda kalmadan önce evde birkaç gün yalnız kalmak için her şeyini verirdi.

Yönetim binasının ana salonunda Dedektif Nolan'ın yanında durup sonunda onu evine götürecek polis arabasını beklerken, Rosemary'yi aramak için aynı kapılardan girdiğinden bu yana yüz yıl geçmiş gibi hissetti. Siyah beyaz araba nihayet kaldırıma yanaştığında gözyaşlarını tutamadı. Gerçekten

Willowbrook'tan ayrılıyordu. Kapıyı açmaya başladı, sonra tereddüt etti ve Dedektif Nolan'a baktı.

"Beni dinlendiğiniz için teşekkür ederim," derken sesi çatlamıştı.

"Sorun değil, evlat. Seni evine kendim götürmek isterdim ama Doktor Hammond ve Eddie King ile konuşmam gerek."

"Biliyorum," dedi Sage. "İyi olacağım. Eddie'ye benim yerime teşekkür eder misiniz?"

Dedektif, başını olumlu anlamda salladı. "Elbette. Yalnız adada ol, tamam mı? İlerleyen günlerde seninle yeniden konuşmamız gerekecek." Elini cebine attı ve ona adıyla telefon numarasının olduğu bir kart verdi. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa ya da yardımcı olabilecek herhangi bir şey aklına gelirse beni ara, tamam mı?"

Sage, başıyla onu onaylayarak kapıyı itip açtı ve Willowbrook'tan dışarı çıktı. En üst basamakta kısa bir süre durdu ve derin bir nefes aldı. Dışarının temiz havasını ciğerlerine çektiği için hiç bu kadar minnettar olmamıştı. *Her şeyin* kokusunu alabiliyor gibiydi; karın nemli soğuğunu ve çıplak ağaç dallarının topraksı aromasını, hatta yollardaki kaldırımları bile. Serin bir esinti yüzünü okşadı, beraberinde uzaktaki trafiğin seslerini, motorların gürültüsünü, lastiklerin uğultusunu, çalan kornaları getirmişti. Taş basamaklardan inip kaldırımda hızla ilerlerken ve ardına bakmadan polis arabasının arkasına binerken gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Öndeki polis, sanki kötü bir koku almış gibi elini burnuna götürdü, sonra dikiz aynasından ona baktı.

"Adım Memur Minor," dedi. "İyi misiniz?"

Sage, adamın neden elini burnuna koyduğunu merak ederek başını salladı. Sonra muhtemelen kötü koktuğunu fark etti. Baldwin, çamaşırhanedeki birini kendisine temiz kıyafet getirmesi için çağırmıştı. Sage'e çiçekli bir elbise ve birinin büyükannesine aitmiş gibi görünen bir çift kahverengi deri ayakkabı vermişlerdi. Kirli iç çamaşırını ve sutyenini atmıştı ama hâlâ Eddie'nin verdiği kire, kana ve pisliğe bulanmış paltosunu giyiyordu, ayrıca saçları keçe gibiydi ve kirliydi.

"Dedektif Nolan, Mariners Harbour'daki Greenway Apartmanı'na gideceğinizi söyledi," dedi polis. "Bu doğru mu?"

"Evet."

"Peki. Anlaşıldı." Ardından arabayı vitese taktı ve yönetim binasından uzaklaştı.

Sage, koltuğa yerleşip pencereden dışarı baktı, memurun onunla konuşmaya çalışmaması için dua etti. Ne söyleyecek sözü ne de kendini anlatacak enerjisi vardı. Sadece eve gitmek istiyordu. Araba penceresinin dışında, donmuş dere boyunca uzanan çıplak söğüt ağaçları, Willowbrook'un korkunç sırlarını saklayan güzel kampüsün bir parçası oldukları için utanç içinde başlarını öne eğiyormuş gibi toprağa doğru bükülmüştü. Çok geçmeden görüş alanına salıncaklı ve parmaklıklı tuğla evler girdi. Sage, o karanlık duvarların ardında işkence gören küçük çocukları düşünmekten kendini alamayarak bakışlarını kaçırdı.

Memur Minor, aracı kampüsle ana kapı arasındaki ormanlık alana sürdüğünde Sage, buraya geldiği günü düşündü. Başka bir insana dönüştüğü o an, sanki bambaşka bir hayata aitti. Saç stillerine, en son modaya önem verdiği ya da kimin

kiminle çıktığı, kimin en popüler müziği takip ettiği konusunda endişelendiği günler geride kalmıştı. Hayata bir daha nasıl aynı gözle bakabilirdi?

Keşke o gün otobüs terminalinde kalsaydı. Keşke o gün gururunu yutsaydı da eve geri dönüp Heather ile Dawn'dan yardım isteseydi. Ama, ama... Kız kardeşini kurtarmayı dünyadaki her şeyden daha çok istemişti. Onun nerede olduğunu bulmayı, onun için her şeyi yoluna koymayı, onu görmeye hiçbir şey bilmediği için gelmediğini anlatmayı ve ona yardım edemediği için özür dilemeyi istemişti. Toydu, umutluydu ve cesurdu. Bunun için kendini nasıl suçlayabilirdi?

Belki de sadece aptaldı.

Ormanın geri kalanı boyunca ilerlerken, o gün düşündüklerini anımsadı. Babasını, onun ağaçları, vahşi yaşamı nasıl sevdiğini ve Rosemary'yi asla böyle bir yere göndermeyeceğini düşünmüştü. Kızlarından birinin öldüğünü bilse ne düşünürdü? Rosemary'nin çektiği onca acıyı bilseydi ne düşünürdü? Elbette, öfkelenecek ve kalbi kırılacaktı. Keşke onu nerede bulacağını bilseydi.

Sonra Alan'ı hatırladı. Yaptıklarından sonra onunla nasıl yüzleşecekti? Aynı evde nasıl yaşayacaktı?

Derin bir nefes aldı ve düşüncelerinden sıyrılmaya çalıştı. Şu an ihtiyacı olan bir duş, temiz kıyafetler ve uykuydu. Eve dönüş yolundaydı ya bu da yeterdi. Geri kalanları sonra düşünürdü. Alan'la, olanları arkadaşlarına nasıl anlatacağıyla sonra ilgilenirdi. Normal hayatına nasıl devam edeceği konusuyla da...

Willowbrook'un ana kapısındaki güvenlik kulübesinin yanından geçtiklerinde güvenlik onlara, perili yolun başında

bekleyen bir karnaval işçisi gibi dostça el salladı ve içerideki dehşeti gizlemek için gülümsedi. Sonra birden bir şey dikkatini çekti. En azından dışarı çıkıyordu. En azından normal bir hayat yaşama şansı vardı. Önümüzdeki günler ve haftalar zor olabilirdi ama Rosemary ve Willowbrook'un içine hapsolmuş binlerce zavallı ruhun her gün çektikleriyle karşılaştırıldığında bu, hiçbir şeydi. Onların hiç şansı yoktu. Dolmuş gözlerini sildi. Hayat nasıl bu kadar adaletsiz olabilirdi? Tanrı, bırakın masum çocukları, bir insanın acıdan başka bir şeyle dolu olmayan bir hayat yaşamasına nasıl izin verebilirdi? Çok anlamsızdı.

Willowbrook'tan uzaklaşıp adım adım uygarlığa, evlere, iş yerlerine, trafik ışıklarına, kürekle temizlenmiş kaldırımlardaki insanlara, asfaltlı caddelerdeki arabalara, bakımlı ağaçlarda ve peyzajlı çalılarda parıldayan ışıklandırmalara yaklaştıklarında gözleri bir kez daha doldu. Tüm bunları bir daha asla göremeyeceğini düşünmüştü.

Willowbrook'a gitmeden önce arkadaşlarıyla bazen taksi tutacak paraları olmadığında ve nereye giderlerse gitsinler yürümek zorunda kaldıklarında bundan nefret ederdi. Ama şimdi düşününce nasıl güldüklerini, erkekler ve partiler, saçlarında dalgalanan tuzlu okyanus esintisi hakkında konuştuklarını hatırladı. Bunu yapmakta özgür olduğuna şükretmeden bir daha asla kaldırımdan aşağı inmeyecekti. Fakat Willowbrook'un dehşeti sadece birkaç mil ötedeyken, o ya da bir başkası nasıl hayatlarını sürdürebilir, çalışabilir, evlenebilir, oyun oynayabilir ve alışveriş yapabilirdi? Arabanın camından geçen yayaları izledi: Pembe tasması olan beyaz bir köpeği gezdiren adam, el ele tutuşmuş soğuk havada nefesleri kesilene kadar

gülen genç çift, portakal dolu bir file çanta taşıyan gri saçlı kadın. Orada insanların taciz edildiğini bilmiyorlar mıydı? Orada her gün insanların öldüğünü bilmiyorlar mıydı? Umursamıyorlar mıydı?

Tam o sırada dazlak bir adam gri saçlı kadının yanından aceleyle geçti. Kadının omzuna çarpmıştı ve neredeyse onu düşürüyordu. Yaşlı kadın durup dengesini yeniden kurmaya çalıştı ama adam, kadının iyi olup olmadığını görmek için arkasına bile bakmadı.

Sage, derin bir nefes alıp koltuğuna sindi, kalbi göğsünden fırlayacak derecede hızla atıyordu. Dazlak adam Wayne'e benziyordu. Ya onun Willowbrook'tan serbest kaldığını öğrendiyse? Ya onu yakalamak için dışarıdaysa? Onu bulup boğazını keserek sonsuza kadar susmasını amaçlıyorsa? Sage, boynunu uzatıp yanından geçtikleri adama baktı, sonra yeniden yerine oturdu ve rahatlıkla derin bir nefes aldı. Wayne değildi. Hayal gücü de onunla beraber geliyordu.

Memur Minor, bir köşeyi dönüp kırmızı ışıkta durduğunda yanlarına bir minibüs yanaştı. Sage, sürücü koltuğunda kendisine tehditkâr, düşmanca bakan kişinin de Wayne olduğundan emindi. Araba tekrar hareket etmeye başlayana kadar gözlerini kapadı, sonra kaldırıma ve yola baktı, diğer yayaları ve sürücüleri tek tek taradı. Cebinde keskin bir bıçakla onu izliyor, hamlesini bekliyor olabilirdi. Onun ölmesini istemesi mantıklıydı. Herkese gizli odayı, Norma'yı anlatmış, Rosemary'yi ve Evie'yi de onun öldürdüğünü düşündüğünü söylemişti. Ondan intikam almak istemesi çok mantıklıydı.

Memur Minor, apartmanının önünde durduğunda Sage'in sinirleri harap hâldeydi. Wayne her yerdeydi. Beyzbol

şapkalı ve deri ceketli adamdı, içki dükkânına giren adamdı, komşunun kapısını çalan adamdı. Paranoya onu ele geçirmişti ama buna engel olamıyordu. Arabanın kapısını açtı, koltuktan kaydı ve titreyen bacaklarının üzerinde durdu. Memur Minor da dışarıya çıktı.

"Dedektif Nolan seni eve kadar bırakmamı istedi," dedi.

Sage, başını olumlu anlamda salladı, bunu rica etmesine gerek kalmadığı için rahattı, ardından sokağı kolaçan etti. Alan'ın kamyonu, apartmanların arkasındaki kalabalık otoparkta değilse –ki bu pek olası değildi– hiçbir yerde görünmüyordu. Dairelerindeki mutfak penceresine baktı. Perdeler çekilmiş ve pencere karanlıktı, bu da onun gittiği anlamına geliyordu çünkü bütün gece televizyonu açık bırakma alışkanlığına rağmen, ışıkları kapatma konusunda katıydı. Rahat bir nefes aldı.

Sage, şanslıysa Alan işten sonra bir şeyler içmek için plan yapmış olur, geç saatlere kadar eve gelmezdi. Ancak şu an saat erken olduğu için onun bir yerlerde sızdığını düşünmüyordu. Öyle olsaydı, kapının zincirli sürgüsü çekilmiş olurdu ve içeri giremezdi. Sonra Sage, daire anahtarının çalınan çantasında olduğunu hatırladı.

"Hay aksi," dedi.

"Bir sorun mu var?" dedi Memur Minor.

"Anahtarım yok ve üvey babam da işte. Kapıyı benim için açabilir mi diye kapıcıya bir soracağım."

O sırada, sanki içerideki kişi onu duymuş gibi kapıcı dairesinde bir pencere perdesi açılıp tekrar kapandı. En azından kapısını çalmak zorunda kalmayacaktı. Kapıcının polis arabasını gördüğü için onlarla lobide buluşacağını biliyordu. Tıpkı Dawn şehir merkezindeki bir barda lavaboya işerken

ayak bileğini kırdığında, polisler Sage'i eve getirdikten sonra yaptığı gibi. Sage, o zaman kapıcıya yalan söylemiş, bovling salonunda kavga çıktığını ve polislerin iyi olduğundan emin olmak için onu eve bıraktığını anlatmıştı. Neyse ki adam inanmıştı ve olaydan Alan'a hiç bahsetmemişti.

Tam da tahmin ettiği gibi kapıcı üzerinde eşofman, kolsuz bir tişört ve eski püskü terliklerle lobide bekliyordu. Sage'in pis paltosunu ve keçeleşmiş saçlarını görünce ağzı açık kaldı.

"Sana ne oldu böyle?" diye sordu.

"Sonra Alan sana anlatır," diye yanıt verdi Sage. "Eve girmeme yardım eder misin? Anahtarımı kaybettim."

"Başın mı belada? Alan senin bir süreliğine kız kardeşinin yanına, Long Island'a tatile gittiğini söyledi. İkinizin pek anlaşamadığını belirtti."

Elbette, öyle yaptı. Eğer biri onu aradıysa ya da sorduysa, büyük ihtimalle onlara da bu yanıtı vermişti. Ancak Heather ve Dawn onun yalan söylediğini biliyor olmalıydılar. Sage'in, Rosemary'yi bulmak için Willowbrook'a gittiğini biliyor olmalıydılar. Tabii hiç aramayıp hayatlarına normal bir şekilde devam etmedilerse...

"Alan'ın sana söylediği her şeye inanmamalısın," dedi Sage. "Onun bir kız kardeşi bile yok." Ardından patavatsızlığını fark ederek, "Kaçırıldım," dedim.

Kapıcı fal taşı gibi açtığı gözlerle Memur Minor'a baktı. "Bu, doğru mu?"

"Ben sadece ona eve kadar eşlik etmek için buradayım," dedi memur. "Olayın detaylarını bilmiyorum."

"Eve girmeme yardım eder misin?" diye sordu Sage.

"Alan bugün çalışıyor mu?" dedi kapıcı. "Birkaç gündür onu görmüyorum."

"Öyle olmalı," diye yanıt verdi. "Tabii, balık avından daha dönmediyse." *Ya da fahişelerle düşüp kalkmıyorsa.*

"Oraya mı gitmiş?"

Sage kaşlarını çattı. "Ben sandım ki... Bir arkadaşıma onun Larry ile balığa gittiğini söylemişsin."

Kapıcı omzunu silkti. "Ben kimseye bir şey demedim. Ben sadece kendi işime bakarım."

"Hı–hı," dedi Sage, alaycı bir tavırla. Eddie'yle konuştuğunu unutmuş muydu yoksa Memur Minor'ın önünde aptalı mı oynuyordu, anlamak zordu. Geçmişi ve sık sık evine davet ettiği şaibeli arkadaşları göz önüne alındığında, Sage ikincisinden şüpheleniyordu.

"Birine balığa çıktığını söylemediğine emin misin?" dedi Sage. "Siyah saçlı genç bir adama? Ona bunu söyleyenin sen olduğuna eminim."

"Ah, bir dakika," dedi kapıcı. "Evet, onu şimdi hatırladım. Yakışıklı çocuk... Ancak bu bir süre önceydi. O ve Larry geri döndüler ama ellerinde balık falan görmedim." Bir kahkaha patlattı. "Belki levrek ve turnadan başka şeyler avlamaya gitmişlerdir."

"Kapımı açar mısın lütfen?"

"Elbette. Bekle biraz." Kapıcı, dairesinin içinde kayboldu.

Sage, Memur Minor'a baktı. "Bunun için üzgünüm."

"Sorun değil."

Sonunda kapıcı geldi ve ona bir anahtar verdi. "Sonra geri alırım," dedi. "Yarın sabaha kadar kendi anahtarını bulsan iyi edersin."

Sage, ona çantasının çalındığından bahsetmek istedi ama çok fazla açıklama yapması gerekecekti. Ayrıca şimdi bunun bir önemi yoktu. "Denerim," dedi, ardından dördüncü kata çıkan merdivene yöneldi.

"Seni alıkoyan Cropsey miydi?" diye sordu kapıcı, sesi heyecanlıydı. "Nasıl kurtuldun?"

Sage, durup ona baktı. Kendi işine bakmasını söylemek istiyordu ama bunun yerine, "Hayır, Cropsey değildi," dedi. "Kız kardeşimi buldular ve beni bıraktılar."

"Onlar kim? Ne kız kardeşi?"

Sage, ağır ağır bir iç çekti. Bunun için enerjisi yoktu. Sonra kapıcının Rosemary ile hiç tanışmadığını hatırladı. O öldükten sonra binadaki işi almıştı. *Hayır. Kız kardeşi o tımarhaneye kapatıldıktan sonra.* "Söylersem bana inanmazsın," diyerek merdivenleri çıkmaya başladı.

"Siz çocuklar ve çılgın hikâyeleriniz," diye seslendi kapıcı arkasından. "Bir gün başınızı belaya sokacaklar, göreceksiniz. Öyle değil mi, Memur Bey?"

Memur Minor, hiçbir şey söylemeden Sage'i, merdivenlerden yukarı takip etti. Daireye ulaştıklarında, Sage kapıyı açarken sessizce kızın arkasında durdu. Sage, Alan'ın içeride sızmış olmaması, sürgü ve zincirin çözülmesi için tekrar dua ederek anahtarı çevirdi. Kapıyı iterek açtığında rahatlamıştı.

"Bundan sonrasını halledebilir misin?" diye sordu Memur Minor.

"Sanırım," diye yanıt verdi Sage. "Teşekkür ederim."

Memur gülümsedi ve ona asker selamı vererek arkasına döndü, ardından çevik adımlarla merdivenden inip kapıdan çıktı. Sage, polisin gittiğinden emin olduktan sonra kirli

paltosunu çıkardı ve bir daha giymeyi düşünmeyerek koridorun zemininde bıraktı, sonra daireye girdi ve holün ışığını açtı. Kapıyı arkasından kapatıp kilitledi, sürgüyü ve zinciri yerine kaydırdı, deri ayakkabıları çıkardı, ayaklarını aşınmış paspasa sildi ve giderken ışıkları yakarak oturma odasına doğru ilerledi.

Bayatlamış bira ve sigara dumanının yoğun, tanıdık kokusu havayı doldurdu. Ayrıca bu koku, eski peynir gibi kokan bir şeye karışmıştı. Alan hep sarhoştu ama daire her zamankinden daha kötü görünüyor ve kokuyordu. Bira, pizza ve paket servis kutuları sehpayı dolduruyordu. Buruşuk pantolonlarla gömlekler kanepenin ve yatar koltuğun üzerine saçılmıştı. Oturma odasının perdelerini kapattıktan sonra evde gezinmeye başladı. Mutfağın kapısına ilerlerken koku koridorda giderek yoğunlaştı. Alan, buzda balık tutmaya giderken bir şeyler bozulmuş ve diğer her şey gibi onları da öylece bırakmış olmalıydı.

Dağınıklığına ve pis kokusuna rağmen ev, Willowbrook'un yanında cennet gibi geliyordu. Uzun, sıcak bir duş alıp saçını yıkamaya hevesli bir şekilde banyonun yolunu tuttu. Alan'ın yatak odasına geldiğinde ise olduğu yerde kaldı. Çift kişilik yatakta, yan tarafına dönmüş yatıyor, âdeta kendini kumsala atmış bir fok balığı gibi uyuyordu. *Lanet olsun.* Alan *evdeydi.* Ama neden yataktaydı? Normalde salonda sızıp kalırdı ve sabaha kadar kanepede uyurdu. Belki de hastaydı.

Sage, gözlerini kısarak loş odaya baktığında onun hâlâ uyuyor olması için dua etti. Sonra rahat bir nefes alarak omuzlarını düşürdü. Alan sandığı şey aslında, kirli bir çarşaf ve yıpranmış bir atkıdan oluşan kumaş yığınıydı.

Üzerindeki gerginlikten sıyrılmaya çalışarak koridorun sonundaki klozet büyüklüğündeki banyoya gitti, küflü duşta suyu açtı ve kendini tuvalete attı. Willowbrook'ta ona verilen elbiseyi çıkarıp çöp sepetine fırlattıktan sonra duşa girdi ve suyun omuzlarından, sırtından akmasına izin verdi. Su sıcaktı, kollarındaki tüyleri diken diken edecek kadar sıcaktı hem de ama kirli teninde ipek gibi kayıyordu. Başını arkaya atınca burun delikleri, saçlarından bunaltıcı, ağır bir parfüm gibi sızan Willowbrook'un ekşi kokusuyla doldu, neredeyse kusacaktı. Yarısı boş olan Prell marka şampuanı kaptı. Alan hepsini kullanmadığı için sevinerek şampuanı avucuna doldurdu.

Her iki elini de kullanarak başını sabunlamaya, kafa derisindeki kirleri âdeta kazımaya başladı. Tüm kir akıp gidene kadar bastırdı, masaj yaptı ve ovdu. Saçını duruladı ve burnuna şampuanın çiçeksi kokusu dolana kadar derin derin nefesler alarak tekrar yıkadı. Kafası köpüklüyken teni neredeyse kıpkırmızı kesilene kadar vücudunun her santimiyle yüzünü, bir kese yardımıyla sabunla ovaladı.

Kilo verdiğini söyleyebilirdi. Bacakları ve kolları, önceden yumuşakken şimdi sertti. Karnı inmiş, neredeyse içe çökmüştü. Dirsekleriyle dizleri sarı tonların da hâkim olduğu morluklarla kaplıydı. Çizikler, sıyrıklar ve kabuk bağlamış kesikler her yerdeydi. Yaralandığını hatırlamıyordu ama bu pek şaşırtıcı değildi. Hapsedildiği sırada zihin kontrolünü kaybetmiş, hayatta kalmak ve kaçmak için çılgına dönmüştü. Bedeninin ise kollarını, gövdesini, kafasını yakalayan ve çeken kaba ellerin günlük eziyetine katlanmaktan başka seçeneği yoktu. Âdeta kesime götürülen hayvanlar gibi koğuşlardan salonlara, faaliyet odalarına sürülürken diğerleriyle birlikte düşmüş ve tökezlemişti.

Gözlerini kapatarak başını yana eğdi ve tüm sabunu durulamak için ellerini saçlarının arasından geçirdi. Birden zihninde Rosemary'nin bir görüntüsü canlandı; parça pinçik kesilmiş kızıl sarı saçları, kırmızıya boyanmış dudakları, göğüslerinden ve karnından aşağı akan siyah, kurumuş kan şeritleri. Boğuluyormuş gibi hissederek nefes almak için çabalayınca yanlışlıkla su ve şampuan yuttu. Başı dönüyordu. Dizlerinin bağı çözülünce duş perdesine tutundu ve doğrulmak için eliyle fayans döşeli duvardan destek aldı. Gücünü topladığını düşündüğünde doğruldu ama baş dönmesinin onu terk etmeye niyeti yoktu. Nihayet eğilip öğürerek kusmaya başladı ve midesinde kalan az miktardaki yiyeceği de banyo giderine çıkardı.

Sonunda baş dönmesi durdu ama yer çekimiyle birleşen keder, onu zemine yapıştırmakla tehdit ediyordu. Düşmemek için bir eliyle duvardan destek alarak durulanmayı bitirdi ve duştan çıktı, bacaklarındaki tüyleri alma işini sonra yapacaktı. Kurulandıktan sonra bir havluya sarındı ve düğümlenmiş saçını dişleri aralıklı bir tarakla taradı. Tarak düğümleri yakalayıp çekiyor, canını yakıyordu ama Sage devam etti, yorulsa da saçlarındaki tüm düğümlerden kurtulmaya kararlıydı.

Kafasından kopan ve banyo zeminine düşen her saç tutamıyla öfkesi büyüyordu. Alan'a ve annesine çok kızgındı. Doktor Baldwin ve Wayne'e de. Willowbrook'ta çalışan herkese. Noah, Heather ve Dawn'a bile kızgındı. Her biri verdiği kararlarla onun ve Rosemary'nin hayatlarının gidişatını değiştirmişti. Ancak maalesef bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Belki de buradan gitmeliydi. Bu adadan, Willowbrook'tan olabildiğince uzağa gitmeliydi. Artık burada ona anlamlı gelen

hiçbir şey yoktu. Hayatının geri kalanını, omzunun üzerinden Wayne peşinde mi diye bakarak geçirmek istemiyordu. Ya da Cropsey. Ya da Rosemary ve Evie'yi her kim öldürdüyse o... Babası hâlâ New York'ta bir yerlerdeydi. Belki New York'taki mahallelerden başlayarak araştırmaya başlayabilir ve birilerinden onun telefon numarasını isteyebilirdi. Bu işe yaramazsa, Alan'ın annesine flört zamanlarında hediye ettiği altın kolyeyi ve pırlanta küpeleri rehine verebilir –eğer gerçeklerse ve Alan onları çok önce satmadıysa– ve babasını bulması için özel bir dedektif tutabilirdi. Babasına olanları anlattıktan sonra babası onu geri çevirmeyecekti, bundan emindi. Evet, Dedektif Nolan onu adadan gitmemesi konusunda uyarmıştı ama onda telefon numarası vardı. Herhangi bir ipucu bulup bulmadıklarını veya ona daha fazla soru sormak isteyip istemediğini görmek için onunla görüşebilirdi. Bir şey olacağından değildi zaten... Rosemary ölmüştü. Tek bildiği buydu.

Yatak odasının tavan lambasını açtı ve etrafına bakındı, mandalina ve limon yeşili yatak örtüsü o kadar parlaktı ki neredeyse gözlerini acıtıyordu. Duvarlarındaki Rolling Stones ve Doors posterlerinden, şifonyerindeki lav lambasına kadar her şey bıraktığı gibiydi. Bunların hepsinin başka bir kıza ait olması dışında tabii; boktan bir üvey babaya sahip olmanın dünyadaki en kötü şey olduğunu düşünen, geleceğe dair umudu olan, deneyimlerine rağmen çoğu insanın iyi olduğunu düşünen bir kız. O kız artık gitmişti. Yerine nasıl birinin geleceğini kim bilebilirdi?

Penceresinin güneşliğini çekip perdeleri kapattıktan sonra, baş ucu lambasını ve tavandaki ışığı söndürdü. Willowbrook'un kokusunun her kıvrımına ve gözeneğine sızdığından emin

olarak bacaklarına, karnına, kollarına ve saçına şifonyerinin üzerinde duran Wind Song adlı parfümünden sıktı. Sonra üzerine bir eşofmanla kapüşonlu bir tişört geçirdi. Bir şeyler yemenin iyi bir fikir olacağını biliyordu ama yemek düşünemeyecek kadar yorgundu. Oturma odasındaki paketlere bakılırsa, Alan zaten market alışverişi yapmamıştı.

Yatak örtülerini çekip yatağa girdikten sonra ışığı kapatmak için baş ucu lambasına uzandı ama yapamadı. Karanlıkta zihnine üşüşen kâbus gibi görüntüleri uzaklaştıramazdı. Işığı açık bıraktı, gözlerini kapadı ve başını yastığa koydu, vücudu sanki kemikleri bin kilo ağırlığındaymış gibi şilteye gömüldü.

Kendini uykuya kaptırmayı, zihnini susturmayı ve unutmayı her şeyden çok arzuluyordu. Bundan sonra ne yapacağını bulma işi sabaha kadar bekleyebilirdi.

Ama zihninin planları farklıydı.

Kalbi, en masum sesler yüzünden bile korkuyla titriyordu: Baş ucu saatindeki değişen sayıların, penceresinin tıkırtısı, koridorda kapanan bir komşu kapısı... Ayağa kalktı, yastıklarını yeniden düzenledi ve tekrar uzandı. Belki de Heather'ı ya da Dawn'ı aramalı ve onlara neler olduğunu anlatmalıydı. Belki de bir sonraki hamlesini bulana kadar onlardan biriyle birkaç gün kalıp kalamayacağını sormalıydı. Wayne onu asla orada bulamazdı. Sonra gerçeği öğrendiklerinde yüzlerinde oluşan ifadeyi hayal etti ve öfkesi yeniden yükseldi. İhtiyacı olduğunda ona yardım etmek için hiçbir şey yapmamışlardı; neden şimdi ona yardım edeceklerdi ki? Alan, hiç var olmayan kız kardeşinin yanına gittiği konusunda onlara yalan söylemiş olsa bile, durumun bu olmadığını anlamalıydılar. Onları aramak anlamsız olurdu. Muhtemelen partilerde eğlenmekle meşgullerdi.

Saatler gibi gelen bir süre dönüp durduktan sonra yorgunluk onu nihayet kâbuslar ve rahatsız edici görüntülerle dolu huzursuz, sıkıntılı bir uykuya itti. Uyandığında ise çığlık atarak doğruldu, battaniye göğsüne yapışmıştı, Wayne'in odanın gölgeli bir köşesinde, boğazına bir bıçak geçirmeye hazır bir şekilde pusuya yattığından emindi. Yalnız olduğunu anlayınca yastıkların üzerine sırtüstü düştü, derin bir nefes aldı ve baş ucundaki saate baktı. Saat gecenin biriydi.

Ayrıca açlıktan ölüyordu. Midesi guruldayıp duruyordu, bir acı içini kemiriyordu. Ayağa kalktı ve Alan'ın yatak odasının kapısına giden koridor boyunca parmak uçlarında yürüdü. Tanrı'ya şükür, yatağı hâlâ boştu, bu da muhtemelen bütün gece eve gelmeyeceği anlamına geliyordu. Aşırı dolmuş çöp kutusundan, çürümüş çöple karışık küf kokusunun yükseldiği mutfağa indi. Willowbrook'un kokusunu saçından ve vücudundan temizlediği için, evin içindeki mide bulandırıcı kokuyu daha güçlü alıyordu. Mutfak perdelerini aralayarak biraz temiz hava girmesi için pencereyi açtı.

İkili lavabonun her iki tarafını kahve lekesiyle kaplı kupalar, kurumuş çorbayla ve soslar kaplı kâselerle tabaklar doldurmuştu. Krem rengi buzdolabında üç adet altılı Budweiser bira, yarım kutu süt, küflü bir parça Velveeta krem peynir ve bir kavanoz salamura yumurta vardı. Dolapları karıştırdı ve açık bir kutu bayat mısır gevreğiyle çubuk kraker buldu. Krakerleri açtı ve bir tane yedi. Onlar da bayattı. Yumurta, jambon ve kızarmış ekmek gibi doyurucu bir şeye ihtiyacı vardı.

Odasına döndüğünde yedek makyaj çantasındaki parayı, Alan'dan çaldığı ya da çamaşır makinesinde bulduğu beşlik ve çeyreklikleri saydı. On dokuz dolar çıkmıştı. Yemeklik bir

şey ile biraz malzeme almaya yeterliydi. Saçlarını gevşek bir şekilde atkuyruğu yaptı, bir çift kalın çorap, kışlık botlar ve en kalın paltosunu giydi, ardından yatak odasından çıkıp evin kapısına yöneldi. Kapıyı açıp koridorun sağına soluna baktı. Kimse yoktu. Dışarı çıktıktan sonra kapıyı tekrar kilitledi, anahtarı ceketinin cebine koydu ve hızla merdivenden aşağı indi.

Apartmandan ayrılmadan hemen önce tereddüt etmişti. En yakın 24 saat açık dükkân dört blok ötedeydi ve aydınlatması iyi değildi. Ayakları âdeta yere çivilendi. Wayne, kaldırımda ya da dükkânda ona çarpabilir, onu boynundan –ya da hızla kan kaybedeceğini bildiği herhangi bir yerinden– bıçaklayabilir ve ortadan kaybolabilirdi. Sage, yere düşene kadar kimse bıçaklandığını bilemezdi.

Sessizce küfretti. Böyle düşünmeyi bırakmalıydı. Wayne'in, onun nerede yaşadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Onu öldürmek istese bile önce onu bulması gerekecekti. Bu da zaman alacaktı. O zamana kadar zaten buradan gitmiş olurdu.

Paltosunun kapüşonunu başına çekti, kapıyı açtı, basamaklardan indi ve kaldırımda sola döndü. Kara gökyüzünde ne aydan ne de yıldızlardan eser vardı. Yolun bir kenarına park etmiş karla kaplı arabalar dışında sokaklar boş ve sessizdi. Ellerini ceketinin ceplerine soktu ve başı önde yürümeye başladı.

Tam o sırada hemen arkasında park etmiş bir arabanın farları yandı, ağır ağır hareket ederek sokağın diğer tarafındaki kaldırımdan uzaklaşmaya başladı. Araç içinde boğuk bir müzik gümbürtüsüyle ona doğru ilerliyordu. Sage, daha hızlı yürüdü ama araba ona ulaşarak yavaşladı, müziğin sesi de sanki

biri camlardan birini açıyormuş gibi arttı. Sonra tamamen kesildi. *Tam ihtiyacım olan şey, bir ezik beni taciz ediyor.* Ya da belki Wayne'di. Sage, ellerini ceplerinden çıkardı ve koşmaya başladı. Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi hissediyordu.

"Hey," diye seslendi bir erkek sesi. "Nereye gidiyorsun?"

Sage, dönüp arabaya baktı; siyah jant kapakları olan kırmızı jantlı, kırmızı bir Mustang. Bu araç kesinlikle onun mahallesinden birine ait değildi. Elini kapının dışına yaslamış bir adam, sürücü tarafındaki camdan dışarı doğru eğildi.

"Hey," dedi tekrar. "Koşma. Sadece benim."

Sage, yavaşladı ve tekrar baktı. Sonra durdu.

Bu, Eddie'ydi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Sage, nefesini düzenlemeye çalışarak ve paltosunun kapüşonunu geri itti.

Eddie arabayı durdurdu. "Bir arkadaşa ihtiyacın olur diye düşündüm," dedi, yüzünde gülümsemeyle.

"Burada beklemek yerine neden içeri gelmedin?" diye sordu Sage. "Ödümü kopardın."

"Affedersin. Senin şu yaşlı adam evde mi bilemedim."

"Orada ne yapıyordun peki? Sonsuza kadar orada mı duracaktın?"

Eddie omzunu silkti. "Er ya da geç evden çıkacağını biliyordum ama şu an saat gecenin biri. Nereye gidiyorsun?"

"Markete. Açlıktan ölüyorum ve evde yiyecek bir şey yok."

"Atlasana, seni oraya kadar götüreyim."

Sage, paltosunun yakasını çenesinin altına sıkıştırıp ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Sıcak, güvenli bir arabanın içinde yolculuk etmeyi çok istese de Willowbrook'la bağlantısı olan kimseyle bir şey yapmak istemiyordu. Çektiği

travmatik çileyi geride bırakmasının... Ve ne kadar zor olsa da kız kardeşi için adaleti sağlamasının tek yolu buydu. Yine de Eddie'yi görmenin kendisini biraz daha az yalnız ve çok daha güvende hissettirdiğini kabul etmek zorundaydı. "Sorun değil. Sadece birkaç blok yürüyeceğim."

"Paran var mı?"

"Biraz."

"Haydi atla. Ben seni götürürüm. Sadece nereye gideceğini ve neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Sage'in gözleri yaşardı. İhtiyacı olan şey kız kardeşiydi. Bir de babası. Her şeyin küçükken yaşadıkları gibi olmasına *ihtiyacı* vardı ama bu, imkânsızdı.

Sanki genç kızın aklını okumuş gibi Eddie'nin yüzü düştü. "Doktor Baldwin bana Rosemary'den bahsetti. Bununla yüzleşmek zorunda kalmana üzüldüm."

Sage, omzunu silkti. Kimse kız kardeşinin delik deşik edilmiş bedenini üç kez görmek zorunda kaldığı gerçeği konusunda bir şey yapamazdı. Bunu kendi başına atlatacaktı. "Ben de yengen Evie için üzgünüm. Dayın nasıl? Onu cinayet mahallinde gördüğümde oldukça kötüydü."

Eddie kaşlarını çattı. "Ah. Teşekkürler. İyi olmaya çalışıyor."

"Dedektif Nolan ile konuştun mu?"

Eddie, başını olumlu anlamda salladı. "Evet ama senin anlattıklarından fazla anlatacak bir şeyim yoktu."

"Sana Wayne Myers'ın kaçtığını söylediler mi?"

"Duydum."

"Sence o mu yaptı?"

"Başka neden kaçsın ki? Sana söyleyeyim, onu bir elime geçirirsem boğacağım, sana yemin ederim. Rosemary onun yaptıklarını hak etmiyordu. Evie de... Hiç kimse."

Kaldırım boyunca esen buz gibi rüzgâr, ağaç dallarını sallandırıp karı cadde boyunca itti. Sage, tekrar kapüşonunu kaldırdı ve yüzünü diğer yöne çevirerek soğuk rüzgârdan korunmaya çalıştı.

"Haydi," dedi Eddie. "Seni bırakmama izin ver. Burası buz gibi."

Sage, bloğun aşağısına, karanlık ve boş kaldırıma, çalışan birkaç sokak lambasının yaydığı yamalı zayıf ışık havuzuna baktı. Sokak tamamen sessizdi, herkes güvenli bir şekilde evlerindeydi. Wayne, bir çalılığın veya park edilmiş bir aracın arkasına saklanmış onu izliyor olabilirdi. Sage, markete ne kadar çabuk varırsa, eve o kadar çabuk dönebilirdi.

Onun teslim olduğunu hisseden Eddie, arabayı park etti. Sage, bir karar vermeye çalışarak onu inceledi. Şu an tek arkadaşı oydu sanki. Kaçmasına yardım etmeye istekliydi ve neler yaşadığını bilen tek kişi de yine oydu. Rosemary'nin cesedini bulmanın şokunu birlikte yaşadıklarını saymıyordu bile. Böyle şeyler her gün insanların başına gelmezdi. İkisi de bunu asla unutmayacaktı. Dürüst olmak gerekirse, kendini hâlâ yürüyen ölü gibi hissediyordu, yorgunluğu bedenindeki tüm kaslara ve kemiklere çökmüştü. Sage, arabaya doğru ilerlediğinde Eddie arabadan inip yolcu kapısını açtı. Sage, aracın ön tarafından dolandı ve içeri girdi. Oturmak iyi gelmişti. Bacakları, sanki bin kilometre yürümüş gibi titrekti. Derin bir nefes aldı ve yavaşça dışarı verdi, Eddie, tekrar içeri girerken sakinleşmeye çalıştı.

Mustang model arabanın içine girince şaşırdı çünkü araç siyah deri koltukları, dikiz aynasından sarkan altın haçlarıyla zarları ve radyonun altına monte edilmiş sekiz bölmeli müzik çalarıyla epey pahalı ve çok yeni gibi duruyordu. Eddie, içeri girip şoför kapısını kapattığında parfüm kokusu da onunla birlikte içeriyi doldurdu. Sage, tıpkı onun gibi Eddie'nin de üzerine sinen Willowbrook kokusundan kurtulmak için fazladan parfüm sıkıp sıkmadığını merak etmeden duramadı. Belki de yüzüncü kez kendine Eddie'nin orada çalışmaya nasıl tahammül ettiğini soruyordu.

"Güzel araba," dedi, normal davranmaya çalışarak ama hiç öyle hissetmiyordu. "Senin mi?"

Eddie, başını olumlu anlamda salladı.

"Çaldın mı?"

"Ha ha. Çok komik."

"Eh, nerede çalıştığını biliyorum, unuttun mu? Yerleri silerek o kadar çok para kazandığını sanmıyorum." Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz söylediğine pişman oldu. Eddie, yine ona yardım etmeye çalışıyordu ve Sage de ona kaba sözler sarf ederek teşekkür ediyordu.

Neyse ki Eddie bu yorumu önemsemedi. "Arabanın ne olduğunu bilecek yaşa geldiğimden beri bir araba alabilmek için para biriktiriyorum," dedi. "Sonunda bunu birkaç ay önce satın aldım." Arabayı vitese taktı, debriyajı bıraktı ve bir eli direksiyondayken sürmeye başladı.

"Üzgünüm," dedi Sage. "Bunu söylememeliydim."

Eddie, usulca bir kahkaha attı. "Sorun yok. Ben de senin yerinde olsam şüphelenirdim ama benim hakkımda konuşmayalım. Nasıl kaçacağını bulmaya çalışan sensin."

Sage, kaşlarını çattı. "Ben kaçmıyorum."

"Henüz değil," dedi Eddie. "Ama bunu planlıyorsun."

Sage, dudağını ısırdı ve ön camdan dışarı baktı. Nasıl biliyordu? Daha fazlasını söylemesini bekleyerek ona baktığını hissedebiliyordu.

"Üzgünüm," dedi Eddie. "Bana anlattığın onca şeyden ve olanlardan sonra üvey babandan uzaklaşmak istediğin için seni suçlayamayacağımı bilmelisin. Elimden geldiğince yardım etmeye hazır olduğumu da bilmeni istiyorum."

"Şu anda umursadığım tek şey Rosemary'yi kimin öldürdüğünü bulmak."

"Bu durumu ben de umursuyorum," dedi Eddie.

Kırmızı ışıkta durduklarında Eddie gölgeli caddeye baktı. "Gitmek istediğin market neredeydi?"

"Bir sonraki binanın sonunda. Johnny's Superette."

Işık yeşile dönünce Eddie freni bıraktı ve cadde boyunca sürmeye devam etti. Markete ulaştıklarında yavaşladı. Sakallı bir adam kaldırımda oturmuş, kirli ön kapının yanındaki buzdolabına yaslı bir hâlde, bir kese kâğıdına sarılı şişedeki alkolünü yudumluyordu.

"Eh, burası biraz derme çatma görünüyor," dedi Eddie. "Neden onun yerine kahvaltı için bir yere gitmiyoruz?"

"Hayır, burası iyi. Sadece yumurta ve ekmek alacağım."

"Emin misin? Bak, ben ısmarlıyorum."

Sage, tekrar reddedecekti ama tereddüt etti. Willowbrook'taki son korkunç yemeğinden beri bayat bir krakerden başka bir şey yememişti ve midesi bulanmaya başlamıştı. Bir restorana gitmek, yemeği eve götürüp pişirmekten daha hızlı olurdu. Ayrıca sonuçta bedava yemek yiyecekti. Ne

yapacağına dair somut bir planı olana kadar elinden geldiğince para biriktirmek iyi bir fikir gibi görünüyordu.

"Haydi," dedi Eddie. "Konuşacak birine ihtiyacın varmış gibi görünüyor. Ayrıca jambonlu sandviç de fena olmaz." Eddie, ona yeniden gülümserken bakışları anlayışla doluydu.

"Sanırım haklısın," dedi Sage. "Yemek yapacak hâlim de yok."

"Harika," dedi Eddie. "Buraya yakın tüm gece açık bir yer biliyorum."

"Top Hat mi?"

"Adı bu mu?"

Sage, başıyla onu onayladı.

Eddie sırıttı, ardından motoru çalıştırıp daha hızlı sürdü. "Pink Floyd'u sever misin?" dedi, sekiz bölmeli müzik çalara uzanarak.

Sage, tekrar başını salladı ve genç adamın gülümsemesine karşılık vermeye çalıştı. Ne çaldığı pek umurunda değildi açıkçası.

"Onları nisan ayında canlı gördüm," dedi Eddie. "Muhteşemdi."

Müzik çaları açtı ve caddeler boyunca hızla ilerlerken bir eliyle direksiyonda ritim tuttu. İşteyken ne kadar çekingen olduğu düşünülürse, onun bu yanını görmek tuhaftı. Willowbrook'tayken daha büyükmüş gibi görünüyordu ama Sage şimdi, yaşlarının daha yakın olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyordu. Ona sormayı düşündü ama önemli değildi. Wayne'in duruşmasında tanıklık etmek zorunda kalmadıkları sürece muhtemelen bundan sonra onu bir daha asla göremeyecekti.

Koltukta arkasına yaslandı ve kaldırımlara, yanından geçip gittikleri karanlık evlere ve binalara baktı. Orada, burada, pencerelerin arkasında yumuşak ışıklar parlıyor, evleri içeriden aydınlatıyordu. Oralarda yaşayan ailelerin, güne hazırlanırken o ve Rosemary'nin yaptığı gibi birkaç saat içinde kahvaltı masalarında oturup kahve içip sohbet etmek, gazete okumak veya son dakika ödevlerini yapmak için uyandıklarını hayal etti. Ancak bu, başka bir ömür önceydi, normal bir ailesi olduğu zamanlarda... Şimdi kimsesi yoktu.

Bu düşünceyle bir an kendini bayılacakmış gibi hissetti ve koltuğun kenarını tuttu, bayılmak üzere olduğundan emindi. Alnından ter boşandı, göğsü daraldı. Nefes alamıyordu. Arabanın içindeki hava çok basıktı, müzik çok yüksekti. Camı açtı ve aşırı hızlı nefes almamaya çalışarak yüzünü soğuğa çevirdi.

Eddie, müziğin sesini kısıp arabayı yavaşlattı. "İyi misin?" diye sordu. "Bir şey mi oldu?"

Sage boğazını tuttu. "Biraz kenara çeker misin?" dedi. "Benim... Biraz hava almaya ihtiyacım var."

Eddie, arabayı kaldırıma çekerek durdu. Sage kapıyı açtı, dışarı fırladı ve ellerini dizlerine dayayarak kaldırıma eğildi. Bir an kusacağını sandı ama bu his geldiği kadar çabuk geçti. Eddie, arabadan inip yanına geldi.

"Ne oldu?" dedi. "Doktora ihtiyacın var mı?"

Sage, başını iki yana salladı. "Hayır! Doktora gerek yok. İyiyim. Bir an nefesim kesildi!"

"Yaşadığın onca şeyden sonra bunda şaşılacak bir şey yok," dedi Eddie. "İyi olduğuna emin misin?"

Sage doğruldu ve parmaklarıyla ağzını silerek başını salladı. Sonra aniden kızararak paltosunu çıkardı, koluna attı ve kaldırımdan aşağı inmeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?" dedi Eddie onu takip ederek.

Sage, birkaç metre yürüdükten sonra durdu, birkaç derin nefes aldı ve arabaya doğru döndü. "Hiçbir yere. Sadece biraz temiz havaya ihtiyacım vardı."

Eddie, onu arabaya kadar takip ederken yüzünde endişeli bir ifadeyle yolcu kapısını açtı. Sage de içeri girip kendini koltuğa bıraktı, enerjisi tükenmişti. Her ne olduysa, bir daha asla böyle hissetmek istemiyordu. Belki de sadece bir şeyler yemeye ihtiyacı vardı. Ya da belki Willowbrook'ta kapalı kalmak ve kız kardeşinin öldürüldüğünü öğrenmek hayatının geri kalanını mahvetmişti. Sertçe yutkundu, keşke su içebilseydi. Hayır, biraz alkol, hatta viski olsa ne güzel olurdu.

Restoranın otoparkına geldiklerinde Sage oturduğu yerde doğruldu ve ön camları görmeye çalışarak gösterge tablosunun üzerinden baktı. O ve arkadaşları, dışarıda bir gece geçirdikten sonra Top Hat'e gelirlerdi. Ama normalde gece üç civarında burada olurlardı; sarhoş kalabalık için hâlâ nispeten erkendi. Neyse ki gece geç saatlere kadar parti yapanlardan oluşan bir grup masaları doldurmamıştı. Kapının dışında toplanan gençler yoktu. Geniş pencerelerin içinde sadece neon tabelalar parlıyordu.

Eddie, arabayı kapının yanındaki bir park yerine çekti, müzik çalarla motoru kapattı. "Tamam mıyız?"

"Evet," dedi Sage.

"Emin misin? Diken üstünde duruyorsun. Demek istediğim, bu çok normal ama..."

"Hayır. Gerçekten, sorun değil. İyiyim. Sadece... Buraya arkadaşlarımla gelirdim."

"İstersen başka bir yere gidebiliriz."

"Hayır, burası iyi. Bir şeyler yemem lazım." Sage, arabanın kapısını açıp dışarı çıktı ve paltosunu giydi.

Eddie de aynı şeyi yaptı, onu çakıllı arazide takip etti ve kapıyı onun için açmak üzere aceleyle önüne geçti. İçeri girerlerken kahve ve kızarmış yiyeceklerin güçlü aroması onları karşıladı. İçecek dolabını silen bir garson başını kaldırıp onlara baktı. Normalde gece vardiyasında çalışan iki garsondan biri olan Iris'ti. Parlak floresan ışıklara karşı gözlerini kırpıştıran Sage, oturmak için en iyi yeri aradı. Masada oturmuş bir dilim dondurmalı turta yiyen yaşlı adam dışında mekân boştu. Sage, restoranın uzak ucundaki bir noktaya doğru ilerledi ve bir masaya oturdu. Masanın altında kalan dizleri titriyordu, endişeden mi yoksa soğuktan mı emin değildi. Bir şeyler yedikten sonra kendini daha iyi hissedeceğini umuyordu. Eddie, onun karşısına geçip menüyü metal peçeteliğin arkasından çıkarınca o da aynısını yaptı.

Sage, öylece oturmuş hamburger, milkshake ve yumurtalı yiyeceklerin olduğu menüye bakarken her küçük tıkırtıda sıçramamaya çalıştı. Kasanın açılma sesi, hoparlörden gelen müzik, neon ışıkların yanıp sönmesi, bardak ve çatal bıçakların şıngırtısı... Belki de bu, kötü bir fikirdi.

Iris, bir kahve demliğiyle yanlarına gelerek fincanlarını düzeltti. "Selam," dedi. "Kahve ister misiniz?"

"Tabii," dedi Eddie. "Teşekkürler."

"Portakal suyu... Yani süt demek istedim," dedi Sage. İstediği son şey kahveydi. Ayrıca bir daha portakal suyuna dokunabileceğini sanmıyordu.

Iris, Eddie'nin fincanını kahveyle doldurduktan sonra Sage'e gülümsedi. "Kuzenin mi?"

Sage kaşlarını çattı. "Anlamadım?"

"Bu yakışıklının senin kuzenin olabileceğini düşündüm," dedi Iris. "Bir süre sizinle birlikte kalmak için halanla beraber Long Island'dan geldiğini sandım. Anlarsın ya, destek için işte."

Sage'in yanakları kızardı. Alan herkese bu yalanı mı söylemişti? "Bunu sana kim söyledi? Ayrıca neden desteğe ihtiyacım olsun ki?"

Iris, bakışlarını yere çevirirken yüzü kızardı. "Kimse bir şey demedi," dedi. "Arkadaşların burada senden neden haber alamadıklarına dair konuşurlarken duydum. Üvey babanın seni gönderdiğinden çünkü biraz tatile ihtiyacın olduğundan bahsediyorlardı... Yani, kız kardeşinle ilgili gerçeği öğrendikten sonra biraz zamana ihtiyacın varmış."

"Bu doğru değil," dedi Sage. "Ben..."

"Açıklama yapmana gerek yok, hayatım," diyerek araya girdi Iris. "Annenin sana ve Alan'a, kız kardeşini o korkunç yere gönderdiğinden bahsetmemiş olması çok utanç verici."

Sage, öfkeyle dişlerini gıcırdattı. "Alan bir yalancı," dedi. "O, kız kardeşimin nerede olduğunu biliyordu."

"Üzgünüm," dedi Iris. "Seni üzmek niyetinde değildim. Peki, kız kardeşinin Willowbrook'a gönderilmiş olması kısmı doğru mu? Çünkü arkadaşların..."

"Sipariş verebilir miyiz, lütfen?" dedi Eddie, öfkeli sesiyle.

"Tabii," dedi Iris. "Affedersin." Kahve demliğini masaya bırakıp önlüğünün cebinden sipariş defterini çıkardı. "Size ne getireyim?"

Eddie, pankekle jambon sipariş verirken Sage de aynısını söyledi. Iris, kahve demliğini alıp masadan ayrıldıktan sonra Sage, paltosunu çıkardı, birden ter basmıştı.

"Gördün mü?" dedi Sage. "Sana Alan'ın beni umursamadığını söylemiştim. Benim gittiğime öyle sevinmiş ki herkese bir tatile ihtiyacım olduğu yalanını atmış. Ayrıca Rosemary'nin Willowbrook'ta olmadığını bilmediğini mi söyleymiş? Bu pislik daha ne kadar alçalabilir?"

"Bunu duymuş olmana üzüldüm," dedi Eddie. "Ama şu an bunu düşünmemeye çalış. Herkes gerçek ortaya çıktığında onun nasıl sefil bir adam olduğunu anlayacaktır. Tüm gazeteler kız kardeşine olanları yazacak, ayrıca sen de kendi hikâyeni, Alan'ın yaptıkları da dâhil olacak şekilde anlatırsın. Eve gittiğinde içeride miydi?"

Sage, Iris ağladığını görmesin diye gözlerini silerek, "Hayır, Tanrı'ya şükür," dedi. "Umarım o gelmeden çekip gitmiş olurum."

"Haklısın. O adam gerçekten tam bir pisliğe benziyordu."

Sage, aklı karışmış bir hâlde kaşlarını çattı. "Onunla hiç konuşmadın sanıyordum?"

Eddie, şekerliği alıp kahvesine üç kaşık şeker attı. "Konuşmadım," dedi. "Ama tüm o notları ve aramaları umursamayan bir adam tam bir pislik olmalı."

"Ah," dedi. "Doğru."

"O gelmeden evden gitmiş olmayı dilediğini söyledin." Eddie, kaşığını masaya bırakıp kahvesini yudumlamaya başladı. "Gideceğini biliyordum. Eh, nereye gidiyorsun?"

Lanet olsun. Sage çok şey söylemişti. "Henüz karar vermedim. Öz babamla iletişime geçene kadar sanırım bir süre bir arkadaşımda kalacağım."

"Eğer bir yere gitmek istersen," dedi Eddie, "bana söylemen yeterli." Eddie, paltosunun cebine uzanıp bir gazete sayfasına benzer bir şeyi çıkardı. "Sana dayımın arkadaşının, Willowbrook'taki durumları ebeveynlere anlattığı için kovulduğundan bahsetmiştim, hatırladın mı?"

Sage, başıyla onu onayladı.

Eddie, gazete kâğıdını açıp masaya yaydı. "Şuna bir bak."

New York Times gazetesinin bir haberiydi. Sage, gazete kâğıdını alıp okumaya başladı.

Müdür, Willowbrook'ta Görevden Alınan İki Kişiye Görevlerini İade Etmeyecek

Uzlaşma çabalarının başarısız olduğunu kabul eden Devlet Ruh Sağlığı Müdürü Doktor Alan D. Miller, dün Willowbrook Eyalet Okulu'ndan ihraç edilen bir doktor ve bir sosyal hizmet uzmanının görevlerine iade edilmeyeceğini duyurdu.

İkili, Doktor Michael Wilkins ve Bayan Elizabeth Lee, 4 Ocak'ta Willowbrook'un direktörü Doktor Jack Hammond tarafından "birlikte çalışmanın imkânsız" olduğu söylenerek görevden alınmıştı.

Doktor Hammond, departman yönetmeliklerini tekrar tekrar ihlal ettikleri için ikisini Staten Island'daki devlet okulundan kovduğunu söyledi. Onlar ise habercilere ve vatandaşlara, Willowbrook'un zihinsel engelli hastalarının yaşadığı içler acısı koşulları gösterdikleri için görevden alındıklarını iddia ediyorlar.

Wilkins–Lee suçlamalarının, berbat koşulların ifşa edilmesi kaynaklı olduğunda hemfikir olan diğer Willowbrook

çalışanları da Doktor Hammond'ın ikiliyi işten çıkardığını onayladı. Bir ebeveyn birliği olan Willowbrook'un Engelli Çocukları Yardımsever Cemiyeti'nin başkanı Anthony Pinto, Doktor Miller'ın iade konusundaki fikir değişikliğine şiddetle karşı çıktı. Bay Pinto, Doktor Miller'ın "idari yetkisinden feragat ettiğini ve sendikaya boyun eğdiğini" iddia etti.

Doktor Hammond, bugün Richmond İlçesi Çocuklarını Şiddetten Koruma Derneği huzurunda ikinci kez ifade verecek. Daha geçen ay kurulan bu birlik, Willowbrook'ta tüm hafta boyunca açık oturumlar yürütüyor.

Doktor Hammond, pazartesi günü Willowbrook'ta kaç hastanın vefat ettiğine dair detaylı bir rapor açıklayacağına söz verdi.

Sage, gözlerini iri iri açarak Eddie'ye baktı. "Rosemary'den mi bahsedecek?"

"Sanmıyorum," dedi Eddie. "Sadece bu pis işleri örtbas etmeye çalışan tek kişinin Baldwin olmadığını bilmeni istedim. Yalanlar en tepeden başlıyor."

"Ama Doktor Hammond, Willowbrook'ta ölen hastalarla ilgili bilgi verecekmiş." Sage, haberi gösterdi. "Burada öyle yazıyor."

"Hammond'ın gerçekten tüm gerçekleri açıklayacağına inanıyor musun? Bir sakinin öldürüldüğü gerçeğini öylece kabul mü edecek sence?"

Sage, başını iki yana salladı. Eddie haklıydı. Sorumlular iki cinayeti de örtbas etmenin bir yolunu bulabilselerdi, bunu bir çırpıda yaparlardı. Willowbrook'ta kalan sakinler, taciz ve tıbbi deneyler yüzünden zaten sürekli hayatlarını

kaybediyorlardı. Bu cinayetle hemen hemen aynı şeydi, bu yüzden Rosemary'nin ölümünün vicdanlarını sızlatacağını pek sanmıyordu.

Tam o sırada Eddie'nin yüzüne farların parlak ışığı yansıyınca, ikisi de pencereden dışarı baktı. Otoparka bir araba girdi ve Eddie'nin Mustang'inin yanına park etti.

"Kahretsin," dedi Sage, tanıdığı biri olmamasını umut ediyordu. Ardından aklında bir sahne canlandı. Zihninde Wayne, âdeta bir fırtına gibi restorana girip ikisine de bıçak çekiyordu. Sage, oturduğu koltuğa gömülüp paltosunu omuzlarına aldı, tir tir titriyordu.

Dışarıyı izlerken arabanın kapıları açıldı ve genç bir çift arabadan inerek restorana doğru yürümeye başladı. Sage, doğrulup rahat bir nefes aldı. Wayne değildi ve gelen çifti de tanımıyordu. Genç çift, sarmaş dolaş içeri girerken giriş kapısının üzerindeki zil çaldı. Tamamen sarhoş görünüyorlardı. Kahkahalar atıp öpüşerek bir masaya oturdular.

"Başka bir yere gitmek istemediğinden emin misin?" diye sordu Eddie. "Hâlâ gidebiliriz, biliyorsun."

"Hayır," dedi Sage. "İyi olacağım." Siparişlerin gelmesinin çok uzun sürmemesini umarak servis penceresine baktı. Iris, genç çiftin siparişini almak için elinde bir defter ve kalemle yanlarına gitti. Öfkeli görünüyordu.

"İyi değilsin," dedi Eddie. "Çığlık atacakmış gibi görünüyorsun."

"Sadece bir şeyler yemem gerekiyor," dedi Sage. "Ayrıca konu benim hislerim değil, konuşacak çok daha önemli şeylerimiz var. Dayın Rosemary'yi bulduğunu söylediğinde ne dedi?"

Eddie, peçeteliğin yanındaki kutudan bir pipet çıkardı ve parmaklarının arasında büktü. "Baldwin'in bunu örtbas etmeye çalışmasına şaşırdı ama şok olmuş gibi de değildi. Sana yardım ettiğim için bana oldukça kızgındı. Rosemary'yi bulduğumuz için şanslı olduğumuzu söyledi çünkü artık o tüneli kimse kullanmıyor. Bedeni yıllarca orada kalabilirdi." Pipeti ikiye büktü ve peçeteliğe fırlattı.

Rosemary'nin o kâbus gibi kurumun bağırsaklarında hapsolduğunu, haftalarca, aylarca ve yıllarca soğuk ve yalnız, yavaş yavaş çürüdüğünü düşünen Sage'in tüm bedeni ürperdi. Ormana gömülmek bundan daha iyi değildi ama en azından Willowbrook'un altındaki tüneller kadar berbat sayılmazdı. En azından dışarıda ağaçlar, hayvanlar ve Rosemary'nin sevdiği her şey vardı. Ayrıca onu bulmamış olsalardı, Sage muhtemelen hayatının geri kalanında kilit altında tutulacaktı. Tanrı'ya şükür, kaçmayı denemişti. Tanrı'ya şükür Eddie onu tünellere sokarak yardım etmişti. Kız kardeşinin öldürülmüş olduğu gerçeğinden ne kadar nefret etse de özgür olmaktan mutluydu.

Bu düşünce aklına gelir gelmez, kalbini bir suçluluk duygusu sardı. Özgürlüğünün bedeli Rosemary'nin hayatıysa nasıl rahat bir nefes alabilirdi ki? Bir insan böyle bir şeyi nasıl düşünürdü? Hem de kız kardeşi için?

Aniden kızarmış yiyecek ve kahve kokuları midesini bulandırdı. Tekrar servis bölümüne baktı. Neyse ki garson bir elinde iki tabağı dengeli bir şekilde tutarken, diğer elinde bir bardak sütle geliyordu. Iris, yemeklerini masaya koyduğunda Sage paket yaptırıp yaptıramayacaklarını soracaktı ama Eddie, çoktan yemeye başlamıştı. Ağzını silip ona baktı.

"İyi misin?"

Sage, başını olumlu anlamda sallayıp çatalını eline aldı.

Eddie, pankeklerini şurupla kapladıktan sonra şişeyi Sage'in tabağının üzerine tuttu. Sage, başını olumlu anlamda sallayınca onunkinin üzerine de biraz şurup döktü. "Yani seni aramaya geleceğini mi düşünüyorsun?" dedi. "Rosemary'yi öğrendikten sonra demek istiyorum."

Sage'in yüzündeki tüm kan çekildi. *Aman Tanrım. Wayne'in beni de öldürmek istediğini düşünüyor.*

"Ne oldu?" dedi Eddie telaşlı bir tavırla. "Bir şey mi var?"

"Wayne'in beni aramaya çalışacağını mı düşünüyorsun?"

Eddie, gözlerini iri iri açtı. "Hayır! Wayne değil. Ben Alan'dan bahsediyordum! Bir süre bir arkadaşında kalabileceğini söyledin."

"Ah." Sage, hissettiği rahatlamayla omuzlarını düşürdü. "Ben... Ben bundan şüpheliyim. Neden gelsin ki?"

"Bilmem, özür dilemek için?"

"Ya, tabii." Sage tabağına, yağlı jambona ve yapışkan şuruba baktı, o bayılma hissi yeniden kendini göstermişti. *Ya Wayne Myers, Cropsey ise? Ya tüm kayıp çocukları o öldürdüyse?*

"Kız kardeşinin cenazesi ne olacak?" diye sordu Eddie.

Tüm bu cinayetler onun yanına kaldıysa Rosemary ve Evie'nin cinayeti de yanına kalır. Tabii benimki de...

"Sage?" diye seslendi Eddie. "Beni duydun mu?"

Sage, gözlerini kırpıp ona baktı. "Affedersin. Ne dedin?"

"Kız kardeşinin cenazesine gidecek misin diye sordum."

Sage, çatalını bırakıp sütünden bir yudum alırken doğru düzgün düşünmeye çalıştı. "Alan cenaze masrafı yapmaz.

Yakılmasına ya da Willowbrook'ta ölen sakinlere ne yapıyorlarsa onu yapmalarına izin verir..."

"Aileleri tarafından istenmeyen kişileri şehir krematoryumuna gönderdiklerine eminim."

"O zaman böyle olmasına izin verir. Dürüst olmak gerekirse bunu düşünecek zamanım yok." Doğruydu ama yine de hürmetini gösterip Rosemary'ye veda etmeliydi. Bu sefer gerçek anlamda. "Dua okumak ya da bir şey söylemek için orada olmam gerektiğini düşünüyorum." Gözleri yine doldu.

"Affedersin," dedi Eddie. "Bu konuyu açmamalıydım."

"Sorun değil," diye yanıt verdi Sage. "Belki vakti gelince sen de benimle gelmek istersin? Onu umursayan başka birinin olması güzel olur."

"Tamam," dedi Eddie. "Elbette. Sen de istersen." Eddie, çatalını eline alıp yeniden yemeğini yemeye başladı. "İstersen bir süreliğine benimle kalabileceğini biliyorsun, yani arkadaşlarının seni kabul etmesini ummak yerine." Teklifinin kulağa nasıl gelebileceğini anında fark eden Eddie'nin yüzü utançla kıpkırmızı kesildi. "Sadece ne yapacağını bulana kadar demek istedim."

Teklif karşısında şaşkına dönen Sage, nankör görünmeden nasıl hayır diyeceğini bilememişti. Zaten Willowbrook'ta çalışan biriyle kısa bir süreliğine de olsa yaşayamazdı. "Buna minettarım," dedi. "Ama seni pek tanımıyorum ve kız kardeşimi bulduğumuzda birlikteydik, bu yüzden pek iyi görünmeyebilir."

"Sorun değil," dedi Eddie. "Ama iyi görünmüyor da ne demek? Wayne bir numaralı şüpheli. Sen ya da ben değil."

"Biliyorum," dedi Sage. "Ama Doktor Baldwin, sırf yaraları ayrıntılı şekilde bildiğim için Dedektif Nolan'a, kız kardeşimi ve Evie'yi benim öldürdüğümü düşündürmeye çalıştı."

"Ne alakası var? Gizlice dışarıya çıkıp insanları öldürdüğünü falan mı düşünüyor? O yerden çıkabilseydin, uzun zaman önce çekip gitmiş olacağının farkında değil mi?"

"Bilmiyorum, sadece o adamın yaptıklarının bana düşündürdüğü şeyleri söylüyorum. Sorgulama sırasında Dedektif Nolan'ın senden şüphelendiği hissine kapıldın mı?"

Eddie, ona sanki alnının ortasında bir göz çıkmış gibi baktı. "Hayır, hem de hiç. Ama hatırlatırım Wayne oradan kaçtı."

"Doğru. Bunu düşünmedim. Dedektif Nolan'ın evine bir polis göndermek istediğini biliyor muydun? Ama dosyası kayıptı."

"Wayne'in dosyası mı?"

Sage, başını olumlu anlamda salladı.

"Bu tuhaf."

"Nerede yaşadığını biliyor musun?"

"Hayır," dedi Eddie. "Ama şimdi neden Dedektif Nolan'ın aynı soruyu sorduğunu anladım. Birlikte çalıştığımızdan, arkadaş olup olmadığımızı anlamak istediği için bunu sorduğunu sanmıştım. Dosyasının kayıp olduğunu bilmiyordum."

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi Sage.

"Elbette, ne istersen."

"Willowbrook'ta çalışmaya nasıl tahammül ediyorsun?"

Eddie omzunu silkti. "Sevmiyorum. Ancak geçen sene başımı belaya soktuğum için orada çalışıyorum. Dayım bana bu işi verdi ve GED sınavını kazanana kadar beni gözünün önünde tutacağını söyledi."

"Ne tür bir sıkıntı?"

Eddie, bir eliyle bacağını ovuşturmaya başladı, rahatsız görünüyordu.

"Boş ver," dedi Sage. "Bana söylemek zorunda değilsin."

"Bir kavgaya karıştım," dedi Eddie. "Korkunç bir kavga. Bir pisliğin birkaç günlüğüne hastanede kalmasına neden olan bir kavga. Okuldan da atıldım, sistemi biliyorsun." Anlayış arar gibi gözlerini ona dikti. "Hayatımda daha önce hiç kavga etmemiştim ama adam gerçek bir pislikti ve başına ne geldiyse hak etti. O kızı asla yalnız bırakmıyordu. Kız biraz kilolu olduğundan onunla dalga geçip duruyordu. Sonunda dayanamadım ve kızdan uzaklaşmasını istedim ama geri çekilmedi, ben de ona yumruk attım. Bıçak çekti, boğuştuk ve bıçağın üzerine düştü. Bıçak göğsüne saplandı ve aort damarını kesti. Elbette, arkadaşları polislere bıçağı çekenin *ben* olduğumu söyledi."

Sage, neredeyse üzüldüm ya da *ne korkunç* gibi geçiştirme cümlelerinden birini söylemek üzereydi. Ancak Eddie'nin sıkıntı dolu, üzgün gözleri durmasını sağladı. Kimsenin sana inanmamasının nasıl bir his olduğunu biliyordu. "Peki, şu uğruna mücadele ettiğin kıza ne oldu? O gerçeği söyledi mi?"

Eddie, başını iki yana salladı. "Nasıl olduğunu bilirsin. Zorbalığa uğrayanlar daima sessiz kalır, aksi takdirde daha fazlasına maruz kalacaklarından korkarlar."

Evet, Sage nasıl olduğunu biliyordu. İlkokulda erkekler de dâhil olmak üzere herkesten uzun olduğu için onunla kaç kez alay edildiğini çok iyi hatırlıyordu ama bundan hiç kimseye bahsetmemişti. Hiçbir anlamı yoktu. Bir öğretmene veya müdüre söylemiş olsaydı, durum daha da kötüleşirdi. Bu, ona

Willowbrook'taki çalışanları, birbirlerini ispiyonlamaktan nasıl korktuklarını anımsatmıştı. "Bu berbat," dedi Sage. "Anladığım kadarıyla annen de sana inanmadı, öyle mi?"

Eddie, keyifsiz bir kahkaha attı. "Aile adımız konusunda daha çok endişeliydi. Richmond İlçesi Yat Kulübü'nde önemli biri ve kendini her zaman iyi işleriyle hatırlanacak büyük bir hayırsever olarak düşünmeyi seviyor. Bir skandala yol açarsam beni asla affetmezdi. Bir daha işleri batırırsam beni mirastan men edeceğini bile söyledi. Sonunda bıçağın benim olmadığı ortaya çıktı ancak okul beni tekrar kabul etmedi. Bunun üzerine annem beni askere göndermek isteyince de dayım beni bir daireye yerleştirdi ve o işe atadı. Annemin kendime çeki düzen vermem için bana verdiği süre iki yıl, aksi takdirde mirasından men edileceğim."

"Annen... Oldukça hoşmuş."

"Ya evet, Alan ile ikisi iyi anlaşırdı," dedi Eddie sırıtarak. "Belki de onları tanıştırmalıyız."

"Nedense Alan'ın bir yat kulübünde dolaştığını hayal edemedim," dedi Sage, gülümseyerek. Willowbrook'ta hapsedildiğinden beri ilk kez yüzüne bir gülümseme yayılmıştı, hatta neredeyse gülecekti. Oldukça tuhaftı. Belki o ve Eddie'nin düşündüğünden daha fazla ortak noktası vardı.

Sage çatalını alıp pankekleri kesti. İlk lokmayı ağzına attığında çiğnemeyi bırakıp lokmasını yanağının kenarına itmek zorunda kaldı çünkü boğazındaki ani yumruyu yutamayacağından emindi. Akçaağaç şurubu ve ıslak pankek karışımının tadı sanki bin kez yoğunlaşmıştı ve tat alma noktaları zevkten âdeta patlıyordu. Şaşkınlıktan donakaldı. Bu kadar basit ve lezzetli bir şeyin sevincine boğulmadan önce nefesini tutması

gerekmişti. Parmaklarını kapalı dudaklarının üzerine koydu ve arkasına yaslandı.

"Ne oldu?" dedi Eddie.

Sage, başını iki yana salladı. "Hiçbir şey olmadı," dedi. "Sadece yeniden gerçek bir yemek yediğim için mutluyum, hepsi bu."

Yirmi Birinci Bölüm

Yemeklerini bitirip Eddie hesabı ödediğinde saat gecenin iki buçuğunu gösteriyordu. Eddie, on dakika sonra Mustang aracını Sage'in oturduğu apartmana yakın açık otoparka yöneltip aracı park etti ve motoru kapattı.

"Affedersin, aracı çekebileceğim en uygun yer burasıydı, daha ileri gidemiyorum," dedi.

"Sorun değil," dedi Sage. "Kahvaltı için tekrar teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen."

Sage, çok daha fazlasını söylemek, ona yardım ettiği ve onun güvenliğinden emin olduğu için teşekkür etmek istiyordu. Eğer Eddie, Willowbrook'ta çalışıyor olmasaydı, Rosemary'ye karşı kibar olup onu bir nebze olsun tanımasaydı, Sage ömrünün geri kalanını orada kapalı geçirecekti. Öte yandan onun farklı bir izlenime kapılmasını da istemiyordu. Arabanın kapısını açıp aşağıya inecekken duraksadı ve yolun

her iki tarafına bakıp yoğun çalılıklarla karanlık ağaç gövdelerini inceledi. Saat neredeyse üç olmak üzereydi, gecenin en karanlık saatiydi, tuhaf gölgeler, kötücül sırlar bu saatlerde kol gezerdi. Ancak dazlak ve kolları dövmeli azılı bir katil onu beklemiyordu.

En azından gördüğü kadarıyla...

Sage, yeniden koltuğa yaslanıp Eddie'ye baktı. "Benimle yukarıya kadar gelir misin?"

"Elbette gelirim," dedi Eddie, ardından kendi tarafının kapısını açıp dışarıya çıktı.

Eddie, arabanın diğer tarafına geçince Sage dışarıya çıkıp kaldırım boyunca yürümeye başladı. Uzun zamandır yediği en lezzetli yemek olmasına rağmen pankekler midesine âdeta taş gibi oturmuştu. Willowbrook'taki yetersiz beslenme ve küçük porsiyonlardan sonra hindi fümeli sandviç ya da bir kâse tavuk çorbası gibi daha hafif şeyler sipariş etmeliydi. Elbette, endişeli hâlleri de midesinin durumunu iyileştirmiyordu.

Sage, hızla yürürken ceketinin cebindeki ev anahtarını tutuyordu. Eddie usulca yanında yürüyor, arada sırada ağaçlara ya da omzunun üzerinden arkasına bakıyordu. Bu tavrı Sage'i daha da geriyordu.

Sonunda apartmanın lobisine vardıklarında Sage biraz olsun rahatladı. En azından içerideydiler. Dördüncü katın koridoruna geldiklerinde anahtarı kilide sokup Eddie'den yana döndü.

"Tekrar teşekkür ederim," dedi.

"Teklifim hâlâ geçerli," dedi Eddie. "Eğer kendini daha güvende hissedeceksen bende kalabilirsin. Seni sabah geri getiririm."

Sage, başını iki yana salladı. "Hayır, böyle iyi. Ben iyiyim. Zaten bana yeterince yardım ettin." İyi geceler demek üzereydi ki üst kattan bir kapı çarptı ve biri ağır adımlarla merdivenden aşağı inmeye başladı. Sage, bir anda arkasını döndü, kapıyı açtı ve kalbi boğazında atarken içeri koştu. Eddie de aynı hızla onu takip ederek kapıyı arkasından kapattı. Sage, titreyen elleriyle kapıyı kilitledi, sürgüyü yerine kaydırdı ve zinciri taktı, ardından bir adım geri atıp kapıya baktı ve Wayne'in kapıyı kırmasını bekledi.

Koridorda bir adam, gidip bir daha geri dönmemekle ilgili bir şeyler bağırarak merdivenleri inmeye devam etti. Sesi kızgın ve sarhoş gibiydi. Sage, rahatlamış ve utanmış bir şekilde Eddie'ye baktı.

"Affedersin ama ödüm patladı."

"Tamam, sorun değil," diye yanıt verdi Eddie. "Ben de korktum. Burada yalnız kalmak istediğine emin misin? Eğer istersen seninle kalabilirim. Kanepede, tabii. Sabah hava aydınlanır aydınlanmaz hemen giderim. Burada olduğumu anlamazsın bile."

Sage, Eddie'nin yüzünü inceledi. Gözlerinde endişeyle birlikte salt samimiyet de vardı. Belki de haklıydı. Belki de o burada kalırsa kendini daha güvende hissederdi. Eğer Eddie kanepede uyarsa ufacık seste sıçramak yerine biraz uyuyabilirdi. "Tamam," dedi. "Ama dağınıklık ve şu koku için kusura bakma."

"Umurumda değil," dedi Eddie. "Elimden geldiğince sana yardım etmek istiyorum."

Sage, salonda kanepenin üstünde duran buruşuk dergilerle gazeteleri temizledi, minderleri düzeltti ve sehpadan boş bira

kutularını aldı. "Sana bir yastık ve battaniye getireyim," dedi. "Dilersen radyoyu açabilirsin ve bira istersen buzdolabında Budweiser var."

"Hayır, teşekkürler," dedi Eddie. "Sabah işe gitmem gerekiyor."

"Ah," dedi Sage. "Ben bir an unutmuşum..."

"Saat altıda başlıyorum, bu yüzden sadece birkaç saat burada olacağım. İstersen arayıp bir mazaret uydurabilir ve yanında daha fazla kalabilirim."

Sage, başını iki yana salladı. "Hayır, sabah daha iyi hissedeceğime eminim. Sadece biraz daha uyumaya ihtiyacım var." Bir elini karnına koydu. "Ve bütün o yiyecekleri sindirmem gerekiyor."

Eddie güldü. "Benim de. Senin için uygunsa, nasıl olduğunu görmek için işten sonra yeniden yanına gelebilirim."

Sage omzunu silkerek, "Gelebilirsin ama burada olacağımdan emin değilim," dedi.

"Peki. Bir şeye ihtiyacın olursa diye numaramı bırakmamı ister misin?"

"Tabii." Sage, telefonun yanında not defteriyle kalemin durduğu bir sehpayı gösterdi.

Eddie oraya gidip not defterini aldı ve numarasını yazdı. "Seyahatinden sonra iyi olup olmadığına dair beni bilgilendir, tamam mı?"

Sage, başını olumlu anlamda salladıktan sonra arkasını döndü. "Hemen geleceğim." Boş bira kutularını çöpe atmak üzere mutfağa yöneldi, çöp kutusunun kapağını açtığında neredeyse kusacaktı, ardından yastıkla battaniye almaya gitti. Salona geri döndüğünde, "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa

benim odam koridorun sonunda sağda, mutfakla banyoyu geçince," dedi.

Eddie, kanepeye oturup ayakkabılarını çıkarmaya başladı. "Tamamdır. Haydi, git yat uyu. Eğer bana ihtiyacın olursa buradayım."

"Teşekkür ederim," dedi Sage. "İyi geceler."

Yatak odasının kapısını kapattı ve yorganın altına girerek Eddie'nin kalmasına izin verdiğine memnun olduğunu kendine itiraf etti. Eddie bu yüzden tanıdıktan daha fazlası olduklarını düşünebilirdi belki ama uyuyabileceği o birkaç saatlik derin uyku için bu riski almaya değerdi. Ayrıca arkadaşlarından biriyle kalmak üzere buradan ayrılsa veya bir şekilde babasını bulsa bile bu iş henüz bitmemişti. Dedektif Nolan, Wayne'i bulduğunda, mahkemede ifade vermek ya da yaptıklarını ona ödetmek için ne yapmaları gerekiyorsa onu yapmak için Eddie'yle yeniden bir araya gelmek zorunda kalacaktı.

Sage, kapanan kapının sesiyle afallayarak uykusundan uyandı. Yatağında otrudu, dişlerini sıkmaktan çenesi ağrıyordu. Yanındaki komodine baktığında saatin sabanın beşini gösterdiğini gördü. Dışarıdaki karanlık perdelerinin arasından sızıyordu. Duyduğu ses muhtemelen Eddie'nin işe gitmek için ayrıldığını gösteriyordu. Yüzünü ovuşturdu ve kâbusların kalıntılarını üzerinden atmaya çalıştı. Eddie, oturma odasındayken bile uyumak kolay olmamıştı. Rosemary'nin çürümüş cesedinin ve Wayne'in onu kanlı bir bıçakla tünellerde kovalarkenki hâlinin hayali, bulabildiği azıcık huzuru da yok etmişti. Limon yeşili yatak örtüsünü geri çekerek yataktan çıktı.

Gözlerini her kapattığında o korkunç rüyalar onu bekleyecekse, uyanık kalmayı tercih ederdi.

Eşofman ve kalın bir kazak giydikten sonra oturma odasına indi. Haklıydı, Eddie gitmişti. Katlı battaniyenin üzerinde numarasının yazılı olduğu not defteri, yirmi dolarlık bir banknot ve bir de not duruyordu:

Umarım kendini daha iyi hissediyorsundur. İşten çıkar çıkmaz hemen geleceğim. Eğer beklemek istemezsen lütfen beni ara ve nerede olduğunu bana söyle ki iyi olduğunu bileyim. Fazla para bırakamadığım için üzgünüm, üzerimde bu kadar vardı.

Sage, yirmi dolarlık banknotu alırken bir suçluluk duygusu içini kemiriyordu. Eddie onun için çok şey yapmıştı. Yine de adaleti sağlamak için onun yardımına ihtiyacı vardı. Öte yandan Eddie ondan, onun veremeyeceği bir şeyi istiyordu; gerçek arkadaşlık, hatta belki de daha fazlası... Sage, sonsuza kadar ona minnet duyacak olsa da Willowbrook'tan –ve onunla ilişiği olan herkesten– uzaklaşmak zorundaydı, elinden geldiğince burayı ardında bırakmak istiyordu. Başka seçeneği yoktu. Rosemary'nin öldürülmesi ya da Willowbrook'ta olan ve olmaya devam eden her şey için onu suçladığından değildi ama ne olursa olsun, Eddie ona her zaman orayı hatırlatacaktı. Bu, Sage'in duygularını incitse bile hayatına devam etmesi, iyileşmesi ve hayatının bu kısmını geride bırakması gerekiyordu. Willowbrook'un kurbanlarından biri olmayacaktı.

Parayı makyaj çantasına koyduktan sonra Alan'ın odasına gidip daire anahtarını aradı, böylece kapıcı geldiğinde yedek anahtarı ona geri verebilecekti. Sonra da toplanıp gidecekti. Ya Heather'ın ya da Dawn'ın evine... Hangisi olacağına karar

vermemişti, onlara nerede olduğuyla ilgili gerçeği anlatacak ve bir iki gün onlarla kalabilmek için yalvaracaktı. Onu geri çeviririlerse ne yapacağından emin değildi ama Alan eve gelmeden gitmiş olmalıydı. Ayrıca o işteyken geri dönüp daha fazla eşya alabilmek üzere içeri girmek için fazladan anahtara ihtiyacı vardı.

Sage, onun yatak odasına girdiğinde lambayı yakıp burnunu kırıştırdı. Nedense evin geri kalanında hissedilen o tuhaf koku bu odada daha güçlüydü. Alan sarhoşken yatağına mı pislemişti ya da bir köşeye kusmuştu da temizlememiş miydi? Yoksa duvarların arasında bir fare mi ölmüştü? Düşüncesi bile onu rahatsız ediyordu. Eliyle burnunu ve ağzını kapattı, plastik bir sepetten dökülen kirli çamaşır yığınının etrafından dolanarak şifonyere gitti.

Annesinin beyaz mücevher kutusu, bir şişe Tylenol, bulanık suyla dolu bir bardak, daha da tozlu sahte güllerle dolu tozlu bir vazo, bir *Playboy* dergisi, bir yığın açılmamış fatura ve bir Zippo çakmakla birlikte şifonyerin üzerinde duruyordu. Mücevher kutusunun tozunu üfledikten sonra kutuyu açtı ve yedek anahtarı bulmak için menteşeli üst rafın altını karıştırdı. Pembe astarın iç kısımdan yükselen hafif metalik aromaya karışan Chanel No.5 kokusu burnunu doldurdu. Koku ona Rosemary ile oynadıkları süslenme oyununu, annelerinin kolyelerinden birini kırdıkları ve parfümünü mücevher kutusuna döktükleri için Alan'ın onlara nasıl tokat attığını hatırlattı. Annesi ölüp gitmiş ve Alan evden çıkmışken bile bu kutunun içine bakmak hâlâ yanlış geliyordu.

Yedek anahtar, babasının annesine gitmeden önce verdiği son Noel hediyesi olan gümüş bir zincirin üzerindeki turkuaz

kolyenin altındaydı. Kolyeyi çıkarıp taktı, süveterinin yakasını kaldırdı ve kolyeyi altına kaydırdı. Annesinden olduğu için değil –hiç takmamıştı, bir kez bile– Sage ve Rosemary, babalarının onu seçmesine yardım ettikleri için bunu alacaktı. Beklediği gibi, pırlanta küpeler ve altın zincirler gitmişti. Alan muhtemelen onları yıllar önce satmıştı.

Dergilere ve daha kirli giysilere basıp Alan'ın içki parasını sakladığı komodinin içini kontrol etmek için çift kişilik yatağın etrafından dolandı. Nakit aramak muhtemelen zaman kaybıydı. Hiç şüphesiz tüm parayı buzda balık avına harcamıştı ama kontrol etmekten zarar gelmezdi. Pis bir yorgan komodinin üzerine kısmen örtülmüştü, bir köşesi de sigara izmaritleriyle dolu bir kül tablasının içindeydi. Yatak örtüsünü bir kenara çekti ve çekmeceyi açmak için öne doğru adım attı, ardından olduğu yerde donakaldı.

İnanılmayacak derecede yapışkan ama bir o kadar da kuru bir şeye basmıştı. Ayak parmaklarının arasından dışkı ya da kusmuk sızmaması için dua ederek aşağıya baktı.

Bej rengi halıyı koyu renkli bir kan lekelemişti. Beyaz duvara ve altı kırmızı boyaya batırılmış gibi doygun görünen sarı yatak eteğine daha fazla kan bulanmıştı. Sage, nefesini tutarak geri sıçradıktan sonra ayak parmaklarını kırmızıya boyayan kandan ve teninin uyuşukluğundan kurtulmak için ayağını çaresizce halıya ve kirli çamaşırların temiz kısımlarına sürttü. Burada ne halt dönmüştü? Neden yerde kan vardı? Yatağın etrafından aceleyle kapıya doğru gitti, kasları gergin, vücudu koşmaya hazırdı. Basamağın yanındaki halıda başka bir koyu kan birikintisi, buruşuk mavi bir gömlek ve yıpranmış bir pantolon vardı. Kan, yatağın altından geliyor gibiydi.

Altında biri ya da bir şey vardı. Kan her yerdeydi, hem de bolca.

Wayne, koridorda Eddie'nin gitmesini mi beklemişti? Eddie'yi öldürüp yatağın altına mı atmıştı? Hâlâ dairede miydi? Kana bakarken bir an telaşa kapıldı, sonra dizlerinin üzerine çöktü ve altına bakmak için yatağın eteğine uzandı. Ancak parmakları kumaşa dokunur dokunmaz elini geri çekti.

Yapamadı. Oradan defolup gitmesi gerekiyordu. Polisi, müfettişi araması gerekiyordu. Ama ne diyecekti? Yerde neden kan olduğunu bilmek istediğini mi? Herhangi bir nedenle orada olabilirdi. Belki de göründüğünden daha azdı. Sağlık dersinde bir yemek kaşığı regl kanının bir fincan gibi görünebileceğini öğrenmişti; kızların regl döneminde öldüklerini düşünmelerini istemiyorlardı. Belki Alan bir bira kapağı yüzünden parmağını kesmişti ya da sarhoşken karıştığı bir kavga sırasında yaralanmıştı. Polisleri aramadan önce, onlara gerçekten ihtiyacı olup olmadığını bilmek zorundaydı. Kendini toparlayarak yatağın eteğini kaldırdı.

Önce ne gördüğünü anlayamadı. Sonra kanlı bir pençe gibi donmuş solgun bir el fark etti. Ürkek gözleriyle eli, solgun bir koldan kanlı bir boyna, oradan da iri, korku dolu gözlerle bakan beyaz bir yüze kadar takip etti. Ve nihayet karşısında boyalı bir palyaço gülümsemesi belirdi.

Bu, Alan'dı.

Bir çığlık atıp geriye doğru sendelerken başını şifonyere çarptı, sonra ayağa kalkıp yatak odasından fırladı. Koridordan mutfağa koştu, telefonu aldı ve operatörü aradı, elleri o kadar titriyordu ki kadranı zorlukla çevirebildi. Operatörün açmasını beklerken neredeyse bayılacaktı. Başı dönüyordu. Sonsuz gibi gelen bir sürenin ardından birisi cevap verdi.

"Hemen polis göndermelisiniz!" dedi Sage, nefes nefese. "Ben... Üvey babamı yatağın altında buldum. Ölmüş! Biri onu öldürmüş!"

"Pekâlâ," dedi operatör. "Sakin ol ve bana adınla adresini söyle. Hemen oraya birini göndereceğim."

"Adım Sage Winters," dedi. "Dryer Yolu Greenwood Apartmanı'nda yaşıyorum. Numarası 4C. Mariners Habor."

"Tamam, not ettim," dedi operatör. "Yalnız mısın?"

Sage, etrafta dolanıp dağınık mutfağı inceledi. "Ben... Öyle sanıyorum."

"Güvende misin?"

"Emin değilim." Mutfak çekmecesinin yanına gitmek istedi ama telefonun kablosu kısa kalmıştı.

"Polisi beklerken bir komşuya gidebilir misin? Seni yanına alacak biri var mı?"

Sage, başını iki yana salladı. "Hayır, yani evet. Denerim."

"Tamam. Polis gelene kadar güvenli bir yere git, tamam mı? Yakınlarda bir ekip var, birkaç dakika içinde orada olacaklardır."

"Tamam. Lütfen, acele etmelerini söyleyin!"

Ahizeyi kapattı, aceleyle bıçak çekmecesine gitti ve bir kasap bıçağı çıkarıp sapını sıkıca kavradı. Nefesini tutarak kapıya yöneldi.

"Kimse var mı?" diye bağırdı.

Ses çıkmamıştı.

"Bir bıçağım var ve onu kullanmaktan korkmuyorum!"

Hâlâ ses yoktu.

Sage, kapı pervazına baktı. Koridorda çılgın bir katil beklemiyordu. Jilet gibi keskin baltalı bir adam yoktu. Elinde bıçakla oturma odasına doğru usulca ilerledi. Odanın kapısında

durdu ve kenardan etrafına baktı, Wayne'in orada bekliyor olmasından korkuyordu. Kanepede kimse oturmuyordu. Televizyonun ya da pencerenin yanında kimse durmuyordu. Oda boştu. Ön kapıya doğru ilerlerken yarı yolda durdu. Ya Wayne portmantoda saklanıyorsa? Ya yaklaştığında dışarı fırlarsa?

Ses çıkarmamaya çalışarak parmak uçlarında çıkışa doğru yürüdü, gözleri dolabın kulbuna sabitlenmişti, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki bayılacağını sandı. Sadece birkaç adım sonra kapıda olacaktı. Sadece birkaç adım daha ve o daireden çıkacaktı. Wayne, sürgünün açıldığını duymadığı sürece... Dolaptan çıkıp onun boğazını kesmediği sürece... Ayağının altındaki bir döşeme tahtası gıcırdayınca olduğu yerde donakaldı. Hiçbir şey olmayınca nefesini verdi ve devam etti. Sadece üç adım daha ve o...

Koridorda merdivenden yukarı çıkan ayak seslerini duydu. Biri kapıyı yumrukladı.

"Açın! Polis!"

Sage, öne atılıp titreyen eliyle sürgüyü, zincir korumasını ve kilidi açmaya çalıştı. Sonunda topuzu çevirince bir polis içeri daldı, silahını çekip ona doğrulttu.

"Silahını yere bırak!" diye bağırdı.

Sage, bıçağı yere bırakıp ellerini havaya kaldırdı. "Ben değilim!" dedi. "Sizi ben aradım!"

"Dairede başka kimse var mı?" diye sordu polis.

"Bilmiyorum."

Polis, elinde silahıyla evde ilerlemeye başladı. "Operatör bir ceset olduğundan bahsetti."

Sage, başını olumlu anlamda sallayıp koridorun ilerisini gösterdi. "Yatak odasında sağ tarafta, yatağın altında."

Yirmi İkinci Bölüm

Omuzlarında kaşındıran bir battaniyeyle polis merkezindeki masanın yanında duran sert plastikten yapılma sandalyede oturan Sage, ellerini bayat kahveyle dolu bir kâğıt bardağa sarmıştı. Kahveyi içtiğinden ya da üşüdüğünden değildi, sadece bardak sıcaktı ve ellerinin titremesini engelliyordu. 121. Bölge Polis Merkezi, bir erkek soyunma odasının içi gibi tere benzeyen ekşi bir kokuyla doluydu ayrıca sıcak ve nemliydi. Yine de titremesine engel olamıyordu. Saatlerdir oradaymış gibi görünüyordu. Önce birisiyle konuşmayı bekliyor, sonra Alan'ın korku dolu yüzünün görüntüsü zihninde tekrar tekrar yanıp sönerken milyonlarca soruyu yanıtlıyordu. Masadaki polis şüphe dolu gözlerle ona baktı, kalemi doldurmakta olduğu raporun üzerindeydi.

"Yani Willowbrook Eyalet Okulu'ndan yeni serbest bırakıldığınızı ve ikiz kardeşinizin orada öldürüldüğünü mü söylüyorsunuz?" dedi.

Sage, başını olumlu anlamda salladı. "Evet, Evie Carter'ın öldürüldüğü gibi öldürüldü. Evie, Willowbrook'ta sekreterdi ve cesedini daha yeni buldular. Onun hakkında bir şeyler duymuşsunuzdur."

Polis rapora bir şeyler yazdı.

"Dedektif Nolan'ı aradınız mı?" diye sordu Sage. "O size neler olduğunu anlatacaktır. Benim doğruyu söylediğimi biliyor."

"Evet, aradılar," dedi bir erkek sesi arkasından.

Sage, oturduğu sandalyede arkasına döndüğünde rahat bir nefes aldı. Dedektif Nolan, onlara doğru yürüyordu.

"Tanrı'ya şükür, buradasınız," dedi Sage.

Masadaki polis ayağa kalkıp Nolan'a sandalyesini verdi.

"Evinden yeni geldim," dedi dedektif.

"Sonuç?"

"Rosemary ve Evie'yi her kim öldürdüyse üvey babanı da o öldürmüşse benziyor."

"Öldürmüşe benziyor mu?" dedi Sage. "Aynı kişi olmak *zorunda*! Boynu ve... Ve ruju ve..."

"Biliyorum, biliyorum. Aynı detaylar ama yüzde yüz emin olamayız."

"Wayne'i buldunuz mu?"

Dedektif başını iki yana salladı. "Ev adresini bulduk, kaldığı yere de gittik ama ortada yoktu. Komşuları da birkaç gündür onu görmemiş."

"Aman Tanrım," dedi Sage. "Ben uyurken evime girip Alan'ı öldürmüş olmalı."

Dedektif Nolan, başını yine iki yana salladı. "Eve zorla girilmemiş, herhangi bir işaret yok. Ayrıca Alan öleli baya zaman geçmiş. En azından birkaç gün."

Sage, gözlerini iri iri açtı. Bu nasıl olurdu? Sonra eve ilk geldiği zamanki giderek artan ekşi kokuyu, nereden geldiğini bulmaya çalışıp bulamadığını hatırladı. Artık biliyordu. Koku, Alan'ın cesedinden geliyordu. Midesi kasıldı. "Wayne neden onu öldürmek istesin ki? Yani, o bir pislikti ama..."

"Bana ne olduğunu anlat," dedi dedektif. "Bana her ayrıntıyı anlat."

Sage, ona hatırlayabildiği her şeyi anlattı: Diğerini kapıcıya geri vermek için yedek anahtarı annesinin mücevher kutusundan nasıl çıkardığını, para aramaya karar verdiğini, ayağının kanlar içinde kaldığını, sonra yatağın eteğinde daha fazla kan gördüğünü ve Alan'ı yatağın altında nasıl bulduğunu...

"Erken uyandım çünkü Eddie'nin işe gittiğini duyduğumu sandım," dedi. "Sonra Alan'ı buldum ve duyduğum sesleri onu öldüren kişinin çıkarıp çıkarmadığını merak ettim. Korkmuştum çünkü hâlâ dairede olabilirdi ama Alan bir süredir ölüyse, Eddie'nin evden çıktığını duymuş olmalıyım."

Dedektif Nolan, kaşlarını yukarı kaldırdı. "Eddie mi dedin?"

Sage başını salladı. "Evet, Memur Minor beni bıraktıktan sonra geldi. Ne zaman geldiğinden emin değilim ama markete gitmek için evden çıktığımda dışarıda bekliyordu. Bana kahvaltı ısmarlamak istedi, o yüzden bir şeyler yemek için birlikte Top Hat'e gittik, sonra eve gelip koltukta uyudu çünkü yalnız olduğum için korkuyordum ve..."

"Sen Willowbrook'taki Eddie King'den mi bahsediyorsun?"

"Evet," dedi Sage. "Onunla etrafta dolanmamam gerektiğini biliyorum ama beni dinleyen tek kişi oydu. Eğer o olmasaydı..."

Dedektif Nolan, sanki aniden başı ağrımaya başlamış gibi burun kemerini tutup gözlerini sıktı.

"Ne oldu?" dedi Sage. "Bana inanmıyor musunuz?"

"Öyle değil," dedi dedektif. "Sadece..."

"O zaman ne?" dedi Sage, neredeyse gözyaşlarına boğulmak üzereydi. "Eddie'ye bir şey mi oldu? Öldü mü? Wayne onu da mı öldürdü?"

Dedektif Nolan, ceketinin cebinden defterini çıkarıp masadan bir kalem kaptı, kaşlarının arasındaki çizgi derinleşiyordu. "Hayır, ölmedi. Senin dairene geldiğinde saat kaçtı demiştin?"

"Dışarı çıktığımda gece saat biri biraz geçiyordu, arabasıyla benim yanımda durdu. Biraz yiyecek almak için markete gidiyordum ama o beni kahvaltıya götürmeyi teklif etti."

Dedektif Nolan, kızın dediklerini not alıyordu. "Yanında durduğunu mu söyledin?"

Sage, başını salladı.

"Nasıl bir arabaydı?"

"Kırmızı bir Mustang. Şaşırdım çünkü yepyeni görünüyordu. Willowbrook'ta hademe olarak çalışarak bunu alabileceğini düşünmemiştim ama ailesinin zengin olduğunu söyledi. Dayısı da orada çalışıyor, o yüzden işi almış."

Nolan, not almaya devam ederken yüzündeki ifadeden hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Ve seni Top Hat'e götürdü?"

Sage, yine başıyla onu onayladı.

"Yemekteyken seni tanıyan birini gördün mü? Biriyle konuştun mu?"

"Sadece garson Iris ile konuştum. Alan herkese benim onun Long Island'daki kız kardeşini ziyarete gittiğimi söylemiş. Bu

yüzden ben Willowbrook'tayken kimse beni aramamış ama Alan'ın bir kız kardeşi yok... Yani yoktu."

"Iris, Alan ile ne zaman konuşmuş?"

"Konuşmamış. Orada bulunan arkadaşlarım bunun hakkında konuşurken duymuş. Eddie'nin benim kuzenim olduğunu düşündü."

"Arkadaşlarının Alan ile ne zaman konuştuğuna dair bir fikrin var mı?"

"Bilmiyorum. Belki ben Willowbrook'a gittikten birkaç gün sonradır. Iris, onların restorana ne zaman geldiğinden bahsetmedi, ben de sormadım."

"Iris'in soyadını biliyor musun?"

"Hayır."

"Arkadaşlarının isimlerini ve adreslerini öğrenmem lazım."

Sage, Heather ile Dawn'ın bilgilerini ona verdi. "Yanlarında başka kim vardı bilmiyorum ama beni Alan'a soracak kişiler onlar."

"Yani siz oradayken restoranda başka kimse yoktu, öyle mi?"

"Turta yiyen yaşlı bir adam vardı. Aşçı da vardı ama o hiç dışarı çıkmadı. Ah, bir de tanımadığım genç bir çift vardı."

"Ne zaman oradan ayrıldınız?" diye sordu dedektif.

Sage omzunu silkti. "Bilmiyorum. Orada çok uzun süre kalmadık... Belki kırk beş dakika falandır."

Dedektif bir şeyler daha karaladı, sonra not defterindeki kâğıdı yırttı, ayağa kalktı ve odanın diğer tarafındaki bir grup polise baktı. "Bir baksana, McNally!" diye bağırdı. "Benim için bir şeyi kontrol etmeni istiyorum."

Zayıf, bebek suratlı bir polis aceleyle yanına geldi ve hevesle kâğıdı ondan aldı.

"Top Hat restoranına gidip Iris adında bir garson var mı diye bir bak. Ona dün gece Bayan Winters'ı, Eddie adında genç, koyu saçlı bir adamla görüp görmediğini sor. Saat kaçta orada olduklarını, kaçta mekândan ayrıldıklarını ve nasıl bir arabaya bindiklerini bilmem gerekiyor. Bayan Winters'a üvey babası Alan Tern hakkında neler söylediğini de öğren."

Bebek suratlı polis, "Tabii, efendim," dedi ve topuklarının üzerinde dönerek gitti.

Nolan, Sage'e bakarak, "Arkadaşlarına Alan'la ne zaman konuştuklarını sormam lazım," dedi. "Ayrıca ikimizin Doktor Baldwin ile konuşması gerek."

Sage, başını iki yana salladı. Hayır. Doktor Baldwin'i yeniden göremezdi. O adamı ne görmek ne de onunla konuşmak istiyordu. "Neden? Eddie'nin yeniden bana yardım etmesinin onunla alakası yok ki... Ayrıca neden birini Iris ile konuşması için gönderdiniz? Bana inanmıyor musunuz?"

Dedektif Nolan, yanıt veremeden bir polis odanın diğer tarafındaki kapısı açık ofisinden seslendi. "Nolan! Hat üçten aranıyorsun."

"Sen burada bekle," dedi dedektif, Sage'e. "Bir yere ayrılma."

Sage, gözlerini devirdi. Nereye gidecekti sanki? Yatağın altında Alan'ın cesedinin olduğu eve mi? Wayne'in onu bulup öldürebileceği yere mi? Birkaç eşyasını almak için uğramak dışında, orada yaşamak yüzlerce farklı nedenden ötürü söz konusu bile olamazdı artık, en azından kirayı tek başına ödemesinin hiçbir yolu yoktu.

Dedektif, telefonda bir tuşa basıp ahizeyi kaldırdı. "Dedektif Nolan," dedi, sesinden sabırsızlık akıyordu. Karşı tarafı

dinlerken kaşlarını çattı ve Sage'e endişeli bir ifadeyle baktı. "Emin misin?" Bakışlarını yere indirerek dinlemeye devam etti.

Sage'in gözleri hâlâ dedektifin üzerindeydi. Belli ki aramanın onunla bir ilgisi vardı. Ayrıca bu, hiç iyi değildi.

"Neresi?" diye sordu dedektif. "Hı–hı. Hı–hı. Peki. Tamam, Doktor Baldwin, hemen geliyoruz." Telefonu kapatıp Sage'e baktı, ifadesinden hem şaşkınlık hem de kafa karışıklığı okunuyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Sage.

"Hemen Willowbrook'a gitmemiz gerekiyor," dedi dedektif.

"Neden? Neler oluyor?"

"Oraya gittiğimizde daha fazla şey öğreneceğim."

"Hayır, ben oraya geri dönmüyorum."

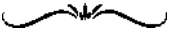
"Eh, fazla seçeneğin yok. Bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor ama ebeveynlerin öldü. Seni sokaklarda bırakamayız. Yakınlarda seni alabilecek bir akraban var mı?"

Sage, başını iki yana salladı.

"Biyolojik babanın nerede olduğuna dair bir fikrin var mı peki?"

Sage, yine başını iki yana salladı. "Hayır ama arkadaşlarımdan birinde kalabilirim."

"Üzgünüm ama buna izin veremem. Benim gözetimim altında olmalısın, yoksa gitmeden önce Sosyal Hizmetleri aramam gerekecek, böylece biz bu işi çözene kadar sana kalman için geçici bir yer bulabilirler. Büyük ihtimalle seni çocuk esirgeme kurumuna yerleştirecekler, o yüzden benimle gelsen iyi olur."

Plakasız Ford LTD aracı süren Çavuş Clark'ın ve sessizliğini koruyan Dedektif Nolan'ın arkasındaki koltuğa çöken Sage, karla kaplı ön camdan dışarı baktı. Silecekler o kadar hızlı hareket ediyordu ki neredeyse başı dönecekti. Sabah saatleri olmasına rağmen dışarısı alaca karanlık gibi görünüyordu, kış göğü neredeyse yere değecek kadar alçak bulutlarla doluydu. Rüzgâr ve sulu sepken arabayı âdeta pençeliyor, sanki içeri girmeye çalışıyordu. Willowbrook kâbusuna dönmek için mükemmel bir gündü. Eksik olan tek şey gök gürültüsü ve şimşekti.

Hayır. Böyle düşünmeyecekti. Polis merkezindeyken kararını vermişti. Oraya hasta olarak geri dönmüyordu. Özgürdü, aklı başındaydı ve artık herkes bunu biliyordu. En azından öyle düşündüklerini sanıyordu...

Dedektif Nolan, telefon görüşmesinin Rosemary'nin davasıyla ilgili olduğunu söylemiş, ancak doğrulamadan önce kanıtları kontrol edene kadar beklemek istemişti. İçten içe bunun bir hile olduğundan endişeleniyordu. O ve Doktor Baldwin, onu tekrar kapatmak için bir plan yapmışlardı. Willowbrook'ta bir kişi daha kaybolsa ne çıkardı ki? Özellikle de Doktor Baldwin hâlâ cinayetlerle bir ilgisi olduğunu ya da deli olduğunu düşünüyorsa. Onu hapse atmak, suçlu olduğunu kanıtlamak için mahkemeye çıkarmaktan daha kolay olurdu.

Öte yandan bu saçmaydı. Dedektif Nolan, onun masum olduğunu biliyordu. Ayrıca Sosyal Hizmetler'e gitmek yerine, onunla birlikte o cehenneme dönmeyi seçmişti. Paranoyak olmayı bırakması gerekiyordu. Yine de Çavuş Clark'tan geri

dönmesini istemek için çok mu geç kaldığını merak etmeden de duramıyordu.

Karla kaplı, tek şeritli yolda hızla ilerleyerek Willowbrook'un ön kapısına yaklaştıkça polis merkezinde kalmayı daha çok diledi. Belki biri onu almaya gelmeden önce gizlice kaçabilirdi. Belki Heather'ı arayabilir ve diğer polisleri, onun kız kardeşi olduğuna ikna edebilirdi, böylece gitmesine izin verirlerdi. Biraz temiz hava almak için arabanın camını araladı, boğulacak gibiydi. Sulu kar tanesi dar aralıktan içeri süzülüp gözlerine ve alnına minik ıslak mermiler gibi çarptı. Ardından camı tekrar yukarı kaldırdı.

"Arka tarafta iyi misin?" diye sordu Nolan, omzunun üzerinden.

"İyiyim," diye bağırdı Sage.

Willowbrook'tan tekrar ayrılır ayrılmaz daha iyi olacaktı. Wayne bulunup parmaklıklar ardına konulur konulmaz... Ön camın hemen dışındaki Willowbrook'un ardına kadar açık olan sütunlu kapıları, kurbanını iştahla bekleyen, ağzı açık bir canavar gibi duruyordu. Çavuş Clark arabayı yavaşlattı, nöbetçi kulübesinin yanında durdu ve camını indirdi. Bekçi, düşen karlara karşı gözlerini kısarak onları karşılamak üzere yarı yola kadar çıktı.

Dedektif Nolan, açık pencereden onunla konuşmak için koltuğun üzerinden eğildi. "Hastaneye en hızlı nasıl gideriz?"

"İdare binasından sonra dümdüz devam edin," dedi bekçi. "Kampüsün en sonunda, aynı yol üzerinde."

"Teşekkürler." Nolan, adama hızlıca el salladı.

Çavuş Clark, camı kapatıp aracı sürmeye devam etti. "Buranın güvenliğini sıkılaştırmaları gerekiyor."

"Katılıyorum," dedi Nolan. "Ancak devlet tarafından finanse edilen diğer her şey gibi muhtemelen bu da paraya bağlı."

Sage, daha fazla endişelenerek öne doğru eğildi. "Neden hastaneye gidiyoruz?"

"Doktor Baldwin ile görüşeceğimiz yer orası," dedi Nolan.

Sage oturduğu koltukta arkasına yaslandı, karla kaplı ağaçlar ve alçak çalılarla dolu ormanlık bir alana giden başka bir ıssız yol boyunca ilerlerlerken kaygısı artmıştı. Diğer taraftan çıktıklarında ve ilk tuğla bina göründüğünde, tırnaklarını avuçlarına bastırdı. Milyonlarca yıl geçse bile Willowbrook kampüsüne geri döneceğini asla düşünmezdi, hele bu kadar çabuk olmasını hiç beklemezdi. Yine de buradaydı.

Oraya buraya dağılmış az katlı evlerin pencerelerinde zayıf ışıklar parlıyordu. Kirli camın arkasında gölgeler hareket ediyor, gri silüetler ileri geri, yukarı aşağı, yavaş, hızlı sallanıyordu. O karanlık duvarların arkasında kapana kısılmış ağlayan, kötüye kullanılan, korkan, istismara uğrayan, çaresizce ölen insanların sefaleti ve acısı elle tutulacak gibiydi. O acı yaşayan, nefes alan bir şeydi. Sage'in göğsü sıkıştı, karnına âdeta bir taş oturdu.

Derken yönetim binası rüzgâr ve kar arasında kalmış bir gemi gibi göründü. Pencereler de dâhil olmak üzere devasa yapı tamamen karanlıktı, dışarıdaki ışıklar hayaletlerden gelen uyarılar gibi hafifçe binanın üzerinde parlıyordu. Terk edilmiş gibiydi...

Dedektif Nolan konuştuğunda Sage yerinden sıçradı. Çavuş Clark'a, "Anladığım kadarıyla bu kampüs üç yüz dönümden fazla," dedi. "Yani hastane muhtemelen bu yolun bayağı aşağısında kalıyor."

Yönetim binasından sonra, yolun her iki tarafında kalan daha fazla yerleşik "ev"in, loş pencerelerin ve hareket eden gölgelerin, sefaletin, istismarın, ihmalin ve ölümü gizleyen bin millik tuğla duvarların yanından geçtiler... Sage, kampüsün içinde hiç bu kadar derine inmemişti. Birbiri ardına sıralanan evleri ve daha da fazla evle çevrili yan yolları görünce, bu görüntü ona sıra sıra birbirinin aynı kışlalarla dolu bir toplama kampını tekrar hatırlattı. Birilerinden duymak da kötüydü belki ama bu evleri gözleriyle görmek tamamen başka bir şeydi. Bu kadar çok olduklarından haberi yoktu.

Hastaneye –yönetim binasıyla aynı kat ve kanat sayısına sahip başka bir heybetli bina– ulaştıklarında Nolan, Çavuş Clark'a arkaya park etmesini söyledi. "Baldwin bir teslimat kapısından girmemizi istiyor," dedi.

"Neler oluyor böyle?" dedi Clark. "Bu kadar gizli olan neymiş?"

"Beni aşar. Belki de şu çıkan haberler yüzünden yeterince reklam olduğunu düşünüyordur."

Clark, hastanenin bir kanadından geçip rüzgârla temizlenen boş bir otoparka girdikten sonra, aracı beyaz bir minibüsün yanına park etti. Park alanındaki diğer tek araç Doktor Baldwin'in New Yorker'ıydı. Clark, motoru kapattı ve Nolan'a baktı.

"İçeri gelmem gerekiyor mu?" diye sordu.

"Hayır, hemen dönerim. Uzun sürmez."

"Bana ihtiyacın olursa burada olacağım," dedi Clark, sonra camı açıp bir sigara yaktı.

Sage, arabada kalmayı her şeyden çok istiyordu. Ya Doktor Baldwin'in ona lobotomi yapabilmesi için hastaneye

geldilerse? Ya Baldwin orada olacağını bildiği için polis merkezine telefon ettiyse? Ya Dedektif Nolan'dan da yalan söylemesini istediyse? Sage gözlerini sildi, ağlamamaya karar vererek kendine mantıklı olması gerektiğini söyledi. Birisi Alan'ı öldürdüğü için polis merkezindeydi. Baldwin'le Dedektif Nolan'ın bununla hiçbir ilgisi yoktu. En azından Doktor Baldwin'in yoktu. Belki de içeri girmeyi reddetmeliydi. Konu önemliyse, Dedektif Nolan'ın ona her şeyi anlatmasını bekleyebilirdi.

Dedektif Nolan arabadan indi, arka kapıyı açtı ve rüzgâr uçurmasın diye şapkasını tutarak Sage'in dışarı çıkmasını bekledi.

Sage, adama baktı. "Sonra gelip bana ne öğrendiğinizi söyleseniz olmaz mı?"

Dedektif Nolan, başını iki yana salladı. "Baldwin'e, Eddie hakkında ne biliyorsan anlatman gerekiyor."

Sage, çaresiz bir şekilde iç çekerek arka koltuktan indi, kapüşonunu başına geçirdi ve titreyen bacaklarıyla dedektifi takip etti. Sulu kar yüzünü buruşturmasına neden olurken, hızla kaybolan izleri takip edebilmek için başını eğmişti. Neyse ki hastanenin arka tarafına ulaştıklarında devasa bina rüzgârın çoğunu engelliyordu.

Nolan, en yakın teslimat kapısını denedi. Kilitliydi. Yumruğunun kenarıyla kapıya vurdu.

"Benim, Dedektif Nolan," diye bağırdı. "Orada mısın, Doktor Baldwin?" Tekrar kapıyı yumrukladı.

Sonsuz gibi gelen bir sürenin ardından kulp titredi ve kapı açıldı. Doktor Baldwin, Sage'i görünce kaşlarını çattı. "Onun burada ne işi var?" Nefes nefeseydi ve etrafa endişeyle bakıyordu.

"Aradığında polis merkezindeydi. Korkarım bazı kötü haberlerim var. Üvey babası öldürüldü. Rosemary ve Evie ile aynı şekilde üstelik."

"Aman Tanrım."

"Dahası var," dedi Nolan. "Dün gece Eddie King'in dairesinde olduğunu söylüyor."

Doktor Baldwin, kaşlarını çattı. "Ama bu imkânsız. O..."

"Daha ona söylemedim. Senden duymasının daha iyi olacağını düşündüm."

"Bana neyi söyleyecek?" dedi Sage, göğsü sıkışıyordu.

"İçeri gelin de konuşalım," dedi Doktor Baldwin.

Sage, başını iki yana salladı. "Konuşmak istemiyorum. Bana neler olduğunu anlatmanı istiyorum."

"Saçmalama," dedi Doktor Baldwin. "Dışarısı buz gibi." Geri çekilip kapıyı açtı.

Nolan, çenesiyle kapıyı gösterdi. "Sorun yok. Benim yanımdasın." İçeri girdi ve Doktor Baldwin'in yanında beklemeye koyuldu.

"Bana Eddie'den bahsedin," dedi Sage. "O zaman içeri girerim."

"Dedektif Nolan'ı neden çağırdığımı gösterdikten sonra," diye yanıt verdi Doktor Baldwin. "O zaman her şeyi anlatacağım."

Sage, gözlerini devirirken aynı anda hem sinirlenmiş hem de korkmuştu. Üstünlüğün onlarda olduğunu biliyorlardı. Kendine karşı dürüst olması gerekirse içeri girmesi gerektiğinin farkındaydı. Bu karmaşanın derinine inmek için elinden geleni yapması gerekiyordu, bunu Rosemary'ye borçluydu. Ayrıca Wayne'i ne kadar çabuk yakalarlarsa o kadar çabuk

hayatına devam etmeye çalışabilirdi. Çenesini sıkarak teslimat kapısından Willowbrook hastanesine girdi.

Dar koridoru loş sarı bir parıltı doldurunca Sage'in aklına, aşağıdaki nemli tüneller geldi. İçerideki hava da dışarısı kadar soğuktu. Baldwin kapıyı arkalarından kilitledi, kontrol etti ve anahtarları cebine koydu. Sage'e bakarken alnı endişeyle kırışmıştı. Şaşkınlık ve dehşet içindeydi, hatta neredeyse korkmuş gibi görünüyordu. Ancak Sage böyle görünmesinin nedeninin, kendisi olup olmadığını bilemiyordu.

"Eddie evine ne zaman geldi demiştin?" diye sordu.

Sesinin tonuyla ilgili bir şey, genç kızın zihninde alarm zillerinin çalmasına neden oldu. "Dün gece," diye yanıt verdi. "Gece biri geçmişti ama bunu zaten Dedektif Nolan'a söyledim." Sage, kollarını göğsünde kavuşturdu, gözlerini önce Nolan'a, ardından yeniden doktora dikti. "Biriniz bana burada ne olduğunu söylebilir mi lütfen? Wayne'i daha bulamadınız mı?"

"Cevap istiyorsan beni takip et." Doktor Baldwin, koridorda ilerlemeye başladı, Nolan da onu takip etti.

Sage, kalbi göğsünde hızla atarken âdeta ayakları yere çivilenmiş gibi kalakaldı. Bir şeyler doğru gelmiyordu. Bunu iliklerinde hissedebiliyordu.

Dedektif Nolan, durup ona baktı. "Geliyor musun?"

Sage, başını iki yana salladı. "Buradan tekrar çıkacağımı garanti edene kadar olmaz."

Nolan, şapkasını çıkarıp kızın durduğu yere geri döndü. "Seni bir daha buraya kapatmayacak. Biz sadece bu davayı çözmeye çalışıyoruz, bu yüzden buradayız."

Sage, adamın yüzünü inceleyerek ona inanıp inanmamaya karar vermeye çalıştı. Sanki onun tarafındaydı. Ve o bir polisti.

İster Wayne ister başka biri olsun, kesinlikle katili bulmak istiyordu. Ayrıca onu buraya kapatmakla eline ne geçecekti? İsteksizce, servis asansörüne benzeyen bir şeyin yanında bekleyen Doktor Baldwin'e doğru koridorda ilerlemeye başladı. O ve dedektif yanına vardıklarında Baldwin, yukarıyı işaret eden oka bastı ve kapı titreyerek açıldı. Soyulmuş duvarları ve siyah bir zemini olan büyük bir asansör ortaya çıktı. Doktor Baldwin içeri girip tek eliyle kapının kapanmasını engelledi.

Sage, usulca küfrederek adamı sıcak lastik kokusu ile ekşi süt ve bayat kan karışımı yoğun bir kokunun doldurduğu asansörün içine kadar izledi. Dedektif Nolan asansöre bindikten sonra kapılar aniden kapandı ve asansör hareket etmeden önce bir kez sallandı. Birkaç saniye sonra durdu ve kapılar ıssız bir koridora açıldı. Baldwin onlar çıkarken kapıyı tuttu, sonra etraflarında dolanarak öne geçti ve yoluna devam etti. Dedektif Nolan ile Sage, doktorların isim levhalarının veya LABORATUVAR, ELEKTRİK ŞOKU TEDAVİSİ ve LOBOTOMİ yazan tabelaların olduğu kapalı kapıların önünden geçerek onu takip ettiler.

Sage, gözlerini tabelalardan çekti ve o odaların içinde neler olup bittiğini düşünmemeye çalışarak dümdüz ileriye baktı. Sonunda Doktor Baldwin bir dizi çelik kapının dışında, MORG yazan bir tabelanın altında durdu. Yutkundu. Willowbrook'un kaç morga ihtiyacı vardı böyle?

"Rosemary içeride mi?" diye sordu Sage. "Yoksa bedeninde katilinin izini sürmenize yardım edecek bir şey mi buldunuz?"

"Hayır," dedi Doktor Baldwin, ardından kapılardan birini açıp içeri girdi.

"Sen burada bekle," dedi Dedektif Nolan, doktorun peşinden içeri girerken.

Sage, birkaç metre uzaklaşıp duvara yaslandı, en azından başka bir cesede bakmak zorunda olmadığı için rahatlamıştı. Sonra kapıların altından sızan ağır formaldehit kokusunu fark etti, nerede olduğunu hatırladı ve duvardan da uzaklaştı. Willowbrook hastanesinde olmak yeterince kötüydü; oradaki hiçbir şeye dokunmak, tuğlasına ve harcına nüfuz etmiş olan zehre maruz kalmak istemiyordu. Paltosuna, tenine veya saçına oradan bir şey bulaşmasını da... Ellerini paltosunun ceplerine soktu ve yürümeye başladı. Belli ki Doktor Baldwin, Dedektif Nolan'a bir ceset gösteriyordu. Ama kimdi? Ayrıca neden bu kadar uzun sürmüştü? Ya Eddie hakkında yalan söylüyorlarsa? Ya ölen oysa?

Uzun bir sürenin ardından Doktor Nolan kapıdan dışarı çıktı, tek bir kelime etmeden asansöre giden koridoru yürümeye başladı, Doktor Baldwin de peşindeydi. Sage, onları yakalamak için acele etti.

"Eddie mi?" diye sordu Sage.

Nolan, şapkasını yeniden kafasına taktı. "Hayır, Eddie değil."

"O zaman kim?"

"Wayne Myers."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Sage, servis asansörüne geri döndüğünde derin nefesler alarak baş dönmesini ve şaşkınlığını yatıştırmaya çalışıyordu. Wayne ölmüştü. Bu da başladıkları noktaya geri döndükleri anlamına geliyordu. "Neredeydi?" diye sordu Sage, Doktor Baldwin'e, adamın zaten renksiz olan yüzü her nasılsa daha da solmuştu.

"Morg görevlisi bu sabah onu mahzende bulmuş," dedi Doktor Baldwin.

"Nasıl ölmüş?" Gözlerini doktorla Nolan arasında gezdirip duruyordu. "Onu biri mi öldürmüş?"

"Yüzde yüz emin değiliz," dedi Nolan. "Ancak aynı şekilde olmuş gibi görünüyor. Söyleyebildiğimiz kadarıyla boğazı kesilmiş ama tam bir felaket, bu yüzden daha çözemediğimiz farklı yaralar da mevcut." Ardından Doktor Baldwin'i gösterdi. "Çalışanlarınızın kaçında morgun anahtarı var?"

Baldwin kaşlarını çatarak bunu düşündü. "Net bir rakam vermek zor," dedi. "Cesetleri taşıyan hizmetlilerde, birkaç doktorda ve hademelerde."

"Bildiğim kadarıyla," dedi Nolan, "Wayne Myers bu hastanenin hastası değildi, değil mi?"

"Elbette, değil," dedi Doktor Baldwin, başını iki yana sallayarak. "O bir çalışan."

"İşteyken yaralanıp oraya götürülmüş olabilir mi?"

"Olabilir diye düşünüyorum," dedi Doktor Baldwin. "Her şey mümkün. Ancak öyle olsa Hemşire Vic bunu bilirdi."

"Bir sakinin ya da çalışanın hastaneye gönderildiği bilgisi her zaman size veriliyor mu?"

"Ee, hayır ama..."

"Neden verilmiyor?"

"Çünkü ben bir psikiyatrım, pratisyen hekim değilim ve burada çalışan onca doktordan sadece biriyim. Ayrıca birçok binanın ve sakinin sorumluluğu da bende. Herkesi takip edemem ki..."

"Ama bir sakin öldüğünde haberiniz oluyor."

"Hayır, her binadan sorumlu olan pratisyen hekimlerin bilgilendirilmesi gerekiyor, benim değil." Doktor, birinci katın düğmesine basınca asansör kapısı yalpalayarak kapandı.

"Gerekiyor derken?" Nolan, yüksek sesle içini çekti ve çileden çıkmamaya çalışıyormuş gibi yukarı baktı. Sonra Baldwin'e sert bir bakış attı. "Tanrım, adamım. Buradaki herhangi bir şeyi nasıl takip ediyorsunuz? Birini kayıp bir hastayla karıştırmanın yeterince kötü olduğunu düşünüyordum ama fazlası da var gibi."

Baldwin'in alnı boncuk boncuk terledi. "Biliyorsunuz dedektif, Willowbrook'ta sakinleri ve işçileri sayarsak yaklaşık sekiz bin kişi var. Benim veya bir başkasının muhtemelen her şeyle ilgilenmesinin imkânı yok. Bununla nereye varacağınızdan emin değilim ama böyle konuşmanızdan hoşlanmıyorum. Wayne Myers ayrılmadan önce dolabını boşaltmıştı, hatırladınız mı?"

"Belki de biri onun yerine boşalttı."

Asansör sarsılarak durdu ve kapılar açıldı. Sage, aceleyle dışarıya çıktı ve loş koridorda Doktor Baldwin'i bekledi. "Wayne'in öldüğünü öğrenmek için onca yolu neden geldim bilmiyorum," dedi, doktor dışarı çıkınca. "Şu an bilmek istediğim Eddie ile ilgili bana söyleyeceklerin."

Dedektif Nolan gözlerini Doktor Baldwin'e dikince, ikisi birbirlerine gizli bir sırrı paylaşıyormuş gibi baktı. Endişe mi yoksa şefkat mi, bunu söylemek zordu. Bu bakışma başkası tarafından fark edilemeyecek kadar hızlıydı ama Sage fark etmişti. Zihni, *Kaç!* diye bağırıyordu ama gidecek yeri yoktu. Ayrıca Eddie ile ilgili ne sakladıklarını da öğrenmek zorundaydı.

"Sana göstermenin daha iyi olacağını düşünüyorum," dedi Doktor Baldwin.

Dışarıda sulusepken durmuş, rüzgâr dinmişti. Çavuş Clark, Nolan ve Sage'in parkın karşı tarafından ona doğru geldiklerini görünce aracı çalıştırdı. Araca yerleşmelerinin ardından Doktor Baldwin aceleyle koşup camı tıklattı. Dedektif Nolan da camı indirdi.

"On Üçüncü Ev'e doğru beni takip edin," dedi Doktor Baldwin. "Sol kanadın arka tarafındaki otoparka park edeceğiz, sizi çalışan kısmından içeri sokacağım."

Sage olduğu yerde kalakaldı. "On Üçüncü Ev mi?" dedi. "Neden oraya gidiyoruz?"

"Oraya gittiğimizde anlarsın," dedi Doktor Baldwin.

Sage, daha fazla konuşamadan doktor döndü ve arabasına gitti. "Ben o binanın içine girmem," dedi Sage, Dedektif Nolan'a. "Beni buna zorlayamazsınız."

"Keyfin bilir," dedi dedektif. "Ama kız kardeşini ve üvey babanı kimin öldürdüğünü bulmamızın tek yolu, burada gerçekten neler olup bittiğine dair cevaplar bulmama yardım etmenden geçiyor. Çünkü doğruyu söylemek gerekirse bu noktada benim de kafam seninki kadar karıştı."

Sage, dudaklarını ısırdı öyle ki ağzına kanın metalik tadı geliyordu. Rosemary'nin katilini o da bulmak istiyordu ama bu süreçte aklını ya da hayatını kaybetmek istemiyordu. Willowbrook'a geri dönüp o binalardan birinin içine yeniden girmek katlanabileceğinden fazlasıydı.

Çavuş Clark tekrar ana yola çıktığında Sage, adamın arabayı ön kapıdan çıkarıp şehre geri dönmesini diledi. Ancak artık bu karmaşadan kurtulmanın bir yolu yoktu. Ya Nolan'ın katili bulmasına yardım eder ya da katil yakalanana kadar omzunun üzerinden arkasını kontrol ederek yaşardı.

"Ama anlamıyorum," dedi Sage. "On Üçüncü Ev'in Eddie ile ne ilgisi var?"

Nolan bir sigara yaktı, ardından arkasına döndü ve yarısı boş paketi ona doğru tutarak uzattı. Filtresiz Camels sigara... Bu sigarayı pek sevmezdi ancak tam iki haftadır sigara

içmiyordu, bu yüzden markayı umursamadı. Titreyen parmaklarıyla paketten bir tane aldı, Nolan'ın onu yakmasına izin verdi ve sigarasından uzun bir nefes çekti.

"Emin değilim," dedi Nolan. "Ancak Doktor Baldwin sana anlatmaktansa, *göstermenin* daha önemli olduğunu düşünüyor." Dedektif de sigarasından sanki sonsuza kadar sürecekmiş gibi uzun bir nefes çekti, ardından dudaklarının arasından dumanını üfledi. "Ben de ona katılıyorum."

"Ama sonrasında bu yerden çıkıp gideceğiz," dedi Sage. "Doğru mu?"

"Evet. Bir sonraki aşamamız netliğe kavuşur kavuşmaz." Dedektif Nolan, gözlerini kısmış ön camdan bakarak binaların üzerindeki numaraları okuyordu.

Bu da ne demekse şimdi, diye geçirdi içinden Sage. Sigarasından bir nefes daha aldı ama tadı berbattı ve başının dönmesine neden olmuştu. Sigarayı bir dakika daha tutup hızlıca camdan aşağı attı.

Doğru binaya vardıklarında Çavuş Clark, arabayı sol kanadın arkasındaki otoparka, Baldwin'in arabasının yanındaki boşluğa park etti.

"Burada bekle," dedi Nolan. "Uzun sürmez."

Arabadan inip kapıyı açtı ama Sage, cesaretini toplayabilmek için arka koltukta biraz daha oturdu. Altıncı Ev'in görüntüsü hayatı boyunca zihnindeki yerini koruyacaktı. İşkencelerine bir yenisini eklemek istemiyordu. Ya On Üçüncü Ev daha kötüyse? Ya içeride Eddie'nin arabasında olduğu gibi bir endişe nöbeti geçirirse?

Dedektif Nolan, eğilip açık kapıdan içeriye baktı. "Geliyor musun?"

Sage, başını olumlu anlamda sallayarak dışarı çıktı, sonra On Üçüncü Ev'in arka kapısına doğru onu takip etti. Gözlerini yerden ayırmayarak kendini, çalışanlar girişine ulaşana dek bir ayağını diğerinin önüne koymaya zorladı. İçeri girdiklerinde Doktor Baldwin onları metal kapıların yanından geçirdi, bazıları açık, bazıları kapalı, diğerleri hafif aralıktı. Bir odada, devasa boyuttaki yüzey temizleyici kovalarıyla paspas ve süpürgelerle dolu hademe arabaları, çarpık çurpuk sirk arabaları gibi uzaktaki duvara yaslanmıştı. Diğer oda ise duvarlardaki dolaplar ve zaman çizelgesi rafıyla birlikte neredeyse boştu.

Koridorun sonundan sağa dönüp başka bir koridora saptılar. Burası daha genişti ve birkaç kapısı vardı. Altıncı Ev'in ana koridoruna benziyordu. Bir an için Sage başının döndüğünü hissetti, yere düşmek üzere olduğunu sandı. Uyandığında kendini hâlâ Willowbrook'ta hapsolmuş olarak bulacağına yarı ikna olmuş hâlde nefes alması gerektiğini hatırlamaya çalıştı ve Dedektif Nolan'a yakın durdu. En azından koridorda dizilmiş tekerlekli sandalyeler ve arabalarda inleyen sakinler yoktu.

İnziva koğuşuna giden sapağı geçtiklerinde, Wayne'i orada yüzünde pis bir sırıtışla dikilmiş, ona deli gömleği giydirmeye ve boğazını kesmek için tünellere sürüklemeye hazır hâlde beklerken göreceğini sanmıştı.

Ama Wayne ölmüştü. Peki, onun yerine orada kim bekleyecekti?

Koridorun uzak ucunda, YETİŞKİN D KOĞUŞU KRONİK UYUŞTURUCU BAĞIMLILARI yazan bir tabelanın altındaki bir dizi perçinli çift kanatlı kapının olduğu yere geldiler.

"Willowbrook'un sadece çocuklar için olduğunu sanıyordum," dedi Dedektif Nolan.

"Genellikle öyle," diye yanıt verdi Doktor Baldwin, kapıları açarak. "Ama çocuklar büyüyor."

Doktor Baldwin, çift kanatlı kapıları iterek açar açmaz, tanıdık dışkı ve yüzey temizleyici kokusu, kâbus gibi mırıldanmalar, inlemeler ve çığlık sesleriyle birlikte onları karşılamıştı. Sage'in midesi bulandı. Arkasını dönüp kaçmamak için kendini zor tutuyordu.

Sage ve Nolan içeri geçtikten sonra Doktor Baldwin, kapıyı tekrar kilitledi ve onları geniş bir koridordan geçirdi. Metal parmaklıklarla kaplı kare pencereli daha fazla kapının yanından geçtiler. Bir kapının arkasından bir kadın çığlık attı. Bir adam yüzünü bir pencereye doğru bastırarak onlara havladı. Başka bir adam küfürler yağdırdı.

Sage, elleri kulaklarında koridorun ortasında yürürken, önündeki zemin ve duvarlar âdeta sallanıyordu. Dedektif Nolan, bazen tereddüt ederek, bazen de hızlı adımlarla yürüyerek sağa sola bakıyordu. Profesyonelliğini korumaya çalıştığı belliydi ama gözlerindeki korku onu ele veriyordu.

Bir hemşire bankosunu geçip sola döndükten sonra Doktor Baldwin, bir kapıda durdu. Üzerinde şöyle yazıyordu: MUAYENE ODASI.

"Burada bekleyebilirsiniz," dedi doktor, kapıyı açıp geçmelerine izin vererek.

İçeride, kır çiçekleriyle çevrili bir gölet resminin altında etrafında ahşap sandalyeler olan lekeli bir masa vardı. Dedektif Nolan, sandalyeyi kapıya bakacak şekilde yan çevirerek masaya oturdu. İlk başta Sage yürümesi mi yoksa oturması

mı gerektiğine karar verememişti. Sonra başı döndü, duvara dayalı sandalyelerden birine oturdu, elleri kucağında sımsıkı kenetlenmiş, parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. Aklından binlerce düşünce ve soru geçiyordu, o düşünceler öyle hızlı birbirine karışıyordu ki doğru düzgün düşünemiyordu bile. Derin bir nefes aldı ve titremesini durdurmaya çalışarak nefesini yavaşça verdi.

Doktor Baldwin, dakikalar içinde genç bir adamın kolunu tutan bir hizmetliyle birlikte yanlarına geldi. Genç adam gözleri yerde, ifadesiz bir yüzle odaya girdi. Sage, onun kim olduğunu gördüğünde, sanki Doktor Baldwin buz kıracağıyla beynine ulaşmış ve gerçeği değiştirmiş gibi kafasının içinde bir şeylerin değiştiğini hissetti. Nefes alamıyordu.

"Eddie?" diyebildi Sage. "Burada ne yapıyorsun?"

Eddie, başını kaldırıp baktığında, gözleri fal taşı gibi açılmış hâlde olduğu yerde durdu.

Sage, Doktor Baldwin'e baktı. "Neler oluyor? Onu neden kilitledin? O deli değil. Sadece bana yardım etmeye çalışıyordu!"

Doktor Baldwin, dedektifin karşısındaki sandalyeyi işaret ederek, "Şuraya otur Eddie," dedi.

Eddie, gözlerini yere dikti ama olduğu yerden de kımıldamadı. Hizmetli onu öne doğru itip sandalyeye oturması için zorladı, ardından arkasına geçti.

"Tamam," dedi Doktor Baldwin, hizmetliye işaret ederek. "Ben hallederim. Sen koridorda bekle ve arkandan kapıyı kapat." Hizmetli odadan çıktıktan sonra Doktor Baldwin, Eddie ve Dedektif Nolan'ın arasındaki boşlukta, odanın ortasında durdu.

Sage öylece Eddie'ye bakarken kan basıncı artmıştı, kulakları uğulduyordu. Başının döndüğünü hissetti. Aklı karışmıştı ve midesi bulanıyordu. "Birisi bana burada neler döndüğünü anlatabilir mi?"

"Bir saniye, Bayan Winters," dedi Doktor Baldwin. "Sanırım Dedektif Nolan'ın birkaç sorusu var." Ardından Eddie'yi gösterdi. "İş birliği yapacağını umuyorum."

Eddie omzunu silkti. "Dün yapmadım mı zaten?"

"Evet ama dünden bu yana işler biraz değişti," dedi Doktor Baldwin. "Biz daha yeni..."

Nolan, Doktor Baldwin daha fazla konuşmasın diye elini kaldırarak dikkatini Eddie'ye verdi. "Haklı, işler biraz değişti," dedi. "Dünkü iş birliğinden dolayı minnettarım ancak son gelişmeler ışığında daha fazla soru sormam gerekecek. Sage, dün akşam onu ziyaret ettiğini söyledi. Bu konu hakkında söyleyecek bir şeyin var mı?"

"Bu konu hakkında ne söylememi istiyorsun?"

"Sadece soruya yanıt ver," dedi Doktor Baldwin. "Sage'in evine gittin mi, gitmedin mi?"

Eddie omuz silkti. "Bilmem."

"Eddie, lütfen," dedi Sage. "Onlara gerçeği söyle. Boş zamanında yaptığın bir şey yüzünden seni işten atacak değiller ya!"

Nolan, gözlerini Eddie'den ayırmadan bir elini kaldırıp Sage'i susturdu. "Sage, serbest bırakıldıktan sonra onun evine gittiğini ve kanepede uyuduğunu söyledi."

Eddie yine omzunu silkti. "Tamam."

"Burada ne *halt* dönüyor böyle?" Sage öfkeyle Doktor Baldwin'e baktı. "Onu uyuşturdun mu? Neden böyle tuhaf davranıyor?"

Doktor Baldwin başını iki yana salladı.

"Evet, doğru. Ona ne verdin?"

Doktor, bu kez onu duymazlıktan geldi.

Sage, Eddie'ye yalvarmaya başladı. "Neden onlara neler olduğunu anlatmıyorsun? Gece saat birden biraz sonra markete gitmek için çıktığımda evimin önüne geldin. Bir şeyler yemek için Top Hat'e gittik, sonra sen benim kanepemde yattın çünkü ben korkuyordum, hatırladın mı? Sonra bu sabah... Bu sabah Alan'ı yatağının altında ölü buldum!"

Sonunda Eddie onu onayladı. "Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi. "Ben gerçekten üzüldüm." Sesi duygusuz ve soğuktu, tanıdığını sandığı Eddie'ye hiç benzemiyordu. Ayrıca onunla göz göze gelmiyordu.

Panik ve öfke, Sage'in boğazında safra gibi yükseldi. Gerçeği söyleyene kadar onu boynundan tutup sarsmak istedi. Eddie ne yapmaya çalışıyordu? Doktor Baldwin'in onun deli olduğunu düşünmesini mi istiyordu?

Eddie, Dedektif Nolan'a baktı. "Wayne miydi? Onu yakaladın mı?"

"Evet, onu bulduk," dedi Nolan.

"Vay, ne çabuk. İtiraf etti mi?"

"Hayır, itiraf etmedi. Ölmüştü. Bu sabah onu morgda bulmuşlar."

Eddie'nin ağzı açık kaldı. Sonra dudaklarında tuhaf bir gülümseme belirdi ve Doktor Baldwin'e baktı. "Onu oraya *sen* mi koydun?"

"Bu kadar saçmalık yeter, Eddie," dedi Doktor Baldwin. "Seni iş birliği yapman konusunda uyardım."

"İş birliği yapmıyor muyum?" Eddie, ellerini havaya kaldırdı. "Bu meşru bir soru."

Doktor Baldwin, itaatsiz bir öğrenciyle uğraşan bir öğretmen gibi başını salladı.

"Sage kırmızı bir Mustang kullandığını söyledi," dedi Dedektif Nolan.

"Harika," dedi Eddie. "Araba kullanmayı bilmemem dışında."

Genç kızın midesinde sefil bir korku kıvılcımı belirdi. "Ne yapıyorsun, Eddie?" dedi. "Neden yalan söylüyorsun?"

Doktor Baldwin, Dedektif Nolan'a baktı. "Ona sen mi söylersin yoksa ben mi söyleyeyim?"

"*Neyi* söyleyecek?" Sage, kusacakmış gibiydi.

Baldwin boğazını temizledi. "Üzgünüm, Bayan Winters ama söylediğin şeyin gerçek olması imkânsız. Eddie, Willowbrook'ta çalışmıyor. Eh, çalışıyor ama ücretli bir çalışan değil. Grand Central Terminali'nde boynunda *Beni Willowbrook'a Götürün* yazan bir tabelayla bulunduğundan bu yana, yani dokuz yaşından beri burada ikamet ediyor. Uzun süredir burada yaşayanlar gibi, o da çöp kutularını boşaltıyor ve yerleri siliyor çünkü bizde yeterli personel yok ve bu iş, onu beladan uzak tutuyor. En azından sen gelene kadar öyleydi. Bırak bir araca erişimi olmasını, ehliyeti bile yok, bu yüzden dün gece senin dairene gelmiş olamaz."

Yer kayıyor gibiydi. Sage, bacaklarını hissetmiyordu. Bu, kesin bir oyundu. Ona inanmamışlardı. Onun deli olduğunu düşünüyorlardı ama söylediği şey doğruydu. Eddie oradaydı. Onu Top Hat'e götürmüştü. Gitmeden önce kanepenin üzerindeki battaniyeyi katlamıştı.

Yalnızca...

Yalnızca...

Sage, titremeye başladı. Yalnızca tüm bunları hayal etmediyse... Willowbrook'ta kilitli kaldığı sürede beyninin Rosemary'ninkiyle aynı olan gizli kısımlarını ortaya çıkarmadıysa... *Kendi* kafası da hayaletlerle dolu değilse... Eddie'ye baktı, gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu.

"Bunu neden yapıyorsun?" dedi. "Neden bana yardım etmiyorsun?"

"Hiçbir şey yapmıyorum."

Bir patlama sesi kafasını doldurdu. Çok gürültülüydü. Çok eziciydi. Bütün bunlar çok fazla, çok inanılmaz, çok saçmaydı. Baldwin'e baktı. "Eğer burada çalışmıyorsa beni tünellere nasıl indirdi? Anahtarı nasıl aldı?"

"Dedektif Nolan ve ben, bunu dün Eddie ile tartıştık," dedi Doktor Baldwin. "Muhabirler Altıncı Ev'e girdiğinde birinin tünellerin kapısını açık bıraktığını ve senin bu durumdan kaçmak için yararlanmış olabileceğini söylüyor. Seni temin ederim ki hiçbir zaman anahtarı olmadı."

"Bu, doğru değil," dedi Sage. "Her şeyi biz birlikte planlamıştık. Doktor Wilkins'in, muhabire Altıncı Ev'in anahtarını vermekten bahsettiğini duyan diğer doktorlarla ilgili sohbetimizi hatırlıyor musun? Eddie ve ben, muhabirler geldiklerinde tünellere girebileceğimizi biliyorduk çünkü onda anahtarı vardı. Bana yardım ettiği için onu kovarsın diye sana yalan söylediğini belirtti ama onun yerine Eddie'yi başka bir binaya yolladın."

"Eh, o bir çalışan değil, bu yüzden kovulmuş olamaz," dedi Doktor Baldwin. "Ama Altıncı Ev'de çalışmasını engelledim, o kısım doğru. Gerisi alakasız. Sakinlerin anahtarları olmuyor."

"Ama gecenin bir yarısı koğuşa geldi. Onda bir tane olmalı!" dedi Sage. "Ayrıca anahtarları elinde gördüm! Hem Rosemary'nin cinayetini örtbas etmeye çalışacağını bildiği için polisleri de aradı. Ne dediği ya da ne söylediği umurumda değil, dün gece evime geldi!" Eddie'ye döndü. "Anlat onlara!"

"Üzgünüm," dedi Eddie. "Neden bahsettiğin hakkında bir fikrim yok."

"Yalan söylüyorsun!" dedi Sage, bağırmak üzereydi. "Beni kırmızı bir Ford Mustang'le aldın ve kahvaltı için Top Hat'e götürdün! Hesabı bile ödedin!" Dedektif Nolan'ı işaret etti. "Garsonla konuşması için restorana birini gönderdi, doğruyu söylesen iyi olur!"

"Belki Dedektif Nolan hikâyeni kontrol etmesi için birini göndermiştir çünkü bunun imkânsız olduğunu biliyordur," dedi Doktor Baldwin. "Eddie'nin bir çalışan değil de sakin olduğunu dün akşamdan beri biliyor."

Nolan, Doktor Baldwin'e öfkeli bir bakış attıktan sonra, "Memur McNally'den haber aldığımda öyle ya da böyle ne olduğunu anlayacağım," dedi.

"O zaman polis merkezini ara," dedi Sage. "Bak bakalım dönmüş mü?"

"Yapacağım. Burada işimiz biter bitmez."

"Böldüğüm için kusura bakmayın," dedi Doktor Baldwin, "ama restorandaki kişinin Eddie olduğunu kim kanıtlayabilir ki? Başka biri de olabilir."

"Iris arkadaşlarımı tanıyor," dedi Sage. "Eddie'nin benim kuzenim olduğunu sanmıştı." Nolan'a döndü. "Memur McNally ona bunu soracak mı? Ona her zamanki arkadaşlarımdan biriyle birlikte olup olmadığımı soracak mı?"

"Belki," dedi dedektif. "Ancak Iris, Eddie'yi tanımazsa ya da onu daha önce görmemişse teknik olarak Doktor Baldwin haklı çıkar. Bunu kanıtlamanın gerçekten bir yolu yok."

Sage'in gözleri yaşardı. "Oydu, hayatım üzerine yemin ederim."

"Üzgünüm, Bayan Winters," dedi Doktor Baldwin, onun Rosemary olduğunu düşündüğü zaman kullandığı aynı ses tonuyla. "Ama Eddie'nin dün akşam evine gelmiş olması imkânsız. Bunun nasıl göründüğünün farkındasın, değil mi?"

"Elbette, bunun nasıl göründüğünün farkındayım," dedi Sage. "Ama Eddie yalan söylüyor!" Dedektif Nolan'dan yana döndü. "Bana inanıyorsun, değil mi?"

"İnanmak istiyorum," dedi dedektif. "Gerçekten istiyorum. Ancak bu noktada hikâyene inanmak cidden zor. Eddie evine gitmek için Willowbrook'tan ayrılabilseydi, neden buraya geri gelsin ki?"

"Bilmiyorum!" diye bağırdı Sage. "Belki de bunu ona sormalısın! Ama ben bunları hayal etmedim! Kız kardeşim gibi hasta değilim!"

"Kimse senin hasta olduğunu söylemedi," dedi Nolan.

Sage, ayağa fırlayıp kapıya doğru koştu ve kapı kulbunu açmaya çalıştı. Kilitliydi. Etrafında dönüp adamlara baktı, hepsi ona acıyarak bakıyordu. "Beni buradan çıkarın! Eve gitmek istiyorum!"

Doktor Baldwin, ona doğru yürümeye başladı.

"Hayır," diye bağırdı Sage. "Eddie, lütfen! Onlara orada olduğunu söyle. Onlara Top Hat'e gittiğimizi söyle." Doktor Baldwin ve Nolan'a iri iri açtığı yaşlarla dolu gözlerle baktı. "Pankek yedik ve... Ve sekiz bölmeli müzik çalarda Pink Floyd çaldı!"

Eddie yüzünü buruşturdu. "Pink Floyd mu? Bir müzik grubu mu?"

"Ne olduğunu biliyorsun!" diye bağırdı Sage. "Bana onları konserde izlediğini söyledin!"

"Sakin ol, Bayan Winters," dedi Doktor Baldwin. "Her şey yoluna girecek."

Sage, başını şiddetle iki yana salladı. "Hayır! Hayır, sen beni yeniden buraya kapatacaksın."

"Kimse seni kapatmaktan bahsetmedi," dedi Baldwin. "Sadece yaşadığın bu son şoktan dolayı sana yardım etmek istiyoruz."

Sage, gözleri yaşlı bir hâlde Nolan'a yalvardı. "Ama sen evime gittin. Onun uyuduğu kanepedeki battaniyeyle yastığı gördün."

"Kanepenin üstünde bir battaniyeyle yastık gördüm, evet. Ama bu bir şeyi kanıtlamaz. *Sen* de orada uyumuş olabilirsin."

"Hayır, ben yatağımda uyudum. Peki, nota ne demeli? Bana bir not ve yirmi dolar bıraktı!"

"Yerde bir not bulduk ama kimsenin adı yazmıyordu," dedi Nolan. "Ayrıca üzerinde tarih de yoktu."

Sage, Eddie'ye baktı. "Lütfen, bunu yapmalarına izin verme. Lütfen!"

"Sana hiçbir şey yapmayacağız," dedi Doktor Baldwin. "Ama bence burada birkaç gün, en azından bir gece kalsan daha iyi olur. Ana binada geçici misafirler için birkaç odamız var. Gerekmedikçe seni bir daha Altıncı Ev'e göndermeyeceğim, bu yüzden endişelenme. Kız kardeşin gibi tam bir psikoza kapılman pek olası değil ama biz, bunun olmasını önlemek için duruma hâkim olmak istiyoruz."

Sage, Dedektif Nolan'a şaşkınlıkla bakarken, boğazını yağ gibi dolduran dehşetle başını iki yana salladı. "Beni tekrar kapatmalarına izin vermeyeceğini söylemiştin!"

Dedektif Nolan, dudaklarını birbirine bastırdı ve mahcup bir ifadeyle başını salladı. "Bana izin verin de Çavuş Clark'a telsizden merkezi aramasını söyleyeyim. McNally'nin Top Hat'ten dönüp dönmediğini öğrenelim." Ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerlemeye başladı. "Sadece birkaç dakika sürecek."

"Madem ısrar ediyorsun," dedi Doktor Baldwin. "Ama bu, bir zaman kaybı."

Sage, çıkışı kapatmıştı, yerinden kımıldamaya da niyeti yoktu. "Beni de götür!"

Dedektif Nolan, başını iki yana salladı. "Yalnız gidersem daha hızlı olur. Hemen döneceğim."

"Sana yalvarıyorum," dedi Sage. "Beni burada bırakma."

"Bana ne kadar çabuk izin verirsen McNally'nin Iris'le konuşup konuşmadığını o kadar çabuk öğrenirim," dedi dedektif. "İstediğin bu, değil mi?" Sesi, sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi ikna ediciydi.

Sage, çenesi titreyerek başını salladı ve isteksizce kenara çekildi. Nolan, kapıyı açmayı denedi ama kilitliydi. Doktor Baldwin kapının kilidini açıp onu dışarı çıkardı, sonra başını koridora uzatıp orada bekleyen hizmetliyle konuştu.

"Artık Eddie'yi koğuşuna geri götürebilirsin."

Hizmetli içeri girdi ve Doktor Baldwin, Sage'in kaçmaya çalışmaması için kapıyı arkasından kapadı. Eddie, ifadesiz bir yüzle ayağa kalktı ve hizmetlinin kolundan tutup onu kapıya doğru yönlendirmesine izin verdi. Sage bir sandalyeye geçip oturdu, onun gidişini izlerken fikrini değiştirip doğruyu

söylemesi için dua etti. Ancak Eddie sanki odada başka kimse yokmuş gibi bomboş bakışlarla dışarı çıktı. Sage'e bir kez olsun dönüp bakmamıştı bile.

Doktor Baldwin kapıyı kapattı, kilitledi ve Sage'in karşısına oturdu. Sage ona bakmayı reddederek gözlerini yere dikti.

"Sadece yardım etmek istediğimi biliyorsun," dedi Doktor Baldwin. "Ama izin vermezsen sana yardım edemem."

Sage, onu görmezden geldi.

"Dün gece Eddie hakkında bir halüsinasyon görmen beni hiç şaşırtmaz. Ya da belki de gerçek olduğunu düşündüğün bir rüyaydı. Sonuçta, burada geçirdiğin zamanın büyük bir parçasıydı ve..."

"Benimle konuşma," dedi Sage. "Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Fakat bazı şeyleri konuşmak, deneyimlediğin her şeyin üstesinden gelmenin tek yoludur. Burada gerçekten neler olduğunu öğrenmenin tek yolu bu."

"Eddie'nin sözünü benimkinden üstün tutman dışında hiçbir şey olmuyor. Ayrıca eğer birisiyle konuşmam gerekirse, o kesinlikle sen olmayacaksın."

Doktor Baldwin, küçümser bir ifade takındı. "Göreceğiz."

Sonunda, hayatının en uzun birkaç dakikası gibi gelen bir sürenin ardından biri kapıyı çaldı. Doktor Baldwin, kalkıp kilidi açtı. Dedektif Nolan içeri girdi ve nefes nefese kalmış bir hâlde Sage'e baktı.

"Üzgünüm," dedi Nolan. "Ama Iris bugün izinli. Top Hat'in sahibi birkaç günlüğüne şehir dışına çıktığını söyledi."

Sage, sanki biri göğsüne balyozla vurmuş gibi hissediyordu. Iris'ten başka kimse onun hikâyesini destekleyemezdi.

Nolan, Doktor Baldwin'den yana dönerek, "Ona geçici olarak kalacak bir yer bulabilmeleri için Sosyal Hizmetler'i arayacağım," dedi. "En başta plan buydu çünkü şu anda ulaşabileceğimiz başka bir ailesi yok."

"Kusura bakma, dedektif," dedi Doktor Baldwin. "Zihinsel çöküntüyü gördüğümde anlarım. Burada yapılacak en doğru şey, Bayan Winters'ın ihtiyacı olan yardımı almasına izin vermek. Bu şekilde bir taşla iki kuş vurabilir ve hikâyesini doğrulayana kadar ona kalacak bir yer de verebilirsin. Durumun değişip değişmediğini görmek için yarın geri dönebilirsin ama bahse giren bir adam olsaydım, Eddie King'in o restoranda ya da başka bir yerde onunla birlikte olmasının hiçbir yolu olmadığına dair iyi paraya bahse girerdim."

"Zihinsel çöküntü yaşamıyorum," dedi Sage, öfke ve korkudan titreyerek. "Üzgünüm çünkü Eddie yalan söylüyor ve sen bana inanmıyorsun. Bunu anlamak senin için neden bu kadar zor?"

Dedektif, özür diler gibi Sage'e baktı. "Belki Doktor Baldwin haklıdır. Belki de en iyisi bir gece burada kalmandır. Böylece Sosyal Hizmetler'e, seni kim bilir ne kadar süreliğine çocuk yurdunda tutmak yerine, geçici bir koruyucu aile bulmaları için biraz fazladan zaman tanımış oluruz."

"Hayır!" dedi Sage. "Yapmayacağım!" Ayağa kalktı, tekrar kapıya koştu ve kulbu salladı. "Çıkarın beni buradan!" Kapıyı yumrukladı. "Lütfen! Biri beni çıkarsın!"

Güçlü eller onu kapıdan çekip döndürdü. Dedektif Nolan'dı. Kollarını ona dolayıp onu o kadar sıkı tuttu ki Sage nefes almakta güçlük çekti, adamın yüzü genç kızın saçlarının arasındaydı. Kurtulmak için uğraştı ama faydası olmadı.

"Sakin ol," dedi Nolan onun kulağına. "Bir deli gibi davranıyorsun ve durumu daha da kötüleştiriyorsun. Sana inanmak ve yardım etmek istiyorum ama böyle yaparsan olmaz."

Sage, çabalamayı bırakıp ona yaslandı, hıçkırarak ağlarken ayakta durmaya çalışıyordu.

"Şimdi seni bırakıyorum," dedi. "Ama sen de kendine hâkim olup beni dinleyeceksin, tamam mı?"

Sage, başıyla onu onaylayınca Nolan onu bıraktı ancak kızın düşmesinden korkuyormuş gibi ellerini çekmiyordu. Sage, gözünün önüne düşen saçı geriye itip hıçkırıklarını kontrol altına almaya çalışırken omuzları inip kalkıyordu.

"Şu an hiçbir şekilde evine dönemezsin," dedi Nolan. "Orası bir cinayet mahalli. Dediğim gibi, seni sokakta da bırakamayız. Bunu duymak istemediğini biliyorum ama şimdilik doğru olan burada kalman. Iris'in nerede olduğunu öğrenip onu kendim arayacağım. Restoran hikâyenin doğruluğunu kanıtlar kanıtlamaz, geri gelip seni buradan çıkaracağım. Doktor Baldwin ne derse desin, tamam mı?"

Sage, "Hayır!" diyerek hıçkırarak ağlamaya başladı. "Bu yerin ne kadar korkunç olduğunu kendi gözlerinle gördün. Beni yeniden buraya kapatmalarına izin verme!"

Dedektif Nolan başını iki yana salladı. "Üzgünüm, evlat ama şimdilik en iyi çözüm bu."

Sage, inleyerek gözlerini kapattı. Çok geçmeden de dizleri onu taşımayı reddetti ve her yer karardı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Sage, ilk başta yanağının altındaki sert zemini ve yüzey temizleyicisinin güçlü, asidik kokusunu hissetti. Ardından giyinik ve üstünde battaniye örtülü olmasına rağmen titrediğini fark etti, ancak kışlık botları yoktu. Başını diğer yana çevirip gözlerini açtı. Tepesinde asılı duran uzun bir floresan lamba, tavana karşı parlak, beyaz bir ışık yayıyordu.

Ardından Willowbrook'a döndüğünü hatırladı. Panik birden göğsünü sıkıştırıp ciğerlerindeki tüm havayı boşalttı. Derin bir nefes alma ihtiyacıyla yattığı yerde doğruldu. Doktor Baldwin yine onu kapatmış mıydı? Altıncı Ev'de miydi? Etrafına bakındı. Beyaz yataklarda yatan başka sakin yoktu. Başka mobilya da yoktu. Sadece üzerinde yattığı demir yatak vardı. Bir koğuşta değildi. Peki, bu bina neyin nesiydi? Ne kadar zamandır buradaydı? Yan tarafında kalan parmaklıklı pencereden dışarının karanlık olduğunu görebiliyordu. En azından bu sefer deri kayışlarla bağlanmamıştı. Sage,

ayağa kalkıp çelik kapıyı açmaya çalıştı. Kilitliydi. Ardından kapıyı yumrukladı.

"Merhaba?" diye bağırdı. "Kimse var mı?"

Kapının diğer tarafından başka ses gelmedi.

"Lütfen!" diye bağırdı Sage, olabildiğince yüksek sesle. "Biri beni buradan çıkarabilir mi?" Genç kız, bu sefer iki eliyle kapıya vurdu. "Kimse var mı?"

Yanıt yoktu. Kimse gelmemiş ve kapının kilidini açmamıştı.

Sage, cam kenarına gidip dışarıya baktı. Dolunay gökyüzündeki yerini almış, gri bulutların ardından soluk ışığını yayıyordu. Birkaç kat aşağıda, Willowbrook'un karla kaplı kampüsü sonsuz bir battaniye gibi uzanıyordu. Beyaz örtü bir iki sokak lambası, karanlık çıplak ağaç kümeleri ve iki yerleşik binanın uğursuz varlığıyla bozuluyordu. Staten Island'ın şehir ışıkları uzakta parıldıyordu, soğuk ve uzak, buz kadar beyaz ve gökyüzündeki yıldızlar kadar ulaşılmazdı.

Sage, alnını pencereye dayayıp yumruğunun kenarıyla kalın cama bastırdı, gözleri yaşlarla dolup taşıyordu. Neden buraya dönmüştü? Dedektif Nolan'a neden güvenmişti? Kesin olan bir şey vardı: Doktor Baldwin'i tekrar gördüğünde yalan söyleyecek ve Eddie hakkında yanıldığını kabul edecekti. Onun evine hiç gelmemişti, hiç kanepede yatmamıştı. Oradan çıkmak için herhangi bir şey uyduracaktı işte... Uyku ilacı aldığını ve bir hata yaptığını söylerdi. Kafasının karıştığını, korktuğunu ve üzüldüğünü söylerdi. Bunların hepsinin bir rüya olduğunu söylerdi.

Tabii, Doktor Baldwin'i görürse...

Tam bu sırada arkasında kapının kilidi tıkırdadı. Sage, hemen kapıdan yana döndü. *Tanrı'ya şükürler olsun.* Demek

biri seslendiğini duymuştu. Biri onu bu odadan çıkaracaktı. Belki de Dedektif Nolan, Iris'le konuşmuş ve onun doğruyu söylediğini anlamıştı. Sage, kapıya doğru yönelirken birden durdu. Ya elinde bir şırıngayla hemşire geliyorsa? Ya Marla onu Altıncı Ev'e götürmeye geldiyse? Sage, kapı aralanınca nefesini tutup bekledi. Sonra tanıdık biri hızla içeri girdi ve kapıyı ardından kapattı. Sage, bir adım geriledi.

Gelen Eddie'ydi.

"Sen burada ne yapıyorsun?" diye sordu Sage.

"Seni görmeye geldim," dedi Eddie, yine her zamanki Eddie gibi konuşuyordu.

Sage'in kalbi hızla atmaya başladı. Ona ya da söyleyeceği hiçbir şeye inanmıyordu. Karşısındaki bu genç adam, kendisi de dâhil herkese yalan söylemekle kalmamış, onu deli gibi göstermiş ve Doktor Baldwin'in onu tekrar buraya kapatmasına izin vermişti. Yüzüne tokat atmamak için yapabileceği tek şey kendini sıkmaktı. Aynı zamanda dikkatli olması gerekiyordu. Ciddi bir zihinsel sorunu olduğunu veya sadece oyun oynayıp oynamadığını kim bilebilirdi? Hem başka neler hakkında yalan söylüyordu? "İçeri nasıl girdin?"

Eddie, elini uzatıp bir anahtar halkasını gösterdi. "Her yere nasıl girip çıkıyorsam öyle."

Sage, öfkesine hâkim olup söylemek istediklerini dile getirmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "O anahtarları nereden buldun?"

"Bir hademenin anahtara ihtiyacı vardır."

"Ama sen gerçek bir hademe değilsin," dedi Sage. "Sen bir..."

"Bir ne? Bir sakin mi? Bir geri zekâlı mı? Birilerinin başından savdığı bir insan müsveddesi mi?"

Sage, başını iki yana salladı. Her ne kadar eski Eddie gibi konuşsa da gözlerindeki bir şey değişmişti. Ya öyleydi ya da Altıncı Ev'deyken çaresizlikten gözleri öylesine kör olmuştu ki karşısındaki delikanlının gözlerinde soğukluk yerine endişe, hile yerine nezaket görmüştü. "Söyleyeceğim bu değildi," dedi Sage. "Ama neden bana yalan söyledin?"

"Sana gerçeği söyleseydim bana güvenir miydin?"

"Bilmiyorum. Bana iyi davrandın ve yardım etmeye çalışıyordun. Benim için önemli olan tek şey buydu. Ayrıca kız kardeşime de iyi davrandın. En azından öyle olduğunu düşünüyorum."

"Öyleydi," dedi Eddie. "Ama artık benim gerçekte kim olduğumu, Willowbrook Eyalet Okulu'nda uzun süredir ikamet ettiğimi biliyorsun. Bunlara sahip olmam dışında." Anahtarları kaldırdı ve salladı. "Bu, işleri değiştiriyor."

"Buradan böyle mi çıkıp evime geldin?"

Eddie sırıtarak, "Belki," diye yanıt verdi.

"Peki, Mustang?"

"Çaldım."

"Kahvaltı hesabını ödediğin para?"

"Onu Mustang'in içindeki bir kutuda buldum."

"Madem onca zaman anahtarların vardı neden beni buradan çıkarmadın?"

"Çıkarabilirdim ama senin kendi başına kaçtığını göstermek niyetindeydim."

"Neden?"

Eddie, Sage'e âdeta deli mi bu dercesine bakıyordu. "*Neden* mi? Eğer seni serbest bıraktığımı öğrenselerdi bana ne yapacakları hakkında bir fikrin var mı? Beni sakinleştirici

bombardırmanına tutup devlet güvenlik hastanesine kapatırlardı. Sonrasında işim biterdi."

"Demek kendini koruyordun."

"Elbette, öyleydi. Başka seçeneğim yok."

"Şimdi de onları Rosemary gibi hasta olduğuma inandırarak kendini koruyorsun," dedi Sage, artık kızgınlığını saklayacak durumda değildi. "Her şeyi hayal ettiğimi düşünmelerine izin verdin... Evime gelip beni Top Hat'e götürmeni... Kanepemde uyumanı... Onlara gerçekten neler olduğunu anlatmak yerine, beni yeniden kapatmalarına izin verdin."

"Üzgünüm," dedi Eddie, gerçekten üzgünmüş gibi başını bir yana yatırarak. "Ama gerçekten senin için kendi özgürlüğümden feragat edeceğimi mi sandın?"

"Sen neden bahsediyorsun? Sen özgür değilsin ki... Dokuz yaşından beri burada, Willowbrook'ta kalıyorsun."

"Doğru, kalıyorum," diye yanıt verdi Eddie. Ardından yeniden anahtarları salladı. "Ancak özgürlüğün anlamı herkes için farklıdır."

Sage, kaşlarını çattı. Bu sefer karşısındaki deliymiş gibi bakma sırası kendisindeydi. "Anahtarın olsun ya da olmasın, herhangi bir yere kapatılmış olmak seni özgür kılmaz. Anlamadığım şey şu, neden gitmiyorsun? Madem bu kadar kolayca çıkıp gidebiliyorsun neden burada kalıyorsun?" Sage, bu sözleri söyler söylemez pişman oldu. Belki de imkânsız gibi gördüğünden buradan ayrılmayı hiç düşünmemişti ama şimdi o aklına soktuğu için bunu yapabilirdi. Willowbrook'ta kilitli kalmayı hak ettiğinden değildi –kimse burada kalmayı hak etmiyordu– ama ya onunla gitmek isterse? Ya onun hayatının bir parçası olabileceğini düşünürse?

Eddie, birden ciddileşerek başını iki yana salladı. "Ayrılamam."

Sage, usulca rahat bir nefes aldı. Yine de cevabı anlamsızdı. Aklı başında olan hangi insan burada kalmak isterdi ki? Belki de gerçekten psikolojik bir sorunu vardı. "Neden?"

"Çünkü onları terk edemem."

"Kimi terk edemezsin?"

"Herkesi. Personeli. Sakinleri. Onların bana ihtiyacı var."

Sage, saçmaladığını, o olmadan da herkesin iyi olacağını söylemek istedi ama kendini durdurdu. Sadece onu cesaretlendirmekten değil, birdenbire kaskatı bir duruş sergilemesinden de korkmuştu. Eddie, çok ciddiydi. Deli gibi davranıyordu. Kim bilir daha ne tür hastalıkları vardı.

"Ne demek sana ihtiyaçları var?"

Eddie, sanki açıklama yapmak çok fazla çaba gerektiriyormuş gibi yüksek sesle, uzun uzun inledi. "Çünkü onlara *yardım* ediyorum. Buradan gerçekten sıkıldıklarında burada çalışarak onlara yardımcı oluyorum."

"O da ne demek? Nasıl yardım ediyorsun?"

"Kaçmalarına yardım ediyorum."

Sage, gözlerini iri iri açtı. "Tünellerden mi?"

"Hayır, öyle değil. Kaçabilmen için *seni* tünellerden geçirmek farklıydı. Orada, gerçek dünyada sen iyi olurdun. Ama buradaki diğer zavallılar ne yapsın? Dışarıdaki dünyada asla hayatta kalamazlar ve bunu biliyorlar. Bu yüzden özgür bırakılmaya hazır olduklarında bana geliyorlar."

Sage, aklı karışmış bir hâlde başını iki yana salladı. Bu herif neden bahsediyordu böyle? Onları uyuşturuyor muydu? Pencerelerinde perdeleri ve yemekhanelerinde gümüşlükleri olan koğuşlara mı götürüyordu? "Anlamıyorum."

Eddie, gözlerini devirdi. "Sen burada ne kadar kapalı kaldın, iki hafta mı? Yıllarca burada yaşadığını bir düşünsene. Onlarca yıl. Tüm *hayatın* boyunca. Buraya henüz bir çocukken geldiğini hayal et. Gün geliyor, artık tüm bunlara katlanamıyorsun. Kocaman oluyorsun ve kötü kokuyorsun, yıllarca süren suistimal ve günlük uyuşturucular yüzünden kendini daha da kötü hissediyorsun. Benim gibi biri için farklı, aklım tamamen yerinde ve herhangi bir zihinsel veya fiziksel engelim yok. Personelin ne istediğini anlıyorum. Beladan nasıl uzak duracağımı biliyorum. Ama diğerleri? Elbette, sorunları olduğu doğru ama onlara bu muameleyi layık gören bu rezil kurum. Herkes gibi onlar da sevgi, şefkat ve nezaket bekliyor. Elbette, sinirleniyorlar, kafaları karışıyor ve üzülüyorlar ancak onları çıldırtan, onlara gösterilen davranış biçimi. Lanet olsun, hayvanlara bile buradaki sakinlerden daha iyi davranıyorlar. Ben de onları bu kâbustan kurtarıyorum."

Sage, ne dediğini anlar gibi olduğunda teninde bir karıncalanma hissetti. Sage'in düşündüğü şeyi söylemeye çalışmıyordu, değil mi? "Sen nasıl... 'onlara bir çıkış yolu' veriyorsun?"

Eddie, tembel bir öğrenciyi azarlayan bir öğretmen gibi ona sert bir bakış attı. "Sana daha önce de söyledim, bu bok çukurunda her yıl kaç kişinin öldüğü hakkında kimsenin hiçbir fikri yok. Kaç kişi biliyor *musun*? Yüzlerce. Geçen yıl dört yüz kişi öldü. *Dört yüz*." Acılı bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Sence neden, nasıl veya onlara ne olduğu kimsenin umurunda mı? Ölüm sertifikaları, yemek yemeyi bıraktıkları, zatürre veya kızamık oldukları için ya da laboratuvar fareleriymiş gibi onlara verilen ilaçların yan etkileri yüzünden öldüklerini yazıyor. Ölüm belgelerinde hiçbir zaman 'bir görevli tarafından kafası

tekmelendi' veya 'açlıktan öldü' diye yazmıyor. Asla 'ölesiye dövüldü' veya 'çok fazla uyuşturucu verildi' diye yazmıyor. Çünkü bu, sorumluları şüpheli konumuna sokar. Bu, birinin gelip burada neler döndüğünü araştırmaya başlamasına neden olabilir."

Sage, kendini kötü hissederek güçlükle yutkundu. Daha fazlasını dinlemeye gönlü razı olmasa da Eddie'nin tam olarak ne demek istediğini öğrenmeliydi. Emin olmak için iyisiyle kötüsüyle her şeyi anlatması, son parçayı da yapboza yerleştirmesi gerekiyordu. "Ne demeye çalıştığını anlıyorum fakat kaçmalarına nasıl yardım ediyorsun?"

"Kimsenin nasıl öldüklerini umursamaması, yaptığım şeyi yapmayı kolaylaştırıyor. Bu yüzden sakinlerin bana ihtiyacı var. Willowbrook'un kapatılmasını istiyorum ama bunun olacağı yok. Burada kalanların, ölmedikleri sürece buradan çıkmalarının da imkânı yok. Sakinler beni merhamet meleği olarak görüyorlar."

Sage, duyduklarına inanamıyordu. "Ne meleği...?"

"Merhamet meleği. Cropsey. Sen ne demek istersen."

Sage, derin bir nefes aldı. "Ne... Sen ne diyorsun?"

"Ne dediğimi gayet iyi biliyorsun ama burada suçlunun ben değil, *Willowbrook* olduğunu unutmamalısın. Willowbrook, hayatı yaşayan bir cehenneme çeviriyor."

Sage, âdeta olduğu yerde donakaldı, tüm bedeni buz kesmişti. Eddie aklını kaçırmıştı. Artık onun sırrını biliyordu. Kilitli olmaması için dua ederek kapıya baktı. Buradan çıkması gerekiyordu. "Ya Rosemary? Sen... Sen mi onu..."

"Kız kardeşin kendi varlığına dayanamıyordu," dedi Eddie. "Kaçmak istediğinde onu günlerce sakladım, bu düşünceden

sıyrılsın diye onu ikna etmeye çalıştım çünkü onu gerçekten önemsiyordum ama bana acısını dindirmem için yalvardı."

Sage, çığlık atmamak için dişlerini sıkıyordu. Rosemary'nin neden Willowbrook'taki korkunç hayatına son vermek istediğini anlamak kolaydı ama boğazının kesilmesini istememiş olmalıydı. Soğuk, çamurlu toprağa gömülmeden önce kan kaybından ölmek, zifiri karanlık bir tünelde çürümeye terk edilmek de... Acı yine yüreğini parçaladı. Zavallı kız kardeşi çok fazla çile çekmişti.

"Onun boğazını keserek mi?" diye sorabildi Sage.

Eddie, başını iki yana sallarken solgun yüzüne sert bir ifade hâkimdi. "Hayır. Ona özlediği özgürlüğü verdiğimde bir taşla iki kuş vurmaya karar verdim."

"Ne... Ne demek istiyorsun?" Sage, silah olarak kullanabileceği bir şey arayarak odanın etrafına bakındı. Hiçbir şey yoktu.

"Onu Wayne öldürmüş gibi göstermek istedim." Eddie'nin gözleri cam gibi parlayarak büyüdü. "Ona ne yaptığını biliyorsun. Bunun bedelini Wayne'e ödetmek istedim ama sana yemin ederim, hiçbir şey hissetmedi. Ben boğazını kesmeden önce bir avuç hap yuttu."

Âdeta bir alev topu Sage'in boğazını yakıyordu. Boğuluyormuş gibiydi. "Madem Rosemary'yi Wayne öldürmüş gibi göstermeye çalışıyordun," dedi, "neden cesedini oradan alıp götürdün?"

Eddie omzunu silkti. "Çünkü panikledim ve senin kalmanı istediğime karar verdim."

Aman Tanrım. Bu yüzden yalan söylemişti. Bu yüzden Doktor Baldwin'in onu yeniden kapatmasına izin vermişti.

Sage'in bu odadan çıkması gerekiyordu. Bu adamdan kurtulması gerekiyordu. Onun neler yaptığını birilerine anlatması gerekiyordu. Ancak Eddie'nin tüm bunları nasıl yaptığını ve daha fazla kanıtı nasıl bulacağını öğrenmeliydi.

"Doktor Baldwin'i tünellere götürmeden önce onu taşıyacak vaktin nasıl oldu?" diye sordu Sage. "O, telefon görüşmeleri yaparken ofisinin önünde beklediğini söylemiştin."

"Öyleydi ama bu yer hakkında bilmediğin o kadar çok şey var ki... Doktor Baldwin'in sekreteri, küçük Bayan Evie Carter'ın yalancı bir fahişe olduğu gerçeği gibi. Baldwin telefon görüşmeleri yaparken ona birkaç dakikalığına gitmeme izin vermesi gerektiğini, yoksa kocasına, Baldwin ve Wayne ile olan iş dışı etkinliklerini anlatacağımı söyledim. Elbette, hemen döneceğime de söz verdim."

Sage'in zihninde bir görüntü canlandı: Evie'nin cesedinin başında duran kocası, Doktor Baldwin'i öldürmekle tehdit etmişti. "Doktor Baldwin, Evie'nin kocasının, Doktor Wilkins'e yardım ettiğini söyledi ama o senin dayın, değil mi? Muhabirlerin Altıncı Ev'in anahtarına sahip olduğunu söyleyen kişi o mu gerçekten? Yoksa bu da mı yalandı?"

"Doktor Carter bana iyi davranıyor, tıpkı bir dayının yeğenine ya da bir babanın oğluna iyi davrandığı gibi. Doğru olanı yapmak isteyen, iyi bir adam. Sevgi dolu, sadık bir eşi hak ediyor."

"Yani sen... Evie'yi de mi öldürdün?"

"Belki."

Sage'in aklı karışmış, korku ve şaşkınlık birbirine girmişti. "Ama neden? O buranın çalışanıydı. Bir sakin değildi. Sana bir şey yapmadı."

"Dediğim gibi, o tam bir fahişeydi. Ayrıca Wayne'in suçlu görünmesinde bana yardımı dokundu."

Sage, ona bakarken gerçeklikten kopmuş olduğu hissinden kurtulamadı. Tam karşısında durmasına rağmen... Konuşmasına rağmen... "Ona komplo kurmaya çalışıyorsan neden Wayne'i öldürdün?"

"Çünkü bunu hak etti ve onu durdurmam gerekiyordu. Sen bana Norma'dan bahsettikten sonra artık yanında kalmasına izin veremezdim. O lanet olası bir pislikti."

"Ama işe yaradı. Sen onu morga koyana kadar herkes onun katil olduğunu düşündü. Neden sen...?"

Eddie, omzunu silkti. "Baldwin'in işini bitirmek için. Willowbrook mülkünde ne kadar çok ceset bulunursa, o ve burada çalışan herkes o kadar çok mercek altında kalır."

"Ya Alan?"

Eddie, kaşlarını çattı, şaşkınlık yüzünden okunuyordu. "Ondan nefret ettiğini sanıyordum?"

"Bu, onun ölmesini istediğim anlamına gelmiyor!"

"Eh, o tam bir pislikti. Sonunda evin kapısını açtığında ayakta duramayacak kadar sarhoştu. Bana kaybolmamı söyleyip kapıyı yüzüme çarptı."

"Yani ona hiç not bırakmadın? Burada olduğumu asla söylemedin, öyle mi?"

"Ah, söyledim ama ona hak ettiğini verdikten sonra notları evde buldum ve yırtıp attım."

Sage, mide bulantısını bastırmak için elini ağzına koyarak onun Alan'ın boğazını kestiğini, yüzüne palyaço gülüşü çizdiğini ve vücudunu yatağın altına ittiğini hayal etti. İnsanlara "yardım etmek" hakkında ne söylediği önemli değildi, o

düpedüz soğukkanlı bir katildi. Sonra aklına başka bir şey geldi ve ürperdi.

"Peki..." Tereddüt etti. Hayır. Bunu ona soramazdı.

"Ne?"

"Hiçbir şey," dedi Sage, sonra kollarını göğsünde kavuşturdu ve Eddie fark etmeden kapıya yaklaşabilmeyi umarak adım atmaya başladı.

"Bana ne diyeceksen de," dedi Eddie. "Bilmek istiyorum."

"Hatırlamıyorum," dedi Sage.

"Hayır, hatırlıyorsun. Söyle bana."

Sage durdu ve Eddie'yi düşündü, bunu nasıl söyleyeceğinden emin değildi. Cevabı duymak istemiyordu ama bilmesi de gerekiyordu. "Daha önce Willowbrook'tan kaçtın mı? Yani, benim evime gelmeden önce?"

"Elbette. Neden?"

"Ne için kaçtın?"

"Kendi sebeplerim vardı. Neden bilmek istiyorsun? Bu neyi değiştirecek?"

"Sana Cropsey dememi istedin. Sen... Hiç Alan haricinde başka birini öldürdün mü? Yani Willowbrook sakinleri dışında demek istiyorum?"

Eddie, önce bakışlarını yere indirdi ardından tekrar kaldırıp acı dolu gözlerle Sage'e baktı. "Burada kaç kişinin boktan bir hayatı olduğunu biliyor musun? Kaç çocuğun onları döven, taciz eden ya da onları beslemek için yeterli parası olmayan ebeveynleri var? Alkolik veya uyuşturucu bağımlısı olan kaç ebeveyn var?"

"Aman Tanrım." Sage'in hissettiği dehşet âdeta zihnini kasıp kavuruyordu. Ona arkadaşlarının adreslerini vermişti!

"Lütfen söyle bana... Heather ve Dawn'a zarar vermedin, değil mi?"

Eddie, başını iki yana salladı. "Düşündüm ama harcadığım zamana değmezlerdi."

Artan panik ve korku kasırgasıyla birlikte Sage'in içi bir nebze de olsa ferahladı.

"Buraya geldiğinin ertesi günü seni koridorda ilk gördüğüm anı hatırlıyor musun?" diye sordu Eddie. "Korktum çünkü senin Rosemary'nin hayaleti olduğunu düşündüm. Doktor Baldwin'e nedenini söylemedim ama beni bir süre sakinleştirmesi gerekti."

Sage, hiçbir şey söylemedi. Eğer merhamet diliyorsa yanlış insandan medet umuyordu. Ardından aklına başka bir şey geldi.

"O zaman tünellerde Rosemary'nin cesedini görmemi *istedin*. Neden?"

"Çünkü..."

Sage, yanıtı bekliyordu.

"Çünkü ona ne olduğunu merak etmektense, öldüğünü bilmeyi hak ettiğini düşündüm. Senin iyi bir insan olduğunu söyleyebilirim. Sevdiğin birine ne olduğunu bilememek, bilmekten daha kötü."

"Madem iyi bir insanım neden bana bunları yapıyorsun?" dedi Sage, sesi çatlamıştı. "Buraya yeniden kapatılmayı hak etmiyorum."

"Üzgünüm ama elimden başka bir şey gelmiyor. Onlara gerçeği söyleyemem." Eddie, ona doğru adım atarken bir elini Sage'e uzattı, gözlerinde hüzün vardı.

Sage, rahatlatıcı bir jesti kabul etmeye hazırmış gibi hareketsiz durmaya kendini zorladı, sonra son anda onun etrafından dolanıp kapıya koştu ve kolu denedi. Kilitliydi. Onunla yüzleşmek için döndüğünde sırtını soğuk çeliğe dayadı.

Eddie, acımasız bir kahkaha attı. "Gerçekten onu açık bırakacak kadar aptal olacağımı mı düşündün?"

"Lütfen, bırak gideyim. Bu yerden hiçbir zaman kurtulamayacağım. Buradan çıkmam gerek." Ardından hâlâ arkadaş olduklarına onu ikna edebilirmiş gibi kendini gülümsemeye zorladı. Ancak gülümsemekten çok dudağı seğirmiş gibiydi. "Ben... Uzağa gitmem. Anahtarlar hâlâ sende. İstediğin zaman çıkıp beni ziyarete gelebilirsin."

Eddie, yüzünde acı dolu bir ifadeyle ona yanaştı. "Yalan söylüyorsun," dedi. "Benden korkuyorsun, bunu gözlerinde görebiliyorum. En azından korkacak kadar akıllısın çünkü ne sen ne de bir başkası beni durdurabilir. Eğer tüm bunları onlara söylersen, bir daha kimseye yardım edemem. Bunun olmasına da izin veremem."

"Söylemeyeceğim," dedi Sage. "Söz veriyorum."

"Elbette, söyleyeceksin. Benim bir canavar olduğumu düşünüyorsun. Kız kardeşini öldürdüğüm için bedelini ödememi istiyorsun. Sen iyi bir insansın, hatırlasana? Adaletin yerini bulduğunu görmek istiyorsun. Ancak tüm bunların senden ve benden çok daha öte bir şey olduğunu anlamak zorundasın."

Sage, öfkeyle başını iki yana salladı. "Hayır. Ben sadece eve gitmek istiyorum. Tek istediğim bu, yemin ederim."

Eddie, bir adım geri çekilip elini cebine attı. "Ah, neredeyse unutuyordum. Sana bir şey getirdim." Sanki bir oyun

oynuyormuş gibi kapalı yumruklarını ona doğru uzattı. "Seç birini."

"İstemiyorum," dedi Sage.

"Haydi. Ailen sana bir hediyeyi geri çevirmenin kabalık olacağını öğretmedi mi?" Eddie, belli etmemeye çalışıyordu ama sesinde öfke tınısı vardı.

"İstediğim tek hediye özgür olmak." Sage, bu sözleri söyler söylemez pişman oldu. Eddie'nin dediği gibi özgürlük farklı yollarla da gelirdi.

"Seni özgür bırakacağım, söz veriyorum ama önce seç birini."

Sage, başını iki yana salladı.

Eddie yumruklarını açtı. Bir avucunda kırmızı bir silindir duruyordu. Kalın bir ruj tüpüne benziyordu. Sage, başını kaldırıp gözlerine baktığında orada gördüğü korkunç parıltı damarlarındaki kanı dondurdu. Ardından Eddie, korkunç bir şekilde gülmeye başladı.

Sage, dönüp kapıyı yumruklamaya başladı. "İmdat!" diye bağırdı. "Biri yardım etsin, lütfen! Bana yardım edin!"

Eddie, Sage'i kolundan tutup kendine doğru çekti. Sage, dizlerinin üstüne çökmüş bağırıyor ve kaçmaya çalışıyordu. Eddie, onu kaldırıp yatağa sürükledi ve şilteye itti. "İşimi zorlaştırıyorsun," diye söylendi. Terli elini genç kızın ağzına koydu, ruj tüpünü kaldırdı ve başparmağıyla kapağını çıkardı. Bir şahin gagası şeklindeki bıçak ışıkta parıldadı.

Sage çığlık atmaya çalıştı ama Eddie, elini ağzına daha çok bastırdı ve üstüne tırmandı. Sage, ondan kurtulmaya çalıştıysa da faydası olmadı. Çok ağırdı, çok güçlüydü. Bıçağı onun elinden almaya çalıştı, kolları savruluyor, elleriyle tutmaya

çalışıyordu ama beceremiyordu. Eddie, bıçağı ileri geri hareket ettirerek tenini kestikten sonra bıçağı onun erişemeyeceği bir yere kaldırdı.

"İstediğin renk bu değil miydi?" diye sordu Eddie.

Eddie onunla alay ederken Sage, ağzını sonuna kadar açtı ve yapabildiği kadar sert bir şekilde Eddie'nin elini ısırarak iki parmağını yakaladı ve bırakmadı. Eddie can acısıyla bağırınca Sage, daha sert ısırdı ve etinin dişlerinin arasında kesildiğini hissedene kadar başını bir köpek gibi sağa sola savurup tekmeler attı. Eddie, acı içinde iki büklüm oldu. Sage, bıçağı yakalamaya çalışırken Eddie onun kollarına vurarak onu tekrar kesti.

Sage, uzanıp parmağını onun gözüne soktu. Eddie boştaki eliyle onun başparmağını çekmeye çalıştı ama yanlışlıkla kendi şakağını kesti, neredeyse bıçağı gözüne batırıyordu. Teni açılmış, kanlı bir kesik kendini göstermişti. Küfürler savurup eliyle yüzünü kapatınca bıçağı düşürdü. Sage, başparmağını gözüne daha çok sokup parmaklarıyla yarasına bastırdı. Sonunda Eddie kızın elinden kurtuldu. Kanlı başını tutarken yüzü acıyla buruşmuştu. Sage, dişlerini Eddie'nin parmaklarından çektikten sonra iki eliyle olabildiğince sert bir şekilde onu göğsünden itti. Eddie, şaşkınlıkla homurdandı ve tökezleyerek yatağın yan tarafına yuvarlandı.

Sage, bir hışımla yataktan fırlayarak yerde bıçağı aramaya başladı ama hiçbir yerde göremiyordu. Sonra bıçağın Eddie'nin birkaç adım arkasında olduğunu fark etti. Eddie dönüp ayağa kalktı, bir eli kanayan şakağındayken bir gözü sımsıkı kapalıydı. O da bıçağı arıyordu, yaralanmamış gözü açık ve kanlıydı. Sage, öne atılıp bıçağı kaptı ve homurdanarak

Eddie'nin yan boşluğuna sapladı. Eddie aşağıya baktı ve âdeta bir sarhoş gibi sağa sola yalpalarken bıçağı bedeninden çıkarmaya çalıştı. Sage, öne atılıp bıçağı çıkardı ve yaklaşırsa onu tekrar bıçaklamaya hazır bir şekilde elinde bıçakla geri çekildi.

Eddie, öne doğru atılıp onu yakalamaya çalışarak ellerini uzattı. Sage ise bıçağı tekrar kaldırıp elinden geldiğince sert bir şekilde onun boynuna batırdı. Eddie olduğu yerde kalakaldı, kan kulağının altından oluk oluk akıyordu. Sage, geri çekilerek nefes nefese bir hâlde dik durmaya çalıştı.

Eddie, çaresizlik ve öfkenin birbirine karıştığı vahşi bir ifadeyle ona baktı, ta ki sonunda gözlerinin içindeki vahşet parıltısı sönene kadar. Bir eliyle boynunu tutarak dizlerinin üzerine düştü. Parmaklarının arasından sızan kan, kolundan ve göğsünden kırmızı bir nehir hâlinde akıyordu. Sonra ağır çekimdeymiş gibi yüzüstü yere düştü.

Boğazından bir çığlık yükselirken Sage geri çekildi ve duvara yaslandı. Sıcak, bakırımsı kan tadı ağzını doldurdu ve bundan kurtulmak için birkaç kez tükürdü. Elinin tersiyle ağzını silerken teninde sulu bir tükürük ve kan izi bırakmıştı. Bedenindeki kesiklerden akan kan, kollarını ve kıyafetlerini lekeliyor, yere ağır ağır damlıyordu.

Sage, bayılacağını hissederek yaralarını inceledi. Ön kollarıyla bileklerinde hafif, ellerinde ise birkaç derin kesik vardı. Olay olduğunda hiçbir şey hissetmemişti ama şimdi yaraları alev alev yanıyordu. Kanamayı yavaşlatmak için kollarını yanlarına bastırarak Eddie'ye baktı.

Büyüyen bir kan birikintisinin ortasında yüzüstü yatarken yüzü yana dönüktü ve bacaklarıyla kolları tuhaf bir açıyla

duruyordu. Hâlâ nefes alıp almadığını görmek için gözlerini zorlayarak sırtına baktı. Kanlı gömleği düz ve hareketsiz duruyordu. Yine de her atışında âdeta odayı sallayan kalp atışlarıyla bundan emin olması zordu.

Sage, kan birikintisine basmamaya çalışarak öne doğru eğildi ve bir ayağıyla Eddie'nin omzunu dürttü. Taş gibi hareketsiz yatıyordu. Yerde anahtarları aradı, yatağın altına ve vücudunun etrafına, bacaklarının arasına ve ellerine baktı ama hiçbir yerde onları görmedi. *Lanet olsun*. Bakmadığı tek yer pantolonunun cepleriydi. Sage, yere eğilerek bir cebi yokladı ama daha ileriye uzanamıyordu. Eddie'nin omzunu kaldırdı, bir elini uyluklarından birinin altına koydu ve onu ters çevirdi.

Bedeni tekrar yere çarptığında Eddie, yüksek sesle uzun bir nefes verdi. Genç kız çığlık atıp geriye doğru sendeledi. Eddie hâlâ hayattaydı! Sonra bunun, ciğerlerinden atılan son nefesi olduğunu fark etti. Bir an için gözlerini kapadı ve sakinleşmeye çalıştı, sonra oturdu ve gözlerini onun yüzünden ayırmadan tekrar ona doğru ilerledi. Nefesini tutarak sağ cebine uzandı. *Tanrı'ya şükür*. Anahtarlar oradaydı. Parmaklarına değen anahtarların soğuk ve sert yapısını hissedebiliyordu. Anahtarları alıp ayağa kalktı ve doğru anahtarı bulmanın uzun sürmemesi için dua ederek kapıya ilerledi.

Ardından kendine hâkim olamayarak Eddie'ye baktı. Gözleri sanki ona bakıyormuş gibi açıktı, kanlı dudakları bir palyaço gülümsemesi gibi yayvan duruyordu. Sage, titreyen parmaklarıyla doğru olanı bulana kadar tek tek tüm anahtarları denedi.

Yirmi Beşinci Bölüm

Kolunda takılı serumla hastane yatağında doğrulan Sage, önündeki püre yemeklerle dolu tepsiye baktı. Hemşire, ona yemesi için yalvarmıştı ama Willowbrook'taki yemekten bir lokma bile olsa yeme düşüncesi midesini bulandırıyordu. Willowbrook'un hastanesinde olmak bile onu hasta etmek için yeterliydi. Tenindeki ve saçındaki kanla yüzey temizleyicisi kokusunu üstünden temizleyebilseydi biraz işe yarayabilirdi ancak hemşire, duşun biraz beklemesi gerektiğini söylemişti. Kollarıyla ellerine tam yetmiş altı dikiş atılmıştı ve sargılar dirseklerine kadar çıkıyordu. Oralara ancak yirmi dört saat sonra su vurabilirdi.

Oradan çıkmasına izin verselerdi *bununla* yaşayabilirdi. Ne zaman taburcu edileceğini sormak için hemşireyi o kadar çok aramıştı ki onu görmezden gelmeye başlamışlardı. Sage, bunu umursamadı. Belki onu dışarı atarlardı. Öğütülmüş yemeğin olduğu tepsiyi itti. Elbiselerini geri verirlerse gidebilirdi ama

pantolonu ve gömleği çamaşırhanedeydi. Onları alan çamaşırhane görevlisi, kan lekelerini çıkarmanın zor olabileceği konusunda onu uyarmıştı. Bunu da umursamadı. Buradan çıktığı sürece gerekirse un çuvalı bile giyerdi. Elbette, nereye gideceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama önemli değildi. Bunu Willowbrook'un kapılarını ardında bıraktığında düşünecekti.

Biri hızlı bir şekilde kapıyı tıklattı. Sage, başını kaldırdığında kapı açıldı.

Gelen Dedektif Nolan'dı.

Sage, hemen gözlerini kucağına çevirdi. Bu adamın ona yardım etmesi gerekiyordu. Ancak onun yeniden kapatılmasını sağlamıştı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Dedektif Nolan.

Sage, başını kaldırıp ona baktı. "Nasıl mı *hissediyorum*? Doktor Baldwin beni yeniden buraya kapattı ve Eddie, neredeyse beni öldürüyordu. Sence nasıl hissediyor olabilirim?"

"Biliyorum ve üzgünüm," dedi. "Seni dinlemem gerekirdi."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Sage, kollarını göğsünde kavuşturmaya çalıştı ama dikişleri batıyordu.

"Bunu telafi edebilmek adına senin için ne yapabilirim?"

"Beni buradan çıkar. Beni bir gece daha tutmak istiyorlar."

Dedektif, başını olumlu anlamda salladı. "Biliyorum. Sana dikiş atan doktorla konuştum. Ayrıca buradan çıkmak istediğini de biliyorum fakat neredeyse bir cehennemden kurtuldun ve seni taburcu etmeden önce sağlığının tam anlamıyla yerinde olduğundan emin olmak istiyorlar."

"Ben gayet iyiyim," dedi Sage.

Dedektif, duvara dayalı bir sandalyeyi çekip paltosunu çıkardı ve sandalyenin sırtına astı, ardından oturdu. "İyi

olduğunu düşünebilirsin ama sıvı almaya ve dinlenmeye ihtiyacın var."

"O zaman beni normal bir hastaneye götür," dedi Sage. "Burası hariç her yer olur."

"Seni bir daha kapatmayacaklar, söz veriyorum. Eddie'nin senin evine geldiğiyle ilgili doğruyu söylediğini artık hepimiz biliyoruz. Dün akşam yaşanılanlarla birlikte binanın önüne geldiğini söylediğin çalıntı 1972 model kırmızı Mustang'i, Bulls Head'in dışında bulduk. Araba Richmond Bulvarı'nda terk edilmişti. Sahibi de boğazı kesilmiş bir hâlde arabanın garajında bulundu."

Sage, gözlerini kapatıp zihninde tüm olanları sıralamaya çalıştı. Eddie hastaydı, bu ortadaydı ama kendisi insanlara yardım ettiğini sanıyordu. Ancak bu "insanlara yardım etme" amacı onu zamanla başka bir şeye dönüştürmüştü; insanların hayatlarını kolaylıkla ve hiç tereddüt etmeden sonlandıran bir katile... Acaba kaç kişiyi öldürmüştü? On? Yüz? Bin? Acaba biliyorlar mıydı? Sage, yeniden Dedektif Nolan'a baktı. "Öldü mü? Onu öldürdüm mü?"

Dedektif Nolan, başını iki yana salladı. "Komada. Doktorlar kurtulacağını söylüyor ama ne zaman uyanacağı ya da uyanıp uyanamayacağı hakkında kesin bilgi veremiyorlar."

"Ya uyanırsa?"

"Duruşmaya çıkacak kadar ayağa kalkarsa, kız kardeşini öldürmekten suçlanacak. Ve diğerlerini de elbette..."

"Hapse atılacak mı?"

"Suçlu bulunursa, evet. Belki de idama mahkûm edilir."

"Ne demek suçlu *bulunursa*? Her şeyi kendisinin yaptığını bana söyledi. Bana her şeyi itiraf etti. Evie'yi, Wayne'i ve Alan'ı öldürdü."

"Alan'ı da mı?"

Gözleri dolan Sage, başıyla onu onayladı.

"Nedenini söyledi mi?"

"Çünkü ondan nefret ettiğimi biliyordu." Sage, utandığını hissetti.

"Tanrım."

"Dahası var," dedi Sage. "Diğer Willowbrook sakinlerini de öldürmüş. Ve..." Bir an duraksadı, kulağa tuhaf gelmemesi için nasıl açıklaması gerektiğinden emin değildi. "İlk kez benim evime gelmek için dışarı çıkmamış. Daha önce kaç kez gizlice dışarı çıkabildi bilmiyorum ama Staten Island'daki birçok kayıp çocuktan onun sorumlu olduğuna eminim. Ona merhamet meleği ya da Cropsey diyebileceğimi söyledi."

"Aman Tanrım," dedi Nolan, başını iki yana sallayarak. "Dua edelim de şu adam bir an önce uyansın, biz de canına okuyalım. Elbette, diğer kurbanları da bulmamız gerek."

"Peki, Doktor Baldwin? Ona ve Willowbrook'taki diğer sorumlulara ne olacak?"

"Eh, habercilerin Altıncı Ev'e girmesi sayesinde halk ayaklandı. Bazı sakinlerin ebeveynlerinin, ABD Bölge Mahkemesi'nde Willowbrook aleyhine toplu dava açtığına dair söylentiler var."

"İyi," dedi Sage. "Umarım hepsi hapse girer."

Nolan, oturduğu sandalyede öne eğildi. "Eddie hakkında resmi bir ifade vermen gerekiyor, bana anlatacağın her şeye ihtiyacım var. Ancak şimdi, sen buradan çıktıktan sonra ne olacağını netleştirmemiz gerek."

Sage, dedektifin yüzündeki bakıştan hoşlanmamıştı. "'Ne olacağı' demekle neyi kastediyorsun?"

"Doktor Baldwin gelip seninle konuşması için birini aradı."

Sage, başını iki yana salladı. "Ben başka bir doktorla daha konuşmak istemiyorum."

"Gelecek olan hanımefendi bir doktor değil," dedi Nolan, kapıyı açmak için ayağa kalkarak. "Ama yardım için burada."

Sage, öfkeyle dişlerini gıcırdattı. Bu da neydi şimdi? "Yardım" etmeye çalışan insanlardan bıkıp usanmıştı. Dedektif Nolan, kapıyı açtı ve koridordaki birine işaret etti. Tüvit ceketli, beyaz tenli bir kadın, göğsüne doğru tuttuğu dosyasıyla odaya girdi. Yatağa yanaştığında elini uzattı, yüzüne sempatik bir gülümseme hâkimdi.

"Merhaba Sage," dedi. "Ben Diana Jay. Seninle tanıştığıma memnun oldum." Sage'in sargılı kollarını fark ettiğinde yüzündeki gülümseme bir anlığına soldu. Ardından elini aşağıya indirdi. "Dedektif Nolan sana bahsetti mi bilmiyorum ama New York'taki çocuk yardım merkezi Children's Aid'den geliyorum. Hastaneden taburcu edildikten sonra nereye gideceğin hakkında konuşmak için buradayım."

"Bir şey ayarlayacağım," dedi Sage.

İmkânsız gibi görünse de nasıl olduysa Diana'nın gülümsemesi daha da büyüyüp sempatik bir hâl aldı. "Korkarım New York'ta işler böyle yürümüyor," dedi. "Sen henüz reşit değilsin, bu yüzden seni kendi başına bırakamayız."

"Ben kendi başımın çaresine bakabilirim," dedi Sage. "Bir arkadaşımla kalırım."

Diana, boğazını temizleyip Dedektif Nolan'a bir göz attı. Dedektif yardımcı olmayınca Sage'e bir adım yaklaştı. "Dinle, çok zor zamanlardan geçtiğini ve her şeyin normale

dönmesini istediğini biliyorum. Fakat maalesef on altı yaşında bir yetim olunca bu mümkün olmuyor."

"Ben yetim değilim," diye karşı çıktı Sage. "Ölen üvey babamdı, öz babam değildi."

"Anlıyorum," dedi Diana. Dedektif Nolan'a sert bir bakış attıktan sonra sandalyenin kenarına oturup sabit tutmak için dizinden destek alarak elindeki dosyaya bir şeyler karaladı. "Biyolojik babanın tam adını biliyor musun?"

"Charles Winters," diye yanıtladı Sage.

"İkinci bir adı var mı?"

"Lee."

"Telefon numarasını biliyor musun?"

Sage, başını iki yana salladı.

"Nerede yaşadığı hakkında bir fikrin var mı?"

Sage kolay, düzmece bir cevap bulmaya çalıştı. California sahillerinde yunusları kurtaran bir gemideydi ya da bir misyoner gezisi için Uganda'daydı. Fakat aklına hiçbir şey gelmedi. "Hayır, yıllardır onu ne gördüm ne de ondan bir haber aldım."

Diana, iç çekerek elini dosyanın üstüne koydu. "Eh, onu yarına kadar bulamazsak başladığımız yere geri dönmüş olacağız."

"Tam olarak hangi noktaya?" diye sordu Dedektif Nolan.

"Ne yazık ki şu anda yeterince koruyucu aile yok," dedi Diana. "Yani şimdilik çocuk esirgeme kurumuna gitmesi gerekecek. Uygun bir koruyucu aile bulur bulmaz onu oraya nakledeceğiz ama bu konuda fazla ümit vermek istemiyorum. Gençleri yerleştirmek zor olabilir."

Sage'in göğsü yeni bir endişe dalgasıyla sıkıştı. Onu yeniden kapatmak istiyorlardı. "Hayır," dedi. "Çocuk esirgeme kurumuna gitmiyorum. Gitmeyeceğim."

Diana ayağa kalktı, sempatik gülümsemesi biraz daha zayıf olsa da hâlâ varlığını hissettiriyordu. "Endişeni anlıyorum," dedi. "Ama güven bana, bizim çocuk esirgeme kurumumuz Willowbrook gibi değil."

"Umurumda değil," dedi Sage. "Ben oraya gitmiyorum. Sen de beni gitmem için zorlayamazsın." Ardından serumu elinden çekip yataktan kalkmaya başladı. "Arkadaşlarımı arayabilmem için bir telefona ihtiyacım var. Onlardan biri, babamı bulana kadar evlerinde kalmama izin verir."

Dedektif Nolan, öne atılıp ayağa kalkmasını engellemek için nazikçe elini Sage'in omzuna koydu. "Sorun yok," dedi dedektif. "Bir yolunu bulacağız. Söz veriyorum. Sadece sen sakin ol. Bunu yarın konuşuruz."

"Affedersin," dedi Diana. "Ama 'yolu bulunacak' bir durum yok. Eğer babasını yarına kadar bulamazsak yasa gereği devlet gözetimi altında olacak, bu da onun nereye gideceğine *bizim* karar vereceğimiz anlamına geliyor."

Nolan ondan yana döndü. "Bir yolunu bulacağımızı söyledim," dedi, sert bir sesle. "Şimdi sakıncası yoksa kızın dinlenmeye ihtiyacı var. Gidebilirsiniz."

Diana'nın gülümsemesi, Nolan'ın öfkeli bakışları karşısında solup gitti. Parmak eklemleri beyaza dönene kadar dosyayı sıkıca tuttu, sonra Sage'e son kez bakıp odadan çıktı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Ertesi gün akşamüstü hastane yatağının kenarında oturan Sage, uyuşuk bir hâlde çizmelerine bakıyordu.

Doktor, saatler önce taburcu belgesini imzalamıştı. Sabun ve şampuan kullanarak sıcak bir duş almıştı. Bir hemşire kollarındaki sargıları değiştirip elbiselerini geri vermişti. Kan lekesi tam çıkmamıştı ve kırışıklardı ama umurunda değildi.

Henüz onu hastaneden almaya kimse gelmemişti. Gelecek kimsesi de yoktu. Şu an tek yapabildiği beklemekti. Birinin gelmesini beklemek. Hayatının bir sonraki bilinmeyen bölümüne geçmeyi beklemek…

Dedektif Nolan, nereye gideceği konusunda birlikte bir yol bulacaklarını söylemişti ancak dünden bu yana ortalarda görünmemişti. İçten içe adama küfretti. O adam verdiği sözleri *hiç* tutmamıştı. Doktor Baldwin'in onu bir kez daha buraya kapatmasını bile engellememişti, şimdi bu sorunu mu çözecekti!? Sage, onun yapması gereken işi de yapıp Eddie'nin

katil olduğunu ortaya çıkarmıştı, bu yüzden dedektif büyük olasılıkla bir sonraki davasıyla ilgileniyor olmalıydı.

Sonra koridorda ayak sesleri duyuldu ve kapının kulbu hareket etti. Sage, her şeye hazırlıklı olarak başını kaldırdı. Yüzünde sahte gülümsemesiyle Diana içeri girip de onu çocuk esirgeme kurumuna götürmeye kalkışırsa, ne yapacağını bilmiyordu. Belki bağırıp çağırır, mücadele eder ve buradan kaçardı ancak bunun için Willowbrook kampüsünden çıkmayı beklemek zorundaydı. Bir daha hiç kimse onu bir yerlere kapatmaya kalkamayacaktı.

Sanki ağır çekim bir film izliyormuş gibi kapı yavaşça açıldı. Sage, nefesini tutuyordu. Yüzünde gülümsemeyle bir hemşire geldi, ardından yana çekilip kapıyı iyice açtı. Kapının ardındakileri görünce Sage'in nefesi kesildi.

Önce Dawn içeri girdi, ardından Heather ve Dedektif Nolan onu takip ettiler. Kızlar Sage'i görünce adımlarını yavaşlattılar. Sargılı ve perişan hâlini fark edince şoka girmiş olmalıydılar.

"Sorun değil," dedi Sage. "Kırılmam."

Heather ile Dawn gözlerinde yaşlarla gülümseyip ona doğru koştular ve kollarını ona doladılar.

"Aman Tanrım," dedi Heather. "İyi misin?"

"Çok üzgünüz," dedi Dawn. "Senin burada olduğunu bilseydik daha erken gelirdik."

Sage, dikişlerini umursamayarak onlara sarıldı. Birden fiziksel ilgiye, sıcak bir kucaklaşmaya ve onu umursayan insanların varlığına ne kadar özlem duyduğunu fark etti. Arkadaşları şampuan, kış havası, ruj ve naneli sakız kokuyordu. Heather geri çekilip Sage'in ellerini, ellerinin arasına aldı. Dawn da gözlerini silerek geri çekildi.

"Rosemary için çok üzgünüz," dedi Heather. "Alan için de."

"Evet," dedi Dawn, başını sallayarak. "Olanlar çok korkunç."

Sage, boğazına oturan yumruyu güçlükle yutkundu. "Teşekkür ederim."

"Seni buradan çıkarmaya gelmediğimiz için bizi affedebilecek misin?" dedi Heather. "Bize kızgın olduğunu düşündük. Sonunda seni aradığımızda Alan adını hiç duymadığımız bir halayı ziyarete gittiğini söyledi. Geri dönüp dönmediğini kontrol etmek için birkaç kez aradık ama hiç yanıt alamadık."

"Bugün Noah da gelecekti," dedi Dawn, "ama bovling salonunda yeni bir işe başladı."

Sage homurdandı. "Eğer gelseydi Yvette öfkeden kudururdu, eminim."

Heather kaşlarını çattı. "Yvette mi? Noah sana notunu aldığını söylememi istediğinde bundan mı bahsediyordu? Her şeyi açıklayacağını ve düşündüğün gibi olmadığını söyledi."

Sage'in kalbi hızla atmaya başladı ama Noah düşüncesini aklından çıkardı. Artık ona güvenebileceğinden emin değildi. "Şu an bunun bir önemi yok."

"Doğru," dedi Heather. "Haklısın. Bu konuyu sonra konuşuruz."

"İki kere evine gittim," dedi Dawn hevesle. "Özür dilemek istedim. Bizden kaçındığını düşündük, sana söylediğimiz şey yüzünden... Anla işte, Cropsey."

Sage, gülümsemeye çalıştı ama çenesi titriyordu. "Sorun değil," dedi. "Üzüldüğümü itiraf etmeliyim ancak bunun bu kadar canımı sıkmasına izin vermemeliydim. O gece bardan

ayrılmamalıydım. Ayrıca size buraya geleceğimi söylemeliydim. Kimsenin nereye gittiğimi bilmemesi benim suçum."

"Seninle gelirdik," dedi Heather. "Bunu biliyorsun, değil mi? Noah da gelirdi."

Sage, başını olumlu anlamda sallarken gözleri yaşlarla doldu. Eğer gururu onu ele geçirmeseydi tüm bunlar yaşanmayacaktı. "Biliyorum," dedi, neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı. "Çok aptalcaydı, inatçılık ettim. Benim hatam."

"Katılmıyorum," dedi Dedektif Nolan. "Kız kardeşini aramak için buraya gelerek büyük cesaret gösterdin. Tüm bunlar, sırf sen bu kararı verdin diye yaşanmadı. Zaten senin hatan *olmayan* pek çok şey vardı. Bu yüzden kendini suçlamamalısın. Ayrıca Eddie'yi durdurdun."

Sage, zayıf bir şekilde gülümsedi, kendisini daha iyi hissettirmeye çalıştığı için dedektife minnettardı. Elbette haklıydı. Rosemary'yi aramak için ortaya çıkmasaydı Eddie, Willowbrook'taki sakinleri öldürmeye devam edecekti. Aynı zamanda, hayatının geri kalanını o cehennemde yaşamak zorunda kalsaydı, kendisinin de ölmek isteyeceğini biliyordu. Bunu kabul etmekten nefret ediyordu ama sakinlerin onu neden "merhamet meleği" olarak gördüklerini anlamak kolaydı. Dürüst olmak gerekirse Eddie'nin o zavallı, eziyet çeken ruhlara bir iyilik yaptığı konusunda hemfikirdi ama bunu asla yüksek sesle dile getiremezdi. Bu fikrini kendine saklayacaktı çünkü bu acımasız hayatı ilk elden tecrübe etmeyen biri, onu asla anlayamazdı. Evet, Rosemary'nin ölüm şekli korkunçtu ama Eddie'ye ıstırabına son vermesi için o yalvarmıştı. Sage'in kalbi ikizini kaybettiği için sonsuza dek paramparça kalacaktı.

Ancak aynı zamanda Rosemary'nin acılarına son verdiği için Eddie'ye minnettardı.

Bu kadar ileri gitmesi dışında elbette... Eddie, acımasız bir katile dönüşmüştü. Bunun için kimseyi bağışlayamazdı.

"Sen bir kahramansın," dedi Dawn gülümseyerek.

Sage, usulca bir kahkaha attı. Kendini bir kahraman gibi hissetmiyordu. Daha çok nereye gideceğini ya da ne yapacağını bilmeyen ürkek, bitkin küçük bir kız gibi hissediyordu. Dedektif Nolan'a baktı.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu Sage. "Diana beni götürmeye geliyor mu?"

Nolan, başını iki yana salladı. "Geri gelmesine gerek kalmadığını söyledim."

"Güzel," dedi Sage. "Çünkü onunla sıkı bir mücadeleye girmeden beni götürmesine izin vermeye niyetim yoktu."

Dedektif Nolan bir kahkaha attı.

Sage, Dawn ve Heather'a döndü. "Bir süreliğine sizlerden birinde kalsam sıkıntı olur mu?"

Heather başını sallayarak, "Annem istediğin kadar bizde kalabileceğini söyledi," dedi.

"Benimki de," dedi Dawn, ardından yüzü düştü. "Ama fazla odamız olmadığı için o kadar uzun kalamayabilirsin."

"Sorun değil," dedi Sage. "Bir yolunu bulacağız."

"Üzgünüm kızlar," dedi Dedektif Nolan, "ancak buna gerek yok."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Sage.

Tam o sırada birisi kapıyı tıklattı.

Nolan gülümsedi. "Ah, harika zamanlama. Demek istediğim, istediğin kadar yanında kalabileceğin birini buldum." Sonra gidip kapıyı açtı.

Sage, gözlerini kapıya dikti. Kimden bahsediyordu böyle?

Derken yün ceketi ve boyalı ayakkabılarıyla koyu saçlı bir adam odaya girdi. Plastik ambalaja sarılı bir çiçek demetini beceriksizce tutuyordu. Uzun boylu ve geniş omuzluydu, yanaklarında bir miktar kirli sakal, gözlerinin çevresinde ince kırışıklıklar ve şakaklarında gri çizgiler vardı. Daha yaşlı görünüyordu ama süslü kıyafetler içinde bile kim olduğu apaçık ortadaydı.

Sage'in ağzı açık kaldı. "*Babacığım?*"

Gergin ve endişeli görünen adam, kapının hemen ortasında durdu ve ona üzgün gözlerle baktı. "Merhaba, güzel kızım," dedi. "Biri bana gidecek hiçbir yerin olmadığını söyledi. Benimle kalabilirsin ama elbette istersen."

Sage, hıçkırıklarını bastırmak için eliyle ağzını kapattı. Varlığı, sözleri o kadar gerçek dışıydı ki inanamıyordu. Babası ona yaklaştıkça kalbi çılgınca çarpmaya başladı. Hafifçe gülümserken mavi gözleri yaşlarla ıslanmıştı. Heather ve Dawn ona yer açmak için geri çekildiler, gözleri efsanevi bir yaratıkmış gibi adamın yüzüne sabitlenmişti. Dedektif Nolan, yüzünde memnuniyet dolu bir gülümsemeyle olanları izliyordu.

Sage, yataktan fırlayıp babasının kucağına atılmak istese de kalbinin sesini dinlemesini engelleyen yüzlerce soru ve şüphe, zihninde dönüp dolaşıyordu. Sevinçle karışık bir öfke dalgası hareket etmesini engelliyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Sage, gözyaşları gözlerini yakarken. "Beni nasıl buldun?"

"Dedektif Nolan beni aradı ve olanları anlattı," diye yanıt verdi babası. "Rosemary için çok üzgünüm. Yemin ederim, annenin onu buraya gönderdiğini bilmiyordum. Bana hep siz kızların mutlu olduğunu söyleyip duruyordu."

"Neden emin olmak için bizi aramadın? Onca zaman neredeydin?"

"Ah, tatlım." Babası çekimser bir tavırla adım atıp durdu, yüzünden acı okunuyordu. "Sizi görmek istedim. Ziyaret hakkı almak için yıllarca uğraştım ama annen hep önüme taş koydu. O çirkin detaylara girmek istemiyorum fakat mahkemede hakkımda yalan söyledi. Bensiz daha iyi olacağınızı anlattı. Etrafta dolanmam karışıklığa sebep olacaktı. Hâkim, eğer sizi gerçekten önemsiyorsam uzak durmamın ve Alan'ı babanız olarak kabul etmemin daha iyi olacağını belirtti."

Sage, artık kendini daha fazla tutamıyordu. Yaşlar yanaklarından süzülmeye başladı. "Biz Alan'ı sevmiyorduk. Alan da bizi sevmiyordu."

Babası, kaşlarını çatınca alnının ortasında derin bir çizgi belirdi. "Çok üzgünüm. Her şey için çok üzgünüm. Bilmiyordum."

"Peki annem öldüğünde nerelerdeydin? Neden cenazeye gelmedin? Annem öldükten sonra neden bizi görmeye gelmedin?"

"O dönem denizaşırı bir ülkedeydim. Dönünce de artık beni görmek istemeyeceğinizi düşündüm. Yıllarca mektup gönderdim ama hiç yanıt alamadım."

Sage, dudaklarını birbirine bastırdı. Demek bu yüzden Alan posta kutusunu karıştırmasını istememişti. Posta kutusunda onluk bir şey olmadığını, eğer onun adına herhangi bir şey gelirse ona vereceğini söyleyip durmuştu. Yalan söylediğini anlamalıydı. Bunca zaman babasının gönderdiği mektupları yok etmişti.

"Neden şimdi buradasın?" diye sordu Sage.

"Çünkü seni seviyorum. Ayrıca Dedektif Nolan kalacak bir yere ihtiyacın olduğunu söyledi."

Sage, boğazındaki yumruyu yutkunmaya çalışarak Dedektif Nolan'a sorgularcasına baktı. "Ne zaman... Onu nasıl buldun?"

"Dedektifliği boşuna yapmıyorum, evlat," dedi Nolan, göz kırparak. "Sadece işimi yaptım."

Sage, duygularını kontrol etmeye çalışarak tekrar babasına baktı. "Ama yeni bir hayatın var," dedi usulca. "O hayatı mahvedemem."

"Benim canım kızım," dedi babası. "Hiçbir şeyi mahvetmeyeceksin, aksine onaracaksın. Yemin ederim, seni ve Rosemary'yi düşünmediğim gün yoktu." Yaşaran gözlerini sildi. "Seni ne kadar özlediğimi anlatmaya kelimelerim yetmez. Hayat ikinize bu kadar acımasız davrandığı için çok üzgünüm."

Sage, yüzünü elleriyle kapatarak hıçkırıklarını bastırmaya çalıştı. Patlamak üzere olduğunu hissediyor, sevincinin ve üzüntüsünün gücü başını döndürüyordu. Bir süre sessizce ağladıktan sonra yüzünü sildi ve babasına baktı, kontrolünü kaybetmemeye çalışıyordu. "Senin... Senin... Artık yeni bir ailen olmalı."

Babası çiçekleri yatağın üzerine koyup şiltenin kenarına oturdu. "Bir karım olduğu doğru," dedi. "Adı Cathy, güzel ve kibar biridir ama bizim hiç çocuğumuz olmadı. İki köpeğimiz ve Long Island'da okyanus manzaralı, fazladan odası olan güzel bir evimiz var. Ayrıca arkadaşların da istedikleri zaman seni ziyarete gelebilirler."

Sage, yaşlı gözlerle onu izleyen Heather, Dawn ve Dedektif Nolan'a baktı. Dawn, gözyaşlarına boğulacakmış gibi duruyordu. Sage, yeniden babasına döndü. "Sen... Emin misin?"

Babası, başını olumlu anlamda sallayarak, "Cathy benden, sana tek bir şey söylememi istedi," dedi.

"Nedir?" diye sordu Sage.

Babası nazik bir hareketle Sage'in sargılı ellerini, ellerinin arasına aldı. "Hassas kalpler kalplerin en güçlüsüdür ve gelmek istersen biz seni kucaklamaya hazırız."

Sage, artık kendini tutacak hâlde değildi. Hıçkırıp kollarını babasının boynuna doladı. "Ah, babacığım," diyerek ağlamaya başladı.

Babası sırtını sıvazlayarak kızını sıkıca kucakladı ve yüzünü saçlarının arasına gömdü. Babası ağlamaya başladığında, Sage'in de uzun süredir içinde tuttuğu tüm duygular bir gözyaşı seliyle serbest kaldı. Babasının varlığına duyduğu özlem, annesini ve kız kardeşini kaybetmenin acısı, onu önemseyen bir ebeveynin özlemi, son haftalarda yaşadığı korku ve kalp ağrısı... Hatta sonunda onu kurtarmak için çıkıp gelen babasının hissettiği suçluluk... Willowbrook'ta asla bu kadar şanslı olamayacak binlerce zavallı çocuğun aksine... Sage, tüm bu duygu yoğunluğuyla kalbinin göğsünden fırlayacağını hissediyordu.

Yirmi Yedinci Bölüm

13 Nisan 1972

Güzel bir bahar günüydü. Koyu yeşil çimenler, sarı nergisler ve hafif meltemde sallanan kırmızı lalelerle mezarlık rengârenkti. Uzaktaki okyanus safir ve buz mavisine bürünürken, dalgalar kaygan dantel gibi kıyıya doğru kıvrılıyordu. Rosemary buna bayılırdı. Farklı renkleri ve şekilleri işaret eder, gözlerini güneşe doğru kaldırır, gülümser ve her şeyin tadını çıkarırdı.

Babasının koluna giren, diğer eliyle de üvey annesi Cathy'nin nazik elini tutan Sage, kız kardeşinin mezarının başında duruyordu. Rosemary'yi defnetmek için Willowbrook'ta olanlarla çalkalanan medya yatışana kadar beklemek zorunda kalmışlardı. Ancak şimdi cenaze bitmişti ve birlikte yeni bir hayat kurmak için önlerinde uzun bir zaman vardı.

Sage, nemli gözlerini sildi. "Umarım Rosemary bir yerden bizi izliyordur ve onu ne kadar çok sevdiğimi biliyordur," dedi.

"Elbette, biliyordur," dedi babası. "Ayrıca benim de onu ne kadar çok sevdiğimi biliyor."

Cathy, onları onaylarcasına bir şeyler mırıldanıp yeniden sessizleşti.

Sage, sadece başını salladı, Cathy'nin onu teselli etmeye çalışmamasına minnettardı. Hissettiği acı, Rosemary'yi ilk kaybettiği zamanki kadar derindi, hatta belki daha da derindi çünkü artık kız kardeşinin hayatının son altı yılında ne kadar acı çektiğini biliyordu. Babası yanındayken bile kalbindeki yük, ıssız bir sızı, kimsenin anlayamayacağı sessiz bir yara gibiydi. Willowbrook'u kendi gözleriyle görmedikçe Rosemary'nin son yıllarının ne kadar berbat geçtiğini asla bilemezlerdi. "Seni kurtarmaya çalıştım," diye fısıldadı Sage. "Ama çok geç kaldım."

Onu rahatlatan tek şey, Rosemary'nin artık acı çekmediğini ve Sage ile babası onu hatırladığı sürece asla yok olmayacağını bilmekti. Sage, bir karar vermişti. Bundan sonra kız kardeşinin Willowbrook'ta cehennemi yaşadığını bir daha asla düşünmeyecekti. Bunun yerine, okyanus dalgalarındaki kahkahalarını ve ağaçların arasından esen esintiyi duyacaktı. Güneş karda parıldadığında gülümsemesini hatırlayacak ve şarkı söyleyen kuşlarda sesini duyacaktı.

"Ne zaman istersen gelip çiçek ekebiliriz," dedi Cathy usulca.

"Rosemary bunu severdi," diye yanıt verdi Sage. "Teşekkür ederim."

Babası eğilip bir eliyle taze toprağa dokundu. "Seni seviyoruz, bebeğim," dedi, ardından ayağa kalkıp gözlerini sildi.

Kaybının acısı, Sage'in kalbinin derinliklerine yerleşirken babasına olan sevgisi de giderek artıyordu. Kızlarına her zaman mucizelerim, hayatımın aşkları demişti ve Sage, onun bunca zaman nerede olduğunu ya da neden hiç aramadığını bilmese bile bunun doğru olduğunu biliyordu. Önemli olan şimdi burada olmasıydı. Onun da kalbi kırıktı. Belki kırık kalplerini birlikte onarabilirlerdi.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Mart 1987
Cumartesi

Sabah kahvesini yudumlayan Sage, Brooklyn'deki evinin penceresinin kenarında durmuş, kısa kollu tişörtleriyle yürüyen ya da bisikletlerine binen kaldırımdaki insanları izliyordu. Şanslarına bahar havası bu sene şehre erken gelerek bulutsuz, masmavi gökyüzünü de beraberinde getirmişti. İçeri temiz hava girsin diye camı açmıştı. Hava nasıl olursa olsun, günde birkaç dakika camları açıp evini havalandırırdı fakat bugün havanın, camları uzunca bir süre açık bırakacak kadar ılık olmasına minnettardı.

Willowbrook isimli o kayıp ruhlar durağından kaçmasının üzerinden geçen on beş yıl içinde, temiz havaya olan ihtiyacı ve temizlik takıntısı daha da artmıştı. Kocası Elliot, bazen obsesif–kompulsif bozukluğu olduğu konusunda ona takılırdı ancak takıntılarının gerçek OKB ile çok az ilgisi vardı. Willowbrook, içine korkunç derecede sızmıştı ve ekşi süt

kokusu gibi basit kokular bile onu hemen o korkunç günlere geri götürüyordu. Onca zaman sonrasında artık arınmıştı. Hem de birçok kez. Kokulu mumlar yakmış, pencereleri açmış ve asla parfümsüz bir gün geçirmemişti. Yaşadığı her şeyi göz önünde bulundurunca, bu kadarla kurtulduğu için şanslı sayılırdı.

Güzel hava, bu akşam ailesiyle birlikte üvey annesi Cathy'nin doğum gününü kutlamaya gittiklerinde dışarıda oturabilecekleri anlamına geliyordu. Bu da ona yolda bir hediye alması gerektiğini hatırlattı. Oğullarını ve kızını spora ve piyano derslerine götürmek, koruyucu aile ofisindeki işi ve Willowbrook'un sakinleri için grup evleri bulmak arasında, tüm hafta alışverişe çıkma şansı olmamıştı. Cathy'ye bu kadar çok şey borçluyken –lisenin geri kalanını atlatmasına yardımcı olmaktan, üniversitede başarılı olabileceğine olan inancına kadar her şey için– bir hediye olmadan oraya gitmesi mümkün değildi. Babası da yardım etmişti elbette –ihtiyacı olan dayanak oydu– ama onun hayata karşı güvenini artıran ve üçünün birlikte olduğunu hatırlatan Cathy'ydi. Kâbuslar, yeni bir okula alışmak, kız kardeşi için ikinci kez yas tutmak ve mahkemede Willowbrook'un dehşeti hakkında tanıklık etmekle geçen ilk birkaç yıl gerçekten çok zordu. Ancak babası ile Cathy, tüm bu zorlu dönemde onunla birlikteydi ve onlar sayesinde gerçek bir aileye sahip olmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmişti.

Sage, kahvesini alıp kanepeye oturdu. Şimdilik alışveriş bekleyebilirdi. Kocası –varlığına binlerce kez şükürler olsun– çocukları parka paten kaymaya götürmüştü, böylece bu sabahı kendine ayırabilmişti. New York Times gazetesini alıp seh-

panın üstünde sayfaları çevirmeye başladı, bulmayı umduğu iki haber başlığına bakıyordu. İlk başlığı görünce koleksiyon defterine koymak için kesmeden önce haberi okudu.

Devlet ve Aileler Willowbrook'un Son Kayıtlarına Ulaştı

3 Mart 1987

Brooklyn'deki Federal yargıç, ilk kez 1972'de talep edilen ve 1975'te yürürlüğe giren, zihinsel engellilerin kaldığı eyalet merkezlerindeki reformları içeren nihai bir anlaşmayı onayladı.

Bölge Yargıcı John Bartels tarafından imzalanan anlaşma, Willowbrook Eyalet Okulu olarak ulusal ün kazanan ve şimdi Staten Island Gelişim Merkezi olarak bilinen, altmış yaşındaki merkezin yıl sonuna kadar kapatılacağını doğruluyor.

Devlet yetkilileri dün, sakinlerin Willowbrook'tan çıkarılması konusunda ilerleme kaydettiklerini, bir zamanlar kapasitenin çok ötesinde hizmet veren koğuşların artık sadece yüz otuz hasta tuttuğunu söyledi.

Yeni anlaşma, bu hastaların on altıdan az yatak sayısı olan grup evlerine taşınmasını gerektiriyor. Devlet ayrıca, bir zamanlar Willowbrook'ta yaşayan yaklaşık bin iki yüz hastayı 1992 yılına kadar daha küçük kurumlara yerleştirme sözü verdi. Hastalar şu anda devlet tarafından işletilen diğer büyük gelişim merkezlerinde yaşıyor.

Devlet, eski Willowbrook hastalarının ailelerine herhangi bir maddi tazminat ödemeyecek. Ayrıca, aileleri veya onları temsil edecek vasileri olmayan eski Willowbrook hastalarının haklarını savunmak için özel bir ofis kurulacak.

1970'lerde altı binden fazla hasta, Willowbrook'un haşere istilasına uğramış eski koğuşlarına toplanmıştı. Ebeveynler koşullar nedeniyle devlete dava açtığında Yargıç Bartels, Willowbrook'un aşırı kalabalık ve hastalara insanlık dışı muamele eden bir yer olduğuna karar verdi. 1975'te devlet ve aileler, Willowbrook'un nüfusunun iki yüz elli hastaya indirilmesini öngören bir kararname üzerinde anlaştılar.

Bu noktaya gelmenin on beş yıl sürdüğüne inanmak sinir bozucu ve zordu ama bu da bir başlangıçtı. Sage, en azından bazı sakinlere yeni evler bularak bir fark yaratmaya yardım edebildiği için memnundu. Eksik fotoğraflar, yanlış isimler ve aynı sosyal güvenlik numaralarının birden fazla kişi için kullanıldığı berbat kayıtlar nedeniyle kimin kim olduğunu bulmak tam zamanlı bir işti, ancak birini o yerden çıkarmak bu dünyada hissedilebilecek en iyi duyguydu. Makaleyi kesti ve Willowbrook hakkında yıllar boyunca yayımlanmış diğer makaleleri sakladığı karalama defterinin üstüne koydu. Sonra gazeteye döndü ve sayfaları ağır ağır çevirdi, manşetleri tararken kalbi hızlandı. Sonunda aradığı diğer makaleyi bulduğunda, sayfayı elini alıp kendini hazırladı ve yavaşça okumaya başladı.

ABD Tarihinin En Kötü Seri Katillerinden Biri Olan Edward King, 34 Yaşında Hayatını Kaybetti.

Yetkililer, bazılarının Ölüm Meleği, bazılarının Cropsey olarak bildiği ve yaklaşık altmış doğrulanmış kurbanı olan Eddie King'in çarşamba günü New York'ta öldüğünü söyledi. Kendisi 34 yaşındaydı.

Son saldırısından kurtulan genç bir kurbanı tarafından aldığı yara sonucu kalp rahatsızlığı olan ve tekerlekli sandalyede hayatına devam eden Eddie King, New York'taki bir hastanede öldü. Birden fazla cinayetten müebbet hapis cezası almıştı. New York Islah Departmanı sözcüsü Davis Crowe, kendini boğma belirtileri olduğunu ancak resmi ölüm nedeninin, bir adli tabip tarafından belirleneceğini söyledi.

Yaklaşık on yıldır Willowbrook Eyalet Okulu'nda bulunan King, yıllarca masum insanları öldürdüğünü inkâr etti. Ancak 1975'te alakasız bir cinayetle ilgili sorgulama sırasında Dedektif Sam Nolan'a açıldı. Yaklaşık yedi yüz saatlik görüşme sırasında King, çok sayıda cinayetin ayrıntılarını verdi. King, öldüğü zamana dek doksan üç kişiyi öldürdüğünü itiraf etmişti. Cinayetlerin çoğu Willowbrook'ta veya Staten Island'daki çevre bölgelerde gerçekleşmişti.

King'in kurbanlarının neredeyse tamamı, Willowbrook sakinleri veya toplumun kenar mahallelerinde yaşayan fakir çocuklardı. King, kurbanlarının hayatın dehşetinden kaçmak isteyen ya da buna ihtiyacı olan bireyler olduklarını söyledi. Willowbrook doktorları ise başlangıçta kampüslerinde meydana gelen ölümlerin çoğunu zatürre, hepatit veya bilinmeyen nedenlere bağlı olarak sınıflandırıyordu. King, kurbanlarının çoğunu, genellikle onların isteği üzerine boğdu ya da uyuşturdu. Willowbrook'ta çalışan ve King'in bilinen son kurbanlarından biri olan Wayne Myers'ı suçlamak için iki genç kadın da dâhil olmak üzere diğerlerinin bileklerini ve boğazlarını kesti.

Nolan, King'i hem bir dâhi hem de bir sosyopat olarak tanımladı ve katilin motivasyonunun ne olduğunu, "insanlara

yardım ettiğini" söylemek dışında yeterince açıklayamadığını belirtti.

Nolan, yüzlerce saatlik sorgulama sırasında katille bir bağ oluşturmak ve o bağı sürdürmek için yorulmadan çalıştı, ona pizza, gazlı içecek ve patates kızartması gibi en sevdiği atıştırmalıkları getirdi ve spora olan karşılıklı ilgilerini tartıştı. Ayrıca King'e idam edilmeyeceğine dair güvence verdi. Nolan, King'e çocukluk takma adı olan Eddie şeklinde hitap ederken, King, Nolan'a ilk adı Sam ile hitap etti ve bir keresinde Times'a, "New York polisleri arasında bir arkadaş bulduğunu" bile söyledi.

King'in dokuz yaşına kadar babası tarafından Queens'te büyütüldüğü ve sonrasında Grand Central Terminali'nde terk edildiği dışında hayatı hakkında pek bilgi bulunmuyor.

Yetkililer King'i, Willowbrook sakinlerinden Sage Winters'a düzenlediği bir saldırı sırasında yaralandıktan sonra yakaladılar. Bayan Winters, King'in ikiz kardeşini öldürmesinin ve Willowbrook'lu bir psikiyatrist olan Doktor Donald Baldwin'in, Winters'ın gerçek kimliğine inanmayı veya doğrulamayı reddetmesinin ardından yasa dışı bir şekilde hastaneye yatırılmıştı. Willowbrook'un Yönetim Kurulu'nun talebi üzerine Baldwin, kısa süre sonra istifa etti ve bir yıl sonra kanserden öldü.

King, korkunç bir hayattan kaçmanın tek yolu olduğu için Willowbrook sakinlerinin onu bir "merhamet meleği" olarak gördüğünü iddia etti. Hayatlarına son vermesi için yalvardıklarını söyledi. 60 Dakika programında, "Benim yaptığımı yapacak başka biri olduğunu sanmıyorum," demişti. "İşkence gören ruhları özgür bırakacak kadar cesur olan tek kişi bendim. Ve bu bir lanet değil, bu bir onur."

Sage, gazete sayfasını bırakıp kanepeye yaslandı. Görüşü gözyaşlarıyla bulanıklaşmıştı. Dedektif Nolan, Eddie'nin kendini astığını haber vermek için birkaç gün önce onu aramıştı ama olanları gazetede görmek durumu daha gerçek kılmıştı. "Merhamet meleği" kendi acılarına son vermeye karar vermişti. Gerçi Willowbrook'ta yaşamış birine hapishane bile cennet gibi gelirdi.

Eddie, kolay yolu seçmiş gibi hissetse de Sage rahatlamıştı. Boğazını kesmek için evine girdiğine dair kâbuslar yıllar içinde azalmıştı, yine de bazen terlemiş ve yatak örtülerine dolanmış bir hâlde uykusundan uyanmasına neden oluyordu. Belki şimdi bunlar da son bulacaktı.

Bu arada Rosemary'nin de isteyeceği gibi hayatındaki güzelliklere odaklanmaya ve geçmişin dehşetini geride bırakarak kendine merhamet göstermeye devam edecekti. Gözyaşlarını silerek ayağa kalktı. Eddie'nin haberini kırpıp defterine yapıştırmak yerine yırttı, elinde buruşturdu ve ait olduğu çöp sepetine attı.

Hazırlanması gereken bir doğum günü partisi, güzel ailesiyle birlikte geçireceği mutlu bir kutlama vardı. Uzun zaman önce acı veren anıların, hayatın güzelliklerini ondan çalamayacağına ya da hiçbir şekilde lekeleyemeyeceğine karar vermişti. Bu, yalnızca kendi iyiliği için değil, yaşasaydı başka türlüsünü istemeyecek olan Rosemary'nin anısına hürmeten de tutmayı amaçladığı bir sözdü.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Kötü Muamele Gören Willowbrook Sakinlerinin Kurtarıcısı, Sage Joy Winters, 89 Yaşında Hayata Veda Etti

Staten Island'da bulunan Willowbrook Eyalet Okulu'ndaki kötü muamelenin, 1970'lerde ulusal bir skandala dönüşmesinin ardından yüzlerce zihinsel engelli kişiye ev bulan, eski sosyal hizmet görevlisi Sage Winters, cumartesi günü Long Island'daki East Meadow'da öldü. 89 yaşındaydı.

Bayan Winters, 1986'dan 1993'e kadar New York sosyal hizmet görevlisi olarak çalıştı. Koruyucu ailelerle iş birliği yaptı, engelli çocuklara yönelik hizmetleri denetledi. Ancak belki de en görünür etkisi, grup evlerinde güvenli yerler bularak istismara uğramış Willowbrook sakinlerini kurtarmasıydı.

Devlete ait bir kurum olan Willowbrook'taki içler acısı koşullar, 1972 yılında, o zamanlar New York'ta WABC–TV'nin muhabiri olan Geraldo Rivera'nın, çocukları yerde

perişan, çıplak hâlde yatarken ve duvarlar dışkı içindeyken mercek altına aldığı haberle ortaya çıkmıştı. Bu haber ulusal çapta büyük ilgi gördü. Willowbrook kampüsünde beş bin dört yüzden fazla insan yaşıyordu ve bu da onu, Amerika Birleşik Devletleri'nde zihinsel engelliler için kurulmuş ve devlet tarafından işletilen en büyük kurum hâline getirmişti.

Willowbrook sakinleri, sakinlerin ebeveynleri, sivil teşkilatlar ve ruh sağlığı savunucuları, daha fazla istismarı önlemek için New York Mahkemesi'nde dava açtı. Devlet, davacılarla anlaşarak Nisan 1975'te Willowbrook'taki koşulları iyileştirmeyi ve sakinleri yeni evlere transfer etmeyi vadeden bir kararname imzaladı.

Lojistik ve yasal zorluklar, Willowbrook'un boşaltılmasını 1987'ye kadar geciktirdi. Ancak Roma Katolik ve siyahi toplum örgütleriyle birlikte çalışan Bayan Winters, mahallelerdeki yoğun muhalefete rağmen binden fazla Willowbrook sakini için yüzden fazla ev buldu. Bazı durumlarda yumurta yağmuruna tutuldu ve bir kargaşada çenesi kırıldı.

Son sakinlerin Willowbrook'tan ayrılmasından altı yıl sonra binalar, Staten Island Üniversitesi'nin kampüsü oldu.

Bayan Winters için bu görev aynı zamanda kişiseldi. İkiz kardeşi Rosemary, Edward King tarafından öldürülmeden önce Willowbrook'ta altı yıl geçirmişti.

Sage Joy Winters Chambers, 4 Nisan 1955'te Staten Island'da doğdu. Wagner Üniversitesi'nin psikoloji bölümünden mezun oldu. 1975'te, New York belediye başkanının uzun süre yardımcılığını yapan Elliot Chambers ile evlendi. Phillip Chambers ve Nathan Chambers adında iki erkek, Clare Chambers Ireland adında bir kız dünyaya getirdi. Luke,

Michael, Wyatt ve Jack adında dört erkek ve Rosemary Sage adında bir kız torunu vardı.

Yazar Notu

Willowbrook trajik bir hikâye –ki bu romanda oradaki dehşetin yarısını bile anlatmamışımdır– ama unutulmaması gereken bir hikâye. Kitaplarında geçmişin toplumsal adaletsizliklerine ışık tutmaya çalışan bir yazar olarak, daha önce Ardımda Kalanlar kitabımda da devlet kurumları hakkında yazmıştım. Yine de Willowbrook'un karanlık tarihini araştırmaya başlamadan önce bildiklerimin çoğu şehir efsanelerine ve söylentilere dayanıyordu, bazıları doğru çıktı ve beni bile şaşırtan bir şekilde bu romana dönüştü.

Kurumun kendisi hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, içerideki "yaşamın" hayal ettiğimden çok daha karmaşık olduğunu fark ettim. Orada yaşayanlara ve çalışanlara duyduğum sempati gün geçtikçe arttı. Orası bir okul olmaktan çok uzaktı, aşırı kalabalıktı, yeterli maddi desteği görmemişti ve o kadar az personel vardı ki zaman zaman sakinler, diğer sakinler için gözetmen rolünü üstlenmek zorunda ka-

lıyordu. En önemlisi de engelli insanlar için olduğu kadar, ebeveynleri ya da koruyucu aileleri tarafından terk edilen, istenmeyen ya da sorun çıkaran engelsiz çocuklar için bir çöplük hâline gelmiş olmasıydı. Koşullar hem sakinler hem de personel için berbattı. Toplumdan uzak ve tamamen kapalı bir yerdi. Çalışanların uyuşturucudan mücevhere, hatta ete kadar her şeyi alıp satabilecekleri, kendi içinde hiyerarşisi ve toplumu olan bir yer altı şehrine dönüşmüştü. Ayrıca araştırmacılar için de öncelikle Savunma Bakanlığı tarafından finanse edilen, tartışmalı tıbbi deneylerin yapıldığı gizli bir laboratuvardı.

Yıkık tesislerin arasında hastalık, şiddet, hırsızlık, uyuşturucu, alkol kullanımı ve daha türlü türlü sıkıntı yaşanıyordu. Hekimlik görevini yapmayan hekimlerin verdiği zararlar da mevcuttu. Personel tarafından sakinlere tecavüz, dayak, psikolojik işkence, güçlü ilaçların aşırı kullanımı ve cinayet dâhil olmak üzere türlü türlü şiddet uygulandı. Kişisel kin, muhbirlik için verilen rüşvetler, uyuşturucu ticareti anlaşmazlıkları ve akıl hastalığı gibi çeşitli nedenlerle, personel tarafından diğer personel üyelerine de şiddet uygulandı. Sakinlerin, diğer sakinlere uyguladığı şiddet de cabasıydı...

Willowbrook'a gelenlerin çoğu kısa ve acımasız bir hayat yaşadı. İhmal, şiddet, beslenme eksikliği, yanlış tedavi veya deneyler nedeniyle öldüler. Bazıları ortadan kayboldu, hatta intihar etti. Çocuklarını Willowbrook'a gönderen ebeveynlerin çoğu onları ıstırap, ihmal ve istismarla dolu bir hayata mahkûm ettiklerini bilmiyordu. Çocuklarını korumak için okulla savaşan herhangi bir veli, yönetim tarafından "sorun çıkarıcı" olarak etiketleniyor, sorumluların güvenliklerini riske

atmadığından emin olmak için tehditlere ve manipülasyona maruz kalıyordu.

Elbette, tüm doktorların, hemşirelerin ve personelin ilgisiz veya yetersiz olduğunu ima etmiyorum. Çoğu kurumda olduğu gibi, bazı insanlar çok iyi şeyler yaparken bazıları karanlık yüzünü gösteriyordu. Çalışanların kendi paralarını kullanarak sakinler için giysi, sabun, deodorant vb. gibi gerekli malzemeleri aldığına dair raporlar da vardı. Bu romanın sonundaki ölüm ilanı, Willowbrook'ta kötü muamele gördükten sonra, hayatını yüzlerce engelli için ev bulmaya adayan gerçek bir kişi olan Barbara Blum'dan esinlenmiştir.

Ayrıca Willowbrook'ta çalışan ve kuruma karşı açılan davalara öncülük eden İdari Müdür William Bronston gibi sakinlerle gerçekten ilgilenen harika doktorlar da vardı. Daha sonra *A History and Sociology of Willowbrook State School* kitabının ortak yazarlığını yaptı ve ben 2021'de *Kayıp Ruhlar Durağı* kitabını yazmayı bitirirken, kendisi *Public Hostage, Public Ransom: Ending Institutional America*'yı yayımladı. Bu, Willowbrook'a karşı duran bütünsel bir çalışmaydı.

Ne yazık ki Doktor Bronston ve Willowbrook'taki koşulları iyileştirmeye çalışan herhangi biri imkânsız bir görevle mücadele etti. Bronston, diğer doktorların kendisine karşı örgütlendiğini ve bakımı altındaki sakinler için ağrı kesici, sabun, çarşaf, dikiş için ameliyat ipliği (döşeme ipliği yerine) ve çürük olmayan yiyecek istediği için ceza olarak başka bir binaya gönderildiğini yazdı.

Geraldo Rivera, ödüllü ifşa haberinde içler acısı koşulları ortaya çıkardıktan sonra Willowbrook'un beş bin sakininin ebeveynleri, devlet aleyhine toplu dava açtı. 1975'te,

Willowbrook Rıza Kararnamesi, yani New York'un belirlenen "Willowbrook Sınıfı" için topluluk şartlarını iyileştirme taahhüdü imzalandı. Anlaşmanın şartlarına göre, Willowbrook 1981 yılına kadar tümü Staten Island'dan olmak üzere iki yüz elliden fazla hastayı barındıramayacaktı. 1983'te New York eyaleti, 1974'te Staten Island Gelişim Merkezi olarak yeniden adlandırılan Willowbrook'u kapatma planlarını açıkladı. Mart 1986'nın sonunda, orada ikamet edenlerin sayısı iki yüz elliye düştü ve son sakinler 17 Eylül 1987'de mülkü terk etti. Bu kitabı yazarken, Willowbrook Sınıfı personeli olarak çalışan veya çalışmış birkaç kişiyle konuştum. Ne yazık ki eski sakinlere uygulanan istismarın, yaşamları üzerinde derin ve kalıcı bir etkisi olduğu açıktı. *The New York Times* gazetesi tarafından Şubat 2020'de yapılan bir soruşturmada bildirildiği gibi, birçokları için istismar daha küçük grup evlerinde ve kurumlarda hâlâ devam ediyor.

Her zaman olduğu gibi bu romanı yazarken, olay örgüsünü kurabilmek amacıyla tarihi gerçeklerle ilgili bazı inisiyatifler aldım. Kitapta bazı tıbbi tedaviler gerçekte olduğundan daha önce veya sonra yapılmıştır. Lobotomiler 1948–1954 yılları arasında Willowbrook'ta yapıldı. Sakinlerden herhangi birinin kısırlaştırılıp kısırlaştırılmadığından emin değilim, ancak benzer kurumlarda bu tür durumlar sık sık yaşandı. Geraldo Rivera'nın ifşası, çekildiği gün yayımlandı çünkü Riviera, birinin baskını protesto edip hikâyeyi engelleyeceğinden endişeliydi. Willowbrook'ta mezarlık yoktu ancak çoğu bebek olan bazı çocuklar yasa dışı bir şekilde oraya gömüldü.

Willowbrook'taki kadın koğuşlarında çalışan erkek görevliler hakkında hiçbir bilgim yok fakat büyük personel sıkıntısı

ve kadınların erkek koğuşlarında görevli olarak çalıştığı gerçeği göz önüne alındığında, kesinlikle mümkün görünüyor. Cropsey efsanesi de gerçeğe dayanıyor. Eddie karakteri, daha önce Willowbrook'ta görevli olarak çalışmış ve çocuk kaçırmaktan hüküm giymiş olan şüpheli seri katil Andre Rand'ın gerçek hikâyesinden ilham alırken, bu romandaki Willowbrook çalışanları tamamen hayal ürünüdür. Son olarak "geri zekâlı", "akıllı", "sakat" ve "siyahi" gibi kelimelerin tarihsel olarak hikâyenin geçtiği dönemi temsil etmek amacıyla kullanıldığını belirtmek önemlidir.

Kayıp Ruhlar Durağı'nı yazarken şu kitapları inceledim: Dan Tomasulo'dan *American Snake Pit*; David J. Rothman ve Sheila M. Rothman'ın yazdığı *The Willowbrook Wars*; David Goode, Darryl Hill, Jean Reiss ve William Bronston tarafından yazılan *A History and Sociology of Willowbrook State School.* Ayrıca Geraldo Rivera'nın "Willowbrook: The Last Great Disgrace"ini ve Joshua Zeman ile Barbara Brancaccio'nun bir belgeseli olan "Cropsey"i de izledim.

Willowbrook, sonunda kapatılsa da engelli hakları için mücadele devam ediyor. Orada olanlar, aramızdaki masumları daha fazla korumamız gerektiğini, her insanın öğrenme, gelişme ve daha da önemlisi, nezaket, saygı ve şefkatle muamele görme hakkına sahip olduğunu bize hatırlatmalı. Doktor Bronston'ın, akıl hastanesi tarzı kötü koşullu yerleri kapatma çalışmaları hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız, bunu şu adresten yapabilirsiniz: Public Hostage PublicRansom.org. Ayrıca engellilerin geleceğini nasıl iyileştirebileceğimiz konusunda daha fazla bilgi edinmek isterseniz, şu kaynaklara göz atabilirsiniz:

People Inc.
www.people–inc.org
Disability Rights Education & Defense Fund
www.dredf.org
National Disability Rights Network
www.ndrn.org
International Disability Alliance
www.internationaldisabilityalliance.org

Teşekkür

Yazarlık kariyerimi mümkün kılan muhteşem insanları, bir kez daha onurlandırdığım için mutluyum. Bu başarımı onların sadık sevgisine ve sarsılmaz desteğine borçlu olduğuma hiç şüphe yok.

Öncelikle bu kitabı yazma fikrini bana verdiği için kızım Jessica Thompson'a teşekkür etmek istiyorum. Staten Island'daki Willowbrook Eyalet Okulu'nun bu hikâye için mükemmel bir ortam oluşturduğunu ve orada yaşanılanların, keşfetmek istediğim başka bir sosyal adaletsizliğe dayandığını bir şekilde anlamışsınızdır. Umarım bu kitap, sonunda bir seri katil hakkında yazdığım için sizi gururlandırıp heyecanlandırır. 1970'lerde Willowbrook hakkında yayılan söylentilerle ilgili anılarını paylaştıkları için Kayleigh Wilkes ve Maria Hopkins'e teşekkür ederim. Görüşleriniz bu hikâyeye ilginç bir bakış açısı sağladı. Elayne Morgan'a da bu kitabı parlatmama yardım ettiği için müteşekkirim. Willowbrook Sınıfı ile

ilgili bilgi ve uzmanlıklarını paylaştıkları için Lorna Dollinger, Sue Stearns ve Susan Butler'a teşekkür ederim.

Beni ve kitaplarımı takdir edip sevinçle duyuran blog yazarlarına, sesli kitap okuyucularına, eleştirmenlere, kitapçılara ve kitap kulüplerine sonsuz şükranlarımı sunarken, beni birçok Zoom etkinliğine davet eden herkese de çok teşekkür ederim. Geçen yıl bu etkinliklere katılmanın mutluluğunu yaşadım. Umarım yakında her şey normale döner de bir gün hepinizle yüz yüze tanışabilirim. Bu romanın ilk nüshasını okumak için zaman ayıran ve böylesine harika desteklerde bulunan kitapçılara, kütüphanecilere binlerce kez daha teşekkürler. Cömertliğiniz benim için sandığınızdan çok daha kıymetli.

River's End kitabevinin sahipleri Bill ve Mindy Reilly, benim ve kitaplarım için yaptığınız her şey adına çok çok çok teşekkürler, sizi kocaman kucaklıyorum. Kitabeviniz harika, siz de öyle! Ayrıca çalışmalarım hakkında konuşan ve interneti eğlenceli bir yer hâline getiren internet arkadaşlarıma ve okuyucularıma da minnettarım—Susan Peterson, Nita Joy Haddad, Sharlene Martin Moore, Jenny Collins Belk, Kayleigh Wilkes, Barbara Khan, Andrea Preskind Katz, Jill Drew, Lauren Blank Margolin, Melissa Amster, Linda Levack Zagon, Tonni Callan, Denise Birt, Annie McDonnell, Jackie Shepard, Renee Weiss Weingarten, Vivian Payton ve Suzanne Leopold. Birini unuttuysam, lütfen beni bağışlayın ve her birinize gerçekten minnettar olduğumu bilin!

Tüm sadık okuyucularım, devam eden desteğiniz ve bana bağlı kaldığınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Yazmak tek başına bir mücadele ama siz bana her gün kelimelerin potansiyel gücünü hatırlatıyorsunuz. Bana ilham verdiğiniz ve

beni motive ettiğiniz için teşekkür ederim. Muhitimde ve çevresinde yaşayan ve beni pek çok yönden desteklemeye devam eden insanlar, coşkunuzun, cesaretinizin benim için ne kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok. Umarım bu romanın lansmanı için tekrar bir araya gelebiliriz çünkü sizinle birlikte olmak bu zor çalışmaya değer. Son kitabım çıktığında gülen yüzlerinizi görmeyi özlediğimi söylemek yetersiz kalır. Lansmanlarımı kutlamaya her zaman hazır ve istekli olduğu için Patti Hughes'a teşekkür ederim!

Çılgın programımı anladıkları, sınavlarımı ve zaferlerimi açık yüreklilikle paylaştıkları, yazı mağaramdan yorgun ve şaşkın bir şekilde çıktığımda her zaman orada oldukları için arkadaşlarıma ve aileme teşekkür ederim. Kendime inanmasam bile bana her zaman inanıldığını bilmenin, ne kadar yardımcı olduğunu anlatamam.

Her zaman olduğu gibi yıllar önce bana güvenen, başarılı olmak için gerekli araçlara sahip olmamı sağlayan akıl hocam ve arkadaşım William Kowalski'ye minnettarım. Zeki ajansım Michael Carr, kitaplarımla, kariyerimle ilgili dostluğun ve paha biçilmez tavsiyelerin için teşekkür ederim. Harika editörüm John Scognamiglio, bu romanı bitirebileyim diye ihtiyacım olan fazladan zamanı bana verdiğin için teşekkür ederim. Seninle çalışmak büyük bir keyif. Sabrın da takdire şayan. Kensington'daki herkese, umarım işimi dünyaya yaymak için yaptığınız her şeye ne kadar değer verdiğimi biliyorsunuzdur; Steven Zacharius, Adam Zacharius, Lynn Cully, Alex Nicolajsen, Jackie Dinas, Lauren Jernigan, Carly Sommerstein, muhteşem kapaklarımı yapan Kristine Mills, Vida Engstrand ve perde arkasında çok sıkı çalışan diğer herkes.

Yetim Koleksiyoncusu'nun New York Times'ın en çok satanlar listesine girdiği bilgisini almak hayatımın en önemli anlarından biriydi. Bu, sizler olmadan asla olmazdı!

Aileme gelince, siz benim üzerinde durduğum kaya ve varlık sebebimsiniz. Sizin sevginiz ve desteğiniz olmadan roman yazacak cesareti, gücü asla bulamazdım. Annem Sigrid, sen benim kahramanım ve ilham kaynağımsın. Keşke kendini benim gözümle görebilsen. Kocam ve en iyi arkadaşım Bill, her şeyin bittiğini düşündüğümde bile beni her zaman dik tuttuğun için teşekkür ederim. Harika, muhteşem, zeki çocuklarım Ben, Shanae, Jessica ve Andrew, beni sevdiğiniz, her gün gururlandırdığınız ve bana dünyanın en değerli hediyelerini verdiğiniz için teşekkür ederim. Sevgili torunlarım, Rylee, Harper, Lincoln ve Liam. Hepinize olan derin sevgimi aktarmaya çalışan milyonlarca kitap yazabilirim ama benim için ne kadar çok şey ifade ettiğinizi anlatmaya kelimeler yetmez. Siz, hayatımdaki en muhteşem ve paha biçilmez nimetlersiniz ve her zaman öyle kalacaksınız.

ELLEN MARIE WISEMAN, kendisindeki bu okuma-yazma aşkını daha ilkokuldayken keşfetmiştir. *Kayıp Ruhlar Durağı* dışında ülkemizde yayımlanmış beş kitabı daha bulunan ödüllü yazar, ailesiyle birlikte Ontario Gölü kıyılarında yaşamaktadır.

www.ellenmariewiseman.com

EllenMarieWisemanAuthor

EllenMarieWise